

အိမ်

ကျွန်တော်တလူကြမ်း

၇၅၂၂၄၂၂၂၂၂၂
၅၅၂၂၅၅၅၅၅၅၅၅၅၅
Graphic Design Zay Phyo
09978816439

အိမ်

ကျွန်တော်တလူကြမ်း

BURMESE CLASSIC .COM

အိမ်
ကျွန်တော်တလူကြမ်း
Graphic Design Zay Phyo
02078816430

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဝါဝါထွေး(မြ-၀၂၀၇၄)
ပတ္တမြားသိုက်စာပေ
အမှတ်(၈၆)၊ ဥက္ကာ(၃)လမ်း၊ (၈)ရပ်ကွက်၊
မြောက်ဥက္ကာလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးနိုင်နိုင်အောင်(မြ-၀၀၃၂၄)
ရတနာဝင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၉)၊ ၃၁ လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင်(မြ-၀၀၃၂၇)
ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၇၉)၊ ၃၁ လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၈ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။

အုပ်ရေး

၅၀၀အုပ်

တန်ဖိုး

၃၀၀၀ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး

မိုးသောက်စာပေ
အမှတ်(၂၂၃)၊ (၃)လွှာ၊ ၃၁ လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၀၉၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉၅၀၈၉၈၉၄

အခန်း(၁)

ဟင်.. ၊

မီးခိုးတွေလှိုက်အူတက်လာတာကိုမြင်သည်။ ဒါပေမယ့်ညနေ
ခင်းညီအစ်ကိုမသိတသိအချိန်မို့ မိုးသားတွေညှို့တက်နေတာလား
အမှိုက်တွေမီးရှို့နေတာလားလို့ တွေးဖြစ်တာခဏတစ်ဖြုတ်.. ၊

ရေပုံးကိုင်၍ ရွာအဝင်လမ်းလေးကို ဦးတည်လိုက်ကာမှ မီးညွန့်
တွေနဲ့ တဖျစ်ဖျစ်တဖောက်ဖောက်မြည်သံတွေပါ ကြားလိုက်ရ၏။
မီးတို့သည် အညွန့်တက်လာပြီဆိုတည်းက ညှို့တိုတိုပြာတာတာတွေ
ထနေ ခဏအတွင်းမှာ နီရဲလွန်လူးနေကြလျက်.. ၊

“ဘုန်း...ဘုန်း..”

“လုပ်ကြပါဦး..ကယ်ကြပါဦး၊ အထဲမှာလူတွေရှိတယ်..”

ရိုးရဲ့ခြေလှမ်းတွေနေရာမှာတင် တုံ့သွားသည်။ ထိုစဉ်ရွာထဲက
နေပြေးထွက်လာကြသည့်လူတွေ၊ အပြင်ကနေပြေးလွှားဝင်သွားကြ
သည့်လူတွေ သူမကြည့်နေတုန်းမှာ လူသူမမြင်ဘဲ ငြိမ်သက်တိတ်
တိတ်နေသည့်ရွာငယ်လေးက ပုရွတ်ဆိတ်အုံကို တုတ်နဲ့ယက်ချလိုက်
သလို ပျာယံပျာယာပြေးလွှားနေကြ၏။

ကိုယ့်ဘေးကနေ ကပ်သွားတဲ့လူတွေ လူကိုဝင်တိုးမတတ်ပြေး
တာသည့်လူတွေ ရှိကြသဖြင့် ရိုးဘေးကိုကပ်နေရင်း တဖြည်းဖြည်း
ခမ်းဘေးကိုင်းတောအစပ်ကို တိုးကပ်ရပ်နေမိသလိုဖြစ်လာခဲ့သည့်
သူမအနီးအနားမှာ ကားပျက်သွားသဖြင့် ရေလိုချင်လိုရွာရှိတဲ့
ဘက်ကို ထွက်ခဲ့တာဖြစ်ကာ ကားနဲ့လည်းအလှမ်းဝေးနေပြီဖြစ်၏။
ကိုယ်လာကာမှ မီးထလောင်နေသည့်ရွာထဲကို ရောယှက်လိုတောင်းရ

မလဲ.. ၊

သူများဒုက္ခကို မစာနာလိုမဟုတ်ပါ။ သို့သော် မိုးမချုပ်ခင်သူမ ရေရမှဖြစ်မည်။ ကားတစ်စီးနဲ့တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်ခဲ့ရ သည့် မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် ကားပျက်ခြင်းနဲ့အချိန်က အ ကြီးမားဆုံးရန်သူဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူများတွေမီးငြိမ်းနေ သည့်ရေကိုပဲ ကားဆက်မောင်းလိုရအောင် သူမတောင်းရမှာဖြစ် သည်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုနည်းလမ်းကောင်းမှလည်း မမြင်.. ၊

ရွာလမ်းကိုရှောင်ကွင်း၍ တစ်နေရာကနေဝင်ဖို့အတွက် ခြံစည်း ရှိသဖွယ် ပေါက်နေသည့်ဝါးရုံပင်တွေကို ကွေ့ပတ်လျှောက်လာခဲ့ မိသည်။ မီးတောက်အားက လျှော့ကျသွားပြီဖြစ်ကာ လူသံတွေပို၍ ဆူညံနေ၏။ ရိုးကတော့ ရွာအစွန်အဖျားက အိမ်တစ်အိမ်လောက် တွေတာနှင့် ရေဝင်တောင်းဖို့ဆုံးဖြတ်၍.. ၊

“တွေ့ပြီ..”

ဝမ်းသာအားရရေရွတ်လိုက်မိ၏။ အိမ်တစ်အိမ်နှင့်ရေအင်တုံ ကြီးတစ်လုံး။ ပြီးတော့ တစ်ခြမ်းပဲ့နေသော အင်တုံလေးတစ်လုံးနှင့် ခပ်လျော့လျော့အဝတ်တန်းလည်း ဘေးမှာတန်းထားတာတွေသည်။ ရွာလယ်မှာလောင်နေသည့် မီးဆီပြေးငြိမ်းနေသလား။ မီးကူးမှာစိုး ပြီး ထွက်ပြေးကုန်ကြတာလားမသိ။ လူသူအရိပ်အယောင်မတွေ့ရ ပေ.. ၊

ထိုစဉ် မျက်ဝန်းထောင်မှာတရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားနေသည့် အရိပ် တစ်ရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်မိ၏။ သို့သော် တစ်ဖက်မှပြေးလွှားလာကြသည့် လူတစ်စု၏ ညာသံပေးခြင်းက ဆူ ညံနေလျက်.. ၊

“လိုက်..လိုက် ငါတို့ဒီဘက်မှာရှာမယ်..”

“ဒီသေနာလေး..ကိရစ္ဆာန်ကောင်လေး၊ အတော်ယုတ်မာတယ်.. မိရင်အသေသတ်..”

“စကားမပြောတတ်တဲ့ကလေးဆိုပြီး ငါတို့ကတော့..တောက်..”

“ဟုတ်ပကွာ..လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး နည်းတဲ့ဒဏ်ရာတွေ မဟုတ်ဘူး..သေမှာပဲ..”

“ခုတောင် ဦးခင်မောင်သတိမှ ပြန်မလည်တော့တာ..”

လူစုက နှစ်စုကွဲသွားပေမယ့် သူတို့ပြောသွားသမျှကို ရိုးအား လုံးကြားလိုက်ရသည်။ သူမရပ်နေတာကိုလည်း မြင်တဲ့သူကမြင် သည်။ ဒါပေမယ့်တစ်ချက်လောက်သာ စူးစိုက်ကြည့်သွားပြီး ဘာမှ မမေး ဘာမှလည်းမပြောကြ.. ၊

“ဘယ်ရောက်သွားလဲ သောက်အလေး..”

“ရှိမယ်..ဒီနားမှာပဲရှိလိမ့်မယ်၊ သေချာရှာကြ..မိစိုးသေချာမြင် လိုက်တာတဲ့၊ ဒီဘက်ထဲဝင်ပြေးသွားတာ..”

ရိုးဘယ်သူဆီမှာ ရေတောင်းရမှန်းမသိဘဲ ရေအင်တုံနားမှာရပ် နေမိသည်။ ပြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာတီးတိုးတောင်းပန်ရင်း ယူလာသည့် ပုံးလေးနဲ့ရေခပ်ယူလိုက်သည်။ အင်တုံထဲမှာရော တစ်ဝက်သာသာ ရှိနေသဖြင့် ပုံးနဲ့မပြည့်တပြည့် အသာလေးရလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် မိုးမချုပ်ခင်အမြန်ပြန်ဖို့ လှည့်ထွက်လာခဲ့စဉ် မျက် ဝန်းထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုဝင်လာသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ မဒီနားရောက်လာတုန်းက ခုနမြင်ယောင်ခဲ့သည့် လှုပ်ရှားမှုပဲဖြစ်၏။ ဒီတစ်ခါရိုးရဲ့ခြေလှမ်းတွေက ထိုဆီတရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်လာခဲ့၏။

ကောင်လေးတစ်ယောက်.. ၊

ကြည့်ရတာအသက်ဆယ်နှစ်လောက်ပဲရှိလိမ့်ဦးမည် ထင်သည် ဝါးရုံပင်နဲ့နီးကပ်စွာပေါက်နေသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်ကနေ ဖုတ်ခ ခနဲချကာ ရွာဆီကိုရပ်ကြည့်နေ၏။ ရိုးကိုကျောခိုင်းရပ်နေကာ မီး တောက်မရှိတော့သော မီးခိုးလွန်နေဆဲ ရွာလယ်ဆီကိုငေးနေတာ ဖြစ်သည်။

ရိုး သူ့ကျောပြင်လေးကိုကြည့်နေရင်း စကားမပြောနိုင်သည့် ကောင်လေးဆိုတာ ဒီကောင်လေးများလားလို့တွေးလိုက်မိသည်။ ဒါ ပေမယ့် ဒီအရွယ်ချာတိတ်လေးက ယုတ်မာတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ် နိုင်မှာလဲ.. ၊

သူမကြည့်နေစဉ် ကောင်လေးကဖျတ်ခနဲနောက်လှည့်ကြည့်၏။ ရိုးကိုမြင်လိုက်တော့ ထိတ်လန့်သွားသလိုနောက်ကို ခြေလှမ်းဆုတ် သွားသည်။ ပြီးတော့ နောက်ကိုတဖြည်းဖြည်းထပ်ဆုတ်သွားရာ

ထွက်ပြေးတော့မှာကို သိလိုက်သဖြင့် ရိုးကလက်ကာ၍.. ၊

“ခဏနေဦး..”

ကောင်လေးက ခေါင်းခါ၏။ ဆွံ့အနေပေမယ့် နားတော့ပါး သည့်ပုံပင်။ ရိုးနဲ့အလှမ်းကွာနေသေးတာတောင် နောက်ကခြေလှမ်း ပြင်လိုက်တာနှင့် ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်တာကို တွေးမိကာ.. ၊

“မင်းကိုရွာထဲကလူတွေ လိုက်ရှာနေကြတယ်..”

ကောင်လေးကမျက်ခုံးတန်းလေးတွေ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားအောင် စိုက်ကြည့်နေ၏။ တစ်ခုခုပြောချင်တဲ့ပုံလည်းမရှိ။ ကြောက်လန့်ဖျာ များနေတာမျိုးလည်းမဖြစ်။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာလာပုန်းနေတာလည်း မြင်နေရတာမို့ ရိုးကရှေ့တိုးလိုက်ရင်း.. ၊

“ရွာထဲမှာမီးလောင်နေတာ မင်းနဲ့ပတ်သက်နေသလား..”

ဘာမှအမူအရာမပြဘဲ လူကိုစူးစိုက်ငေးနေသဖြင့် ပင့်သက်ရှိုက် မိကာ.. ၊

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကသူတို့ကိုဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ကလေးပဲဆိုတာငါ သိတယ်..ဒါပေမယ့် ဒီမှာဘာတွေဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာလည်း ငါ နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ပြောခဲ့မယ်ချာတိတ်..မင်းဒီအရွယ်လေးထဲ က လူအများကိုဒုက္ခပေးနေပြီဆိုရင် အရွယ်ရောက်လာရင် မင်းဘယ် လိုရပ်တည်မလဲ..”

ကောင်လေးကငေးစိုက်ကြည့်နေတာ မျက်တောင်မခတ်။ ပန်း ရောင်ရှုပ်အင်္ကျီကွက်စိပ်လေးက အကွက်လေးတွေတောင်ပါးလျားနေ ပြီဖြစ်ကာ ပန်းရောင်ဆိုတာလည်း ဖြူဖျော့နေပါပြီ။ သို့သော် ညစ် ပေခြင်းမရှိသလို ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတာလည်း မဟုတ်.. ၊

ကျောင်းစိမ်းဘောင်းဘီတိုလေးကလည်း ခပ်လတ်လတ်ပဲရှိနေ ခဲ့လျက် ဒီတိုင်းမြင်နေရသည့် ခြေသလုံးလေးတွေရော ခြေဖျားထိပါ ကြေးညှော်ကင်းစင်နေကာ တောကအဆော့သန်သည့်ကလေးတစ် ယောက်ဆိုတာ ထင်ချင်စရာတောင်မရှိပေ.. ၊

ပြီးတော့ကလေးမို့ ပါးလေးတွေဖောင်းသလိုရှိပေမယ့် မေးရိုး ကားတာသိသာသည်။ မျက်ခုံးကထူပေမယ့် သွယ်တန်းသွားတာမျိုး လည်းမဟုတ်ဘဲ နှာတံပေါ်ပေါ်နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက ဖိပိတ်ထား

လိုပါးတာလား..ပါးကိုပါးနေတာလားတော့မသိ။ ရိုးကစိုက်ကြည့်နေ သလို ကောင်လေးကလည်း မျက်လုံးတစ်ချက်မှမလွှဲ.. ၊

ထို့ကြောင့် ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။ ဖြစ်နိုင်သည်..ဟု..။ ရိုးနေရာမှလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ အံ့ဩသည့်စိတ်ကြောင့် ကိုယ်ပြန် ရမည့်အချိန်ကိုတောင် သတိမရနိုင်။ ဒီကောင်လေးနဲ့မီးလောင်မှု ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ..။ ရွာသားတွေက ကောင်လေးကိုတွေ့ ရင် ဘာလုပ်ကြမှာလဲ.. ၊

ရိုးခြေလှမ်းသွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ရင်း ကားဆီရောက်ကာနီး တွင်.. ၊

“ဟေ့..”

“ဟိတ်ကောင်မလေး..အဲဒီမှာရပ်နေဦး..”

“ဟေး..ခဏနေဦး..”

ကိုယ့်ကိုတားဆီးနေကြမှန်းသိလိုက်ကာ ရိုးထိတ်ခနဲဖြစ်သွား ရင်း ခြေလှမ်းတွေပါရပ်သွား၏။ ပြီးတော့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင် ရွာသားလေးငါးယောက် တုတ်တွေကိုယ်စီဆွဲထားလျက် ဒီဘက်ကို ပြေးလာနေကြကာ.. ၊

“နင်နဲ့ဟိုကောင်လေးပါ သွားတယ်မို့လား..”

“ဘယ်ကောင်လေးလဲ..ဘယ်သူမှကျွန်မနဲ့မပါပါဘူး..”

ရိုးပျာပျာသလဲဖြေရှင်းမိကာ ရေပါလာသည့်ပလပ်စတစ်ပုံး ဆေးကို အားလုံးမြင်အောင်မြှောက်ပြရင်း.. ၊

“ကျွန်မလမ်းပေါ်မှာကားပျက်နေလို့ ရေဝင်တောင်းတာပါ..”

ရွာသားတွေက ကားကိုလှမ်းကြည့်ကြပြီး သူတို့ချင်းမျက်လုံး ချင်းတိုင်ပင်ကြ၏။ ၊

“ကျွန်မအိမ်ရှင်မတွေ့လို့ ရေကိုတော့မပြောဘဲ ခပ်လာခဲ့မိပါ တယ်..အဲအတွက်တော့..”

“မဟုတ်ဘူး..နင်နဲ့ပါသွားတာပဲဖြစ်မယ်..”

တစ်ယောက်ကဇွတ်အတင်း စွပ်စွဲနေကာ.. ၊

“သူကခရီးသွားတစ်ယောက်ပါ ကိုပေါရာ..ဟုတ်ချင်မှတုတ်မှာ

“ကဲကွာ..ရှင်းသွားအောင်ငါတို့သူ့ကားထဲမှာ သွားရှာကြည့်လိုက်မယ်၊ ဒီကားအပြင်ဘယ်မှာဝှက်ထားစရာရှိလို့လဲ..”

“ဟုတ်တယ်..ကဲ မိန်းကလေး၊ ငါတို့ကို ကားထဲကိုလိုက်ပြ..”

“ရပါတယ်..ကြည့်လို့ရပါတယ်..”

ရိုးကကားကိုလော့ခ်ဖွင့်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာတံခါးပြေးဖွင့်ပြလိုက်သည်။ နောက်ထပ်ရွာသားတွေ ထပ်ရောက်လာကြကာ သူတို့ချင်းစကားတွေပြော၍ ကားထဲကိုကုန်းကွခေါင်းဝင်ကြည့်ကြ၏။ တချို့က တုတ်တိုတုတ်ရှည်တွေကိုထားကြကာ တချို့ကစားမကြီးတွေနဲ့ဖြစ်သည်။

ဒီရွာနားကျမှ ကားပျက်ရသည့်အဖြစ်နှင့် သူမရွာနားရောက်ကာ မီးလောင်ရသည့်အဖြစ်တွေက သူမအတွက်ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျစေခြင်းကိုသာ ဖြစ်စေသည်မို့ သူတို့ကိုင်ထားသည့်တုတ်တွေစားတွေကို ကြည့်ရင်း ရိုးအသက်ရှုမှားမတတ် ကြောက်လန့်နေခဲ့၏။ ကားထွက်ခွင့်ရသည်နှင့် ရေတိုင်ကီကိုရေဖြည့်၍ မောင်းထွက်ခဲ့လျှင် မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်ပြီဖြစ်သည်။ သူမ မန္တလေးကိုမိုင်ငါးဆယ်လောက် မောင်းရဦးမှာဖြစ်သည်။

ဒီလိုပုံနဲ့ကားကိုလည်း အကြမ်းပတမ်းမမောင်းရဲတော့သည်မို့ ဘယ်အချိန်မှ ပြန်ရောက်မလဲဆိုတာမပြောနိုင်။ ထိုစဉ်နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို မြင်လိုက်သဖြင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကားကိုလမ်းဘေးဆွဲချလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ အတွင်းမီးဖွင့်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင်..

“ဟင်..”

မထင်မှတ်ဘဲ လူတစ်ယောက်လုံးကြီးငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရိုးလန့်ဖျန်အံ့ဩလျက်..

“နင်..နင်ငါ့ကားထဲမှာ..”

ရွာမှာသူမတွေ့ခဲ့သည့်ကောင်လေး..သို့တည်းမဟုတ် ရွာသားတွေအသည်းအမည်းရှာဖွေနေကြသည့် စကားမပြောတတ်သော..

“နင်ဘယ်လိုလုပ်ဝင်နေတာလဲ..ဘယ်တုန်းက တက်လိုက်တာလဲ၊ ဆင်း..ဆင်း ခုချက်ချင်းဆင်း..”

မေးနေရင်းဒေါသထွက်လာကာ ရိုးကားထဲကထွက်သွားပြီး နောက်တံခါးဆွဲဖွင့်ကာ..

“ဟဲ့..ပြောနေတာမကြားဘူးလား၊ ဆင်းစမ်း..ခု..”

ကောင်လေးက ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ တုတ်တုတ်တောင်မလှုပ်ပေ။ ဆင်းခိုင်းနေလည်းဆင်းမည့်ပုံမရှိရာ ရိုးကကောင်လေးရဲ့လက်ကို လှမ်းဆွဲ၍..

“နင်ကဘာမို့လို့ ငါကတင်ခေါ်ရမှာလဲ..လာခဲ့၊ ဆင်း ခုချက်ချင်းဆင်း..”

ကောင်လေးက ယိုင်နဲ့သွားသော်လည်း လက်တစ်ဖက်နဲ့ ထောက်ခံထားပြီး ခေါင်းတွင်တွင်ခါနေ၏။ ရိုးဒေါသထွက်ပြီးရင်း ထွက်နေရလျက် တက်ခေါက်လိုက်မိသည်။ တစ်လမ်းလုံးက မှောင်နဲ့မည်းမည်းဖြစ်နေကာ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးက အသက်ကင်းမဲ့နေ၏။ သွားလာနေသည့်ကားတွေရှိသော်လည်း မီးရောင်တွေကိုမြင်ရတာ ဟိုတစ်စီတစ်စ..

ကိုယ့်အနီးဝန်းကျင်ကိုပဲ ပြန်၍ထိတ်လန့်လာမိကာ ကားထဲပြန်ဝင်လိုက်ရသည်။ ပြီးမှနောက်ခန်းထဲကိုလှည့်၍..

“အေး..လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ငါနှင့်ကိုဟိုရောက်ရင် ရဲလက်အပ်မယ်.. ဟိုရွာကို..”

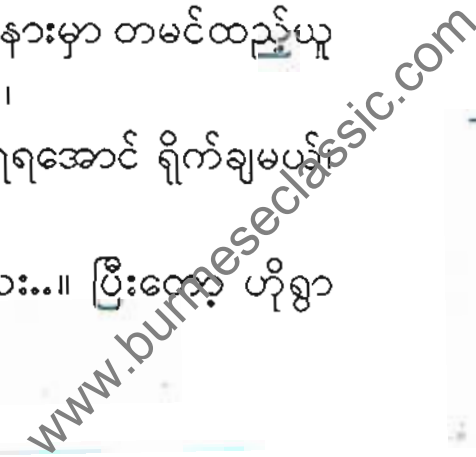
ရွာနာမည်ကိုစဉ်းစားလိုက်သေးသည်။ ဘာမှမသိတော့မှ..

“အဲ့ရွာကိုမီးရှို့ခဲ့တဲ့ကလေးပါဆိုပြီး သက်သေပါလိုက်ပေးလိုက်ဦးမယ်..”

ပြောလိုက်ပေမယ့်ကောင်လေးက ငေးစိုက်ကြည့်နေတာကိုမရွေး။ ဒါကိုမထိလေးစားလုပ်နေခြင်းလို့ပဲ မြင်မိသည်။ ကားပေါ်ကနေ ဆွဲချလိုမရတာအတွက်လည်း တနဲ့နဲ့ဖြစ်နေဆဲမို့ ရိုးဒေါသတွေတနိပ်ရိပ်ပြန်တက်လာ၏။ ထို့ကြောင့်ခြေထောက်နားမှာ တမင်ထည့်ယူလာသည့် သံတုတ်ကိုကောက်ယူလိုက်ကာ..

“နင်ကကျူးကျော်လာတာပဲ..နင့်ကိုငါမရရအောင် ရိုက်ချမယ့်ကြည့်နေ..”

မကောင်းမှုတွေလုပ်လာသည့်ကောင်လေး..။ ပြီးတော့ ဟိုရွာ

သားတွေကိုလည်း ခုထိလန်နေမိကာ ရိုးရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က ခိုင်မာ သွား၏။ တုတ်ကိုကိုင်၍ ကားထဲကဒုတိယတစ်ခါ ထွက်လိုက်မိ သည်။ လူတစ်ယောက်ကို သူမမရိုက်ခဲ့ဘူးခဲ့ပေ။ အထူးသဖြင့် ယခု ကဲ့သို့ သေစေနိုင်သည့်လက်နှက်ဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရိုက်ဖို့ဆိုတာ တွေးတောင်မတွေးဘူးခဲ့ပေ.. ၊

ကိုယ်ကလူမရိုက်ဖူးသလို ဒီကောင်လေးကရော တကယ်ရိုက်ခံ ရတော့မည်ဆိုရင် မကြောက်ဘဲနေမလား..။ မှင်ကောင်းဖို့တော့လို ၏။ ရိုးကတုတ်ကိုကိုင်၍ တံခါးကိုနောက်တစ်ခါဆွဲဖွင့်လိုက်လျှင်..

“ခင်ဗျားကိုရိုက်မယ့်လူတွေ လာတော့မယ်..”

ဟင်.. ၊

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြောက်စိတ်ရှိနေတုန်းမှာ စကားသံတစ်ရပ် ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရိုးတစ်ကိုယ်လုံးကျင်ခဲ့တုန်ခါသွား၏။ ငဲ့ကြည့် လိုက်တော့ ကောင်လေးကသူမကို ငဲ့ကြည့်နေ၏။

“မင်းပြောလိုက်တာလား..မင်း မင်းကစကားမပြောနိုင်ဘူးဆို၊ ‘အ’နေတာဆို..”

“ကျွန်တော့်မှာ အမွှာညီတစ်ယောက်ရှိတယ်..”

နောက်ထပ်အံ့ဩရပြန်ပြီ။ တုတ်ကိုကိုင်လျက် ဘာလုပ်ဖို့ဆင်း လာမိမှန်းတောင် မသိတော့ဘဲ ရိုးရှေ့ထပ်တိုး၍ သေချာကြည့်မိ၏။

“အ နေတာက မင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့..ရွာကိုမီးရှို့တာ မင်းမဟုတ် ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာလား..”

ကောင်လေးကမဖြေ.. ၊

“ဟဲ့..မအရင်လည်းဖြေလေ၊ ငါ့ရိုက်ထည့်လိုက်ရ..”

“ခင်ဗျားကိုရိုက်မယ့်လူတွေမလာခင် ထွက်ပြေးလိုက်ပါလား..”

“နင်ကဘာမို့လို့ ငါ့ကိုအမိန့်ပေးနေတာလဲ..ဒီနေရာမှာ ငါ့အန္တ ရာယ်ကနင်ပဲ၊ မှန်မှန်ဖြေစမ်း..နင်တို့ဘာတွေလုပ်ခဲ့ကြတာလဲ၊ အခု အငယ်ကောင်လေးက ဘယ်မှာလဲ..ညာမယ်မကြံနဲ့နော်..”

အဖြေကိုစောင့်ပေမယ့် ဘာမှလည်းပြန်မလာပေ။ သို့သော် ကောင်လေးက မတုန်မလှုပ်ကြည့်နေရင်း.. ၊

“ခင်ဗျားပြေးလည်း မလွတ်တော့ဘူး..”

ပြောပြန်ပြီ.. ၊

ဒီကောင်လေးဘာလို့ ဒါကိုပဲထပ်ထပ်ပြောနေတာလဲ..သူမတစ် ခုခုပြောမလို့ ပြင်လိုက်စဉ် လမ်းပေါ်မှာဒီတိုင်းပြေးသွားနေသည်ထင် ခဲ့သော ကားတစ်စီး၏မီးရောင်က ဝင်းခနဲထိုးကျလာ၏။ ပြီးတော့ သူမတို့ကားဆီ တည့်တည့်ကြီးဝင်လာကာ ကားချင်းတိုက်မတတ် နှီးကပ်စွာရပ်သွားခဲ့လျက်.. ၊

“ကျွီ..”

ဘရိတ်အုပ်လိုက်သည့်အသံက ကျယ်လောင်စွာကျန်ရစ်၏။ အကယ်၍ကားကိုဝင်တိုက်လိုက်ရင်လည်း ရိုးကလွတ်မှာမဟုတ်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် ဘေးကိုလွှဲချပြီး လူကိုတိုက်မည်ဆိုရင်လည်း ရှောင်ဖို့ ဘိမ်းဖို့ကို ရိုးဘယ်လိုမှအားထုတ်မိမှမဟုတ်ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆို သော် ထိုကားပေါ်ကလူတွေ သူမရှေ့ရောက်လာကြတဲ့အထိ သူမရဲ့ တောင့်မတ်ကြောင်ငေးနေခြင်းက မပြီးနိုင်.. ၊

“ညည်းကသူဌေးဦးသီလအောင်ရဲ့ သမီးငယ်ကြာနွယ်ရိုးဆိုတာ လား..”

ရိုးကအမျိုးသမီးကြီးရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ငေးကြည့်နေပြီး ခို.. ၊

“အန်တီကမိန်းမဖြစ်နေပြီး လူတစ်ယောက်ကိုကားနဲ့တိုက် သတ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အထိ ကြမ်းတမ်းရလား..”

“အံ့မာ..”

အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်အမျိုးသမီးက တောနယ်ဘက်က အမျိုးသမီးကြီးတွေအတိုင်း ဝတ်ဆင်ထားကာ ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း ချွေလက်ဝတ်ရတနာတွေချည်း ညွတ်နေအောင်ဝတ်ထားသည်။ သို့ သော် မောင်းသူဘက်မှဆင်းလာတာမို့ ဝီလီဂျစ်ကားအဟောင်းလေး တို့ သူမပဲမောင်းလာတာသေချာပါသည်။ အမျိုးသားကြီးတစ် ယောက်ပါသေးပေမယ့် ခုထိဘေးမှာရပ်နေတုန်း.. ၊

“ညည်းကိုငါ ဝင်မတိုက်ရသေးဘူး..စကားကြီးစကားကျယ်တွေ မေးမနေနဲ့၊ အေး..တကယ်တိုက်သတ်ချင်တဲ့စိတ်ဖြစ်မလာစေချင်ရင် တော့ ငါ့ချွေးမနဲ့သားလက်မှတ်ထိုးလိုက်တဲ့ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်

တွေ အခုချက်ချင်းထုတ်ပေး...”

“ဘာအတွက်လဲ..အဲဒါအတွက် ရှေ့နေရှေ့ရပ်တွေနဲ့သေချာ..”

“ကြာလိုက်တာကွာ..ဘာရှေ့နေရှေ့ရပ်လဲ၊ မင်းတို့စိတ်တိုင်းကျ မယ့်လူကြီးဆိုတဲ့သတ္တဝါတွေဆွဲခေါ်လာတာ ငါတို့ဘက်က လုံးဝ အသိအမှတ်မပြုဘူး..ငါ့သားနဲ့ချွေးမကလည်း ဒါကိုဆုံးဖြတ်ရောင်းချ ခွင့်မရှိဘူး၊ ဟေ့ကောင်တွေလာကြစမ်း..ဒီကားထဲကိုရှာကြ..”

“ရှင်တို့နော်..ကျွန်မကားထဲကို ရှာရဲရင်ရှာကြည့်..”

“ဘာလို့မရှာရဲရမှာလဲ..”

ပြောနေတုန်းဂျစ်ကားပေါ်ကနေ လူရွယ်နှစ်ယောက်ဆင်းလာ ကြကား.. ၊

“အသာတကြည်ထုတ်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးကွာ..သက် သက် အလုပ်ရှုပ်ရအောင်..”

“မင်းအဖေမတရားသိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာတွေ တခြားလူ တွေကပါ နားလည်နေကြပြီ..အားလုံးအံ့ကြွလာမှ ပြေးပေါက်ပိတ် မယ်..”

“ချုပ်..ဂျိမ်း..”

“ဂျိမ်း..”

ရှေ့တံခါးနောက်တံခါးတွေ တစ်ခုမကျန်လိုက်ဖွင့်ပြီး တစ် ယောက်ကကိုယ်တစ်ပိုင်းလုံး ကားထဲရောက်နေအောင် မွေနှောက်ရှာ ၏။ တော်တော်ကြာအောင် ရှာနေကြပြီးမှ.. ၊

“ဂျိမ်း..”

တစ်ယောက်ကတံခါးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်တွန်းထည့်ပိတ် လိုက်ကား.. ၊

“ဘာမှမရှိဘူး..စာရွက်ဆိုလို့ တစ်ရှူးစုတ်တွေပဲရှိတယ်..”

“ဘာ..”

အမျိုးသမီးကြီးစွေစွေခနဲမတတ်ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လိုမှမ ကျေနပ်ကြဘဲ လေးယောက်စလုံးနောက်တံခါးဝင်ရှာကြ၏။ နောက် ဆုံးကားနောက်ဖုံးကြီးကို ဂျိမ်းခနဲရိုက်ချပြီး ပိတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ကား တစ်စီးလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွား၏။

“နင်ပြန်သွားတာ ခုမှလမ်းပေါ်ပဲရောက်သေးတယ်..ဘယ်မှာလဲ အဲဒီစာချုပ်နဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေ..”

ရိုးက နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ပစ်လိုက်ပြီး မော့သည်။ ပြီး တော့.. ၊

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်မပြန်လာတည်းက သူတို့စောင့်ယူသွားကြ တာ..”

“ဘာပြောတယ်..”

ရိုးပြောလိုက်တဲ့အတိုင်း ချက်ချင်းယုံသွားကြ၏။ ‘မသိဘူး’ပြော နေမှ ပိုဆိုးမှာကိုတွေ့မိသဖြင့် တမင်ပြောလိုက်ရပေမယ့် ဘယ်လို အခြေအနေဆိုးရွားလာမလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကံကြမ္မာပဲဖြစ်သည်။ သို့ သော်.. ၊

“သိတယ်..ဦးသီလအောင်က နာမည်ကျော်သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် ကြီးပဲ၊ ဒါတွေအကွက်မြင်မှာပေါ့..လုပ်သွားတာကိုက ငါတို့ကစ်ရပ် ကွက်လုံးမှာ လူကြီးတွေအလုပ်ရှုပ်နေတဲ့အချိန် လူငယ်တွေကိုမက် လောက်အောင်ပေးပြီး ရိတ်လှီးသွားတာ..”

သူတို့ချင်းမျက်လုံးချင်းတိုင်ပင်ရင်း လက်သီးဆုပ်ကြိမ်းဝါးနေ ကြ၏။ တကယ်တော့ မြေကိစ္စ ကြွေးကိစ္စတွေကို ရိုးသေချာဘာမှ မသိခဲ့ပေ။ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ ဖေကြီးကအရမ်း တော်သည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးဖြစ်လျက် ပါတနာတွေတောင် အားထားအလေးပြုရသည့်သူ.. ၊

“ပြန်ပြောလိုက်စမ်းဟေ့..နင့်အဖေထမင်းဝအောင် စားထားစမ်း လို့..”

ထမိကိုလက်နှစ်ဖက်နဲ့ စုံကိုင်‘မ’ထားပြီး အဝေးကတစ်ယောက် ယောက်ကို လှမ်းအော်သည့်အသံမျိုးဖြင့် ဒေါသတကြီးအော်၍.. ၊

“ဟိုဘဝကပါလာသမျှလေးမကုန်ခင် ဝအောင်မျိုး..ရသလောက် သက်ထားလိုက်၊ မကြာခင်ခွက်ဆွဲတောင်းစားရမယ်ဆိုတာ မယုံမခို နဲ့..”

“ရှင် ကျွန်မအဖေကို မစော်ကားနဲ့..”

ရိုးဘာမှမမြင်တော့အောင် ဒေါသတွေဆူပွက်လာလျက် အမျိုး

သမီးကြီးဆီ ပြေးဝင်သည်။
“အဲဒါ..ကန်းမလေး..”

“အား..”

လူကြီးက ရှေ့ကနေလက်ဆန့်တားလိုက်ပြီး ထိုလက်ကိုပုတ် ထုတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ရိုးနောက်ပြန်ယိုင်သွားပြီး ဘုန်းခနဲလဲ၏။

“ရှေ့မှာတော့ နာမည်ကောင်းယူပြီး ဟိုဟာလုပ်ပြ ဒီဟာတွေ လုပ်ပြ ရက်ရောလိုက်တာမှ ပြစရာမရှိဘူး..နောက်ကွယ်မှာငါတို့လို လူတွေဆီက မသထာရေစာတွေခွတ်ခေးပြတိုက် မချိမဆန့်ဝါးမျိုးနေ တာ..ဟွန်း ဘာများထူးလို့လဲ၊ နင်တို့ကမှ ခေးပြ..သူတောင်းစား ငရဲကြီးရှစ်ထပ်က လိုင်စင်ရအကြီးစားခေးပြတွေ..”

မိန်းမကြီးက သူ့ကားပေါ်ပြန်ရောက်သွားတဲ့အထိ အော်ဟစ်နေ တုန်းရှိကာ.. ၊

“ကုန်ပါပြီ..ငါပိုင်သမျှဥယျာဉ်ခြံမြေလေးတွေ၊ ငါ့မိဘဘိုးဘွား ထားခဲ့တဲ့အမွေတွေ..”

“မကုန်ပါဘူးအမေရာ..ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းပါ၊ မစား ထိုက်တာစားရင် သံရည်သံခဲမျိုးချရသလိုပါပဲ..ကျွန်တော်တို့ချည်းပဲ ခံရတာလည်း မဟုတ်ဘူး..”

“ဟုတ်တယ်..ဒီကိစ္စမရှုံးသေးပါဘူး၊ စာချုပ်ပြီးသွားတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲကွ..ဘယ်ရုံးရောက်ရောက်ငါတို့တစ်ကွင်းလုံး လူစုပြီး တက်မယ်..သက်သက်ဆင်းရဲတဲ့လူတွေကို ဖိအားပေးပြီးစာချုပ်သွား တာ..”

ဒီတိုင်းဖွင့်လျက်သား သူတို့ရဲ့ကားမီးရောင်က ကားပြန်ကွေ သွားသည့်အတိုင်း ကိုယ့်ရှေ့ကနေပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ သို့ သော် ပြောဆိုသွားကြသည့်စကားသံတွေက နားထဲမှာပွက်လောရိုက် ကျန်ရစ်၏။

ရိုးလဲကျနေရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းထရပ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကဖုန် သဲတွေကိုလည်း မခါဖြစ်။ သူမရှေ့ကိုရောက်လာသည့် ကောင်လေး ကိုလည်း မေးမြန်းဖို့သတိမရ။ ရင်ထဲမှာနင့်နေသည်က ကိုယ်အသုံး မကျသည့်အတွက် သူများပြောခွင့်ရသွားသည်။ ဖေကြီးကိုပက်ပက်

စက်စက်ပြောဆိုနေတာတွေကိုလည်း မတားဆီးနိုင်ခဲ့..ထိုစဉ်.. ၊
“ဟိတ်..ရပ်စမ်း..”

မပြောမဆိုချင်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာတံခါးဖွင့်ပြီး ကားထဲဝင် တော့မလိုရပ်နေသည့် ကောင်လေးကြောင့် ဒေါသထွက်ကာ.. ၊

“နင့်ကိုဘယ်သူက ကားပေါ်တက်ခိုင်းလို့လဲ..ဘယ်မှာလဲငါ့ အိတ်..”

ကောင်လေးက အရုပ်တစ်ရုပ်လို သူမဘက်ပြန်လှည့်ပြီး နှုတ် ဆိတ်ရပ်နေ၏။

“ငါမေးနေတယ်လေ..ဟိုလူတွေရှာကြတော့ ငါ့အိတ်ကိုယူပြီး နင်ဆင်းပုန်းနေတာငါသိတယ်၊ အိတ်ဘယ်မှာလဲ..”

ကောင်လေးကခေါင်းခါလိုက်သဖြင့် ရိုးရှေ့တိုးကာကောင်လေး ရဲ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဆောင့်ဆွဲလိုက်ရင်း.. ၊

“ဘာကိုခေါင်းခါတာလဲ..စကားပြောနိုင်ရဲ့သားနဲ့ ‘အ’အလိုလုပ် မနေနဲ့နော်..ငါရိုက်ပစ်မှာ..”

မှောင်နဲ့မည်းမည်းမှာ ကားတစ်စီးလာနေသဖြင့် ဖြာကျလာ သည့်အလင်းရောင်သည် အဝါနုရောင်ဖျော့ဖျော့လေး ဝတ်ထားလျက် ခါးလောက်ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချထားသည့် ရိုးရဲ့ပုံရိပ်လေးပေါ် လှ လောက်စွာဖြန့်ကျက်လာသည်။ ဝင်းနုမုန်ညက်နေသည့် စကားဝါ ရောင်ပါးပြင်လေးနှင့် သန္တာရောင်နှုတ်ခမ်းသားတို့က မီးရောင်တစ် ခြေမှာပဲ လျှပ်စီးလက်သွားခဲ့၏။ ကားဖြတ်ပြီးသွားသည်နှင့် ပတ် ဝန်းကျင်ကပြန်လည်မှောင်မိုက်သွား၏။

“ဟဲ့ ကောင်လေး..”

“ကျွန်တော်မယူထားပါဘူး..”

“ဘာ..”

“အိတ်ကခင်ဗျားကားပေါ်မှာ..”

“ဘာပြောတယ်..”

ဒေါသနှင့်အတူ အံ့သြခြင်းကပိုကဲနေသည်။ ဒီအိတ်နဲ့ဖို့ကို သူတို့သေချာရှာနေကြပြီး လုံးဝတွေ့မသွားခဲ့တာ ဒီကောင်လေးယူ ထားပြီး ဆင်းပုန်းနေလို့မဟုတ်ဘူးလား..။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင်

ဟိုလူတွေ ဒါကိုမတွေ့ဘဲနေမှာမဟုတ်.. ၊

တံခါးဖွင့်ပြီး အထဲကိုငုံကြည့်လိုက်တော့ သူမဒီခရီးစထွက် လာတည်းက ကိုယ်ပေါ်ကအဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာတချို့နဲ့ဖိုင် ထည့်ခဲ့သောနောက်ခုံကြားထဲက အံ့ဂုက်ကဒီတိုင်းပွင့်လျက်သားဖြစ် နေကာ အိတ်ကဘယ်ဘက်တံခါးနားမှာ.. ၊

“ဖိုင်ရော..”

ကောင်လေးက မေးခွန်းမေးလိုက်တိုင်း တိတ်ကျသွားတတ် သည့်ပုံစံအတိုင်း ချက်ချင်းအသံမထွက်ပေ.. ၊

“ဟဲ့ကောင်လေး...ပြောလေ၊ ငါ့ဟာတွေနှင့်ယူထားပြီး ကား အောက်ဆင်းပုန်းနေတာ ငါသိတယ်နော်..အိတ်ကိုပြန်ထားပြီး ဖိုင်က ဘယ်မှာလဲ၊ အဲ့ဒါစာရွက်စုတ်တွေမဟုတ်ဘူး..”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်..”

ကြည့်စမ်း...ပြောပုံက.. ၊

အသည်းယားယားနှင့် ခေါင်းကိုခေါက်ထစ်ပြီး လက်မောင်း တွေ ကျောပြင်တွေကို စည်တီးသလိုအားပါးတရ ထုနှက်ရိုက်ပစ်ချင် စိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်လာခဲ့လျက်.. ၊

“သိရင်ပြောလေ..အဲ့ဒါဘယ်မှာလဲ..”

“ကျွန်တော်ဂုက်ထားတာ..”

“ဘာ..အံ့မာ လူပါးဝလိုက်တာ၊ နင်ကဘာမို့လို့ ငါ့ပစ္စည်းကို..”

ဒေါသကြီးကာ လက်ကိုတအားလွှဲမြောက်လိုက်မိ၏။ သို့သော် သတိရလိုက်သည့်ခဏမှာ စိတ်ကိုချုပ်တီး၍.. ၊

“နေစမ်းပါဦး...ပိုက်ဆံပါတဲ့အိတ်ကိုတော့ ပြန်ထားပြီး ဖိုင်ကို မှ..”

ပြောနေရင်း တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရသွားကာ.. ၊

“ငါ့အိတ်ထဲကပိုက်ဆံတွေ..နင်..”

“ကျွန်တော်မယူဘူး..”

ဒါကျတော့ မမေးရသေးဘဲဖြေနေသည်။ လေသံကကလေးနဲ့မ တန်အောင် မာကျောလျက် ကားထဲကမီးရောင်နဲ့မြင်နေရသည့်မျက် နှာပုံက ဒေါသမောဟတွေနှင့်.. ၊

“တောက်..”

ဒီလိုကလေးမျိုးက ဒီမျက်နှာဒီလေသံနဲ့လာတော့ တန့်န့်ဖြစ်ရ သည့်ဒေါသသည် ဒီလိုကလေးလေးက ပိုက်ဆံကိုမယူဘူးဆိုတာကို ဘယ်လိုမှလက်မခံနိုင်သည်မို့ အိတ်ကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး.. ၊

“ငါ့ပိုက်ဆံ ငါ့ပစ္စည်းတွေကိုလက်ရာပျက်တာတောင် ငါသိ တယ်..နင်အဲ့မှာနည်းနည်းမှမလှုပ်ဘဲ ရပ်နေလိုက် နင်နဲ့ငါတွေမယ်..”

အိတ်ကိုဖွင့်စစ်ရင်း ပါးစပ်ကလည်းမနားတမ်း ကြိမ်းဝါးနေမိ သည်။ ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းရောပိုက်ဆံတွေပါ ထားတဲ့အတိုင်းမယုတ် မလျော့ရှိနေသည့်အပြင် အိတ်ကိုဖွင့်ထားသည့်လက်ရာတောင် မရှိ တာကိုလည်း သတိထားလိုက်မိသည်။ ဒါကိုလည်း မကျေမနပ်ဖြစ် နေမိကာ.. ၊

“ဘယ်မှာလဲငါ့ဖိုင်..နင်ကဂုက်ထားပါတယ်လို့ ပြောရဲရအောင် နင့်ကိုယ်နင်ဘာထင်နေသလဲ..ပေး..ငါ့ဖိုင်..”

“ကျွန်တော့်ကိုမန္တလေးထိ ခေါ်သွားမှာလား..”

“အံ့မာ..”

လူကိုအပေးအယူတွေ လာလုပ်နေတာပါလား.. ဒေါသထွက်ရ မည့်အစား အရိုအသေပေး၍ ဆရာခေါ်ရတော့မလို တအံ့တဩကြည့် မိလျက်.. ၊

“နင့်ကိုကားပေါ်တင်မသွားရင် ဖိုင်ပြန်မပေးဘူးပေါ့..”

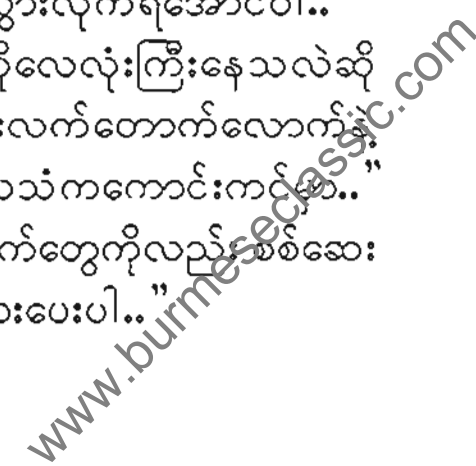
“ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွားပေးပါ..ခင်ဗျားကိုကျွန်တော် ဒုက္ခမပေး ပါဘူး..”

“မခေါ်နိုင်ဘူး..ငါ့ဖိုင်ခုချက်ချင်းပေး၊ မပေးရင်..”

“ကျွန်တော်မပေးရင် ခင်ဗျားလည်းအကြာကြီးနေနေရမှာပဲ..ဒါ ပေမယ့် ခေါ်သွားပေးရမှာပဲဆိုတော့ ခုပဲသွားလိုက်ရအောင်ပါ..”

“နေစမ်းပါဦး..နင့်ကိုယ်နင် ဘယ်လိုလေလုံးကြီးနေသလဲဆို တာရော ပြန်သတိရရဲ့လား၊ အရွယ်လေးလက်တောက်လောက် လုပ်တော့သူခိုးဂျှပ်အလုပ်..ပြောတော့ လေသံကကောင်းကင်မှာ..”

“ကျွန်တော်ဘာမှမခိုးပါဘူး..အဲ့ဒီစာရွက်တွေကိုလည်းစစ်ဆေး ကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော့်ကိုမန္တလေးကိုခေါ်သွားပေးပါ..”

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို စဉ်းစားသောအခါ မှောင်နဲ့မည်းမည်း
ညကြီးမှာ သူမဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲဖြစ်ခဲ့ရကာ.. ၊

အခန်း(၂)

“နင့်နာမည်ဘယ်သူလဲ..”

“လူကြမ်း..”

ကားမောင်းနေရင်း ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကောင်
လေးကတော့ ဘေးမှာထိုင်နေပေမယ့် သူမဘက်ကိုကိုယ်တစောင်း
လေးလှည့်၍ ငေးမောကြည့်နေခဲ့ပြီး.. ၊

“ရွာမှာဆို ကြမ်းလို့ခေါ်ကြတာ..”

“ကြမ်း ဟုတ်လား..ဂျမ်းလားကြမ်းလား၊ မင်းစာတတ်တယ်
မှတ်လား..ဂငယ်နဲ့ဂျမ်းတာလား၊ ကကြီးနဲ့ကြမ်းတာလားလို့မေး
တာ..”

“ကြမ်း..”

ကကြီးနဲ့ကြမ်းတဲ့အသံကို သေချာထွက်ပြတော့ ရိုးအံ့ဩသွား
သည်။ ဂျမ်းဆိုတဲ့နာမည်တွေကို ကြားဖူးခဲ့သည်။ လူကြမ်းကိုလည်း
လူဂျမ်းဆိုတဲ့အသံနဲ့ပြောကြတာပဲမို့ ကောင်လေးကကြမ်းသံနဲ့ပြော
ပြတော့ မယုံနိုင်။ ဒါပေမယ့် ကောင်လေးမျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်
ကြည့်ပြီး ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်မေးရလောက်အောင် စိတ်ထဲကမ
ကျေနပ်မှုတွေကိုလည်း ဖုံးဖိလို့မရ။ သို့သော်ငြားလည်း မနေနိုင်ပြန်
ရာ.. ၊

“နင့်ညီက ရွာကိုဘာလို့မီးနဲ့ရှို့တာလဲ..”

“မသိဘူး..”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လူကိုစိုက်ကြည့်ပြီးဖြေတာမို့ နောက်
ဆပ် မထီလေးစားပြုခြင်းကို ထောင်းခနဲဖြစ်သွားမိသည်။

“အဲ့ဒီလူကြီးက လူတွေမသိအောင် အရက်သောက်တယ်..”
ဒီတစ်ခါ ဂျန်းကစိတ်လိုလက်ရပြောလာတာဖြစ်ကာ.. ၊
“ပြီးတော့ ဘယ်သူမှမသိအောင် ကြီးကြီးကိုပါးစပ်ပိတ်ရိုက်
တယ်..”

“အဲ့ဒီလူကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ..”
“ကြီးကြီးယောက်ျား..”
“အဲ့ဒါကြောင့် မီးရှို့သတ်လိုက်တာလား..”
တအံ့တဩအထင်သေး ထိတ်လန့်စွာပွင့်ဟနေသည့် ရိုးရဲ့နှုတ်
ခမ်းနဲ့ပြူးဝိုင်းနေသည့်မျက်ဝန်းတွေကို ဂျန်းကမျက်လုံးမလွှဲဘဲ ကြည့်
နေသည်။

“ဟဲ့..မေးနေရင်ဖြေဦးလေ၊ နင့်ကိုကားပေါ်တင်ခေါ်လာရတာ
ငါဘယ်လောက် စွန့်စားရတယ်မှတ်နေလဲ..ရွာကိုမီးရှို့တယ်ငါ့ပစ္စည်း
တွေကိုခိုးထားပြီး ငါ့ကားပေါ်ရအောင်တက်ခဲ့တယ်..ပြီးတော့ မ
လောက်လေးမလောက်စား ကလေးကချေဖြစ်နေတာတောင်..”

“ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီ..”
ငါကဆယ့်ရှစ်နှစ်ဟဲ့လို့ ကလေးချင်းအသက်တိုင်းသလို ပြောချ
လိုက်ချင်သည်။
“ကျွန်တော့်အဖေနဲ့အမေကို သူတို့သတ်ပစ်တာ..”

ဘုရားရေး.. ၊
ဒေါသတွေလွင့်ပျောက်ကုန်ကာ အထိတ်တလန့်ကြည့်မိပြန်
သည်။ သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲလို့ မေးချင်သည့်စိတ်က ချက်
ချင်းဖြစ်လာပေမယ့် မေးလည်းဖြေချင်မှဖြေမှာမို့ ရုတ်တရက်မမေး
ဖြစ်ခဲ့.. ၊

“တော်တော်ရက်စက်တဲ့လူကြီး..ကြီးကြီးလည်း ကျွန်တော့်
အမေကို မတရားလုပ်ခဲ့လို့ သူ့ကိုလည်း အဲ့အရက်သမားကြီးက နှိပ်
စက်နေတာ..”

သင်းကဘယ်သူ့ဘက်ကပြောနေတာလဲ..၊ သူ့ညီရွာကို မီးနဲ့ရှို့
တာ မှန်တယ်လို့ပြောနေတာလား..ဒါမှမဟုတ် အရက်သမားလင်မ
ယားအကြောင်းပြောနေရင်း ကြီးတော်ဘက်ကခံပြင်းနေတာလား။

ဘာမှန်းတော့မသိပေမယ့် မျက်နှာသေးသေးလေးမှာ နာကျည်းခံပြင်း
မှုတွေ ပြည့်နှက်နေခဲ့သည်။

မီးလောင်နေတဲ့ရွာရယ် ဒီကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့အပြစ်ရယ် ပြီး
တော့အရက်သမားကြီးနဲ့ကြီးကြီးဆိုသူတွေ ဘယ်လိုရစ်ပတ်ရှုပ်ထွေး
နေသည်ကို ဘယ်လိုမှကိုဆက်စပ်မရခဲ့ပေ။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်လေး
ရဲ့အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလိုက်မိတိုင်း လူကိုမထီမဲ့မြင် ပြောဆို
ဆက်ဆံပုံတွေက မေးထူးခေါ်ပြောလုပ်ချင်စိတ်တောင် ကုန်မိရသည့်
အထိ.. ၊

“ခင်ဗျား..ကားပျက်ဦးမယ်ထင်တယ်..”
တိတ်သွားပြီးမှ ပြန်စပြောလိုက်တာ ကျက်သရေမရှိတဲ့စကား..
“ဘာပြောတယ်..”
“မသိဘူး..ကားတစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာတော့ သိတယ်..”
“သိရအောင် နင်ကအကြားအမြင်ရနေလို့လား..”

ကောင်လေးက ဘာမှမပြောတော့ပေ။ သို့သော် သိပ်မကြာ
လိုက်မီ မိုင်တိုင်သုံးခုပဲဖြတ်ရသေးသည်။ ကားကတုံ့ဆွဲလာသည်။
ပြီးတော့ ထိုးရပ်သွား၏။ ရိုး ဟင်ခနဲဖြစ်သွားကာ ဂျန်းကိုအလန့်တ
ကြား လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါကျမှ သတိရတာက ဟိုလူတွေ
လာကာနီးကလည်း ‘ခင်ဗျားကိုရိုက်မယ့်လူတွေ လာကြပြီ’လို့ ဒီက
လေးကြိုပြောခဲ့သေးသည်။

လူကြမ်းဆိုတဲ့ကောင်လေးက ဘာလဲ.. ၊
ကောင်လေးကိုအံ့ဩနေမိပေမယ့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ဖြစ်သွား
မှာစိုးကာ ကားဘာဖြစ်လဲဆိုတာသိရဖို့ မှောင်နဲ့မည်းမည်းထဲကို
ဆင်းသွားလိုက်ရသည်။ သိချင်မှလည်း သိမှာဖြစ်ကာ ဘာဖြစ်မှန်း
သိရင်တောင် ပြင်နိုင်မှာမဟုတ်မှန်းသိသော်ငြား ဒီတိုင်းငုတ်တုတ်
ထိုင်မနေနိုင်.. ၊

“ဂျန်း..နင်ဆင်းလာခဲ့လေ..”
အောက်ရောက်တော့ပတ်ဝန်းကျင်က အမှောင်ထုကြီးပဲဖြစ်နေ
ကာ လေကတဟူးဟူးတိုးဝှေ့နေသဖြင့် ကျောချမ်းလာသည့် ဂျန်းက
လာပါဆိုမှ ဆင်းလာသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာခြေစုံရာပြီး ဒီတိုင်း

ကျောက်ချနေ၏။

“တောက်..”

ဒေါသထွက်နေပေမယ့် ကိုယ်လည်းမလုပ်တတ်။ သူ့ကိုလည်း ကူပါ ဆွဲပါခေါ်ခိုင်းစရာ ဘာမှမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဘယ်လိုဒေါသနဲ့ ပစ်ပေါက်လို့မှလည်း မရဘဲဖြစ်နေကာ တက်ခေါက်မိလေသည်။

“ကျွန်တော်အပေါ့သွားချင်လို့..”

“ဘာ..”

“ကျွန်တော်အဝေးကြီးမသွားဘဲ ဒီနားမှာပဲ..”

“ဘာ..ဘာပြောတယ်..”

ကောင်လေးက မှောင်ရိပ်ကျနေသည့်အနားမှာပဲ သူ့ကိစ္စကိုရှင်း ဖို့ပြင်လျှင်.. ၊

“ဟဲ့..ဟဲ့ ဂျန်းနော်၊ နင်..နေဦး..”

ချာတိတ်လေးပေမယ့် အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်ဆိုတာ ပီဘိက လေးအရွယ်လေးမှမဟုတ်တော့ဘဲ။ ပြောရလျှင်ကိုယ်နဲ့ဆို ခြောက်နှစ် ခုနှစ်နှစ်ပဲကွာတာ.. ၊

“ခပ်ဝေးဝေးကိုသွား..”

“ကျွန်တော့်ကို မထားခဲ့ဘူးမို့လား..”

“နင့်ကိုယ်နင် ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတာကျ ကြိုမသိဘူးလား..”

ဂျန်းကတိတ်ကျသွားပြီး ငေးသည်။ ပြီးတော့ ချာခနဲလှည့်ထွက် သွား၏။ ဒီကောင်လေး ဘာကိုပြောချင်စိတ်ဖြစ်တတ်သည်။ ဘယ် လိုစကားမျိုးကို မပြောချင်ဘူးလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းရခက်၏။ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားပေမယ့်လည်း စကားပြောလာတိုင်း ဒေါသဖြစ်ရ အံ့ဩ ရနှင့် တွေးစရာပဟေဠိတွေနဲ့ကျန်ခဲ့သည့်အခါ စိတ်မဝင်စားဘဲလည်း မနေနိုင်.. ၊

သူနဲ့အဆင်ပြေပြေပြောဆိုဆက်ဆံဖို့ တွေးကြည့်မိတိုင်းလည်း ပြောချင်စိတ်ကုန်မိပြန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် ခုချိန်ထိကိုယ့် ရဲ့စာချုပ်နဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေက သူ့လက်ထဲမှာဖြစ်ကာ ကလေး ကလူကြီးကို အကွက်ရွှေ့ကစားနေတာ ဘယ်လိုစိတ်နဲ့သည်းခံရမ လဲ.. ၊

သို့သော် ကားကလည်းဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိ။ ညကလည်း မ ညှာမတာမှောင်မည်းနေခဲ့ရာ ဂျန်းဆိုသည့်ကောင်လေးနဲ့ပဲ သူမဒီည ကိုရင်ဆိုင်ရတော့မှာဖြစ်သည့်အတိုင်း.. ၊

၄

အခန်း(၃)

ကံကောင်းထောက်မစွာ မိုးလင်းခါနီးမှ ကားပြင်ပေးနိုင်သည့် ကားတစ်စီးက အကူအညီပေးလာသဖြင့် ခရီးဆက်ခွင့်ရခဲ့၏။ တကယ်တော့ ကားကဘာမှမဖြစ်ပေ။ ဆီကုန်သွားသဖြင့် ထိုးရပ်သွားတာဖြစ်ကာ ဆီကုန်မှန်းလည်းမသိ။ သိခဲ့ရင်တောင် ဆီပေးမည့်ကားမရှိဘဲ ထိုနေရာကနေ ထွက်ခွာနိုင်မှာမဟုတ်ပေ.. ၊

ထွက်လာတည်းက ဒီကားဟိ(တ်)တက်လိုက် ရေကုန်လိုက် ဆီကုန်လိုက် ဘယ်လိုကံဆိုးခြင်းတွေလဲ..။ မောင်းထွက်လာခဲ့ရတာတောင် 'ကံကောင်းလိုပါလား'လို့ မတွေးရဲသေးတဲ့အဖြစ်.. ၊

“ဟဲ့..နင်ဒီတစ်ခါ ငါ့ကားကိုမဦးမချွတ်ဘာမှမပြောနဲ့နော်၊ ငါ့ဟာငါ ဘာဖြစ်ဖြစ်..”

ဂျန်းရဲ့မျက်နှာက သူ့ကိုပြောဆိုနေလည်း နာကျင်ဒေါသထွက်ပုံမပြ။ မေးခွန်းတွေမေးနေလည်း ဖြေချင်မှဖြေသည်။ ထို့ကြောင့် လှည့်ပြောမိပေမယ့် သူ့မျက်နှာဘယ်လိုနေသလဲ ဘာပြန်ပြောမလဲဆိုတာ ရှိုးဂရုစိုက်မနေတော့ပါ။ မန္တလေးမြို့ကိုဝင်လာတော့ ရောင်နီပျို့ပြီဖြစ်သည်။ စိတ်ပင်ပန်းလူပင်ပန်းနှင့် မြို့ကိုဝင်လာလည်း မပျော်နိုင်ဘဲဖြစ်နေခဲ့လျက် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်မိကာ.. ၊

“ကဲ..ငါစာချုပ်ဖိုင် ဘယ်မှာသွားဝှက်ထားသလဲပေး..”

ဒီကားထဲမှာပဲရှိနေမယ်မှန်းသိလျက်နှင့် ဒီကောင်လေးဝှက်ထားသည့်အဖြစ်ကြောင့် သူထုတ်ပေးတာကိုပဲ လိုချင်နေသည်။ ကားပေါ်ကဆင်းသွားပြီး ကားရဲ့ဘယ်နေရာဘယ်လိုလုံအောင် ဝှက်ထားခဲ့

တာလဲ..။ ဒါမှမဟုတ် ကားထဲကတစ်နေရာမှာလား.. ၊

“ဟဲ့..ငါပြောနေတာကြားလား..”

“ကျွန်တော်ဗိုက်ဆာလို့..”

“ဗိုက်ဆာတာ ငါကကျွေးမွေးရဦးမှာလား..နှင့်ကိုကားပေါ်ကကန်မချမိအောင် ဒီမှာမနည်းထိန်းနေရတာ သဘောမပေါက်ဘူးလား..”

ဂျန်းက ဆိုင်ထဲကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ရှိုးကိုပြန်ကြည့်ကာ.. ၊

“ခင်ဗျားမကျွေးလည်း ရပါတယ်..ကျွန်တော့်ဘာသာသွားတောင်းစားမယ်..”

“ဘာ..”

ဂျန်းကကားပေါ်က ဆင်းသွားကာ ဆိုင်ထဲကိုတန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်သွား၏။ လက်ထဲမှာ ဘာမှလည်းကိုင်မသွားသလို စာချုပ်တွေအကြောင်း ဘာတွေမေးမေး ဘာမှမပြောခဲ့သဖြင့် ရှိုးဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူမကမန်းကတန်း ဆင်းလိုက်သွားကာ.. ၊

“ဂျန်း..”

နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ထိ တန်းဝင်သွားသည့်ဂျန်းရဲ့လက်ကိုပြန်ဆွဲထုတ်လာခဲ့ပြီး.. ၊

“နင်ငါ့ကိုဘာအချိုးနဲ့ ဆက်ဆံနေတာလဲလူကြမ်း..ဒီမှာထိုင်ခမ်း၊ ငါ့ကိုကြည့်စမ်း..”

ဆိုင်ထဲမှာလူတွေရှိနေပေမယ့် မနက်စောစောဘာရေဖက်စံစားကြဖို့ လုံးပမ်းနေကြတာမို့ ရှိုးနဲ့ဂျန်းအဖြစ်ကို ရုတ်တရက်သတိမထားမိကြပေ။ ရှိုးကဂျန်းရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲဆောင်ခါ၍ ဆိုင်ရဲ့အစွန်ဆုံးကရံတစ်လုံးမှာ ထိုင်ကျသွားအောင် တွန်းပစ်လိုက်၏။

“ငါ့ကားပေါ်ကဆင်းသွားပြီး သူတောင်းစားလိုတောင်းစားမယ်ဟုတ်လား..နှင့်ကိုငါပိုက်ဆံပေးခဲ့မယ်၊ ငါ့စာချုပ်ဖိုင်ဘယ်မှာပြော..”

“ခင်ဗျားကားထဲက ကျွန်တော်ဘာမှယူမလာဘူး..”

“သိတယ်လေ..နင်ဘယ်နားဝှက်ခဲ့သလဲ၊ အခု သွားယူသွား...”
“ခင်ဗျားဘာသာသွားယူပေါ့..”

“တောက်..”
ရိုးဆံပင်ရှည်တွေထဲကို လက်တွေထည့်၍ ဆွဲဖွပ်မိ၏။ ဒီကောင်လေး ဒီလောက်လူပါးဝနေတာ ဘယ်လိုအားကိုးသမှုတွေရှိနေလို့လဲ.. ၊

“ကဲ..ပြော ကားထဲကဘယ်နားမှာလဲ..”
“ကျွန်တော်မုန့်စားဖို့ ပိုက်ဆံအရင်ပေးလေ..”
“လာသေးတယ်..ကျွတ်..”

သူမပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်တော့ ငါးထောင်တန်နှစ်ရွက်ကိုသေချာကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ရိုးကိုပြန်ကြည့်၏။ ပြီးတော့မှနေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ.. ၊

“အဲဒါတွေ ကျွန်တော်မယူထားပါဘူး..”
“လာပြန်ပြီ..နင်..”
“ကျွန်တော်က..”

“အခု ဘယ်မှာထားသလဲပဲပြော..”
ဂျန်းရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ တစ်ခုခုဗွေဖောက်တော့မည့် အမှုအရာတွေကို မြင်လာရသည်မို့ ရိုးစူးစိုက်ငုံလင့်နေဆဲ ဟန်းဖုန်းကမြည်လာသဖြင့် ထုတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟလို ဖေကြီး..”
“ဖေကြီးမဟုတ်ဘူးရိုး..ငါပဲ..”
“မမကူး..”

“ဟုတ်တယ်..နင်ဘယ်လိုတွေလုပ်နေတာလဲရိုးရယ်၊ ငါတို့ဘယ်သူမှမတတ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ကိစ္စမို့လို့ နင့်ကိုခိုင်းလိုက်တာလေ..”

“ခု ရိုးပြန်လာနေပြီလေမမကူးရဲ့..ဗိုက်အရမ်းဆာနေလို့ ရပ်စထရန်ထဲမှာ ခဏလေးဝင်နေတာပါ..”
“နင်ခုချက်ချင်း မြေလျှိုးမိုးပျံလာလည်း ဘာမှမထူးတော့ဘူးရိုး..ဖေကြီးဒေါသတွေထွက်နေတယ်..”

ဟင်.. ၊

တစ်ခုခုလွဲနေပြီဆိုတာ ရိုးသိလိုက်သည်။ ကူးရဲ့အသံကလည်း ပြတ်သားမာထန်နေခဲ့လျက်.. ၊

“နင်စံအိမ်ကို ပြန်လာစရာမလိုတော့ဘူး..”
“ရှင်..”
“နင့်ကိုခိုင်းတဲ့ကိစ္စ မေရမ်းကိုထပ်လွှတ်ရမယ်..ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီမြေပေါ်မှာရှိနေသမျှ လူအားလုံးကသဘောတူညီစွာ ပြောင်းရွှေ့ပေးအပ်ကြောင်း ထိုးထားတဲ့လက်မှတ်တွေအကုန်လုံးကို ငါတို့ပြန်ရမှဖြစ်မှာ..”

“မမကူးနေပါဦး..အဲဒီစာချုပ်တွေကို ရိုးပြန်ယူလာခဲ့ပြီလေ၊ နောက်ထပ်ဘာတွေပါဖို့ ကျန်သေးလို့လဲ..ရိုးလုပ်တာ ဘာမှားခဲ့လို့လဲ..”

ကူးအသံတိတ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ စိတ်မရှည်သံနှင့်မာကြောနေကာ.. ၊

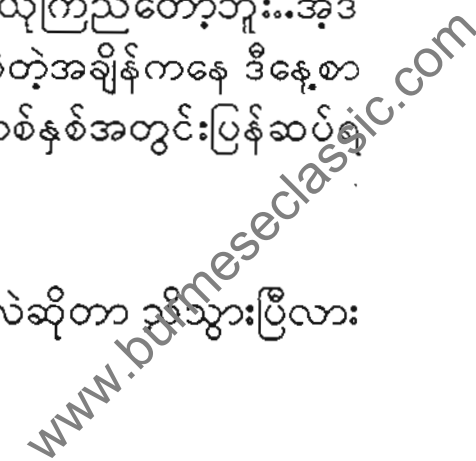
“နင်ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာလားရိုး..နင့်မှာပါလာတာ ဘာတွေလဲ၊ ဟိုကဝိုင်းရိုက်လွှတ်လိုက်တဲ့ လက်ဝါးရာတွေလား..”
“မဟုတ်ဘူး..မဟုတ်ဘူးမမကူး၊ လက်မှတ်နဲ့စာချုပ်တွေ..”

“သူတို့ကိုပြန်ပေးခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟဲ့..ညကဖုန်းဝင်လာတယ်..”
ဟင်.. ၊

ရိုးကြက်သေသေသွားသလိုပင်။ ပြီးတော့ ဂျန်းကိုလှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဂျန်းက မုန့်ပွဲရောက်လာတာကို အားပါးတရစားသောက်နေလျက် ပန်းကန်ကိုင်၍ ပါးစပ်မော့ပြီးသွန်ချတော့မယ့်အတိုင်း..၊

“ဖေကြီးပြောနေတယ်..နင်ဘာတွေလုပ်လာသလဲ ဆိုတာလည်း မမေးတော့ဘူး၊ နောက်ထပ်လည်း ဘာမှမယုံကြည်တော့ဘူး..အဲဒီမြေယာရှင်းလင်းရေးအတွက် စပြီးအသုံးပြုခဲ့တဲ့အချိန်ကနေ ဒီနေ့စာချုပ်အတွက် ကုန်ကျခဲ့တာတွေအားလုံး တစ်နှစ်အတွင်းပြန်ဆပ်စွဲမယ်တဲ့..”

“မမကူး..”
“ခုတော့ နင့်ကိုယ်နင်ဘာအသုံးကျသလဲဆိုတာ သိသွားပြီလား”

ကြာနွယ်ရိုး...နင်ကငါးပေမယ့် ဆူးတောင်မရှိတဲ့ငါးပဲ၊ ငှက်ဆိုရင် လည်း အတောင်ကျိုးနေပြီ..ပြောချင်တာက နင်ကအလကား ဘာအတွက်မှ အသုံးတည့်လာမှာမဟုတ်တဲ့ အမှိုက်၊ နင့်ကိုဖေကြီးဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး..နင်ရောက်နေတဲ့နေရာမှာ ကားထားခဲ့ပြီး အဲကနေလစ်လိုက်တော့..”

“အို..ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ အဲလိုလုံးဝမဟုတ်ဘူး..မမကူးခဏလေးပဲ စောင့်ပေးပါ၊ ရိုးမှာစာချုပ်တွေပါလာပါတယ်..”

ရိုးအရူးမလေးလို ပြေးသွားမိသည်။ ဂျန်းကစားသောက်ပြီးသွားပြီဖြစ်ကာ ဆိုင်အပြင်ကိုထွက်သွားနေပြီဖြစ်၏။ သူ့ကိုရိုးအတင်းမီအောင် လိုက်ဆွဲထားလိုက်ကာ.. ၊

“လူကြမ်း..ငါ့ဟာတွေဘယ်မှာလဲ၊ ဟင်..ငါ့ပစ္စည်းတွေကို နင်ဘာလုပ်လိုက်သလဲ..”

မေးနေရင်း ကားနားထိဆွဲခေါ်သွားခဲ့လျက်.. ၊

“ပြ..ခုပြ ငါ့ကိုရှာပေး..ဘယ်မှာလဲ..”

“ကျွန်တော်ဘာမှမယူထားဘူး..”

“ဘာပြောတယ်..”

ကားတံခါးဖွင့်၍ အထဲကိုအတင်းထိုးထည့် ရှာခိုင်းနေသောကြောင့် လူတွေကသတိထားကြည့်လာကြ၏။ ရိုးဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် ဘာကိုမှဂရုမစိုက်နိုင်.. ၊

“နင်ဒီထဲမှာဖွက်ထားတာဆို ဘယ်မှာလဲ..အောက်ဆင်းသွားပြီး ဘယ်ချောင်ကြားထဲမှ ကပ်ငှက်ထားသလဲ၊ ရှာစမ်း..ခုရှာပေးစမ်း..”

ကားထဲကို အဝတ်ထုပ်လိုထိုးသိပ်ထည့်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ကားအောက်ကိုပြန်ဆွဲချသည်။ ပြီးတော့ ဘီးကြားထဲခေါင်းဝင်တော့မတတ် အတင်းဖိနှိပ်တွန်းထိုးနေလျှင်.. ၊

“ကျွန်တော်မယူဘူးဗျ..”

ဂျန်းက အတင်းရုန်းနေရာမှ ဒေါသတကြီးပြန်အော်ကာ.. ၊

“ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေကို ဟိုလူတွေကားထဲပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပြီ..” ဟင်.. ၊

ကောင်လေးကရုန်းထွက်ပြီး နောက်ဆုတ်ရပ်သည်။ ရိုးလည်း

နေရာမှာတင် ကျောက်ရုပ်လေးဖြစ်သွားခဲ့၏။ ဂျန်းရဲ့မျက်နှာက အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဒါကိုပြောလိုက်ရသည့်အတွက် ကြောက်ရွံ့သလိုရှိသော်လည်း အံ့တုခြင်းဂရုမစိုက်ခြင်းတွေသာ ပေါ်လွင်နေခဲ့လျက်.. ၊

“ခင်ဗျားတို့လည်း ရွာသားတွေကိုနှင်ထုတ်ပြီး မြေတွေအပိုင်စီးထားတာပဲ..ခင်ဗျားတို့ဟာမှမဟုတ်တာ..”

ရိုးလက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဖိဆုပ်ရင်း ငေးကြောင်ကြည့်နေမိဆဲ..

“ဘာလဲ..ဘာဖြစ်တာလဲ..”

“ကောင်လေးကိုဘာလုပ်တာလဲ..”

လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ကားနားဆွဲခေါ်သွားတည်းက လှမ်းကြည့်နေကြသည့် အနီးအနားလူတွေက ချက်ချင်းကပ်လာကြသည်။ ရိုးဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ.. ၊

“သူ..သူအဲဒီကောင်လေး ကျွန်မဆွဲကြိုးခိုးထားတာ၊ လမ်းကြိုခေါ်တင်လာတာကို ဆွဲကြိုးကိုခိုးထားတယ်..”

“ကျွန်တော်မခိုးဘူးဗျ..”

“ဘာလို့မခိုးရမှာလဲ..ပြန်ပေး ငါ့ဆွဲကြိုး..”

ရိုးက ဂျန်းရဲ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အတင်းဆောင့်ဆွဲခါရင်း ရှိရင်းစွဲဒေါသများနှင့် တွင်တွင်မေးတော့သည်။ ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က အော်လိုက်ရင်း.. ၊

“ဟိုမှာ..အောက်ပြုတ်ကျသွားပြီဗျ၊ ဆွဲကြိုးလားမသိဘူး..”

အားလုံးလှုပ်ရှားဆူညံသံတွေ ရပ်တန့်သွားခဲ့ပြီး မြေပြင်ပေါ်က ဆွဲကြိုးဆီ အာရုံရောက်ကုန်၏။ တစ်ယောက်က ဆွဲကြိုးကောက်ယူလိုက်ကာ.. ၊

“ဒါ ညီမဟာလား..”

“ဟုတ်တယ်..”

ရိုးကဆွဲကြိုးကို ပြန်ယူလိုက်ပြီး ဂျန်းကိုစူးစူးဝါးဝါးကြည့်သည့်အခါ အစကသို့လောသို့လောတွေ ထင်ခဲ့ကြသည့်လူတွေလည်း ဂျန်းကိုပဲ အတင်းဝိုင်းဝန်း ချုပ်ကိုင်ထားကြပြီး.. ၊

“ခွေးကောင်လေး..မထင်ရဘူးကြည့်စမ်း၊ အရိပ်နဲ့အခက်ချိုး..”

သျှင်မ

“ခင်ဗျားတို့မစွပ်စွဲနဲ့နော်..ကျွန်တော်မခိုးဘူး...”

“တိတ်တိတ်နေစမ်း...”

“ကျွန်တော်သူခိုးမဟုတ်ဘူးဗျ..ကျွန်တော့်ကိုလွှတ်..”

“ဟာ..ဒီလောက်တောင် ကဲကွာ..”

“ဖောင်...”

“ဖြန်း...”

“ကျွန်တော်မခိုးဘူး...”

“ခွပ်..”

“ဟေ့ ဟေ့..ကလေးပဲရှိသေးတာတော်တော့၊ ရဲစခန်းပို့လိုက်မယ်..”

ဂျန်းနုတ်ခမ်းထောင့်မှာ သွေးတွေစီးကျလာသည်။ နှာခေါင်းဝမှာ သွေးစတွေထွက်ကျလာတာလည်း မြင်နေရ၏။ ယောက်ျားကြီးတွေ ဝိုင်းဝန်းချုပ်ကိုင်ထားတာတောင် အတင်းခုန်ပေါက်ရုန်းနေသဖြင့် လူတွေကြားထဲက ဂျန်းရဲ့မျက်နှာကိုရိုးသေချာမြင်နေခဲ့ရသည်။

ဘာတွေအော်ဟစ်နေနေ ဘယ်လောက်ရုန်းနေနေ စိုက်ခနဲငိုက်ခနဲကျသွားအောင် ဘယ်နှစ်ချက်ပဲရိုက်နှက်နေပါစေ ဂျန်းရဲ့အကြည့်တွေက ရိုးဆီကိုပဲပြန်ရောက်လာခဲ့လျက်.. ၊

“ကျွန်တော်သူခိုးမဟုတ်ဘူး...”

လို့အော်ဟစ်ရင်း သူမမြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်မသွားမချင်း စူးစူးဝါးဝါးကြည့်သွားခဲ့သော သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တို့နှင့် မျက်နှာသည်..။

①

အခန်း(၄)

‘တော်ဝင်’စံအိမ်ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်လှလှလေးနှင့်ခြံကျယ်ကြီးက မဆန်းပြားသော်လည်း ခမ်းနားမှုအပြည့်နှင့်ရှိနေခဲ့လျက် မျက်နှာစာသုံးဖက်နှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကတော့ ရွက်စိမ်းမကြွေ ရွက်နုမထွက်သော သက်ရင့်ပင်အိုကြီးကဲ့သို့.. ၊

“သူဌေး..သူတို့ရောက်လာကြပြီ..”

“အေး..လာခဲ့မယ်..”

ဦးသီလအောင်သည် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခြောက်ဆယ်နီးပါးရှိနေသည့်တိုင် အရွယ်တင်နုပျိုနေကာ စပျိုရှပ်ပွပွဘောင်းဘီရှည်ပွပွကြီးနှင့် ရွှေရောင်ကိုင်းနှင့်မျက်မှန်ကို တပ်ထား၏။ နောက်မှာ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်နှင့်ထွက်လာပုံက ခန့်ညားနေကာ လေးထောင့်ကျကျမျက်နှာကြီးကလည်း တင်းမာနေ၏။

သို့သော် သူ့မျက်နှာပေါ်ကတင်းမာခြင်းတွေက ဧည့်ခန်းမှာ ရောက်ရှိနေကြသည့် လူအားလုံးရှေ့ကိုရောက်ခဲ့သည့်အချိန်မှာ နွမ်းယုံဖျော့ကျသွားခဲ့လျက်.. ၊

“မင်းတို့သူဌေးက ကျုပ်နဲ့တွေ့ဖို့အဖက်မတန်လို့လား...”

ဆိုဖာမှာထိုင်နေသည့် အသက်လေးဆယ်ခန့်လူက မတည်မပြုံး လှမ်းကြည့်ကာ.. ၊

“မလိုလို့ပါ..”

ဟု တုံးတိတ်ဖြေ၏။ အဝင်ဝတံခါးနားမှာ နှစ်ယောက်ကရပ်နေလျက် နှစ်ယောက်သည်ထိုင်နေသူ၏ ဆိုဖာနောက်မှာရပ်၏။ သားရေသေတ္တာကို တရိုတသေလာတင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူပဲဖွင့်

ပေးကာ အထဲကစာရွက်စာတမ်းတွေကို သေသေသပ်သပ်ထုတ်ယူ
၏။ ပြီးတော့ လိုအပ်သလိုဖြန့်ခင်းနေရာချပေးလိုက်ပြီး ဘောလ်ပင်န်
ကိုပါ အဆင်သင့်တင်ထားပြီးမှ မတ်မတ်ပြန်ရပ်၏။ ဦးသီလအောင်
က ဧည့်သည်တွေလုပ်ကိုင်လှုပ်ရှားသမျှကို ကြည့်နေရင်း ဆိုမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ.. ၊

“မင်းကကိုယ်စားလာတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်လည်းမင်းကိုပဲပြော
ရမှာပေါ့..”

“ပြောပါ..”

“ကျုပ်လုပ်ခဲ့သမျှလုပ်ရပ်တိုင်း ကိစ္စတိုင်းကတရားမျှတမှုရှိချင်
မှ ရှိလိမ့်မယ်..ဒါပေမယ့် ခုဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ဂုဏ်သိ
က္ခာ ကျုပ်ရဲ့စီးပွားရေးတွေ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးဖို့ဖြစ်လာတာတော့ မင်း
ရဲ့သူဌေးမတရားကြိုးပမ်းခဲ့တာတွေပါ..”

ထိုင်နေသူက ခေါင်းလည်းမညိတ် ခေါင်းလည်းမခါ။ ဟုတ်
သည်လည်းမပြော မဟုတ်ဘူးလည်းမငြင်း။ ဦးသီလအောင်ပြောနေ
သမျှ အကြောင်းအရာတွေက သူနဲ့သက်ဆိုင်သည်လို့ပင် ထင်ပုံမပေါ်
ဘဲ.. ၊

“ဖြေရှင်းပြီးခဲ့တဲ့အမှုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးသီလအောင်နဲ့ကျွန်
တော်တို့သူဌေး သဘောတူခဲ့ကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ..”

ပြောပြီး ရှေ့မှာချခင်းထားသည့်စာချုပ်ကို ဦးသီလအောင်ရှေ့
ထိ ခပ်ဖိဖိတွန်းပို့လိုက်ကာ.. ၊

“ဒီမှာလက်မှတ်ထိုးပေးပါ..”

လူကြီးတစ်ယောက်ထံ ပစ္စည်းတွန်းပို့လိုက်သည့်ရိုင်းပျမှုအပေါ်
ဦးသီလအောင်မျက်နှာ မသိမသာတင်းသွားသည်။ သို့သော် တိတ်
ဆိတ်စွာပဲ စာချုပ်ကိုကောက်ဖတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖျတ်ခနဲပစ်
ချလိုက်ပြီး.. ၊

“ဒါကသိပ်ကိုတရားလွန်သွားပြီ..”

လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့နေသည့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဦးသီလ
အောင်က လက်သီးဆုပ်သည်။

“ငါ့သမီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း..”

စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောမိပြီးမှ ရှေ့မဆက်နိုင်.. ၊
‘လူကြီးမင်း’ဆိုသည့် သူဌေး.. ၊

ဒီလူဘယ်လောက်ထိ လွန်ကျူးနေပြီလဲ..။ သူလိုအပ်သမျှဆွဲယူ
စားသုံးနေခဲ့တာ သင်းကတော်တော်ထက်မြတ်လွန်းလို့လား...။ကိုယ်
ပဲ ညံ့ဖျင်းတာလား... ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ရဲ့နေဝင်ချိန်ဟာ သူ့ရဲ့နေ
ထွက်ချိန်ဖြစ်ခဲ့ပြီလား.. ၊

ဦးသီလအောင် စကားသံပျောက်သွားခဲ့ပေမယ့် မျက်နှာထက်
က အသားစိုင့်တွေတုန်ယင်ကျန်ရစ်သည့်နှယ် ဒေါသမာနတို့ဖြင့်
ဆတ်ဆတ်တုန်၏။ ကိုယ်လည်းပဲ လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ခဲ့
ပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာအတွက် တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ပြိုင်ဆိုင်
ရဖို့ ဖြစ်လာရင်တောင် အနိုင်ရဖို့ကြိုးစားခဲ့တာ ရှိချင်ရှိမည်။

ရှုံးနိမ့်သွားသူအပေါ် တစ်ကျော့နှစ်ကျော့ညစ်ပတ်အနိုင်ယူခဲ့
တာမျိုး မရှိခဲ့ဘူးပေ.. ၊

“ငါမင်းတို့သူဌေးနဲ့ စကားပြောချင်တယ်..”

“သူဌေးဒီတစ်လလုံး အပိုလူနဲ့လက်ခံတွေဆုံမှာမဟုတ်ပါဘူး..”

“ဘာကွ..”

ဒေါသကထောင်းခနဲ ထဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုသူကအေးဆေး
တည်ငြိမ်သည့်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ကာ.. ၊

“အချိန်တွေက တန်ဖိုးရှိပါတယ်ဦးသီလအောင်..ကျွန်တော်တို့
တွေကြတာ ဒီစာချုပ်ကိစ္စပါ။ တခြားအပိုတွေဘာမှပြောဖို့ မလိုတော့
ပါဘူး..”

ဦးသီလအောင်ဝိုင်းသွားသည်။ သူကတိပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ကိုယ်ဆုံး
ရှုံးမခံနိုင်သော တစ်စုံတစ်ခုအတွက်တစ်စုံတစ်ရာနဲ့လဲယူပေးဆပ်ပါ
မည်ဟု ဒီနေ့စာချုပ်ကြဖို့.. ၊

မျက်ဝန်းတို့သည် စာချုပ်ဆီသို့နောက်ထပ် စိုက်ကျတွေးငေးနေ
ခဲ့လျက်.. ၊

“စာချုပ်မှာ ကျုပ်ကဘာပေးရမှာဆိုတာ မပါသေးဘူး..အဲဒီအ
တွက် ဘာမှန်းမသိတဲ့အပေးအယူကိုတော့..”

“ဘာမှန်းသိနေလို့ပဲ ဦးသီလအောင်ဒေါသတွေထွက်နေတာ ခု

ထိ မျက်နှာမှာရှိနေပါသေးတယ်..”

ဦးသီလအောင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့သူဌေးအတွက် လိုအပ်တာဘာမှမရှိဘူး..”

“လိုအပ်နေတာကလည်း မိန်းမတွေဖြစ်နေတာမလွန်ဘူးလား..”

တောထဲကအရိုင်းအစိုင်းသတ္တဝါလို ကျင့်ကြံနေထိုင်သည့်လူမျိုး ဒီတစ်ခါပဲတွေ့ဖူးပါသည်ဆိုလျှင် လွန်သွားမလားမသိ။ ဝိသမလောဘတွေနဲ့ ငွေကိုရတဲ့နည်းနဲ့ရှာသည်။ လူတွေအမြင်မှာ လုပ်ငန်းပေါင်းများစွာနှင့် ချမ်းသာနေသည့်သူဌေး။ တကယ်တမ်းကျတော့ ငွေတွေထားစရာမရှိဖြစ်အောင် လက်ဖျားသီးနေတိုင်း သူများအရှုံးပေါ်နေသည့် လုပ်ငန်းတွေကိုပြုယုတ်တစ်ခုအဖြစ် လွှဲပြောင်းရယူသည်။

လုပ်ငန်းကိုဘယ်လိုလည်ပတ်ပြီး ဘယ်လိုခရီးဆက်နေသည်မသိပေမယ့် လူကြီးမင်းဆိုသည့်လူကတော့ ရွှေလိုချင်ရင်ရွှေ ငွေလိုချင်ရင်ငွေ။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကလွဲ၍ လူကြီးမင်းဆိုတဲ့လူ ဘယ်လိုစီးပွားလမ်းကြောင်းတွေနဲ့ ချမ်းသာကြီးပွားနေသလဲဆိုတာ သိတဲ့လူမရှိ။ သိတဲ့လူတွေကလည်း ထုတ်ဖော်ပြောကြမည့်လူတွေမဟုတ်.. ၊

ဦးသီလအောင်ရင်ထဲမှာ တန့်န့်ဖြစ်နေခဲ့၏။ သူ့ဘဝမှာကိုယ့်အကြံကိုယ့်စိတ်ကူးဖြင့် ယုံကြည်စွာဆုံးဖြတ်ရှေ့ဆက်လာခဲ့တာ လူကြီးမင်းဆိုသူပေါ်မလာခင်အချိန်ထိ ဆင်ကျုံတော့ကျွဲ။ ခုတော့ ဘဝပါပျက်ရမည့်အခြေအနေတွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒါတွေဟာ ကိုယ့်ညံ့ခံတာချည်း မဟုတ်မှန်း ဦးသီလအောင်နားလည်နေသည်။ ကိုယ့်ထက်တော်နေသည့်အဖြစ်ကို ဝန်မခံချင်ပေမယ့် ဝန်ခံရသည်။ ကိုယ့်ထက်ငယ်ရွယ်သော လူငယ်တစ်ယောက်မှန်းသိလျက်နှင့် ရှုံးနိမ့်နေရသည့်အဖြစ်ကို မခံရပ်နိုင်.. ၊

အဆိုဆုံးသည်ကိုယ့်ထက်အဆပေါင်းများစွာ ချမ်းသာနေသည့်အဖြစ်က အင်အားကြီးတစ်ရပ်လို ဖိစီးလွှမ်းမိုးနေခဲ့၏။ သို့သော် ဦးသီလအောင်က ခိုင်မာသည့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုချလိုက်ပြီး..

“ကျုပ်ကစာချုပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့ပါတယ်..သူလိုချင်နေတာကိုလည်းသိတယ်ဆိုတာမှန်တယ်။ အဲဒါကိုတော့ ဒီထဲမှာထည့်ပေးမှဖြေ

မယ်..စာချုပ်ထဲမှာအရ နစ်နာဆုံးရှုံးမှုအတွက် ဦးသီလအောင်ဘက်ကပေးအပ်ရန်ရှိသမျှဆိုတာ ဘာမှခေါင်းစဉ်မပါ ပမာဏမပြဘဲ..”

“ခေါင်းစဉ်တွေမပါခဲ့လိုသာ ဦးသီလအောင်သက်သာနေတယ်ဆိုတာ မေ့မနေသင့်ဘူးနော်..”

ထိုသူသည် အေးစက်စက်ကြည့်သည့်မျက်ဝန်းတို့ကို စာချုပ်ဆီ ဦးတည်လိုက်ရင်း.. ၊

“လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါ..ဦးသီလအောင်မှာလည်း သမီးသုံးယောက်ပဲရှိတာ၊ ကျွန်တော်တို့သူဌေးဘက်က ဦးသီလအောင်ဆီက နောက်ထပ်လိုချင်ဖွယ် ဘာမှရှိလာမှာမဟုတ်ဘူးထင်ပါတယ်..”

“ဒါကမိသားဖသားပီပီ သမီးတောင်းရမ်းတာမျိုးမဟုတ်ဘူးလေ..နောက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ခြံတစ်ဝက်ကိုပါ ပေးရမယ်လို့အစတည်းက ပြောဆိုထားခဲ့တာ၊ ကျုပ်ပေးရမှာတွေက မများလွန်းဘူးလား..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားခေါင်းညိတ်ခဲ့တယ်မို့လား..”
“ကျွတ်..”

“နောက်တစ်ခုအကြံပြုချင်တာက ဒီတိုက်ကြီးကိုတစ်ဝက်ပိုင်းခွဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် သူဌေးပြန်အမ်းမယ့်ငွေအမောင့်ကိုယူပြီး ကျေကျေနပ်နပ်ဆင်းပေးလိုက်ဖို့ပဲ..”

ဦးသီလအောင် ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောနိုင်ဘဲ အံ့ကြိတ်သည်။ လူကြီးမင်းနဲ့သူ့ရှုပ်ခဲ့မိတာတွေက အများကြီးပဲဖြစ်သည်။ ဒီလူဘာပြောပြော သူ့ဘက်မှာပြောပိုင်ခွင့်မရှိသည့်အပြင် ငွေပြန်အမ်းမည်ဆိုတာကိုတောင် ဘယ်ရွှေဘယ်မျှလိုချင်ပါသည်လို့ သူတောင်းဆိုခွင့်မရှိတော့ပေ.. ၊

ဒါပေမယ့် တောင်းလိုက်သမျှသမီးတွေကိုချည်းဖြစ်ကာ သမီးတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လပိုင်းလေးပဲခြားသည်။ တစ်လောကလုံးမှာ သူ့လိုအဖေမျိုးရှိသေးရဲ့လား..။ အလောင်းစားနဲ့စီးပွားရေးဆရာထွေးခဲ့မိသည်။ ကံမြင့်လာဘ်ရွှင်ဖြစ်နေတုန်းလေးတော့ ဘာလုပ်လုပ် ငွေတွေဝင်နေတာ တသောသော.. ၊

ကံဇာတာမှေးမှိန်လာသည့်အချိန်မှာတော့ ‘ကံမရှိညာထွန်တိုင်း’ ခွဲဆိုသလို ဘာလုပ်လုပ်ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့သာ။ ထိုစဉ် တစ်ဖက်ကစကား

သံထွက်ပေါ်လာခဲ့လျက်.. ၊

“ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်လည်း ဦးသီလအောင်မလိုအပ်တဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ တွေဝေပြီးအချိန်ဖြုန်းနေသလိုပဲ..”

“ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စကြီးကို မင်းတွေးကြည့်လေ..”

“မလိုပါဘူး...စာနာကြည့်မယ်ဆိုရင်တောင် ဦးသီလအောင် ဘယ်လိုခံစားနေရရှာမလဲလို့ ဘယ်လိုတွေးကြည့်ရမှန်း မသိဘူး..”

ဦးသီလအောင်က တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ချင်လာသည့် မျက်ဝန်း တို့နှင့် အံ့ကြိတ်၏။

“ဦးသီလအောင်ကိုယ်တိုင်ရော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်တွေးကြည့်မိ လားမသိဘူး...စီးပွားရေးပျက်စီးလို့နာကျင်နေတာလား ဒူးမနာသမီး တွေအတွက် ခံပြင်းနေတာလား...”

“ဟိတ်ကောင်..မင်း...”

စားပွဲကိုဒုန်းခနဲ ထုပစ်လိုက်ပြီး ဦးသီလအောင်ကိုယ်ကြီး တောင့်မတ်နေ၏။ ပြီးတော့.. ၊

“ငါ့သမီးတွေကို ငါ့ရင်သွေးတွေလို..”

“ခင်ဗျားဘာသာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ပဲ မွေးထားထား...သူတို့ကခင် ဗျားသမီးတွေ မဟုတ်ဘူး...အဲ့ဒါမှားလို့လား...”

နောက်ထပ်ခွန်းတုံ့ပြန်ဖို့ ဆွံ့အသွားခဲ့ပြန်ကာ ဦးသီလအောင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ၏။ သမီးသုံးယောက်ကို သူလိုလေသေးမရှိ ဂရု စိုက်ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် မကြင်နာခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် သူမတို့ ကို သူချစ်ပါသည်။ မိန်းမသားပေမယ့် တော်စေထက်စေချင်ခဲ့သည်။

စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်လာတိုင်း ကြောက်လန့်သွားအောင် ဒဏ်ပေး သည်။ ရက်ရက်စက်စက်ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့သည်။ သမီးအကြီးနှစ် ယောက်ကို တစ်မြို့တည်းကနေ ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့တာဖြစ်ပြီး အငယ် ဆုံးသမီးကတော့ ကိုယ့်တပည့်ရင်းထဲက တစ်ယောက်၏ကလေးဖြစ် သည်။

သူမငယ်ငယ်လေးမှာ မိခင်ဆုံးသွားကာ ဖခင်ဖြစ်သူကတော့ ထောင်ကျသွားခဲ့သည်။ ကိုယ့်အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အနစ် နာခံသွားသူမို့ သူ့သမီးလေးကိုတော့ ဦးသီလအောင်အကြင်နာပိုခဲ့

သည်။ ရက်ရက်စက်စက်ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့သည်။ သမီးအကြီးနှစ် ယောက်ကို တစ်မြို့တည်းကနေ ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့တာဖြစ်ပြီး အငယ် ဆုံးသမီးကတော့ ကိုယ့်တပည့်ရင်းထဲက တစ်ယောက်၏ကလေးဖြစ် သည်။

“ငါ့အတွက်ခက်ခဲနေတယ်မိုးခြိမ်း...အဲ့ဒါကငါဆုံးဖြတ်လို့မရ တဲ့အရာပဲ..”

“ခင်ဗျားအခက်အခဲကို ဆွေးနွေးပေးဖို့ သူဌေးကမမှာလိုက်ဘူး... အခုကျွန်တော်တို့လုပ်ရမှာက..”

“သမီးအငယ်ဆုံးကို ငါစွန့်လွှတ်ခဲ့တာကြာပြီ..”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလက်အောက်မှာပါပဲ..”

ငါသည်။ ဖခင်ကထောင်ထဲမှာပဲ ဆုံးသွားတော့ ပိုပြီးသနားညှာတာ ခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် သူမကျမှပဲ သူမကြိုက်သောအမှုအကျင့် စရိုက်လက္ခ ဏာတွေနဲ့ဖြစ်လာခဲ့၏။ မိန်းမပီသတာကိုမကြိုက်သူလက်ပေါ်မှာ သူ မက နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ မငိုတတ်အောင်လေ့ကျင့် ပေးနေကာမှ သူမကမျက်ရည်ကိုလက်ခံတဲ့သူဖြစ်ခဲ့၏။ ဥပဒေနဲ့မ လွတ်ကင်းသည့် စီးပွားရေးတချို့ရှိနေသဖြင့် သူမလေးတွေသာ သား တွေဖြစ်ခဲ့ရင် ငါဘယ်လောက်အားကိုးရမလဲလို့ တွေးမိတိုင်း မချင့် မရဲဖြစ်နေခဲ့မိ၏။

ဒါကြောင့်ပဲ အမြဲတမ်းဆူငေါက်ကြိမ်းမောင်းနေရသည်။ ပြင်း ထန်တဲ့အပြစ်တွေပေးပြီး ရက်ရက်စက်စက်ကျောခိုင်းနေတတ်ခဲ့၏။ ခုတော့ သမီးတွေကိုသူဆက်ဆံခဲ့သည့်ပုံစံက ဒီအချိန်မှာသွေးမ တော်သည့်ကလေးတွေမို့ ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုလို ချခင်းရောင်းစားနေရ သလိုလို.. ၊

“ဦးသီလအောင်မသိလို့ပါ..ခင်ဗျားသမီးနှစ်ယောက် ဟိုမှာအ ရမ်းကိုစိတ်ချမ်းသာနေကြတာ..”

ကိုယ့်အပြစ်တွေ တွေးနေမိတုန်း ထိုစကားသံကနောက်ထပ်နှိပ် ခက်လာသည်။

“သူတို့ကိုသိမ်းယူခဲ့တဲ့သူက ကားပါပြီးသွားမပါတဲ့ အဘိုးကြီး မှမဟုတ်ဘဲ..ဟွန်း ဟွန်း...”

ရယ်သံက လူကိုအကြီးကြီးနာကျင်စေခဲ့လျက် သမီးတွေကိုသ တီရလိုက်မိသည်။ သူဖုန်းဆက်ရင်တောင် ဖေကြီးနေကောင်းရဲ့လား လို့ မေးဖော်မရကြသည့်အဖြစ်သည်.. ၊

“ငါ့အတွက်ခက်ခဲနေတယ်မိုးခြိမ်း...အဲ့ဒါကငါဆုံးဖြတ်လို့မရ တဲ့အရာပဲ..”

“ခင်ဗျားအခက်အခဲကို ဆွေးနွေးပေးဖို့ သူဌေးကမမှာလိုက်ဘူး... အခုကျွန်တော်တို့လုပ်ရမှာက..”

“သမီးအငယ်ဆုံးကို ငါစွန့်လွှတ်ခဲ့တာကြာပြီ..”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလက်အောက်မှာပါပဲ..”

အခြေအနေအားလုံးကို လက်မခံနိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ရင်းတိတ်ဆိတ်
စွာ ဖြေရှင်းခဲ့ရသည်။ ဒီနေ့ဒီအချိန်မှစ၍ တော်ဝင်စံအိမ်ကြီး၏ အ
ရှင်သခင်က နောက်တစ်ဦးပြောင်းခဲ့ပြီလား.. ဒါမှမဟုတ်.. ၊

၁

အခန်း(၅)

“ပန်းပင်တွေကဖြစ်သားပဲ..”

“ဟုတ်တယ်..ဦးသီလအောင်ဆိုတဲ့သူဌေးကြီးက အတော်တိကျ
ပြတ်သားတဲ့လူကြီး၊ ဒီခြံကိုတစ်လတစ်ခေါက်လာကြည့်တယ်..ဒီလို
ပုံစံမမြင်တာနဲ့ သူ့သမီးကိုဆူပူကြိမ်းမောင်းတာ နားမခံသာဘူးဆို
ပဲ..”

“ဘယ်သူတွေကပြောတာလဲ..”

“အဲ့ဒီအိမ်မှာ သူ့သမီးနဲ့ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ရယ်..ခြံစိုက်ခြံ
စောင့်တဲ့လူကြီးတစ်ယောက်ရယ်၊ ဒါပဲရှိတယ်..”

ကြည့်လိုက်တော့ခြံကသိပ်တော့မကျယ်ပေမယ့် ပေခြောက်
ဆယ်ခုနှစ်ဆယ်ကျော်ပတ်လည်လောက် ရှိလိမ့်မည်။ ဒါကစိုက်ပျိုး
သားသည့် မြေနေရာချည်းအရှိဖြစ်ကာ လူနေအိမ်လေးကအစွန်ဖျား
မှာ သပ်သပ်ရှိနေတာဖြစ်သည်။

“နောက်ပြီးတော့ဗျာ ဒေါ်ကြီးဆိုတဲ့မိန်းမကြီးက ခြေမသန်လက်
သန်ရယ်..စိုက်ပျိုးတာတွေ ရှင်းလင်းတာတွေကို ခြံစောင့်နဲ့သူဌေးသ
ဒီးပဲ လုပ်ရတာလေ၊ စဉ်းစားသာကြည့်တော့..သူဌေးဘယ်လောက်
ရက်စက်သလဲဆိုတာ..”

နှစ်လုံးပြုပြီးပြောင်းရှည်သေနတ်ကိုတစ်ဖက်ကကိုင်လျက် တစ်
ဖက်ကစီးကရက်သောက်ရင်း သူ့မျက်လုံးတွေကတစ်ခြံလုံးကို ပိုက်
မိတ်တိုက်စူးစိုက်နေခဲ့၏။ ပန်းတွေကိုဘာပန်းတွေလဲဆိုတာ စိတ်ထင်
သားလို့မဟုတ်။ ဒီနေရာကိုရောက်လာခဲ့တာလည်း ဒီပန်းခြံကိုလာ
ကြည့်တာမဟုတ်ပေ.. ၊

ဒါပေမယ့် သူ့စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ပို၍မို့မောက်နေသော မြေစိုင်ဘုကြီးပေါ်မှာ ခြေထောက်တစ်ဖက်တင်၍ စီးကရက်ကိုနှုတ် ခမ်းမှာတပ်လိုက်ပြီး မျက်မှန်ဖြုတ်သည်။ ခပ်မှောင်မှောင်ပြာလဲ့သော မြင်ကွင်းက နေရောင်ရှိန်နှင့်လင်းချင်းသွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ မျက်မှန် ကို ရင်ခွဲဝတ်ထားသည့်ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီး မှ စီးကရက်ကိုရှိုက်လိုက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်ပစ်ချ၍ ဖိနင်းချေကာ.. ၊

“သူတို့ဒီမှာနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ..”
“ဒီမှာတော့ ငါးနှစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်ဗျ..”
“တခြားမှာနေခဲ့တယ်ကြားဖူးလို့လား..”
“အဲ..ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့..”

ရွာသားကိုစံလေးက ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်လိုက်ရင်း.. ၊
“သိပ်တော့မသိဘူးကိုဂျန်းရ..ကြားတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ သူ ငွေဆိုတဲ့လူကြီးက တော်တော်ရက်စက်တယ်တဲ့..အိမ်မှာနေတုန်း တည်းက အပြစ်ပေးထားတာဆိုလား၊ ဒဏ်ရှိက်တယ်ဆိုလား..အဲ့ဒီမှာ လည်း အတော်ဒုက္ခပေးခဲ့တာတဲ့၊ ဒီကိုရောက်လာတော့ အဲ့ဒီအမျိုး သမီးက ပျော်နေတဲ့ပုံပဲ..”

“ဟုတ်လား..”
“ပန်းပင်တွေစိုက်ရတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းလိုက်မလဲနော်.. ဒါတောင်ပျော်တယ်ဆိုတော့ သူ့အဖေဘယ်လောက်ရက်စက်ခဲ့လဲ တွေးသာကြည့်တော့..နောက်ပြီးနာမည်ကကြာနွယ်ရိုးဆိုသလောက် တအားလှတာဗျ၊ ဆံပင်တွေဆို အရှည်ကြီးပဲ..”

ဂျန်းမျက်ခုံးတွေ အလိုမကျသလိုတွန့်ကုတ်သွားသည်။ ပြီးမှ..
“ဒီပန်းတွေစိုက်ပြီး ဘာလုပ်တာလဲ..”

စကားကြောဖြတ်၍ မေးခွန်းပြောင်းလိုက်သည်။
“ရွာထဲကလူတွေ လာဝယ်တယ်လေ..ကြည့်ရတဲ့ပုံအရတော့ ဘယ်သူဝယ်ဝယ်မဝယ်ဝယ် သူ့အဖေကတမင်ပန်းပင်စိုက်ခိုင်းပြီး ပင် ပန်းအောင်ဒဏ်ပေးထားတဲ့သဘောပဲဖြစ်မယ်..ဒါနဲ့ ကိုဂျန်းသေနတ် ပစ်ကျင့်မလို့ဆို..လာ..ဒီဘက်ကချိုးဝင်သွားရင် တောစပ်ရောက်ပြီ၊ တောပေမယ့် ပစ်ကွင်းကောင်းမယ့် အပင်တွေကျတော့ရှင်းတယ်..”

မိုးခြိမ်းကတော့စပ်မှာတည်းက ပစ်ကွင်းကောင်းသည့်နေရာကို ညွှန်ပြပြီး သူ့ကိစ္စနဲ့သူ့နောက်ချန်နေရစ်၏။ ခြေလှမ်းတို့သည့် တော ထဲကိုဝင်နေတာလို့ မခံစားမိဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်၏ဘဝတစ်ခုထဲ ကို ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်နေသလို စိတ်အာရုံတို့က မျက်နှာတစ်ခုပေါ်မှာ ခွဲမြဲနေခဲ့သည်။

မုန်းတီးနာကျည်းစိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်လာခဲ့၏။ ဒေါသအ လျှောက်သတ်ပစ်မိတဲ့ဒေါသမျိုးထက် ပိုသည်။ နာကျည်းလွန်းလို့ မမြင်ချင်မကြားချင်တာမျိုးနဲ့လည်း မတူ။ သူဟာကိုယ်မုန်းဖို့အတွက် လူဖြစ်လာတာလား.. ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ဟာသူမအတွက် နတ်ဆိုး တစ်ကောင်အဖြစ် မွေးဖွားလာခဲ့လေသလား.. ၊

ခုချိန်ထိ အရာရာဟာအေးချမ်းနေခဲ့သော်ငြား မနက်ဖြန်သို့မ ဟုတ် တစ်နေ့နေ့မှာသူမ.. ၊

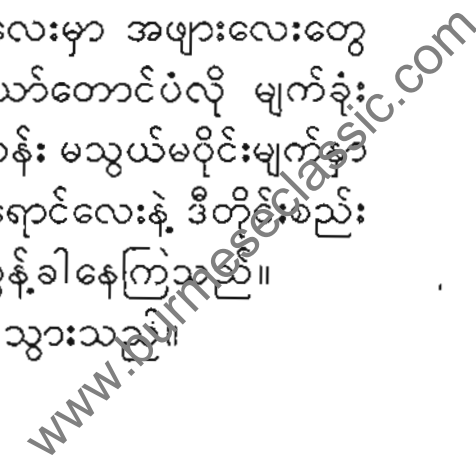
“ဂျောက်..”
သေနတ်ကိုမောင်းတင်၍ သေချာချိန်လိုက်သည်။ ချိန်လိုက်ကာ မှ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် ရှဉ့်လေးတစ်ကောင်က အပေါ်ကိုင်းကနေ အောက်ကကိုင်းပေါ်ခုန်ချလိုက်သဖြင့် သေနတ်ပြောင်းဝက ထို နောက်ကိုသေချာလိုက်နေခဲ့သည်။

ရှဉ့်လေးက ပင်စည်ကိုခုန်ကပ်လိုက်ပြီး တစ်ချက်ငြိမ်သွားသည် ထိုခဏကို အဖီယူ၍ သူ့မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ခလုတ်ပေါ်မှာတင်ထားသည့် လက်ညှိုးလေးကွေးကျမသွားမီ.. ၊

ဟင်.. ၊

ပစ်မှတ်ရဲ့နောက်ကနေ မျက်နှာလေးတစ်ခုဖြတ်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့သေနတ်ပြောင်းကို မဖယ်ခဲ့ဘဲ သူမရဲ့မျက်နှာလေးနောက်လိုက် ချိန်ထားခဲ့သည်။ ဝင်းညက်ညက်မျက်နှာလေးမှာ အဖျားလေးတွေ ကော့သယောင်သွယ်တန်းနေသည့် ဇင်ယော်တောင်ပံလို မျက်ခုံး တန်းလေးတွေနှင့် ညိုလဲ့မှောင်ရီသောမျက်ဝန်း မသွယ်မပိုင်းမျက်နှာ လေးနှင့် ကျောနောက်မှာသားရေကွင်းအနီရောင်လေးနဲ့ ဒီတိုင်းစည်း ချထားသည့် ဆံနွယ်ရှည်တို့က တနွဲ့နွဲ့လွန်ခါနေကြသည်။

ဂျန်းနှုတ်ခမ်းသားတွေ တင်းတင်းစေ့သွားသည်။

“နင့်ကိုငါသိပ်မုန်းတယ်..နင်ကငါ့အတွက် မကောင်းဆိုးဝါးကောင် နတ်ဆိုး..နင်ခုထွက်သွားစမ်း..”

“လူကြမ်းမဟုတ်ဘူး..တိရစ္ဆာန်ကောင်၊ ကလေးမဟုတ်ဘူး ကလိန်ကကျစ်..”

“ဖြန်း..ဖြန်း..”

သူ့ပါးတွေ ဘယ်ပြန်ညာပြန်မီးမြှောက်ခံလိုက်ရသလိုပင်။ သူမရဲ့ လိမ်လည်ပြောဆိုမှုမှာလူတွေဝိုင်းလာပြီး သူ့ကိုတွန်းထိုးငေါက်ငမ်းကာ ရဲစခန်းကိုခေါ်သွားကြ၏။ ထုထောင်းရိုက်ပုတ်ခြင်းကိုလည်း သူမထံမှာ ရက်ရက်စက်စက်ခံခဲ့ရသည့်ပြင် သူမကြောင့်ပဲရဲစခန်းကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ရောက်ခဲ့ရပြန်၏။

“လူရမ်းကားလေးပဲ..”

“ကောင်လေး..မင်းဘယ်ကလဲ၊ မင်းမိဘတွေက ဘယ်သူလဲ.. မှန်မှန်ဖြေစမ်း..”

ရဲတွေဘယ်လိုမေးမေး သူမဖြေခဲ့။ မဖြေသမျှရိုက်နေတာကိုလည်း ခံနေခဲ့သည်။ မျှတစာနာတတ်သော ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ တားဆီးမှုတစ်ရပ်သာ မရှိခဲ့လျှင် လူကြမ်းဆိုသည့် သူ့မျက်နှာဟာဒီနေ့ ဒီအချိန်လောက်မှာ အမေမွေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ရှိနေဖို့တောင်မသေချာ..။

သူ့ဘဝကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါမီးလောင်တိုက်သွင်းခဲ့တဲ့ကြာနွယ်ရိုး...။ သူမသည် ကျည်ဆံအစစ်တွေထည့်ထားသည့် သူ့ရဲ့သေ နတ်ပြောင်းဝရှေ့မှာ လောကကြီးကိုမေ့နေသလို ခြေလှမ်းတို့ဖြင့်..။ ဟွန်း..။

ကျိခနဲအံကြိတ်မိရင်း သူ့လက်ညှိုးကို အတိအကျကွေးချလိုက်၏။

“ဒိုင်..”

“အား..”

ပေါက်ကွဲသံတစ်ရပ်နှင့်အတူ နားအနားမှာပူထူသွားသဖြင့် ရိုးလန့်ဖျန်အော်ကာ နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် သေနတ်သံဆိုတာ သိလိုက်သော်လည်း..။

“ဒိုင်..”

“အား..”

မျက်နှာရှေ့က ကပ်ပြေးသွားသည့်တစ်စုံတစ်ရာက မျက်နှာကို ဆီခတ်ပစ်တိုက်သွားသလို ပူပြင်းနာကျင်သွားခဲ့၏။ ထို့ပြင်..။

“ဒိုင်..”

“အား..”

“ဒိုင်..”

သူမထမည်ပြင်လိုက်တိုင်း ရှေ့မှာနောက်မှာကျည်ဆံတွေ တရဲရဲဖြတ်ပြေးသွားခဲ့လျှင် ရိုးသစ်ပင်တစ်ပင်၏ ခြေရင်းမှာ ထိုင်ချလျက် နားတွေပိတ်ထားရင်း တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်နေလေသည်။ ယမ်းနဲ့ တွေ့မွန်ထွန်သွားသည်။ မျက်လုံးမဖွင့်ရဲသေးဘဲ သူမဘာကြောင့်အသက်ရှင်နေသေးတာလဲဆိုတာ အရင်ဆုံးသတိရ၏။ လူကိုမထိမချင်းပစ်နေတာမို့ နောက်ထပ်ကျည်ဆံတွေ ထပ်ထွက်လာဦးမှာကို သိနေသည်။

ဘယ်သူတွေလဲ..သူ့ကိုသတ်ချင်တာလား။ တစ်နေရာရာကို ရမ်းပစ်နေတာလား..။

ရမ်းသမ်းပစ်ခတ်နေသည့် ကျည်တွေကကိုယ့်ဆီကိုပဲ ဦးတည်ပြီးစုပြုံရောက်လာတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ ရင်တွေခုန်နေသလောက် အသားတွေပါ ဆတ်ဆတ်တုန်၏။ အတန်ကြာနားစွဲနေမိပေမယ့် ပစ်ခတ်သံမကြားရတော့ပေ။ မျက်လုံးတွေဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူမထံတစ်လှမ်းချင်းနင်းဖြတ်လာသည့် ခြေသံနှင့်လှုပ်ရှားမှုကိုသိလိုက်၏။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တောစီးဖိနပ်မျိုးမဟုတ်သော ရှူးဖိနပ် အနက်ရောင်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်အနက်နဲ့ခြေအစုံ..။

မော့ကြည့်လိုက်တော့ ထောင်မားသောအရပ်အမြင့်နှင့် ယောကျ်ားတစ်ယောက်။ ပခုံးတစ်ဖက်မှာ သေနတ်ကိုထမ်းလျက် အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီကို ရင်ဖွင့်ဝတ်ထားသည်။ ရင်ဘက်တစ်ဝက်လောက်ပေါ်အောင်ဟိုက်နေသော အတွင်းခံစွပ်ကျယ်အင်္ကျီက ဒီတိုင်းထိုယ်ဗလာနဲ့နေတာထက် နည်းနည်းပဲသာ၏။

နှုတ်ခမ်းမွှေးစစနှင့် ခပ်ရိပ်ရိပ်ဆင်းနေသော ပါးသိုင်းမျှော်တို့က မေးဖျားမှာသိသာစွာရှိနေခဲ့ပြီး စည်းထားလောက်အောင်ရှည်သည့်

ဆံပင်တွေကြောင့် သူ့ပုံစံကမြန်မာနဲ့မတူ။

ထိုသူကိုမော့ကြည့်နေရင်း ရိုးပင်စည်ကိုလက်တစ်ဖက်ထောက်၍ ဖြည်းဖြည်းထရပ်သည်။ သူကလည်း မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေခဲ့သလို ရိုးသည်လည်း လူသာမတ်တပ်လေးရပ်မိခဲ့လျက် မျက်ဝန်းတွေက ထိုမျက်နှာမှာ နည်းနည်းမှမခွာ.. ၊

မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်မိကြလျှင် ရိုးကပင်စည်ဘက်ကိုကျောလေးကပ်၍ ထပ်ဆုတ်လိုက်ကာ.. ၊

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ..”

ဂျန်းကမဖြောင့်မဲ့သည်။ သေနတ်သံတွေကြောင့် မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးနှင့်ပြေးလာသည့် စံလေးကနစ်ယောက်ရင်ဆိုင်နေကြတာကို မြင်လျှင် ရှေ့ဆက်ပြေးမလာတော့ဘဲ ရောက်သည့်နေရာမှာပဲရပ်သွားခဲ့၏။

တောကသစ်ပင်ထူထပ်နေတာမဟုတ်ဘဲ အစိုအခြောက်ရောနေသည့် တောတန်းပါးပါးနှင့်အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်နေသည်။ သို့သော် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေကြသည့် မျက်ဝန်းတွေကတော့ ထိတ်လန့်ပူလောင်ခြင်းတို့အတိပြီးနေခဲ့လျက်.. ၊

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ..”

ရိုးမျက်နှာလေးမော့သွားခဲ့လျက် အသံလေးတွေတုန်ယင်နေသည်။ ဖွေးနုသည့်မေးဖျားအောက်ကနေ ပင့်ထောက်ထားသည့်သေနတ်ပြောင်းဝကြောင့် မျက်နှာကိုမော့ထားရသည်။ ထို့ကြောင့်သူမမျက်နှာပေါ်မှာ နီးကပ်စွာငုံ့မိုးနေသည့်မျက်နှာကို ရှောင်လွှဲပစ်ချင်ပေမယ့်မရ။ မျက်လုံးတို့သည် စူးရဲလက်တောက်နေကာ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်နောက်စပ် မျက်ဝန်းထောင့်မှာတစ်လက်မသာသာဖြစ်ရာပုံစံအမာရွတ်စင်းကြောင်းတစ်ခုရှိနေ၏။

ထို့ပြင် ထိုမျက်နှာကိုသူမကမော့ကြည့်နေသလိုရှိသောကြောင့် ဘယ်ဘက်မေးရိုးအောက်မကျတကျနေရာမှာလည်း လခြမ်းပုံစံလက်မဝက်ခန့်အမာရွတ်တစ်ခုကို မြင်နေရသေးသည်။ သူကရိုးကိုနှုတ်ခမ်းတို့စေ့ပိတ်၍ စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း.. ၊

“ဘယ်လိုလဲ..ကျုပ်ဘယ်သူလဲသိပြီလား..”

မသိဘူးလို့သူမမပြောရဲပေ။ ဖေကြီးမှာတပည့်တွေ အများကြီးရှိသည်။ ထို့ပြင်ဘယ်လိုလူတွေနဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်နေမှန်းမသိဘဲ ရန်သူဆိုတဲ့စကားတွေလည်း ကြားရနေကျ။ သူမတို့ညီအစ်မတွေ ဖေကြီးဘာအလုပ်တွေလုပ်နေသလဲဆိုတာ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းလောက်တော့သိကြတာမို့ ဒီလူကိုယ့်ကိုပစ်ခတ်နေမှန်းသိတည်းက ဖေကြီးရဲ့ရန်သူတစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့မိ၏။

ကြားလိုက်ရသည့်မေးခွန်းကတော့ ဖေကြီးနဲ့ငြိခဲ့သည့်ရန်ကြွေးဟုတ်ပုံမရ.. ၊

“ခင်ဗျား ကျုပ်မျက်နှာကိုကြည့်နေတည်းက သိသင့်တာ..”

‘ခင်ဗျား’ဆိုပါလား.. ၊

ရိုးရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေ ကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ ‘ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်’လို့ပြောရအောင် ဒီအရပ်အမောင်းကြီးနဲ့ဒီမျက်နှာကြီးက.. ၊

နှုတ်ခမ်းမွှေးပါးသိုင်းမွှေးတို့နှင့် သူကိုအံ့ဩထိတ်လန့်စွာငေးရင်း ရိုးဘယ်လိုထွက်ပြေးရမလဲပဲ စဉ်းစားနေမိသည်။ ဖေကြီးရဲ့ရန်သူမဟုတ်ဘူးဆိုရင် သူမမှာရော လူကိုသတ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေနိုင်တဲ့သူရှိခဲ့သလား.. ၊

“ဒေါ်ကြာနွယ်ရိုး..”

ဟင်.. ၊

ရိုးမျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားသော်လည်း.. ၊

“အား..”

မေးဖျားအောက်ထဲမှာ သေနတ်ပြောင်းကနစ်ဝင်တော့မတတ်ဖိဝင်လာသဖြင့် မျက်နှာလေးမဲ့သွားခဲ့လျက်.. ၊

“ရှင့်..ရှင့်ကိုမသိ..အ..”

“ဘာပြောတယ်..”

“အား..”

မသိဘူးဆို သည့် စကားကြောင့် သေနတ်ပြောင်းဝ၏ ပထောက်မူအားက ညာတာမူကင်းမဲ့ခြင်းအဆင့်နှင့် ပို၍ဖိနစ်သွားခဲ့ပြီ.. ၊

“ထပ်ပြောမယ်..မမှတ်မိသေးဘူးဆိုရင် ဒီသေနတ်ထဲက ကျည်

ဆံတစ်တောင့်က ခင်ဗျားရဲ့ငယ်ထိပ်ကနေ ဖောက်ထွက်သွားလိမ့် မယ်..”

ကျော့ရှင်းသည့်ရွှေလည်တိုင်သည် တင်းနေသည့်ကြိုးတစ် ချောင်းလိုဖြစ်လာခဲ့လျက် မော့နေရသည့်မျက်နှာလေးက ပြုတ်ထွက် သွားတော့မတတ်နာကျင်လာခဲ့၏။ မေးအောက်မှာဖိထောက်ထား သော သေနတ်ဒဏ်ကြောင့် ရိုးရဲ့မျက်ဝန်းထောင့်မှာ မျက်ရည်တွေဆံ ပင်ကြားထဲသို့ တလိမ့်လိမ့်စီးကျသွားကြ၏။

ဘယ်အချိန်ကာလက ဘယ်လိုအငြိုးနဲ့နှိပ်စက်နေသည်မသိသ လို ထိုသူကိုသူမမသိခဲ့ခြင်းသည် သတ်လိုကသတ်လိုက်ပါစေတော့ လို့ မျက်လုံးစုံမှိတ်လည်စင်းပေးရုံသာ။ သို့သော်.. ၊

“ကျုပ်ကဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်တည်းက အချုပ်နှစ်ခါကျခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်..”

ရိုးရဲ့မျက်ရည်စိုနေသည့် မျက်တောင်ရှည်တို့သည် ဖိကပ်မှိတ် ထားရာကနေ ဖျတ်ခနဲပွင့်သွားခဲ့၏။

“မိန်းမလည် မိန်းမယုတ်တစ်ယောက်ရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာ အဲ့ဒီ ကောင်လေးက သူ့ခိုးဖြစ်လိုက် ဓားပြဖြစ်လိုက်ခဏခဏအချုပ်ခံခဲ့ ရပြီး..”

“လူကြမ်း..”

“ဟွန်း..သိသွားပြီ..”

ရိုးနှုတ်ဖျားမှ ရေရွတ်လိုက်သည့်နာမည်ကြားသည်နှင့် ဂျန်းက သူမမေးဖျားအောက်မှာ ပင့်ထောက်ထားသည့်သေနတ်ကိုဖယ်ကာ..၊

“ဒိုင်..”

“အား..”

“ဟာ..”

ရပ်ကြည့်နေသည့်စံလေး အထိတ်တလန့်အော်ပြီး နောက်ကို ခုန်ဆုတ်သွားသည်။ ရိုးနောက်ထပ်နားတွေပိတ်ရင်း လန့်အော်မိပြန် ကာ သူမကိုယ်ပေါ်ကိုတဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျလာသည်။ သစ်ရွက်တွေ ကိုင်းဖျားလေးတွေကြောင့် အပေါ်ကိုထောင်ပစ်လိုက်မှန်းသိလိုက် သည်။

ထို့အတူ ဒေါသကထောင်းခနဲထဖြစ်သည်။ ထိုယောက်ျားသည် လူကြမ်းဆိုတာသိလိုက်ရသည့်အချိန်မှာ ကိုယ့်မှာလည်းနာကျင်စရာ တွေရှိခဲ့တာမို့ ကြောက်စိတ်တို့က ဘယ်ဆီပြေးကုန်ကြသည်မသိ..၊

“ဖယ်စမ်း..”

ဂျန်းကိုင်ထားသည့်သေနတ်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး လက် တစ်ဖက်ကို အားရှိပါးရှိလွှဲရိုက်ပစ်လိုက်၏။ သို့သော် အမှတ်တမဲ့ မို့ ပုတ်ချခံလိုက်ရပေမယ့် ဂျန်းလက်ထဲကသေနတ်လွတ်ထွက်သွား အောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘဲ ရိုက်ချလိုက်သည့်လက်ကို ဂျန်းကအသာလေး ဖမ်းချုပ်ပြီး ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်၏။

“ဖယ်..လွတ်..”

ရိုးကျောပြင်လေးကော့သွားကာ သေနတ်သည်တုတ်တစ် ချောင်းကဲ့သို့ မေးအောက်ကနေပင့်ညှပ်၍ နောက်ထပ်တစ်ခါနာကျင် မှုတွေ ရစေခဲ့လျက်.. ၊

“လူကြမ်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ခင်ဗျားဘာထင်နေသလဲကြာနွယ်ရိုး.. ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်တစ်ကနေ ပြန်စကြတာပေါ့..”

“နင်ကဦးအောင်ပြောတယ်ဟုတ်လား..နင့်ကြောင့် ငါ့တစ်ဘဝ လုံး ငရဲကျခဲ့ရတာ..”

“ဪ..ဪ..”

“လုပ်လေ..နင့်အင်အားကိုငါမနိုင်ပါဘူး၊ သတ်လိုက်စမ်းပါ..”

“ဟွန်း..ပူမနေနဲ့၊ လာမှာ..”

ဂျန်းအံကြိတ်ပြီးမဲ့သည်။ သူချုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်နဲ့ ကျော ပြင်ကိုတွန်းလွှတ်လိုက်တော့ ရိုးတစ်ကိုယ်လုံးသစ်ပင်ဆီပြေးဆောင့် ၏။ သူမသာအချိန်မီမကာကွယ်နိုင်ခဲ့လျှင် ရင်ဘက်နဲ့မျက်နှာတစ် ခုလုံး ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုးသွားမည်မသိ.. ၊

သို့သော် မလွတ်မကင်းထိခိုက်မိသည့်နာကျင်မှုတွေကြောင့် ရင် ဘက်အောင့်သွား၏။ ခြေမခိုင်ခင်လဲပြိုသွားသည်မို့ ခြေချင်းဝတ်မှာ ပွန်းရှုကုန်လျက် နားသယ်စပ်နှင့်နားတစ်ဖက်မှာ သစ်ပင်နဲ့ထိခိုက် မိသွားပြီမှန်းသိလိုက်သည်။

တစ်ချက်တည်း တုန်းခနဲလဲကျမသွားပေမယ့် ရိုးတော်တော်နဲ့

စကားမပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်တွေသာတသောသောကျလာခဲ့၏။ သူ့ဘက်ကိုလည်းမလှည့်နိုင်ဘဲ သစ်ပင်ခြေရင်းမှာ တအိအိခွေကျသွားခဲ့လျှင်.. ၊

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက သူ့ရဲ့အတိတ်ပဲဒေါ်ကြာနွယ်ရိုး..မနက်ဖြန်ဘာလုပ်မှာလဲဆိုတာ မနေ့ကဘာလုပ်ခဲ့လဲဆိုတာနဲ့ပဲဆိုင်တယ်..အဲဒီတော့ မနက်ဖြန်ခင်ဗျားဘာဖြစ်မယ်ထင်လဲ..”

ဟွန်းခနဲမဲ့သံက နားထဲကိုရေခဲငွေတွေလို ရိုက်ခတ်သွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ တဒင်္ဂတိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြီး ဝေးကွာသွားသည့်ခြေသံကို နားစွဲနေမိသည်။ ထို့နောက်မှာ ကျလာသည့်မျက်ရည်တို့သည်.. ၊

၁

အခန်း(၆)

ဟင်.. ၊

ကိုယ့်ပန်းခြံကိုမြင်လိုက်ရသည့်အချိန်မှာ ကိုယ်မှာခံစားနေခဲ့ရသော နာကျင်သည့်ဝေဒနာတွေအားလုံးကို မေ့သွားခဲ့၏။ ခြံစည်းရိုးတစ်ဖက်ခြမ်းလုံး လဲပြိုနေခဲ့ပြီး သူမစိုက်ပျိုးထားခဲ့သော ပန်းပင်တို့သည် ဆင်နင်းထားသည့်ယာခင်းကဲ့သို့.. ၊

ရိုးထမိလေးတစ်ဖက်မပြီး ခြံဝထိမသွားတော့ဘဲ ပြုလဲနေသည့် ခြံစည်းရိုးအပျက်အစီးများကြားကနေ ဝင်လာခဲ့သည်။ ရွာအဝင်ပေမယ့် ရွာနဲ့တော့မနီးသော ဒီအိမ်ခြံမြေလေးက သူမအတွက်နတ်စည်းခိမ်နဲ့မလဲနိုင်သော သုခဘုံလေးပါ.. ၊

ဒါကိုဘယ်သူချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးသွားခဲ့တာလဲ..။ ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ရဲ့ခြေရင်းဘက်မီးဖိုဆောင်လေးပါ ယိုင်နဲ့ကျိုးပျက်နေလျက် အိမ်ကြီးနံရံတချို့လည်း စုတ်ပြတ်နေ၏။

“ကြာနွယ်..”

ခေါ်သံကြောင့်ရှာကြည့်လိုက်တော့ သူမနဲ့အတူနေသည့်ဒေါ်အေးသာ.. ၊

“အဒေါ်..”

ဒေါ်အေးသာခြေထောက်နာနေပုံပေါ်ကာ အိမ်ထဲကထွက်လာပြီး အသံပေးပေမယ့်ရှုံ့မဲ့မဲ့ ထိုင်ကျသွားလျက်.. ၊

“ညည်းဘယ်တွေသွားနေတာလဲကြာနွယ်ရယ်..”

“ကျွန်မရွှေညိုလေးပြန်မလာလို့ လိုက်ရှာနေတာ..ဘာတွေဖြစ်ဘုန်တာလဲဟင်၊ ခြံထဲကိုဘယ်သူတွေ..”

“ကားတစ်စီးဝင်လာပြီး တိုက်ချသွားတာ..”

“ဟင်..”

ရိုး ဒေါ်အေးသာကိုတွဲ၍ အိမ်ထဲကိုဝင်လာခဲ့ကာ ရှေ့ခန်းမှာအ တူထိုင်မိကြသည်နှင့်.. ၊

“အနက်ရောင်ကားပဲ..ကားပေါ်မှာယောက်ျားတွေချည်းပဲအေ၊ တလကြမ်းမောင်းလာပြီး ရှေ့တိုးလိုက်နောက်ဆုတ်လိုက်နဲ့ ခြံရှင်းနေ တဲ့ကိုပေါ်ကြီးတောင် အပြေးမြန်လို့လွတ်သွားတာ..”

“ဘယ်သူတွေမှန်းမသိလိုက်ဘူးလားဟင်..အခု ဦးပေါ်ကြီး ရော..”

“ရွာလူကြီးကိုသွားတိုင်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ..”

ပြောပြနေရင်း ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းဆန့်ထုတ် ၍ ထမိစကိုလှန်ပြသည်။ ဘယ်ဘက်ခြေသလုံးမှာပွန်းရှုထားသည့် ဒဏ်ရာကြီးက သွေးစို့နေတာနည်းတာကြီးမဟုတ်.. ၊

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲအဒေါ်ရယ်..နေဦး ကျွန်မဆေးထည့်ပေး မယ်..အ..”

စေတနာအောင့်ဖျတ်ခနဲထလိုက်မိလျှင် ရင်ဘက်ထဲကအောင့် တက်သွားကာ သူမကိုယ်လေးညွတ်ကျသွား၏။

“ဟဲ့..ဘာဖြစ်တာတုန်း၊ လန့်ဖျန်ပြေးလွှားမိပြီး ချော်လဲတာက ငါပါ..”

သူမကတော့ပြေးလွှားချိန်တောင်မရလိုက်ဘဲ အဖြစ်ဆိုးခဲ့ရတာ ကို ဘယ်လိုပြောပြရမှန်းမသိ.. ၊

“နေပါဦး..ငါတော့ဘက်ကသေနတ်သံတွေလား ယမ်းဖောက် တာလား..အသံတွေကြားလိုက်သေးတယ်၊ အဲ့ဒါညည်းနဲ့တိုးနေတာ လား..”

မေးပေမယ့် ရိုးမဖြေရသေးဘဲ ဒေါ်အေးသာခေါင်းတခါခါဖြစ် သွားသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး..တစ်ခါမှဒီနေရာမှာ ခုလိုမဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ရွာကိုကချောင်ကျတာကို..ရွာလူကြီးကခပ်အေး အေး..ရွာသားတွေကမိုးလင်းတာနဲ့တောင်ယာဆင်းကြ၊ တကယ်ဖြစ်

“ဘာတော့ ဘယ်ကျင်းထဲပြေးပုန်းရမှန်းတောင် မသိဘူး..”

“ဟုတ်တယ်..ကျင်းတူးထားရမယ်..”

စကားသံနှင့်အတူ ဦးပေါ်ကြီးပုဆိုးတိုတိုနှင့် အိမ်ပေါ်တက်လာ သည်။ ပြီးတော့ သူမတို့ရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး.. ၊

“ရွာလူကြီးလည်းဘာမှမသိဘူး..သိလည်းအရေးယူနိုင်မယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူး၊ ငါသွားကာမှ ဘယ်ကားလဲ..ဘယ်တုန်းကလဲနဲ့..”

ဦးပေါ်တို့က ရွာထဲမှာမှမနေတာလို့ ရွာသားတစ်ယောက် ဝင် ခြာလိုက်တာကိုလည်း ကြားခဲ့ရသေးသည်။ ဦးပေါ်တို့မတွေ့တတ် အောင်ဖြစ်နေပေမယ့် ရိုးကတော့တွေးမိနေပါပြီ။ ဒါလူကြမ်းလက် ဆွတ်မှလွဲ၍ တခြားလူမဖြစ်နိုင်။

ကားနဲ့လူအုပ်စုနဲ့ဝင်မွေသွားသည့်အဖြစ်ဟာ လူကြမ်းဆိုတဲ့ အောင်လေး ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကထက် အဆပေါင်းများစွာဆိုးသွမ်း ခြေဆိုတာကို သက်သေပြသွားတာပဲဖြစ်သည်။ သူမမျက်လုံးထဲမှာ တော့ လူကြမ်းကိုကျားနာတစ်ကောင်ပြန်လှည့်လာတာလို မြင်ယောင် ထာခဲ့၏။

ဒါပေမယ့်လူကိုဒုက္ခပေးတာ ခံနိုင်သေးသည်။ ဒီပန်းခင်းကြီးကို ဆွတ်ဆီးသွားခဲ့သည့်အတွက် သူမပါဘဝပျက်ရပြီဖြစ်သည်။ ဖေကြီး ဆောက်လာရင် ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ.. ၊

“ငါ့အတွက်ငွေမလိုဘူး..ဒါပေမယ့် ညည်းအတွက်လည်းဘာ သူတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ထောက်ပံ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်အချက် ဒီအပင် တွေအမြဲတမ်း ဖူးပွင့်လန်းဆန်းနေရမယ်..နှစ်အချက် ဒီဝင်ငွေနဲ့ပဲ ညည်းရဲ့စားဝတ်နေရေးကို ရပ်တည်ရမယ်..သုံးအချက် တစ်ဝမ်းတစ် ခါးလောက်ငနေရုံမရဘူး..ဒီတစ်ခြံလုံးက စိုက်ပျိုးဥယျာဉ်ဖြစ်နေရ မယ်..နံပါတ်လေး ငါခွင့်ပြုတဲ့လူအပြင် တခြားအလုပ်သမားမခေါ်ရ ဘူး..နံပါတ်ငါး ဒီခြံထဲမှာ စိုက်ပျိုးပင်တွေပျက်စီးပျောက်ဆုံးခဲ့ရင်ဖြစ် ဖြစ် ညည်းမလုပ်နိုင်တော့ရင်ဖြစ်စေ ငါ့ရဲ့သရီးပျိုင့်ကလပ်မှာ အောက် ခြေသိမ်းသန့်ရှင်းရေးအလုပ်နဲ့ နောက်ထပ်သုံးနှစ်..”

ရက်စက်စွာပြောဆိုဒဏ်ခတ်ခဲ့သည့် အချိန်ကာလတွေမှာ သူမ ဆေးဆပ်ခဲ့ရတာ နှစ်တွေနည်းလို့လား..။ ဒါတွေကို ပြီးဆုံးပျံ့စေတော့

လို့လည်း ဆုမတောင်းခဲ့ဖူးပါ။ ကိုယ်လိုချင်တာက မဟုတ်မမှန်စွာပဲ စွဲချုပ်နှောင်မှုတွေကနေ လွတ်ကင်းပြီး ဒီလိုနေရတဲ့ဘဝမျိုးလေးမှာပဲ ဘယ်လောက်ထိဆင်းရဲပါစေ.. ၊

ခုတော့ သူမဘက်ကနေနောက်ထပ်သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုကို ချိုးဖျက်မိခဲ့ပြန်ပြီ။ ဒီခြံဒီပန်းပင်တွေ ဆုံးရှုံးသွားရခြင်းအတွက် သူမဘယ်လောက်ထိ ပေးဆပ်ရဦးမှာလဲ.. ၊

“ဟယ်..ဟိုမှာ ဟိုမှာ..ညည်းအဖေအိမ်ကလူတွေပဲကြာနွယ်..”

ကားသည် ခြံဝတစ်ဖက်ခြမ်းမှာရပ်နေခဲ့ပြီး ဆင်းလာသည့်လူတွေက သုံးယောက်။ ရှေ့ဆုံးကဝင်လာသည့်ရဲစိုးကိုမြင်လိုက်တည်းက ဖေကြီးဆီကအရေးပါသည့် အမှာစကားတစ်ခုခုပါလာပြီမှန်း သိလိုက်သည်။ ရဲစိုးကအသက်အငယ်ဆုံးဦးသီလအောင်၏ တပည့်ရင်းဖြစ်ကာ ရဲတင်းသွက်လက်သလောက် လက်ကလည်းယဉ်သည်။

သူ့ကိုခိုင်းပြီဆိုရင်လည်း သိမ်မွေ့စွာရင်ဆိုင်ပြောဆိုရမည့်နေရာတွေမှာ မဟုတ်ခဲ့မှန်းသိထားသည်ဖြစ်ရာ မြင်လိုက်တာနှင့်စိုးရိမ်စိတ်တွေ ကြီးထွားလာခဲ့သည်။ ဦးပေါ်ကြီးနဲ့ဒေါ်အေးသာတို့ကလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်တွဲ၍ နောက်ဖေးဘက်ကိုရှောင်ထွက်သွားကြ၏။

ရိုးထိုင်ရာမှတုတ်တုတ်မှမလှုပ်ဘဲ ရောက်လာသူတို့၏ ခြေလှမ်းတွေအတိုင်း ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ဘောင်းဘီရှည်တွေ ရှူးဖိနပ်တွေနှင့် စတိုင်လ်ကျကျလှမ်းလာသည့်ခြေလှမ်းတွေက ကျိုးပြတ်နေသည့်တစ်ခြံလုံးကိုကြည့်ရင်း တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း၍ အိမ်ပေါ်တက်ခါနီးမှ အထဲကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ခဏရပ်သည်။ ပြီးတော့ ဖိနပ်ချွတ်မှာ ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ ဒီတိုင်းတက်လာကြလျက် ရိုးရဲ့ရှေ့မှာသုံးယောက် ခပ်ကျဲကျဲရပ်လိုက်၏။

“မင်းကိုသူဌေးက ခုပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တယ်..”

ဟင်.. ၊

တစ်ခြံလုံးဒီပုံစံဘာလိုဖြစ်နေတာလဲမမေးဘဲ ပါလာသည့်အမိန့်ကို ချက်ချင်းကြေညာလိုက်သဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။ ပြီးတော့ အထိတ်တလန့်ခေါင်းခါမိကာ.. ၊

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..ဒီပန်းဥယျာဉ်မှာခုလိုဖြစ်ရတာက..”

“ခုလိုမဖြစ်ရင်လည်း ဒီခြံကိုမင်းပူစရာမလိုတော့ဘူး..အခုမင်းကိုခေါ်လာခဲ့ဖို့ ငါ့တို့ကို အမိန့်ပေးထားတယ်..”

ရိုးဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်။ ဒီလိုခေါ်ဖို့အတွက် ဖေကြီးကလူလွတ်ပြီး ခြံကိုဖျက်ဆီးခိုင်းတာတော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တာ သေချာပါသည်။ ဒါဆိုဒီနေ့ သူမကြုံဆုံရတာတွေက နောင်လာမယ့်ကံဆိုးခြင်းတွေရဲ့ နိမိတ်လား.. ၊

‘မနက်ဖြန်ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတာ မနေ့ကဘာလုပ်ခဲ့လဲဆိုတာ နဲ့ပဲဆိုင်တယ်’

လူကြမ်းပြောသွားသည့် သူမရဲ့မနက်ဖြန်ဟာ ဖေကြီးဘာလိုခေါ်တာလဲဆိုသည့်အကြောင်းတစ်ရပ်ပေါ်မှာ မူတည်နေပြီဖြစ်၏။ ကောင်းခြင်းတရားဖြစ်နိုင်ဖွယ်မရှိတာလည်း ခံစားမိနေခဲ့လျက်.. ၊

“ကျွန်မတစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်..”

“ဘာလဲ..”

“အဲဒါကိုရှင်ဖြေမှာမဟုတ်ပါဘူး..ဒါပေမယ့် တောင်းဆိုပါတယ်ပြောပြပါ။ ကျွန်မကိုခေါ်တာ ဘာအတွက်တဲ့လဲ..”

“ငါမပြောချင်တာမဟုတ်ဘူးရိုး..ငါ့အလုပ်မဟုတ်တာကို မလုပ်ချင်တာ၊ လုပ်ခွင့်လည်းမရှိဘူး..သူဌေးအကြောင်းမင်းသိပါတယ်၊ ငါတို့က သူ့အလုပ်သမား..”

ရိုးကနားလည်ကြောင်း ခေါင်းမညိတ်ပါ။ ခေါင်းလည်းမခါဘဲ ဘယ်ကိုမှလည်းမကြည့်.. ၊

“တော်ဝင်စံအိမ်ကို ကျွန်မမလိုက်ဘူး..”

“အဲလိုဘယ်တော့မှ လုပ်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်..အပိုတွေပြောမနေနဲ့တော့ရိုး..မင်း..”

“ဘာအတွက်ဆိုတာမသိဘဲ ကျွန်မမလိုက်ဘူးကိုရဲစိုး..ဒီပန်းခြံချက်စီးသွားတာက ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရတာပါ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မတို့အမြန်ဆုံး ပြန်ထူထောင်မယ်..ဖေကြီးတင်းကျပ်ခဲ့တဲ့ကာလလည်း သတ်မှတ်ချက်မရှိခဲ့ပါဘူး..ဒီအခြေအနေကိုကျွန်မပျော်တယ်.. ဒီတိုင်းပဲ..”

“မင်းပျော်ခွင့်မရှိဘူး...”

ရဲစိုးက ယတိပြတ်ပြောရင်း ပင့်သက်ရှိုက်၏။

“မင်းအဖေလည်းဒုက္ခများနေတာပဲ..ဒါတွေ မင်းတို့သိချင်မှသိလိမ့်မယ်၊ မသိပေမယ့် ကူးကူးတို့တောင် သူတို့အဖေအတွက် ကျေနပ်နပ်လက်ခံပေးသွားကြတာ..”

“ဘယ်လို..”

သူမဒီတောကိုရောက်လာကာမှ မမကူးတို့အဖြစ်တွေကို ဘာမှမသိခဲ့ရပေ။ ညီအစ်မသုံးယောက်ဟာ သွေးသားမတော်စပ်ကြသလို ချစ်ခင်တွယ်တာခြင်းလည်း နည်းပါသည်။ ဒါပေမယ့်ရိုးကတော့ အစ်မနှစ်ယောက်ကိုချစ်ခဲ့သည်။ သူမတို့က ရွယ်တူတွေမို့ချစ်ကြတာလား...သူတို့ချင်းအစတည်းက အနေနီးလို့ခင်တွယ်နေကြတာလား..

သူမတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ရိုးကိုဆိုမျက်လုံးစိမ်းနဲ့သာ ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ထက်ရိုးက နှစ်နှစ်ကျော်လောက်အသက်ငယ်သည့်ပြင် ရိုးရောက်လာကာစက ဖေကြီးနဲ့အနီးစပ်ဆုံးသမီးလည်းဖြစ်ခဲ့၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရိုးသူမတို့ကိုရင်းနှီးချင်ခဲ့သည်။ ကိုယ်ကချစ်ခင်တွယ်တာရသလောက် ကိုယ့်ကိုညီအစ်မလိုသဘောထားပြီး ဆူပြောဆုံးတော့မျိုးဖြစ်ဖြစ် နူးညံ့ချိုသာမှုလေးအနည်းငယ်ဖြစ်ဖြစ် ရချင်ခဲ့၏။

တကယ်တော့ ဖေကြီးနဲ့အနီးဆုံးဖေကြီးရဲ့အရေးပေးအလိုလိုက်မှုကိုခံရဆုံးဆိုတဲ့ ရိုးဘဝကသာ အထီးကျန်ညှိုးငယ်ရဆုံးပါ.. ၊

“ငါမွေးစားခဲ့တာသမီးသုံးယောက်..ငါ့အလုပ်အတွက် ဘာအထောက်အပံ့မှမရရင်တောင် ညည်းတို့ကိုထက်မြက်စေချင်တယ်..ထူးခြားစေချင်တယ်၊ ငါဆိုတဲ့လူက အများနဲ့ပြိုင်နိုင်မှ..အများနဲ့ပြောနေမှ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်တစ်ယောက်မှငါဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး..အဲ့ထဲမှာ ညည်းကအဆိုးဆုံး...”

“ဒီတစ်ခါ ညည်းပေးတဲ့ဒုက္ခက ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့တင် သက်ဆိုင်တာမဟုတ်တော့ဘူး...”

“သူ့ကြောင့်သမီးတို့ ဂုဏ်သိက္ခာကျအရှက်ရဖြစ်ကုန်တာ..ဖေကြီးသူ့ကိုဒီလောက်ထိတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့မသင့်ပါဘူး...”

“ကူးလည်းပြောပါရစေဖေကြီး..ဒါသူတမင်လုပ်ခဲ့တာ၊

လောက်သူတော်ကောင်းဆန်ချင်တာ မရှိဘူး..ကူးတို့ကွယ်ရာမှာ အလုပ်သမားတွေနဲ့ပေါင်းပြီး အတင်းအဖျင်းတုပ်နေတာတွေလည်း ဖေကြီးအကုန်သိနေတာပဲ..ဒါတမင်လုပ်တယ်ဆိုတာ သိပ်ကိုသိသာပါတယ်..”

ဖေကြီးဒေါသတွေထွက်နေခဲ့သည်။ မမကူးနဲ့မမရမ်းတို့ မခံရပ်နိုင်တွေပြောနေကြသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်များစွာက ပုံရိပ်တို့ဟာ စကားသံများနှင့်တကွ မြင်ယောင်လာခဲ့၏။

ထိုစဉ်က သူမကျူးလွန်ခဲ့သည့်အပြစ်သည် မန္တလေးဆင်ခြေဖုံးနယ်ထဲက ‘အင်ကညင်’ရွာကြီး နှင့် ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတို့အကျေအလည် ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည့်စာချုပ်နဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေပျောက်ဆုံးကုန်ခဲ့ရခြင်းကြောင့်.. ၊

1.

အခန်း(၇)

“ဟိုဘက်ကတရားစွဲလာရင်တော့ ဒါကကျူးကျော်မှုပဲဦးသီလ.. ပုဒ်မ၄၄၇နော်..”

“ကျုပ်အဲလိုအဖြစ်မခံနိုင်လို့ ခင်ဗျားတို့ကိုအားကိုးနေတာပဲကို လင်းဦး..”

ရှေ့နေကိုလင်းဦးက သက်ပြင်းချသည်။ ဦးသီလအောင်က ငွေ သေတ္တာထိုးပေး၏။

“အဲဒီလက်မှတ်တွေနဲ့ စာရွက်စာတမ်းကိစ္စကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူးကို လင်းဦး..သူတို့လိုလူတန်းစားတွေကို ကျုပ်လိုလူကကြောက်လန့်နေ ရမယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မှမရှိတာ..”

“ဒါပေမယ့်..”

“ဘူးပေါက်တာမလိုချင်ဘူးဗျာ..ကျုပ်လိုချင်တာရေပါဖို့ပဲ..”

ဦးသီလအောင်အစွမ်းကုန်ကြိုးစားသည်။ ဒီမြေဒီဒေသမှာ အ ဆောက်အဦးအုတ်မြစ်ချနိုင်ဖို့အတွက် သူ့အများကြီးလုံးပမ်းခဲ့ပြီးပြီ မို့ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်။ ‘ငွေမျောတော့ ငွေနဲ့လိုက်’ ‘လှေမျောတော့လှေနဲ့ လိုက်’.. ၊

ပုံချရင်းနှီးခဲ့ပြီးမှတော့ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပေ။ ဒါပေမယ့် ဒီကာလ တွေမှာ ဦးသီလအောင်ရဲ့ဒေါသက မိုးကြိုးပစ်ခွင်းသလို ရိုးပေါ်တည့် တည့်ကျ၏။

“ဒီပြဿနာကိုညည်းရှုပ်ပစ်ခဲ့တာ လွယ်လွယ်လေး..အခုငါ ဘယ်လောက်ရှင်းနေရလဲ သိရဲ့လားရိုး..”

“ရိုးတမင်လုပ်ခဲ့မဟုတ်ပါဘူး ဖေကြီးရယ်..အဲဒီကောင်လေး..”

“တိတ်စမ်း..”

ဘယ်လိုရှင်းပြလိုမှ မယုံကြည်ကြပေ.. ၊

“ဒီအရွယ်ကလေးလေးက ကားခိုးစီးလာတယ်..ပြီးတော့ပစ္စည်း နဲ့အကျပ်ကိုင်ပြီး မန္တလေးထိလိုက်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ မတရားပါတဲ့ ပစ္စည်းတွေမို့လို့ ပြန်ပေးလိုက်ပြီပြောတယ်..ဒါတွေလား၊ ဟုတ်သ လားရိုး..နင်ထပ်ပြောစမ်းပါ..”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောလည်းပြောတတ်ပါ့ဟယ်..ဆယ် နှစ်သားလောက်လေးက လှည့်စားသွားပါတယ်တဲ့..”

“ပြောတတ်တာမဟုတ်ဘူး..ပြောရဲတာ၊ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ သာတာ..အဲဒီလူတွေနဲ့သင်းပေါင်းကြံခဲ့တာ၊ ဟိုရှေ့မှာသူရဲကောင်း ကြီးလုပ်လာခဲ့တာလေ..”

“မဟုတ်ရပါဘူး မမကူးရယ်..အဲဒီကဖေကြီးမိတ်ဆွေဦးအံသာ တို့ကိုယ်တိုင် စာရွက်စာတမ်းတွေ သေချာပေးခဲ့တာပါ..ရိုးလည်းယူခဲ့ ပါတယ်..”

“မယုံနဲ့ဖေကြီး..သမီးတို့သိက္ခာကျ အရှက်ရအောင်လုပ်ခဲ့တာ၊ ဒါတောင်ဖေကြီးကခွင့်လွှတ်ပေးဦးမှာလား..”

ဦးသီလအောင်မလှုပ်သာခဲ့ပေ။ အခြေအနေအချိန်အခါအရ သမီးငယ်နဲ့သာအဆင်ပြေတာမို့ ဝင်ယူလာပေးဖို့တာဝန်ပေးခဲ့မိ၏။ ထိုအချိန်မှာသူဘယ်လိုမှ အဆင်ပြေအောင်မစီမံနိုင်ခဲ့သမျှ ခရီးဝေး ခုန်းလည်းသိပေမယ့် ယူလာခဲ့ခိုင်းတာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ထိုညက သူနဲ့မေရှမ်းကဘန်ကောက်မှာဖြစ်ကာ အိမ်မှာနွေတကူးတစ်ယောက် ပဲရှိသည်။ နောက်နေ့သူပြန်ရောက်တော့မှ ရိုးပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

“ဘာအလုပ်ဖြစ်ဖြစ် သေချာမှကြိုက်တယ်..ဒါကိုပဲတစ်လျှောက် လုံး ငါသင်လာခဲ့တာ၊ ညည်းတို့သုံးယောက်ကိုငါ့သမီးတွေလို ဂရု ခိုက်စောင့်ရှောက်လာခဲ့သမျှ ညည်းတို့ပြန်ပေးကြတာ ဒါတွေလား..”

“သမီးတို့က ဖေကြီးအတွက်ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲဖေ ကြီး..”

“ကူးတို့ဘယ်တုန်းက ဖေကြီးကိုအကြီးအကျယ်ဒုက္ခပေးခဲ့ဖူးလို့ လဲ..”

တကူးနွေနဲ့မေရှမ်းတို့က လက်မထောင်နိုင်ကြ၏။ ဦးသီလအောင်ခရီးသွားတိုင်းပါသည်။ အတွင်းရေးမှူးပါစရာမလိုအောင် စိတ်ချယုံကြည်ထားလို့ရသည်အထိ စေ့စပ်ပါဘိလို့လည်း ချီးမွမ်းသံတွေ ထွက်နေခဲ့၏။ ရိုးကတော့ 'တစ်ခါဆက်ဆံဆယ်ခါလန်' ဆိုသည် စကားလို.. ၊

“ညည်းကိုငါစိတ်ပျက်သွားပြီရိုး.. ဒါတောင်ဦးဆောင်ခိုင်းသေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဆင်သင့်ဖွန်းတပ်ပေးထားတာတောင် ကောက်စားတတ်ဘူး..ညည်းကိုဘယ်လိုမျက်နှာလွဲရမလဲ ပြောစမ်းပါဦး ညည်းပြောတဲ့ကလေးလေးထင်နေသလို ငါတို့ကမကောင်းမှုတွေလုပ်နေကြတယ် ထင်နေလို့လား..”

“မဟုတ်ပါဘူး..ရိုးအဲ့လိုဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ပါဘူး၊ အခုရိုးနဲ့အတူတူလာဖို့ချိန်းထားတဲ့ လူတွေကလည်းမလိုက်ဖြစ်တဲ့လူလမ်းခွဲသွားတဲ့လူနဲ့..လမ်းမှာရိုးတစ်ယောက်တည်းမို့ ကြောက်လည်ကြောက်နေတာနဲ့..”

“နင့်တစ်ယောက်တည်း ခရီးဝေးမသွားလာဘူးလို့လား ပြောစမ်းပါ..”

ကူးကကောက်ခနဲမေးသည်။ ရှမ်းက မဲ့၏။

“ကြောက်တတ်သွားတော့လည်း ချက်ချင်း..”

အပျိုဖော်ဝင်စလေးတုန်းကတော့ ဖေကြီးကလည်းတော်ရုံဆိုတာဆီးခဲ့ပေ။ နူးညံ့မှုနည်းပေမယ့် ဖေကြီးရဲ့ခွင့်ပြုခြင်း ဗွင့်လွှတ်ခြင်းတွေကြောင့် ရိုးကမမကူးတို့ထက် သွားလာလည်ပတ်ခွင့်ပေးအများကြီးရခဲ့သည်။

အဲ့ဒီတုန်းတည်းက ရိုးကကိုယ်စားရရင် အတူတူစားကြဖို့ ကိုသွားရရင်အတူတူသွားကြဖို့ ဒီအစ်မတွေကိုတွဲခေါ်ဖို့အတွက် မေ့ခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် သူမတို့ကလည်း ဘာသိဘာသာနေခဲ့ကြသလို ဖေကြီးကလည်း သူ့အလုပ်သမားရဲ့ရင်သွေးလို့ပြောပြီး အထူးအခွင့်ပေးထားခဲ့တာ ပြတ်ပြတ်သားသား.. ၊

ကူးတို့နဲ့စိမ်းသက်နေခဲ့ခြင်းကို ရိုးမပျော်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် စိမ်းသက်ခြင်းကနေ မုန်းတီးမှုတွေဖြစ်နေမလားလို့တော့ တစ်ခါမှမထင်

ခဲ့မိတာအမှန်ပင်.. ၊

ကူးရဲ့မျက်လုံးတွေက မီးတောက်တွေလိုဝင်းဝင်းလက်လက် စူးရဲနေသည်။ မေရှမ်းကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတိုင်း မဲ့၍မျက်နှာလွှဲ၏။

“ဒီကိစ္စကတော့ တော်တော်ကိုဘောင်လွတ်နေပြီနော်..ငါတို့ စုတ်သိက္ခာတွေနှင့်ကြောင့်သွားပြီ၊ အဲ့ဒီသိက္ခာမာနတွေပြန်ရဖို့အတွက် အခုဖေကြီးဘယ်လောက်ထိချခင်းရင်းနှီးနေရသလဲ နင်သိရဲ့လား..”

“ချခင်းနေတာတောင် ဒီအမှုဖြစ်မလာအောင် တားထားရုံရယ်.. တော်တော်ကိုမလွယ်တဲ့ကိစ္စကြီးရယ်..”

မေရှမ်းကပြောနေရင်း ဦးသီလအောင်ဘက်ကိုလှည့်ရပ်ကာ..

“ဖေကြီး အဲ့ဒီလူတွေကိုလုံးဝလျှော့မပေးနဲ့နော်..အလကားဆင်းရဲသားကလေးကချေတွေ၊ အစတည်းက သေရင်အိပ်တဲ့ဖျာနဲ့လိပ်ပြီး ဆွဲချရတဲ့ဘဝတွေကို ခုမှသူများထောင်ပေးတိုင်း လျော်ကြေးရမလားလို့ လက်သီးလက်မောင်းတန်းနေကြတာ..”

“ဟုတ်တယ်..အမှုဖြစ်လာရင်တောင် ဘာဖြစ်ဖြစ်ရင်ဆိုင်မယ်ဖေကြီး၊ ကိုယ်ရထားပြီးသားကို ဘာလို့ပြန်ပေးရမှာလဲ..သတ်မှတ်ချေးကိုလုံးဝမဖျက်နဲ့၊ အမှုဖြစ်လာလည်း အမှုအနိုင်အရှုံးပေါ်မှ ဆုံးဖြတ်လို့ရမှာ..”

“ဟုတ်ပါတယ်သူဌေး..ဦးရာဟုတို့လည်း ဒီတိုင်းပဲပြောကြတယ်၊ အဲ့ဒီတစ်ကွင်းလုံးက ဖျက်ပြီးသားပါ..မုဆိုးမဆိုတဲ့အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က ဦးဆောင်နေလို့ အားလုံးထဖြစ်လာကြတာ.. ကျွန်တော်တို့ကအင်အားကြီးသမားပါ..”

ဦးသီလအောင်အကျင့်ကိုက ဒေါသကြီးလာပြီဆို စကားနည်းသွားတတ်ကာ ထိန်းချုပ်ရခက်လာလျှင် အနီးအနားမှာရှိသည့်လူကို အကျင့်အောင်ရိုက်နှက်တတ်ခြင်းပင်။ အနားမှာတပည့်တွေမရှိလျှင် သမီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ရိုက်ပုတ်ဒဏ်ခတ်၍ ဒေါသဖြေတတ်၏။ ဒီတစ်ချိန်မှာဘေးလူကိုလည်း မပေါက်ကွဲ။ စကားသံလည်း တိတ်နေခဲ့သလို ကူးတို့နဲ့သူ့လူတွေအကြံပေးသမျှကိုနားထောင်ပြီး ခေါက်တုံ့

ခေါက်ပြန်လျှောက်နေခဲ့၏။

ပြီးတော့ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ပြီး ခေါင်းတခါခါရှိနေလျက်..

“ဒီအမှုမျိုးဆိုရင် နှစ်နဲ့ချီသွားမှာပဲ..”

ပြောနေရင်း ဖုန်းတွေဆက်နေ၏။ ပြီးတော့ ရှေ့နေတစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ချိန်းသည်။ ပြီးတော့ နောက်ထပ်ရှေ့နေတစ်ယောက်..

ကူးရယ် ရှမ်းနဲ့ရိုးတို့သုံးယောက်ကို ထွက်သွားလို့လည်းမပြောနေဦးလို့လည်းမတားပေမယ့် သူမတို့ဧည့်ခန်းနေရာမှာပဲ တုတ်တုတ်မလှုပ်ရဲအောင် ရှိနေခဲ့ကြသည်။ ဒုက္ခများမြောင်ရခြင်း၏ အဆုံးသတ်မှာ ရိုးအတွက်ရာသေပြင်းသည့် အမိန့်တစ်ရပ်ကျလာခဲ့၏။

“အခုအသစ်ဖွင့်ထားတဲ့ ငါ့ရဲ့ကလပ်မှာ ညည်းသန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းလုပ်ရမယ်..”

ရိုးတစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်မတတ် ထိတ်လန့်သွားခဲ့သည်။ ကလပ်ကစားသောက်ဆိုင်နဲ့မျက်နှာဖွင့်ထားပေမယ့် အတွင်းပိုင်းမှာနိုင်ငံခြားအဆင့်မီအားလုံးပြင်ဆင်ထားတာဖြစ်သည်။ ဦးသီလအောင်သည် ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုကိုအရင်းပြု၍ မြေယာတို့ချို့ဆောက်လုပ်ရေးတွေ လုပ်သည်။

ဟိုတယ်လ်လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာလည်း ရှယ်ယာဝင်ထားသေးသည်။ ဒါပေမယ့် တကယ့်အရင်းအမြစ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကတော့ ကလပ်တွေများပြားစွာထူထောင်ထားခြင်းဖြစ်ကာ နောက်ထပ်လှုပ်ရှားမှုတွေကိုတော့ သူမတို့မသိကြပေ..

ဒီနေ့ရိုးအတွက်ပြစ်ဒဏ်ကျလာသည့် အမိန့်တစ်ရပ်ကြောင့် ကုန်းမေရှမ်းတို့တောင် အံ့အားသင့်ကုန်ကြ၏။ ကလပ်မှာအလုပ်လုပ်ဖို့ဆိုသည့်အရေးကိစ္စဟာ..

“မနက်ငါးနာရီကနေ ခုနှစ်နာရီအထိအလုပ်ချိန်သတ်မှတ်မယ်။ ကလပ်ရဲ့အပေါ်အောက်နှစ်ထပ်စလုံး တစ်ယောက်တည်းတာဝန်ယူရမယ်။ အဲလိုလုပ်နေရင်း တစ်ခုခုအတိမ်းအစောင်းရှိလာခဲ့ရင် ညည်းအတွက်နောက်ထပ်ပြစ်ဒဏ်ကို ငါလုံးဝသက်ညှာမှာမဟုတ်ဘူး..”

ရိုးရဲ့ထိတ်လန့်မှုတွေက ဦးသီလအောင်ရဲ့နောက်ထပ်စကားသံကြောင့် လဲသေရတော့မလို တော်ပါသေးရဲ့လို့ရင်ဘက်ဖိပြီး ပြော

ရုန်းထရတော့မလိုလို..

“ကလပ်မဖွင့်ခင် နင့်ကိုခိုင်းတာပဲကြာနွယ်ရိုးရယ်..သိပ်ဖြစ်မနေမိန်းပါနဲ့၊ ငါတို့ကမပြောရဲလို့..”

“ဟုတ်တယ်..ဖေကြီးကိုသာအကြံပေးရဲတဲ့အဆင့်ထိ ရင်းနှီးခဲ့ရင် နင့်ကိုညှဉ်းစားပွဲထိုးခိုင်းလိုက်ပါလို့ ပြောမှာ..”

ချစ်ကြသည့်အစ်မတွေရဲ့စေတနာက နိုင်းလောက်ရှိလေသည်။ မိုးအတွက်အမိန့်ချပြီးသည်နှင့် ပျော်ရွှင်မြူးတူးသွားကြသည့်မျက်နှာတွေက ဖုံးဖိမနိုင်။ ဦးသီလအောင်သည်လည်း ရိုးကိုဆိုမျက်နှာချင်းလည်းမဆိုင်။ လှည့်လည်းမကြည့်တော့တဲ့အထိ ဥပေက္ခာထားခဲ့သည်။

မနက်မိုးမလင်ခင်ထပြီးပြင်ဆင်ကာ ကလပ်ကိုကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ရောက်အောင်သွားရသည်။ နှစ်နာရီအတွင်း နှစ်ထပ်စလုံးသန့်ရှင်းဆေးကြောခြင်း ရေချိုးခန်းအိမ်သာတွေကို အတွင်းအပြင်မကျန်နှိုက်ချွတ်ဆေးရ၏။ အပြန်မှာ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ သစ်သီးဝင်ဝယ်စဉ် ဘေးမှာသစ်သီးဝင်ရွေးကြသည့်အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်အုပ်စုဝင်လာကြကာ..

“ဪ..မင်းကလည်းတခြားရွာကတင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ခုခေတ်က ဘာသတင်းဖြစ်ဖြစ်သတင်းစာထဲမှာ မရှာနဲ့ဖုန်းထဲမှာပဲရှိတာ..”

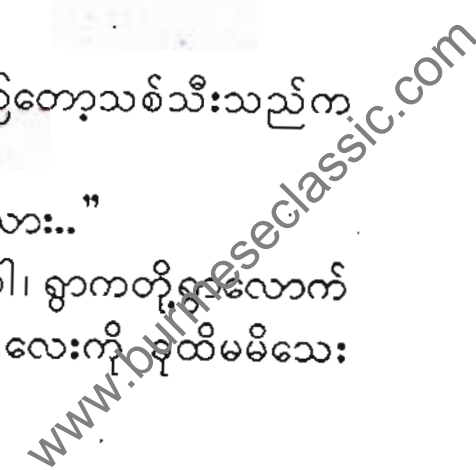
“ဟုတ်ပါနော်..ကျွန်မတို့ရွာနီးချင်းတောင် သေချာမသိဘူး၊ သူတို့ကဘယ်လောက်သိတာကျလို့..”

“ဒါပေမယ့်အေ..ပိုက်ဆံခိုးတာလည်းမဟုတ် ဓားပြတိုက်တာခံရတာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ အိမ်သားလေးယောက်လုံးကို မီးရှို့သတ်ပစ်တယ်ဆိုတာ တွေးစမ်းပါဦး..ပြီးတော့ မီးရှို့တဲ့ကောင်လေးက အသက်ဆယ်နှစ် ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက်တဲ့..”

သူတို့ချင်းသစ်သီးရွေးရင်း ပြောနေကြတော့သစ်သီးသည်ကလည်း စိတ်ဝင်တစား..

“ဘယ်မှာလဲဟင်..မန္တလေးမြို့ပေါ်မှာလား..”

“မဟုတ်ပါဘူးအေ..ဆယ်အင်းကြီးမှာပါ၊ ရွာကတိုရွာလောက်တောင်မကြီးပါဘူး..အိမ်မီးရှို့သွားတဲ့ကောင်လေးကို မှုထိမမိသေး

ဘူးတဲ့၊ တကယ်ကထွက်ပြေးနေလို့ စွပ်စွဲတာထင်ပါတယ်..”

ဈေးသည်ကအံ့ဩနေလျက် သစ်သီးထည့်ဖို့အိတ်လှမ်းပေးနေရင်း.. ၊

“သတင်းတွေက တစ်နေ့တစ်နေ့မရှိဘူးနော်..အဲဒီကလေးလေးက ရန်ငြိုးရှိလို့နေမှာအစ်မရဲ့..”

“အေး..မိဘမဲ့လေးလို့ပြောတာပဲ၊ အဲဒီအိမ်ရှင်တွေက သူ့ကိုမွေးစားထားတာတဲ့..”

“အဲဒါပဲ..ကျေးဇူးရှိမှကျေးဆွတ်သတဲ့၊ ခြေနှစ်ချောင်းလည်းမကယ်နဲ့..မင်းလှေမျောလည်း မဆယ်နဲ့တဲ့..”

ရိုသမျှစကားပုံတွေ ဥပမာတွေကိုရွတ်ပြရင်း ရှုံ့မဲ့နေကာ.. ၊

“လေးယောက်စလုံးသဂြိုဟ်ပြီးသားဖြစ်သွားတာ သနားပါတယ်ဟယ်..ငါကြားတာတော့ အဲဒီလူတွေကကောင်လေးနဲ့ဆွေမျိုးတော်သေးတယ်တဲ့၊ အစကမတော်တဆလို့ထင်ကြတာ..မီးလောင်ခံနေရတဲ့လူကြီးက အထဲကနေကောင်လေးကိုနာမည်ခေါ်ပြီး ဆဲနေတာတဲ့..”

“အခု အင်တာနက်ထဲမှာကောင်လေးနာမည်ပါလာတာလား.. ဖြစ်ရလေနော်၊ အော်တောင်အော်နိုင်သေးတာကို ဘာလို့မကယ်လိုက်ကြတာလဲမသိဘူး..”

“ကယ်ချိန်မရလိုက်လို့ဖြစ်မှာပေါ့ညီမရယ်..ဓာတ်ဆီပုံးတွေ တောင်ပေါက်ကုန်တာဆိုတော့ အဲလိုဖြစ်အောင်တမင်ကြိုလုပ်ထားတာနေမှာပေါ့..ကလေးလက်ချက်ဆိုတာ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး၊ ဘာတဲ့ ဂျန်းဆိုလား..”

ရိုးပန်းသီးတွေပေါ်လက်တင်ရင်း ပစ္စုပ္ပန်ကိုမေ့နေခဲ့သည်။

‘ဆယ်အင်းကြီး’ရွာက ဂျန်း.. ၊

ပြောတုန်းကတော့ ကကြီးနဲ့ကြမ်းတဲ့အသံထွက်ပါတဲ့.. ၊

ဒါပေမယ့် ခေါ်ဖြစ်တုန်းကလည်းဂျန်းလို့ပဲ သူမခေါ်ခဲ့မိသည်ထင်၏။ ပြီးတော့ ဂျန်းမျက်နှာနဲ့မီးလောင်နေတဲ့ရွာရယ်.. ၊

“ကျွန်တော်ကလူကြမ်း..”

သူ့ကိုယ်သူလူကြမ်းလို့ပြောသည့်လေသံ။ ပြီးတော့ သူ့ကညီ

အစ်ကိုနှစ်ယောက်လို့ပြောသေးသည်။

“အန်တီ အဲဒီကောင်လေးကစကားမပြောနိုင်ဘူးဆို.. ‘အ’နေတာလို့ပြောသံကြားလို့ပါ၊ ဟုတ်လားဟင်..”

အမျိုးသမီးကြီးက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ရိုးသိချင်ဇောနှင့် ဆေးမိပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအလျင်စလိုဖြစ်သွားမှန်းသတိရကာ.. ၊

“ဒီလိုပါ.. ‘အ’နေတဲ့ကောင်လေးက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိတာတဲ့၊ မီးရှို့တယ်လို့စွပ်စွဲခံရတာက ‘အ’နေတဲ့ကောင်လေးလို့ပြောကြလို့..”

“လာပြန်ပြီ နောက်ထပ်ထူးဆန်းတဲ့သတင်းတစ်ခု..”

သူတို့ချင်းပြော၍ မေးဆတ်ပြနေကြကာ.. ၊

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်..အဲဒါတော့ ငါတို့သေချာပြောနိုင်ပါတယ်၊ မီးလောင်တဲ့အိမ်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်အရွယ်ဆိုလို့ အဲဒီ ‘အ’နေတဲ့ ကလေးလေးပဲရှိတာပါ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်မပြည့်တဲ့ကောင်လေးရှိတယ်..အဲဒါကလည်း အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပါပြီ..”

“ဟုတ်တယ်..ကောင်လေးကထွက်ပြေးနေတော့ သူ့ရှို့တာပဲလို့ ထင်ကြတာပေါ့၊ သူ့နာမည်ကိုလည်း ခေါ်သံကြားတာကိုး..”

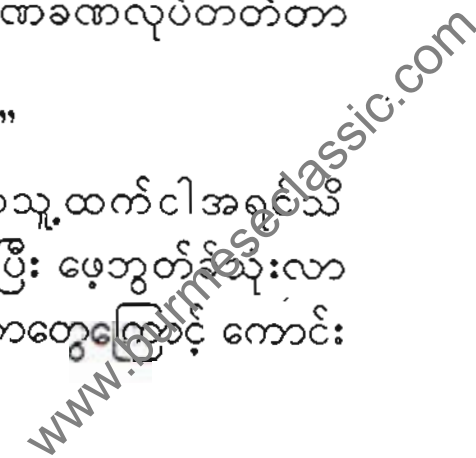
“ဒါတော့ဖြစ်နိုင်လို့ပြောကြတာပေါ့အေရယ်..ထင်စရာဆိုလို့ စိတ်မနဲ့တဲ့လူပျိုကောင်လေးရယ် အဲဒီကလေးလေးရယ်ပဲရှိတာ..”

အခြေအနေအရ တရားခံကိုဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းနေသည့်ပုံစံ။ ထင်နိုင်စရာရှိနေသည်က ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေကာ စိတ်မနဲ့သည့်လူငယ်ကတော့ မီးထဲပါသွားပြီမို့ သို့လော သို့လောသာ..၊

“ကျွန်မက အဲဒီရွာထဲကိုဈေးသွားရောင်းနေတဲ့ အလဲသည်နဲ့ခင်မိတယ်..စိတ်မနဲ့တဲ့ကောင်လေးက သူ့အဆူအငေါက်ခံရပြီဆို ဓာတ်ဆီပုံးကြီးတကိုင်ကိုင်နဲ့ မီးရှို့မယ်တကဲကဲ ခဏခဏလုပ်တတ်တာတဲ့..”

“ဒါပေမယ့် ခြိမ်းတဲ့မိုးကမရွာဘူးအေး..”

သတင်းတစ်ခုကြားပြီးဆို လူတိုင်းကသူ့ထက်ငါအရွယ်သားကြောင်းပြောချင်ကြသည်။ လူတိုင်းဖုန်းကိုင်ပြီး ဖေ့ဘွတ်ခ်သုံးလာကြတော့ သူ့ထက်ငါသတင်းထူးတင်ချင်ကြတာတွေကြောင့် ကောင်း

သျှင်မ

တာတွေလည်းရှိသလို ဆိုးတာလည်းရှိ၏။ သစ်သီးဆိုင်မှာတော့ ဖေ
ဘွတ်ခံသတင်းထဲက ရွာခံလူတွေမှန်းသိသည်နှင့် ဆိုင်နီးချင်းတွေက
ဟိုကလှမ်းမေး ဒီကလှမ်းမေး... ၊

ထိုမှစ၍ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေက နားစွဲကြရပ်ကြည့်ကြနှင့်
သတင်းဖြစ်စဉ်က တစ်တန်းကြီးထွက်လာတော့သည်။ ရိုးကတော့
တွေးစရာတွေနဲ့ပါ။ ဆွမ်းတော်အတွက် သစ်သီးဝယ်ဖို့သည်လည်း
ရည်ရွယ်ချက်မဲ့လျက် ပန်းသီးတွေချည်းဝယ်လာခဲ့ပြီး စိတ်တွေက
ဂျန်းဆီပဲရောက်နေခဲ့သည်။

‘အ’နေတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ ထိုအိမ်မှာကလေးအရွယ်
ရှိသည်တဲ့။ ဒါဆို ဂျန်းက ‘အ’နေတဲ့ကောင်လေးမဟုတ်ဘူးလား...။
ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုရင် သူ့ညီလေးလို့ဘာလို့ပြောရတာလဲ...။ သူမနဲ့
ဂျန်းမျက်နှာချင်းဆိုင် ပထမဆုံးတွေ့စဉ်က စကားလုံးဝမပြောဘဲ စူး
စူးရဲရဲကြည့်နေသည့် မျက်လုံးတွေကိုသတိရလာမိသည်။

ပြီးတော့ လူတွေပြေးလွှားလိုက်လာကြသည့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ဂျန်းက ဘယ်သူမှမမြင်အောင် ပုန်းနေခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူ့ကိုရိုးက
စွပ်စွဲလိုက်လို့သာ စကားပြောလာခဲ့တာ.. ၊

စကားမပြောနိုင်တဲ့ ကောင်လေးကဂျန်းပဲလား...။ တစ်ယောက်
စီလား...။ ဒါမှမဟုတ် ဂျန်းကစကားမပြောဘဲနေခဲ့တာလား... ၊

အဖြေတစ်ခု အတိအကျမရခဲ့ပေမယ့် သူမခံစားမိနေသည့်
ဂျန်းဟာ ထိုရွာကအိမ်ကိုမီးရှို့ခဲ့တဲ့သူ.. ၊

①

အခန်း(၈)

“ငါလည်းပြစ်ဒဏ်တစ်ခုခုအပေးခံရရင် ကောင်းမှာပဲသိလား...”
“ကူးရယ်..မတောင့်တကောင်းတာကို ပြောနေပြန်ပြီ၊ ရိုးကို
ကြည့်ပါဦး...သူ့ကြည့်ရတာပင်ပန်းလိုက်တာ..”

ရယ်သံတွေကြားလိုက်တည်းက ရိုးခြေလှမ်းတွေရပ်သွားခဲ့
သည်။ ဘုရားပန်းလဲမလို့ ပန်းအိုးတွေနဲ့ဝရန်တာကိုထွက်လာတာ
ဖြစ်သည်။ ကူးနဲ့မေရှမ်းတို့ကလည်း ခေါင်းရင်းလှေကားဘက်ကနေ
ဘက်လာကြတာဖြစ်ကာ.. ၊

“သူကကံဆိုးပြီး သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားဖြစ်သွားတာကိုးရှမ်း
ရဲ့..ပိုဆိုးတာက လူမရှိသူမရှိအချိန်ကျမှ ချေးသေးအန်ဖက်တွေလိုက်
ဆေးရတဲ့ဘဝရောက်သွားတာကိုး...ဖေကြီးရဲ့ကလပ်ဘယ်လောက်အ
ဆင့်မြင့်လဲသိလား၊ ကစားဝိုင်းတွေဆိုလည်း တကယ့်ကြေးကြီးကိုင်
နိုင်တဲ့ဟိုက်ဘော့စ်တွေပဲလာတာ..”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်..ငါတို့မှာလှောင်ချိုင့်စံမင်းသမီးတွေ
လိုပဲနော်၊ ယောက်ျားလေးတွေမဟုတ်တာနဲ့ပဲ ဘယ်မှာလည်းမသွားရ
ဘာမှလည်းမလုပ်ရ..နင်ကတော်ပါသေးတယ်ကူးရယ်၊ ဖေကြီးနဲ့အ
လုပ်ကိစ္စတွေလိုက်ရသေးတယ်..”

“နင်လည်းပါတာပဲ..ငါကနည်းနည်းပိုရုံပါဟာ..”

သူမတို့နှစ်ယောက် စကားတွေပြောလာရင်း ရိုးနဲ့မျက်နှာချင်း
ဆိုင်မိကြလျှင် ပြုံးလက်စတွေပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ တာ
သည့်မျက်နှာတွေက တင်းပြီးသားဖြစ်သွားခဲ့လျက်.. ၊

“ဘာလုပ်နေတာလဲဒီမှာ..”

“ဘုရားပန်းလဲမလိုပါ..”

“မြင်တယ်လေ..ကိုယ့်လမ်းကိုဆက်မသွားဘဲ ငါတို့ပြောနေတာတွေကို ရပ်နားထောင်နေတာကိုမေးတာ..”

ရိုးကခေါင်းခါ၍ ကူးကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ.. ၊

“မမကူးတို့ပြောတဲ့စကားတွေကို အပေါ်ထပ်ဘယ်နေရာကမဆို ကြားရပါတယ်..တမင်ရပ်ပြီးနားထောင်ဖို့မလိုပါဘူး..”

ကူးကဟွန်ခနဲမဲ့ကာ.. ၊

“နင်ကတော့ ထောင်ချင်ထောင်မှာပေါ့..နင်ကျတော့အပြစ်ကျနေပြီး ငါတို့ကကောင်းစားနေတော့ တနဲ့နဲ့ဖြစ်နေမှာကိုး..”

ရိုးနှုတ်ခမ်းလေးစေ့ပိတ်ထားရင်း ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထွက်လာခဲ့လျှင်.. ၊

“နေဦးခဏ..”

မေရမ်းက ရိုးမျက်နှာရှေ့ကကာမိအောင် ခြေတစ်လှမ်းနောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး လိုက်ပိတ်ထားလိုက်၏။ ပြီးမှ.. ၊

“ငါတို့စာချုပ်စာတမ်းတွေကို ဟိုကားပေါ်တင်ပေးလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ နင့်ရဲ့လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းလေးမှန်ကန်ကြောင်း သက်သေမပြောတော့ဘူးလား..”

ရိုးက ဘာမှမပြော.. ၊

“လုပ်လေ..နင်မနက်တိုင်း အိမ်သာပြေးဆေးနေရတဲ့ပြစ်ဒဏ်က လွတ်ရင်လွတ်မှာပေါ့၊ ငါတို့ဖေကြီးလည်း ဘယ်နေ့ရုံးကဆင့်ခေါ်မလဲဆိုပြီး တထိတ်ထိတ်မနေရတော့ဘူး..”

“လေကုန်ခံပြီးပြောမနေစမ်းပါနဲ့ရှမ်းရယ်..အလကား..”

ကူးကမေရမ်းလက်ကိုဆွဲ၍ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ ရိုးကိုထိုးသွားသည့်မျက်စောင်းက မျက်လုံးတွေပါပြုတ်ထွက်ပြီး ပြေးမှန်တော့မတတ်။ ရိုးခဏကြာသည်အထိ ရပ်နေခဲ့မိကာ ပိုပို၍ဆိုးရွားလာခဲ့သော ကူးတို့နှစ်ယောက်၏စိမ်းသက်သောဆက်ဆံရေးကို နားမလည်စွာဖြစ်နေခဲ့မိသည်။ သူမဘယ်လိုအမုန်းမီးကို ပျိုးခဲ့မိပါသနည်း.. ၊

ညနေခင်း၏ အလှက စိတ်သဏ္ဍာန်၏ ပူလောင်မှုကြောင့်

သိမ္ဗော်ရောင်နေခြည်ဖျော့က မီးတောက်တွေ၏ ရောင်ဝါနှင့်တူနေတော့သည်။ ဘုရားပန်းလဲနေရင်း မျက်လုံးတွေက ခြံတံတိုင်း၏တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားခဲ့၏။ မျက်လုံးထဲမှာပုံရိပ်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်မိလျှင်.. ၊

ဟင်.. ၊

လူကြမ်း.. ၊

ဟုတ်ပါသည်..ဂျန်းမှဂျန်းပါ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခြံဝင်းရဲ့ရှေ့ကနေ ဒီဘက်ကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။ ရိုးကိုင်ထားသည့်ဘုရားပန်းအိုးကို ဝရန်တာတန်းပေါ်တင်မိမလိုဖြစ်သွားကာ ကံကောင်းလို့ သက်သာလွတ်လိုက်မိလျှင် ကျကွဲသွားမည်သာ.. ၊

အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ဟိုဒီလှမ်းတင်ရင်း မျက်လုံးလွဲ၍ ဘေစင်ပေါ်သေချာတင်လိုက်ကာမှ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ဂျန်းမရှိတော့ပေ။

မဟုတ်ဘူး.. ဟိုဘက်ခြံရှေ့မှာရပ်နေတာ ဂျန်းမှဂျန်း.. ၊

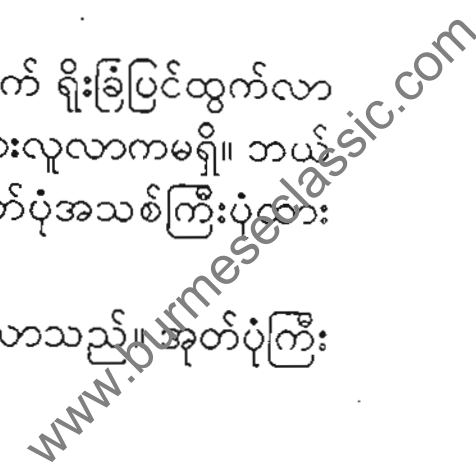
ဝရန်တာပေါ်ကနေ ဘယ်လိုရှာကြည့်ကြည့် မတွေ့တော့သဖြင့် ခြေထောက်တွေဟိုဘက်ပြေးလိုက် ဒီဘက်ပြေးလိုက် ဗျာများကုန်တာသာအဖက်တင်၏။ ခြံထဲကသစ်ပင်ကြီးတို့နှင့်ကွယ်နေသဖြင့် ခြံရှေ့ထမ်းကိုရှင်းလင်းစွာမမြင်ရပေ။ ရိုးမကျေနပ်နိုင်.. ၊

သူမနဲ့တွေ့တုန်းကအင်္ကျီနဲ့ပဲဖြစ်ကာ အမြင်မှားတာလုံးဝမဟုတ်နန်းလည်း သိနေသည်။ ဒါကဂျန်းဆိုရင် ဒီအိမ်ကိုဘယ်လိုသိတာလဲ..။ ဘယ်လိုရောက်လာခဲ့တာလဲ.. ၊

လူကိုမကျေနပ်တာလားလို့ တွေးလိုက်မိသည့်အချိန်မှာ ဒေါသထောင်ခနဲဖြစ်၏။ သင်းလေးက မလောက်လေးမလောက်စားနှင့် လူပါးဝလှချေလား.. ၊

စိတ်ထက်အရင်လူကရှေ့ကပြေးနေမိလျက် ရိုးခြံပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်မို့ လမ်းထဲမှာလူသွားလူလာကမရှိ။ ဘယ်ညာလိုက်ကြည့်တော့လည်း ညာဘက်မှာအုတ်ပုံအသစ်ကြီးပုံထားတာကလွဲပြီး ဘာမှမရှိ။ ထိုစဉ်.. ၊

ခြံဝင်းတစ်ခုထဲကနေ ကားဟစ်စီးထွက်လာသည်။ အုတ်ပုံကြီး

သျှင်မ

ဘက်ကိုကွေ့လာရသဖြင့် တဖြည်းဖြည်းကွေ့နေတာမြင်ကာ ရိုးမျက်နှာလွဲရင်း တက်ခေါက်မိသည်။ သင်းက သူ့ကိုအချုပ်ထဲထည့်လိုက်လို့ မကျေနပ်ဘူးတဲ့လား.. ၊

သေချာပါသည်။ ဒီလိုစိတ္တဇမျက်လုံးတွေနဲ့ လူသေကောင်မျက်နှာနဲ့ကောင်လေး..။ ဒီကောင်လေးဟာ ဆယ်အင်းကြီးရွာက မီးရှို့ပြေးတဲ့လူသတ်သမားဝရမ်းပြေးလေး ဖြစ်ကိုဖြစ်နိုင်၏။ မချင့်မရဲဖြစ်ရရင်း ခြံထဲပြန်ဝင်မလို့လှည့်လိုက်လျှင် မျက်လုံးထောင့်မှာနီးနီးကပ်ကပ်ထင်လာသည့် အရိပ်တစ်ခုကြောင့် စိတ်ထင်သွား၏။ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လူကြမ်း.. ၊

မသိရင်ကားပေါ်ကနေ ဆင်းကျန်ရစ်တဲ့အတိုင်း ကားဖြတ်သွားသည့်နောက်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ မတ်တပ်ရပ်လျက်သား.. ၊

“လူကြမ်း..”

စိတ်ထဲမှာဂျန်းလို့ပဲခေါ်နေမိပေမယ့် မျက်နှာမြင်လိုက်တော့ ဒေါသက လူကြမ်းလို့ခေါ်ဖို့သာဖြစ်ခဲ့လျက်.. ၊

“နင်ကဒီမှာဘာလို့ရှိနေတာလဲ..ဘာလာလုပ်တာလဲ..”

“ကျွန်တော်ဒီကိုလာရမယ်လို့ အာရုံရနေလို့..”

“ဘာ..”

ဘာစကားတွေလာပြောနေတာလဲ..ဒီကောင်လေး ရူးနေပြီလား ဒေါသသည်ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ မသိမသာစွေစောင်းကျရောက်ခဲ့ပြီး သူ့အစ်ကိုဆိုသောစိတ်မနဲ့ သည့်လူပျိုအရွယ်တစ်ယောက်ကို သတိသွားမိသည်။ ဘာမှမတော်စပ်ကြဘူးလို့တော့ပြောပေမယ့် သူတို့တွေလည်း ဘာမှသေချာသိကြတာမဟုတ်ပေ.. ၊

ထို့ကြောင့်သွေးသားတစ်ခုခုတော်စပ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သလို သွေးသားမတော်စပ်ပေမယ့် တစ်လျှောက်လုံးအတူတူနေလာခဲ့ကြသည့် နီးစပ်နေထိုင်မှုက ဒီစတိုင်လ်ဒီလိုအတိုင်း ကူးဆက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သေးသည်။ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည့်အတွေးကြောင့် ရိုးခြေလှမ်းမသိမသာဆုတ်သွားမိသည်။

ကြားဖူးနားဝစကားတွေအရ ‘လူမစွမ်းနတ်မ’သည်တဲ့.. ၊ လူကြမ်းဆိုတဲ့ကောင်လေးက တောကအခြေမဲ့အနေမဲ့လေးဖြေ

တာတောင် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်ခြေလက်အင်္ဂါတွေကအစ ရှင်းသန့်စိုပြည်နေသည်။ မျက်နှာပြင်မှာဖူးယောင်နေဆဲ အညိုအမည်းအကွက်တွေရှိနေသည့်ကြားက မျက်တောင်တွေကမရည်ဘဲ ထူသိပ်နက်မှောင်နေကြသည်။ မျက်ဝန်းညိုတို့က အသက်ဝင်လွန်း၏။

ထိုမျက်လုံးတွေက တစ်ယောက်ယောက်ကိုစူးစိုက်ကြည့်နေတိုင်း ခနဲသလိုလိုလှောင်ရယ်နေသလိုလို။ ဒီထဲမှာဒေါသဖြစ်နေပြီဆိုလူသတ်တော့မယ့်အတိုင်း ပြုံးပြက်လက်နေတတ်သေးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ လူကိုကြည့်ပုံကသူခိုးဖမ်းတော့မလိုလို တစ်ဖက်လူကိုမလုံမခြုံဖြစ်လာစေတာမျိုး.. ၊

သူမကတစ်ဖက် ဂျန်းကတစ်ဖက်ခြမ်းမှာရှိနေခဲ့လျက် ဟိုဘက်အစပ်မှာမဟုတ်ဘဲ ဂျန်းရပ်နေတာက လမ်းလယ်ခေါင်မှာဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် တစ်ဖက်ကနေကားတစ်စီးက လမ်းအတိုင်းလာနေ၏။ ဂျန်းကကားကို အာရုံရှိပုံမပေါ်ဘဲ သူမကိုပဲကြည့်ကာ.. ၊

“ကျွန်တော်ဘယ်မှသွားစရာ မရှိလို့..”

“အဲ့ဒါငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ..ဟိုမှာကားလာနေတယ်၊ နားပါကန်းနေတာလား..”

ပြောရင်းနဲ့အိမ်ထဲပြန်ဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်မိကာ.. ၊

“ဟွန်း..တတ်လည်းတတ်နိုင်တယ်၊ ‘အ’ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သနားစရာသတ္တဝါလေးလို့လုပ်လိုက်နဲ့..အဲ့ဒီမှာကားတိုက်သေမှဘယ်မှသွားစရာမလိုဘဲ စရိတ်ငြိမ်းသွားလိမ့်မယ်..”

“ကျွန်တော်မသေဘူးဆိုတာလည်း အာရုံရပြီးသားပါ..”

ဟင်.. ၊

သူ့စကားကိုဒေါသမဖြစ်အားဘဲ ကားကသူ့ကိုကွေ့ရှောင်ပြီး ဇွတ်ဖြတ်တက်လာလျှင် ဂျန်းဘယ်လိုမှလွတ်မှာမဟုတ်မှန်းသိလိုက်သဖြင့် ရိုးအသည်းအသန်ပြန်လှည့်ကာ လက်ကိုအတင်းဆွဲယူလိုက်မိသည်။

ဂျန်းဒီဘက်ကိုပါလာပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံးအရှိန်မထိန်းနိုင်ကြဘဲ လမ်းဘေးမှာအပုံလိုက်လဲကုန်ကြ၏။ ရိုးကပက်လုမကျတစောင်းမကပုံပျက်ပန်းပျက်လဲကျကာ ဂျန်းကသူမခြေယောက်ပေါ်

မှာ ဝမ်းလျားမှောက်လဲသည်ဖြစ်ရာ.. ၊

“ဖယ်..ဖယ်စမ်း..”

ရိုးအတင်းလူးလဲပြန်ထသည်။ ပြီးတော့ ဝတ်ထားသည့်အပေါ် ထပ်အင်္ကျီရှည်ကို ဆွဲတင်ပြုပြင်လိုက်ရင်း.. ၊

“နင့်ကိုနင် ဘာမှတ်နေလို့လဲဟင်..နင်ကမီးရှို့လူသတ်သမား..”

သူမကမျက်နှာငုံ၍ အသံနိမ့်ပြောတော့ ဂျန်းကရယ်မလိုပြုံးမ လိုစိုက်ကြည့်နေ၏။ ထိုမျက်လုံးတွေက အတွေးပေါင်းစုံကိုဖြစ်ထွန်း စေတတ်မှန်းသိနေပြီမို့ ရိုးနှုတ်ခမ်းမဲ့ပစ်ရင်း.. ၊

“နင့်ကိုငါအခုဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ရဲလာဖမ်းသွားမှာရောနား လည်ရဲ့လား..ဒီတစ်ခါဆို ထောင်ပါကျအောင်ချုပ်မှာ၊ သွား..နောက် ထပ်ဒီရှေ့ကို ဘယ်တော့မှမလာနဲ့..”

“ကျွန်တော့်ကိုမကြိမ်းနဲ့..ကျွန်တော်ကတကယ်ဖြစ်အောင် လုပ် တတ်တယ်..”

ရိုးလှည့်ထွက်မည့်ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ ဒီတစ်ခါမျက်နှာ လေးပါပျက်လျက်.. ၊

“နင်ဘာပြောလိုက်တယ်..”

“ကျွန်တော့်ကိုခင်ဗျားညဏ်များပြီး ဖမ်းခိုင်းခဲ့တယ်..ခင်ဗျား လည်း အခုအချုပ်ကျသလိုဖြစ်နေပြီ..”

ဟင်.. ၊

“ကျွန်တော့်ကိုနေစရာစားစရာပေးပါ..”

“ဘာ..”

“ခင်ဗျားကြောင့်ကျွန်တော်နှိပ်စက်ခံရတာတွေကို မပြောတော့ ဘူး..ခင်ဗျားကိုလည်း ဘာမှပြန်မလုပ်ဘူး..”

သူလုပ်ချင်သလို ထင်တိုင်းလုပ်ခွင့်ရနေတဲ့အတိုင်းပြောပုံက ‘ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာမယ့်ပုံ’မျိုး.. ၊

“ဦးခင်မောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကိုကြိမ်းမောင်းလို့ မီးလောင် သေသွားတာ..”

ဦးခင်မောင်..ဦးခင်မောင်ကြီးဆိုတာကို သူမသေချာကြားဖူးခဲ့ သည်။ ထို့ကြောင့်စဉ်းစားလိုက်တော့ သူမရွာကိုရောက်နေစဉ် ဂျန်း

ထိုလိုက်ရှာကြသည့်လူတွေပြောနေတဲ့ ဦးခင်မောင်ကြီးဆိုသည့်နာ ညည်ကို သတိရလာ၏။

“မင်းသတ်ပစ်လိုက်တာပဲ..မင်းကိုယ်တိုင်မီးရှို့ခဲ့တာ..”

“မဟုတ်ဘူး..”

ခေါင်းခါပြလိုက်တာနှင့် တကယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း ဆိုကြည်သွားမိသည်။ တဆက်တည်းမှာ တကယ့်အဖြစ်ကဘာလဲ ဆိုတာကိုပါ သိချင်လာ၏။

“ကျွန်တော်ဖြစ်စေချင်လာရင် ဖြစ်ခိုင်းလို့ရတယ်..”

ရိုးဘာမှဆက်မမေးနိုင်တော့ဘဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။ အလင်း ရောင်အားနည်းလာသည့် ညနေခင်းမှာဂျန်းရဲ့မျက်လုံးတွေက ပို၍ လက်တောက်နေကာ သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင်နဲ့တူလာ၏။ ဦးခင်မောင် ဆိုသူကို သူမသတ်ခဲ့ပါဟုဆိုသည်။ ဒါပေမယ့် မီးရှို့သတ်မယ်ပဲ ကြိမ်းဝါးနေသည့်ထိုလူကြီးကို ‘ခင်ဗျားကိုလည်း ခုပြန်ရှို့မှာ..ခင်ဗျား မီးလောင်နေတာကို ထိုင်ကြည့်နေမယ်’လို့ ပြောခဲ့သည်။

တကယ်တမ်းမီးရှို့ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာက စိတ်မနှံ့သည့်ဖိုးတာဖြစ် သည်။ ဂျန်းကမူးရှူးလဲနေသည့် ဦးခင်မောင်ကိုကြိမ်းဝါးနေတုန်း ဖိုး ဘာကကြိုးယူလာပြီးတုပ်၏။ ထိုအချိန်မှာ ဂျန်းရဲ့အဒေါ်ဖြစ်သူဒေါ် ချိုးမျိုးကလည်း သွေးတိုးရောဂါထကာ အိပ်ရာထဲမှာလဲနေသည်။ သိရိကလည်း အပျင်းထူသူဖြစ်သည့်အလျောက် ညလုံးပေါက်ပွဲ ကြည့်ထားပြီး မနက်ထမင်းဟင်းချက်ပြီးတည်းကအိပ်နေတာ ညနေ သိမနိုးသေးပေ.. ၊

အခြေအနေအားလုံးသည် စိတ်မနှံ့သောဖိုးတာ၏ ကြိုးတုပ်ခံ ရှိခဲ့ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ဂျန်းကတော့အလွန်အကျွံမူးနေသော ဦးခင်မောင်ရဲ့ ဆားမှာပဲ ရှိနေခဲ့ရာ.. ၊

“ငါအကုန်လုံးချည်ထားခဲ့ပြီ..မီးရှို့တော့မလား..”

ဖိုးတာက မျက်လုံးပြူးပြူးပါးစပ်ပြဲပြဲကို ရုပ်ဆိုးအောင်ပြူးပြဲ ရယ်နေပြီး ဓာတ်ဆီပုံးနဲ့ရောက်လာ၏။ သူတို့အိမ်ကရွာထဲမှာ သူ့အဖေ အရင်းဝင်ဖြစ်ကာ ရွာမှာသုံးကြသည့်ရေနံဆီဓာတ်ဆီတွေကို ချွေတို့ တစ်အိမ်ကပဲရောင်း၏။ ထို့ပြင်အပေါင်ခံထားသည့် စတုတ္ထဆိုင်

ကယ်လ်တွေပါ ရှိသေးသည်။

ဓာတ်ဆီပုံးတွေတစ်ဖက်တစ်ချပ်ကိုင်၍ ရောက်လာသောဖိုးတာ ကိုကြည့်ပြီး ဂျန်းကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့.. ၊

“ကိုတာကကျွန်တော်ခိုင်းတာလုပ်မှာလား...”

“လုပ်မှာပေါ့..ငါဘာလုပ်ရမလဲ ပြောသာပြောကွာ..”

“သူ့ကိုဓာတ်ဆီလောင်း...ခင်ဗျားလည်း ကိုယ့်ဘာသာလောင်း ပြီး တစ်အိမ်လုံးကိုမီးရှို့လိုက်..”

ဘုရား...ဘုရား... ၊

ရိုးကိုယ့်ရင်ဘက်ကိုယ်ဖိ၍ ဘုရားတလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ နောက်ဆုတ်၏။ ဂျန်းကသူပြန်ထရပ်လိုက်သည့်နေရာမှာပဲ အေးဆေးရပ်နေခဲ့လျက်.. ၊

“ကျွန်တော်ရှိခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောသားပဲ..”

“ဘာထူးလို့လဲ...နင်ကရှူးနေတဲ့လူကိုခိုင်းတာ..”

“ရှူးနေပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုလည်ပင်းကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး အမြဲ တမ်းမြင်းလုပ်စီးခဲ့တာ..”

ဟင်.. ၊

“ကျွန်တော့်အဖေနဲ့အမေကိုလည်း သူတို့သတ်ခဲ့တာပဲ..”

ဘယ်လိုထင်ရာတွေလျှောက်ပြောနေတဲ့ကောင်လေးလဲ.. ၊

ရိုးဘယ်လိုမှနားလည်ယုံကြည်လို့မရတော့ဘဲ ဂျန်းကိုအထူးအဆန်းသတ္တဝါလို ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ဂျန်းကငြိမ်ကျသွားလိုက် ပြောချင်တာကိုထပြောလိုက်နှင့် သူ့ရင်ထဲကမေ့ဖျောက်လို့မရနိုင် သည့် ပုံရိပ်တွေကြောင့် သူတည်ဆောက်သည့်ဝါကျတွေကလည်း မပြည့်စုံသော်ငြား.. ၊

“အခုကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောပြီးပြီ..ကျွန်တော့်ကိုနေဖို့ပေး ပါ..”

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲ..အံ့မာ၊ ဒီမှာ..”

ဒေါသကြောင့် ဂျန်းမျက်နှာရှေ့မှာပြန်ရပ်မိကာ.. ၊

“နင်အာရုံရနေတာတွေက ငါနှင့်ကိုသတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေတာကျတော့ မမြင်တော့ဘူးလား...ငါ့ဆီကဘာမှရမှာမဟုတ်

တဲ့အပြင် နင့်ကိုမုန်းလွန်းလို့ ခြေဆောင့်အော်ပစ်ချင်တဲ့အထိ ဆူပွက် နေတာတွေရော..ဘာအာရုံမှမရဘူးလား..”

ရိုးဒေါသထွက်နေသမျှ ဂျန်းကမျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေခဲ့၏ သူမရဲ့စကားသံတွေပြီးဆုံးလေမှ.. ၊

“ကျွန်တော့်အတွက် စားစရာပေးလိုက်ပါ..ခင်ဗျားရဲ့ကံဆိုးမှု တွေကို ကျွန်တော်ကူညီမယ်..”

“တောက်..”

“ခင်ဗျားခုကစပြီး ဒုက္ခကြီးတွေတော့မှာ..”

“နင်တော်တော့လို့ပြောနေတယ်နော်..ကဲဟာ..”

ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုကိုင်၍ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်မိကာ ရိုးခြံထဲလှည့် ဝင်လာခဲ့သည်။ ခြံတံခါးရှေ့ကျမှ စူးစမ်းသည့်အကြည့်တွေနှင့် ရပ် ကြည့်နေသောခြံစောင့်ကို သတိထားမိ၏။ သူမပြန်ဝင်ပြီးမှ နောက် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဂျန်းလည်းပြန်ရပ်ကြည့်နေမည်လို့ထင် ခဲ့ပေမယ့် ဂျန်းကမရှိတော့ပေ။ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ.. ၊

ရိုးခြံတံခါးဆီပြေးလာပြီး အပြင်ကိုသေချာလိုက်ကြည့်မိသေး သည်။ ဂျန်းကိုမတွေ့တော့လေ အံ့ဩလေ။ ဒီလောက်နဲ့ချာခနဲလှည့် ပြန်သွားလိမ့်မည်လို့ မထင်မိတာအမှန်ပင်.. ၊

“ဘယ်ကကောင်လေးလဲသမီး..”

“ဟင်..”

ရိုးထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ခြံစောင့်က ခြံစောင့်ပေမယ့်ဖေကြီး ရဲ့အထူးလူရင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ခြံလုံခြုံရေးအပြင် အတွင်းရေး အပြင်ရေးပါစိတ်ချယုံကြည်ရသူဖြစ်၏။ တခြားခြံစောင့်တွေလို တံ ခါးဖွင့်ပိတ်ပေးရုံ တာဝန်ကျေဖို့ရှိနေတဲ့သူမဟုတ်သောကြောင့် သူမ တို့သုံးယောက်စလုံး ဘယ်တုန်းကမှမလေးမစား မပြုရဲခဲ့.. ၊

“ကောင်လေးကြည့်ရတာ စိတ်နဲ့ပုံမပေါ်လို့မေးတာပါ..ဘာလို့ ကောင်းရပ်ပြောနေတာလဲ..”

နောက်ထပ်ပြောလိုက်မှ ဂျန်းနဲ့သူမပြောဆိုအငြင်းပွားနေတာကို အစအဆုံးမမြင်ခဲ့မှန်းသိလိုက်ပြီး အနည်းငယ်စိတ်အေးသွားကာ.. ၊

“စိတ်တော့နဲ့ပါတယ်ဦးချန်..နှစ်ခါသုံးခါလောက်ဆိုဖူးတယ်။

မုန့်ဖိုးရမှန်းသိလို့ရိုးကိုမြင်လိုက်ရင် ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းနေတာ..
ဦးချန်ကမျက်မှောင်ကုတ်နေဆဲရှိသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီထက်ပြော
နေရင်လည်း စကားတွေအစွန်းထွက်ကုန်တော့မှာကိုသိကာ ရိုးခေါင်း
လေးငုံ့၍ လှည့်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဒီပြဿနာတွေကို ကိုယ်ပြောပြခဲ့
တုန်းကလည်း ဘယ်သူကမှယုံကြည်ခဲ့တာမဟုတ်.. ၊

အခု ဂျန်းဆိုတာဒီကောင်လေးပါလို့ ဆွဲပြနိုင်ရင်ရော သူများ
သွားပြီဖြစ်တဲ့စာချုပ်စာတမ်းတွေက ပြန်ရမှာမို့လို့လား...။ ထို့ပြင်
ဒီကောင်လေးကို သူမမယုံကြည်ပါ။ ကိုယ့်ရှေ့မှာပြောနေတာတွေကို
တခြားလူတွေမေးရင်ရော ဒီတိုင်းပြန်ပြောမှာ သေချာလို့လား... ၊

ပြောနေတာတွေကရော ဘယ်ဟာကအမှန် ဘယ်ဟာကအမှား
လဲ...။ လူကြမ်းဆိုသည့်ကောင်လေးကြောင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှအဆိုးအ
ကောင်းအားလုံးတို့ကို မေ့ထားလိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော်ငြား... ။

၁

အခန်း(၉)

ဖုန်းဘယ်ရောက်သွားလဲ..၊

မိုးချုပ်နေမှဖုန်းကိုသတိရသည်။ ဒါတောင်တစ်ညနေလုံးဝတ်
ထားခဲ့သည့် အပေါ်ထပ်အင်္ကျီကိုချွတ်လိုက်ကာမှဘေးအိတ်ထဲမှာဖုန်း
ထည့်ထားမိတာကို သတိရတာဖြစ်သည်။ အိတ်နှစ်ဖက်စလုံးကို
ဘယ်ညာစမ်းကြည့်ရင်း ဘယ်လိုမှမယုံနိုင်ဘဲ အထပ်ထပ်ပြန်စမ်းနေ
မိ၏။

ဘုရားပန်းလဲကာနီးမှ အပေါ်ထပ်ဝတ်ကာဖုန်းကို ညာဘက်
အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့သည်။ ဒီညနေသူမဒီအင်္ကျီဝတ်ပြီးမှ အပြင်
ထွက်တာ ဂျန်းနဲ့စကားထွက်ပြောတာပဲရှိသည်။ သတိရတော့ ထိတ်
လန့်ပူထူသွားသည်။ သူမလမ်းဘေးမှာ လဲကျခဲ့သေးသည်။ ဖုန်းကျ
ကျန်ခဲ့တာသေချာပါပြီ.. ၊

နာရီမော့ကြည့်တော့ ညခုနစ်နာရီထိုးတော့မည်။ အကြောင်းမ
ရှိဘဲ ဒါမှမဟုတ် လူကြီးတွေကိုမပြောဘဲ ညဘက်အပြင်မထွက်ရ
သည့်အမိန့်ကြောင့် ထိုနေရာမှာဖုန်းပြန်ရှာဖို့က မဖြစ်နိုင်။ ရိုးတစ်
ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာဟိုပြေးဒီပြေးဖြစ်နေကာ မရှိနိုင်မှန်းသိ
လျက်နှင့် စားပွဲပေါ်မှာဖွလိုက် အံဆွဲတွေဖွင့်လိုက်နှင့် လက်ကရှာ
ဖွေနေမိတာ တစ်ချက်မှမနား... ၊

သူမတို့ကိုဖုန်းတစ်လုံးစီပဲကိုင်ခိုင်းသည်။ ဖေကြီးခေါ်တဲ့အချိန်
မှာ မအားဘူးဆိုတာ ဘယ်တော့မှမရှိစေရ။ သူမအပြင်ထွက်ဖို့အ
ချိန်မှာ ဒီဖုန်းမပါလို့မဖြစ်ပေ။ ခုနေထွက်ရှာရင်ရော ဖုန်းတွေရှိနေပါ
မလား... ၊

မြက်ခြောက်ဖုတ်တချို့နဲ့ လမ်းဘေးသစ်ပင်လေးတွေဟိုတစ်ဖက် ဒီတစ်ဖက်ရိုပေမယ့် ဖုန်းတစ်လုံးလုံးမြုပ်ကွယ်နေလောက်အောင် ရှည်လျားထူပြောသည့် ခြံဆိုတာမရှိ။ ဒါပေမယ့် ခေါ်ကြည့်ရမည်။ ဖေကြီးအရင်ခေါ်လိုက်မိလျှင် ဒီဖုန်းရိုးဆီမှာရှိမနေတာ သိသွားမှာဖြစ်၏။ ညတွင်းချင်းဖုန်းပြန်ရဖို့မသေချာပေမယ့် ကြိုးစားရမှာမို့ အခန်းထဲက အပြေးတပိုင်းထွက်ခဲ့မိ၏။

ညဝတ်အင်္ကျီလဲပြီးထွက်လာသည့် မေရှမ်းကိုမြင်လျှင်.. ၊
“မမရှမ်း..မမရှမ်းဖုန်းခဏလောက် ငှားပါနော်..”
“ဘာလုပ်ဖို့လဲ..”
“ဟိုလေ..ရိုးဖုန်းပျောက်နေလို့..”
မေရှမ်းက ဖုန်းကိုင်ထားလျက်နှင့် မျက်မှောင်ကုတ်ကာ.. ၊
“ငါလည်းဖုန်းပြောစရာရှိလို့ ထွက်လာတာ..”
“ခဏလေးပါမမရှမ်းရယ်..မနက်ဖြန်ထိပျောက်နေရင် ဖေကြီး

သိသွားမှာစိုးလို့ပါ..”
ကူးထက်စာလျှင် မေရှမ်းကအပြောဆိုသလိုရှိပေမယ့် တစ်ခါတလေနူးညံ့သွားတတ်တာရှိသည်မို့ တောင်းပန်နေမိ၏။ မေရှမ်းက ရိုးထိတ်လန့်ပူလောင်နေတာကို အံ့သြသလိုကြည့်လျက်.. ၊
“နင်ဘယ်သွားခဲ့လို့လဲရိုးရယ်..တစ်နေရာရာမှရှိမှာပေါ့..”
“မရှိဘူး..ည ညနေတုန်းက ရိုးခြံပြင်ရောက်သွားသေးတယ်..”
“ဪ..ကျွတ်..”
“ခဏငှားပါမမရှမ်းရယ်နော်..”
“ဒုက္ခပါပဲဟယ်..သူများလက်ထဲရောက်သွားတာမှန်ရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဖေကြီးသိမှာပဲ..”

ဒါပေမယ့် သူမကြိုးစားကြည့်ရမှဖြစ်မည်။ မေရှမ်းဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ထည့်ပေးသွားသည့်ဖုန်းကိုကိုင်ကာ ဝရန်တာထွက်လိုက်၍ သေချာတံခါးပိတ်ပြီးမှ ခေါ်လိုက်လျှင်.. ၊
“ဟလို..”
ပြန်ထူးသည့်အသံကို ရုတ်တရက်သတိမထားနိုင်ဘဲ ဝမ်းသာသွားမိကာ.. ၊

“အခုပြောနေတာ ဖုန်းကောက်ရထားတဲ့သူထင်တယ်..ကျွန်မက နှုတ်ခွင့်ရင်ပါရှင်၊ ခေါ်တာကိုပြန်ထူးတယ်ဆိုတော့ ဖုန်းပြန်ပေးဖို့စိတ်ထူးထားတယ်ထင်ပါတယ်..ကျွန်မဖုန်းကိုခုပြန်ပေးမယ်ဆိုရင် အဲဖုန်းဆန်ဖိုးရဲ့တစ်ဝက်ထိ ပြန်ပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်မအတွက်အရေးကြီးလို့ ခေါ်ခဲ့လောပေးလိုက်ပါနော်၊ ဟိုလေ..ရှင်အဆင်ပြေမယ့်နေရာချိန်းလေး ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မရဲ့လိပ်စာပြောရမလား..”

သူမတစ်ယောက်တည်း မနားတမ်းပြောနေမိလျက် တစ်ဖက်က အသံကိုနားစွဲလိုက်တော့မှ.. ၊
“ကျွန်တော်ခင်ဗျားပြန်ထွက်လာရင်ပေးမလို့ စောင့်နေတာပါ..”
ရိုးမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ၊
လူကြမ်း.. ၊
“ခင်ဗျားအိတ်ထဲကကျကျန်ခဲ့လို့ ကောက်ထားလိုက်တာ..”
“လူကြမ်း..နင်က..”
“ခင်ဗျားခြံရှေ့မှာပဲ..”
“တောက်..”

ဂျန်းရဲ့အသံကြားလိုက်တာနှင့် မကောင်းမြင်ဝါဒနှင့်အတူ နူးညံ့ခြင်းတွေပါ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့၏။ ၊
“နင့်လက်ထဲကိုရောက်နေမှန်းသိမှ ငါသဘောပေါက်တယ်.. ဖုန်းက ငါ့အိတ်ထဲကထွက်ကျကျန်ခဲ့စရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ နင်အလစ်သုတ်ယူထားလိုက်တာ..”
“ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကိုမစွပ်စွဲနဲ့နော်..”
“မဟုတ်ရင်ဘာရှိသေးလို့လဲ..ငါ့ဖုန်းမှန်းသိနေရင် ချက်ချင်းလှမ်းအော်ပေးလို့ရတယ်၊ ငါ့ဖုန်းမှန်းသိတော့ရော အဲဖုန်းငါ့အိတ်ထဲက ထွက်ကျခဲ့တာ ဘယ်လိုလုပ်သိနေလဲ..လူကြမ်း နင်ကအစတည်းက ခိုးတတ်တတ်တတ်တယ်၊ ရှောင်ပုန်းတတ်တယ်..စောကြံအုံကြားကလာပြီး ခုချက်ချင်းဖုန်းကိုင်တတ်နေသေးတယ်..”

“ဒေါ်ကြာနွယ်ရိုး..”
ဆောင့်ခါခေါ်လိုက်သည့်အသံကြောင့် ရိုးနားထဲမှာစူးစူးကားကား ဖုန်းကိုကယောင်ကတမ်းခွာလိုက်မိ၏။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းနား

ထောင်မိပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော်မီးပုံရုံ ပစ်နိုင်တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားမေ့နေတာလား..”

ဟင်.. ၊

“ကျွန်တော့်ကိုရှူးနေတယ်ထင်လို့လား.. မဟုတ်တာတွေ ပြောနေ တယ်ထင်သလား၊ ကျွန်တော်အမုန်းကြီးမုန်းလာပြီဆိုရင် အဲဒီလူကို ဘာဖြစ်ဖြစ်လုပ်ပစ်နိုင်တယ်..”

ဘုရား.. ဘုရား.. ၊

“ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကိုသူခိုးလို့ စွပ်စွဲခဲ့တာတွေအတွက် ကျွန် တော့်ကိုရှိခိုးတောင်းပန်မလား.. တောင်းပန်ခိုင်းနေတုန်းမတောင်းပန် ရင် ခင်ဗျားနာမှာနော်..”

“တောက်..”

ထိတ်လန့်စရာတွေကြားနေရရင်း တဖြည်းဖြည်းဒေါသထွက် လာမိ၏။ ကိုယ့်ကိုဆယ်နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်သားလေးက ကြိမ်းလား မောင်းလားလုပ်လို့.. ၊

“ဟလို..ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဦးသီလအောင်ခြံ(x x)ကပါ..”

“.....”

“ဟုတ်ပါတယ်..ကျွန်မဖုန်းကိုခိုးထားတဲ့သူပါ၊ ပြန်တောင်း တော့ အိမ်ရှေ့ထိလာပြီး ကြောက်လန့်စရာစကားတွေနဲ့ခြိမ်းခြောက် နေလို့ပါ..ခုထိရှိနေပါသေးတယ်၊ ချက်ချင်းလာဖမ်းပေးပါ..”

ရဲကိုအကြောင်းကြားပြီးတာနှင့် ဂျန်းကိုချက်ခြင်းဖုန်းပြန်ခေါ်ရ သည်။ တော်ကြာရဲတွေလာကာမှ သူမရှိတော့ရင်ခြံထဲထိလာပြီး ဟို မေးဒီမေးတွေလုပ်ကြလိမ့်မည်။ ထိုစဉ် မေရှမ်းအနားရောက်လာကာ..

“ဟဲ့..နင်ရဲနဲ့ဖုန်းပြောနေတာလား၊ ဘာတွေတိုင်နေတာလဲ..ဖေ ကြီး အဲဒါမျိုးတွေမကြိုက်ဘူးနော်..”

“မမရှမ်း..”

“ဖုန်းပျောက်တာကိုရဲတိုင်စရာလားရိုး..နင်အဲဒါကြောင့် ဒဏ် ပေးခံရတာသိလား၊ တော်တော်အမှုကြီးအောင်လုပ်တဲ့မိန်းမ..”

ပြောနေရင်း ခြံရှေ့ကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်၍.. ၊

“ဘယ်မှာလဲ..အပြင်မှာတကယ်ရှိနေတာလား၊ ဒုက္ခပါပဲ..ရဲစ ခန်းကလည်းသိပ်ဝေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖေကြီးလည်းပြန်လာတော့မှာ”

“မဟုတ်ဘူး..ဖေကြီးကဒီညဒင်နာရှိတယ်လေ၊ ရဲတွေပြန်သွားမှ လာမှာပါ..အဲဒီကောင်လေးက..”

အမှန်တရားတို့သည် လျှာဖျားထက်မှာပဲဆွံ့အပျောက်ကွယ်နေ ခဲ့လျက် ဂျန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးဘာမှလည်း ထပ်မပြောမိတော့ဘဲ.. ၊

“သမီးရေ..ခြံရှေ့မှာရဲကားရောက်နေတယ်..”

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ခြံစောင့်ဦးချန်က လာခေါ်လျှင်.. ၊

“တွေ့လား..နင်တော့လေ..”

“နေပေစေမမရှမ်း..အဲဒါရိုးဖုန်း၊ ရိုးပဲသွားမယ်..”

“ရဲတွေဘာတွေပါလာတဲ့ကိစ္စ နင်ချည်းပဲသွားလို့ဖြစ်မလား..တ ထတည်း နင့်ကိုစိတ်ပူလွန်းလို့မထင်နဲ့၊ ဖေကြီးအပြစ်တင်ခံရမှာစိုး လို့..”

“ရှမ်း..ဘာဖြစ်နေတာလဲ..”

ကူးရောက်လာတာနှင့် အိမ်ထဲမှာအကျော်ဒေးယူဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ခြံရှေ့မှာအိမ်ရှင်နဲ့ရဲတွေ လူအုပ်စုဖြစ်သွားခဲ့၏။ လက်နောက်ပြန်ချုပ် ခြံတွန်းထိုးချုပ်ထားခံရသော ဂျန်း၏မျက်လုံးတို့သည် လွန်လေပြီး သောအဖြစ်သနစ်အတိုင်း ခပ်ဖျော့ဖျော့လမ်းမီးရောင်အောက်မှာ စူး ရဲလက်တောက်နေခဲ့၏။ ထို့ပြင်.. ၊

“ခင်ဗျားပြောစရာကျန်သေးရင် ပြောလိုက်ဦး..”

“ဟိတ်ကောင်လေး..တိတ်တိတ်နေလိုက်တော့နော်၊ မင်းကဘာ လဲ..အကောင်လေးသေးသေးနဲ့..”

“ဒီကောင်လေးဇော်ပိုးအုပ်ထည့်လိုက်ရရင် နာတော့မယ်..”

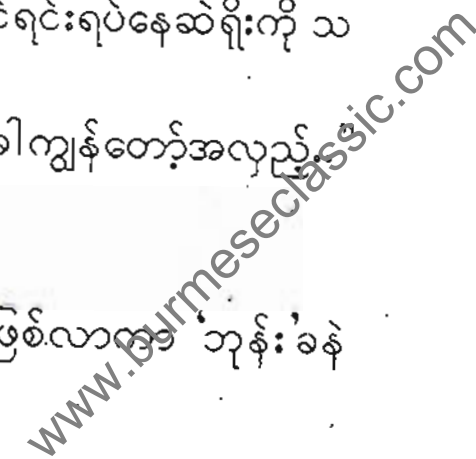
ရဲတွေချုပ်ခေါ်နေသည့်ကြားက ဖုန်းကိုရင်းရပ်နေဆဲရိုးကို သ ခင်လည်ပြန်ကြည့်ကာ.. ၊

“ခင်ဗျားမှာမကျန်တော့ရင် နောက်တစ်ခါကျွန်တော့်အလှည့်”

“ဟိတ်ကောင်..”

“ဘုန်း..”

ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်သူတွေ စိတ်မရှည်ဖြစ်လာကာ ဘုန်းခနဲ

သျှင်မ

ရိုက်ချလိုက်သံထွက်လာသည်။ ရိုးရင်ထဲမှာကျင်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဟိုတစ်ခါစားသောက်ဆိုင်မှာ ဒီလိုဖြစ်တုန်းကလည်း ကိုယ့်အပြစ်မပေါ်အောင် သူမကိုယ်လွတ်ရုန်းခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့်ကိုယ့်ရှေ့မှာကလေးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းချုပ်ခေါ်သွားကြတော့ ရင်ထဲမှာတစ်စုံတစ်ရာထိ ရှု ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ခုလည်း ဖြစ်ရပြန်ပြီထိုအဖြစ်အတိုင်း... ၊

သူမလည်း ဒီတိုင်းပဲလက်ထောက်ချခဲ့မိပြန်ပြီ။ သေချာတာက ဒီတစ်ခါရင်ထဲမှာ နင့်ကျန်ရစ်တာဟာမပီပြင်ဝိုးတဝါးခံစားချက်မျိုးမဟုတ်။ 'ငါမှားသွားပြီလား' ဆိုသည့် မေးခွန်းနှင့်အတူ ဂျန်းရဲ့စကားသံတွေက စွဲကျန်ရစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

နှစ်ခါစလုံးမှာ သူ့ကျူးလွန်ခဲ့တာက စားသောက်ရရေးနှင့်သာ သက်ဆိုင်နေခဲ့လျက် ကိုယ်လုပ်ခဲ့တာကတော့.. ၊

①

အခန်း(၁၀)

“ကျွန်မဘာလုပ်မိလို့လဲဖေကြီး...”

“ကျွန်မ..ဟုတ်လား..”

ဦးသီလအောင်က သံယောင်လိုက်ရွတ်ပြီး ထပ်မေးသည်။ ‘ရိုး’ လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအမြဲပြောနေကျကနေ ‘ကျွန်မ’ လို့ကြားလိုက်ရတော့ ပိုပြီးနားလည်သွားသည်။ သူမလေးက ကြာနွယ်ရိုးဆိုတဲ့ဘဝကို တောင် မေ့ပျောက်ချင်နေပြီဟု.. ၊

“ညည်းက ငါ့ကိုစိတ်နာနေခဲ့တာလို့ ဖော်ပြလိုက်တာပဲ..”

“ဟင်..အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး..”

သူမဒီလိုပဲပြောကျင့်ပါနေပါပြီ။ ဦးသီလအောင်မေးခွန်းထောက်လိုက်ကာမှ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားခဲ့သည့်အဖြစ်ကြောင့် သူမစိတ်တွေ ခုထိထိုင်းမှိုင်းနေဆဲကို သတိရမိသည်။ ရွာမှာဂျန်းနဲ့ပြန်ဆုံခဲ့ရသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ ဖျက်ဆီးမွေ့နှောက်ထားခြင်းနဲ့ကြုံ၏။

ပြီးတော့ ရန်ကုန်မြို့ကိုသူမလိုက်လာခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်ကို သူမမရောက်ဘူးခဲပေ။ ကိုယ့်ကိုတောမှာ ပန်းခင်းတစ်ခင်းနဲ့ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့ပြီး ဖေကြီးတို့ဘာတွေလုပ်နေကြတာ၊ မမကူးတို့ဘာတွေဖြစ်နေကြတာ သူမဘာမှမသိခဲ့။ ထို့ပြင်သူမကို မန္တလေးကိုမခေါ်ဘဲရန်ကုန်ခေါ်လာခဲ့တဲ့အထိ ဘာလုပ်ဖို့မှန်းမသိ။ ဘာအတွက်မှန်းလည်း မသိခဲ့ရ.. ၊

“ဖေကြီးကရုတ်တရက်ကြီး ကျွန်မကိုအိမ်ထောင်ပြုရမယ်ဆိုတော့ အံ့ဩသွားလို့ပါ..ဖေကြီးဘယ်လိုပြစ်ဒဏ်မျိုးပဲပေးပေးတကျွန်မကျေကျေနပ်နပ်ခံယူပါတယ်။ အိမ်ထောင်ပြုခိုင်းတာက..”

“ပြစ်ဒဏ်နဲ့မဆိုင်ဘူး...ဒါပေမယ့်ညည်းကငြင်းဆန်ရင်တော့ ငါပေးတဲ့ပြစ်ဒဏ်လို့သတ်မှတ်ပြီး စီစဉ်ရလိမ့်မယ်..”

ဦးသီလအောင်က မပြောချင်ဘဲပြောရသည့်မျက်နှာကြီးနှင့် တင်းထားပေမယ့် လျော့ရိလျော့ရဲနှုတ်ခမ်းတို့က မငြိမ်သက်ဘဲရှိနေခဲ့၏။ ဒီသမီးကိုသူ့အချစ်ပိုခဲ့သည်။ မွေးစားခဲ့သည့်သမီးသုံးယောက်စလုံးလှကြပေမယ့် ရိုးရဲ့အလှကိုဘယ်သူမှမမီပေ။ တင်ပါးထိဝေဝဲနေသည့် ဆံနွယ်ရှည်တို့၏ကောင်းခြင်း။ ဝင်းညက်စိုပြေသော အသားအရေ၏ကောင်းခြင်းအပြင် တင့်တယ်ပြေပြစ်သည့်ကိုယ်ဟန်က အပြစ်ဆိုစရာ တစ်စက်မှမရှိ.. ၊

လုပ်ငန်းမှာအမှားမှားအယွင်းယွင်းတွေ စတင်လာပြီဆိုတည်းက ကိုယ့်ပါတနာတွေရဲ့သက်ရောက်မှုတစ်စုံတစ်ရာမှမကျရအောင် ရိုးကို ဘေးဖယ်ထားဖို့ကြိုးစားခဲ့သည်။ ကူးနဲ့ရှမ်းတို့ကသွက်သည်။ စွန့်စားချင်ကြသည်။ ဒါပေမယ့် တကယ်သတ္တိရှိလားဆိုတော့ မဟုတ်.. ၊

ရိုးကတည်ငြိမ်မှုရှိသည်။ နာခံတတ်သည်။ ထို့ပြင်တာဝန်ယူတတ်တဲ့စိတ်လေးလည်းရှိ၏။ ဒါကြောင့်ကိုယ့်ဝန်ထမ်းကောင်းတင်ယောက်ရဲ့ရင်သွေးလည်းဖြစ်သည့် ရိုးကိုသူဦးစားပေးခဲ့သည်။ ချစ်လည်းချစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်တွေက ကလပ်မှာသန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ထိ သူ့အပြစ်ပေးခဲ့သည်။

ဒါကတကယ်တော့ တစ်နေ့နေ့မှာဦးသီလအောင်ရဲ့သမီးအဖြစ်ထိခိုက်လာဖွယ်ရှိခဲ့ရင် နစ်နာသွားမှာစိုးလို့ဖြစ်သည်။ သူ့ဘယ်လိုစီးပွားရှာနေခဲ့မှန်း ဘယ်သူမှမသိလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိသည်။ ရနေသည့်အကျိုးအမြတ်တွေကို လက်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် မကောင်းမှုအကျိုးစီးပွားဟာ ရေရှည်ခိုင်မြဲဖို့မလွယ်ဘူးဆိုတာတော့ သိနေခဲ့သည်။ မကောင်းမှုတွေထဲဇွတ်တိုးဝင်နေရမယ့်အချိန်မှာ သူမလေးကိုအထောက်အကူပြုရောက်အောင်ပို့ထားခဲ့ရ၏။ ။

သူ့မှားယွင်းမှုတွေကြောင့် ကူးနဲ့မေရှမ်းတို့လည်းရောင်းစားခံခဲ့ရသည့်သမီးတွေဖြစ်ခဲ့ရကာ သူကတော့သမီးတွေကိုရောင်းစားခဲ့သည်ဖခင်..။ ပိုဆိုးသည်မှာ အဖေရင်းမှမဟုတ်တာဆိုသည့် လက်ညှိုးထိုး

တဲ့ရယ်မှုများပင်.. ၊

“အခုလက်ထပ်ဖို့အတွက် အမိန့်တစ်ရပ်လိုပြောလိုက်တော့ညည်းလည်းငါ့ကို ကူးတို့ပြောသလို..”

“မမကူးတို့ဘယ်လိုပြောသွားမှန်း ကျွန်မမသိပါဘူး...ဒါပေမယ့်ဖေကြီးကိုကျွန်မဘယ်တော့မှ ငြိုငြင်မှာမဟုတ်ဘူး ဖေကြီးရယ်..နောက်ပြီးမမရှမ်းတို့ အမြဲတမ်းပြောခဲ့သလို ဖေကြီးအတွက်ပေးဆပ်ဖို့ သူတို့အသင့်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့စကား..”

ရိုးကလေးလံနေဆဲမျက်တောင်ဖျားတို့ကို ပုတ်ခတ်ရင်း မျက်နှာလေးမော့လိုက်ကာ.. ၊

“ကျွန်မလည်း ဖေကြီးသမီးပါ..ခုနပြန်မေးမိတဲ့စကားတွေကြောင့် ကျွန်မမှားသွားရင်တောင်းပန်ပါတယ်..”

ပြောပြီးမျက်လွှာချခေါင်းငုံ့၏။ ဦးသီလအောင်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ရိုးက ခေါင်းငုံ့နေရင်း.. ၊

“ဖေကြီးက ရိုးတို့ညီအစ်မတွေရဲ့ကျွေးသဖခင်ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါ...သားထောက်သမီးခံမရှိခဲ့ပေမယ့် မိဘမဲ့ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူမမယ်အရွယ်ကလေးလေးတွေကိုခေါ်ပြီး စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်၊ ဘာမျှော်ချက်မှမရှိခဲ့ဘဲ ယုံကြည်မှုနဲ့ပျိုးထောင်ခဲ့တယ်..အဲ့ဒါတွေက သွေးသားရင်းမို့လို့ စောင့်ရှောက်ထားတာထက် လေးစားကြည်ညိုဖို့ကောင်းပါတယ်..”

ရိုးကပြောနေပေမယ့် ဦးသီလအောင်ပြုံးနေပုံက ငိုမဲ့မဲ့ကြီးပါ။ ကူးနဲ့မေရှမ်းတို့ကိုကြွေးတွေကြောင့် ထိုးပေးခဲ့ရသည့်အဖြစ်တွေကို သူမမသိသေးတာလားလို့တွေးမိရင်း မေးရမည်လား...ဒီတိုင်းပဲပြောပြရဦးမှာလားလို့ စဉ်းစားနေမိဆဲ.. ၊

“ဖေကြီးဒုက္ခများနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မကအဝေးမှာအေးချမ်းနေသလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတယ်..အားလုံးဒီရောက်မှသိရတာပါ၊ မန္တလေးမှာရိုးတို့ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာတွေ ခုဘာမှမရှိတော့ဘူးလားဖေကြီး..ဟင်..”

ဦးသီလအောင်မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း.. “မရှိတော့ဘူး...ညည်းအမတွေကျရာဇာတ်ရုပ်ကိုကလေးတောင် တာဝန်

ယူခဲ့တာတောင်..”

ပြောပြရင်း လည်နင်သလိုဆိုကျပ်သွားလျက် စကားသံကတိမ်
ဝင်သွားသည်။ တံတွေးတစ်ချက်မျိုလိုက်ရင်း.. ၊

“ခုလည်းညည်းအလှည့်ဖြစ်လာပြန်ပြီ..”

ရိုးမျက်နှာလေး နီမြန်းလာသည်။ ပြီးတော့မျက်ရည်တွေ ဝိုင်း
လာ၏။ အိမ်ထောင်ဆိုသည့်လောကထဲကို ဘာမသိညာမသိရောက်
သွားရမည့်အဖြစ်အတွက် သူမဘယ်လိုမှလက်ခံစဉ်းစားလို့မရနိုင်ပါ။
ဒါပေမယ့် ပြုတော့မည်မိုးလို ညိုမှောင်မှိုင်းရီနေသော ဖေကြီးမျက်နှာ
ပေါ်က သောကစာမျက်နှာတွေကို လှန်လှောဖတ်ရှုမိချိန်မှာ ဆုံးဖြတ်
ချက်က တစ်ထိုင်တည်းမှာခိုင်မာခဲ့သည်။

ပြတ်သားဟန်နှင့်အမြဲတမ်းတင်းနေတတ်ခဲ့သော ဖေကြီးရဲ့
မျက်ဝန်းထဲက မေတ္တာစေတနာတွေကို ရိုးအစတည်းကမြင်တတ်ခဲ့
ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပြောမထွက်အောင်ဖြစ်နေခဲ့သည့် ကိစ္စရပ်အ
တွက် သူမကပဲခေါင်းညိတ်ပေးလိုက်တာဖြစ်ကာ.. ၊

“အခုမမကူးတို့က ဘယ်ရောက်နေကြတာလဲဟင်..”

သိချင်ဆုံးဆန္ဒကိုမေးလိုက်တော့ ဦးသီလအောင်ခြေလှမ်းရပ်
သွားသည်။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်း၏မျက်နှာစာတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖြည်း
ဖြည်းလျှောက်ထွက်သွားပြီး ဘာမှမဖြေ.. ၊

“မမကူးတို့နဲ့ခဏတော့ သွားတွေ့လို့ရတယ်မို့လားဟင်..”

ဘယ်သူနဲ့လက်ထပ်သွားကြမှန်းလည်းမသိ။ ဘယ်မြို့ဘယ်
နယ်တွေကိုပါသွားကြသည်မသိ။ မသိခဲ့ရတာကို သူမနားလည်
သည်။ သိနေကာမှတော့ သွားတွေ့ချင်မိတာကိုလည်း ဖေကြီးနား
လည်ပေးမည်ထင်၏။ သို့သော်.. ၊

“သူတို့ကိုညည်းသွားတွေ့ဖို့မလိုပါဘူး..”

ရိုးအံ့ဩသွားသည်။ မေးမည်ပြင်လိုက်မိစဉ် ဖုန်းမြည်သံကြောင့်
ဦးသီလအောင်ကရိုးကေ့စ်လေးပေါ်ကဖုန်းကို ပြန်လှည့်ယူလိုက်ပြီး-

“ဟလို..”

ဖုန်းကိုင်၍အကြာကြီးနားထောင်နေခဲ့၏။ ပြီးတော့ တင်းခနဲ
လှုပ်ခတ်သွားသည့်မေးရိုးကြီးတစ်ဖက်ကို ရိုးသေချာမြင်နေရသည်။

အလုပ်ကိစ္စလား...။ စီးပွားရေးတစ်ခုလုံးအတွက်လား...။ တစ်ခုခုအ
ကြီးအကျယ် အဆင်မပြေဖြစ်နေပြီဆိုတာကို တွေးလိုက်မိလျက်
ဘိတ်ဆိတ်စွာကြည့်နေမိ၏။

ထို့ကြောင့်မျက်လုံးတို့သည် ဒီမနက်မှပထမဆုံးရောက်ဖူးလာ
ခဲ့သည့် တိုက်ကြီးကိုလှည့်ပတ်မော့ငေးနေမိ၏။ ကားပေါ်ကဆင်း
ဆိုက်သည်နှင့် ‘မင်းသွားနားလိုက်ဦး...သူဌေးမလာသေးဘူး’ လို့ဆို
တာ သူမကိုအိပ်ခန်းတစ်ခုဆီ ပို့ပေးသွားသည်။ အိပ်ရာပေါ်လှဲနေ
ခဲ့ရပေမယ့် ခရီးပမ်းနေတာတောင် သူမဘယ်လိုမှအိပ်မပျော်ခဲ့ပေ..။

ဘာမှန်းမသိလျှောက်လှမ်းနေခဲ့ရသည့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
ဘာ ခုလည်းမမြင်ရသေးသည့် အနာဂတ်အတွက်ရင်မောနေရဆဲမို့
ထူက နွမ်းလျနေပေမယ့် မျက်လုံးတွေကိုအိပ်စက်ခွင့်မပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ အတွေးများနှင့် မွန်းကျပ်ခဲ့ရင်းအိပ်ပျော်သလိုဖြစ်သွားခိုက်မှာ
ဖေကြီးရောက်လာပြီဆိုပြီးလာခေါ်တော့ ဒီနေရာကိုထွက်လာခဲ့ရ၏။

ဒီတိုက်ကြီးကိုဖေကြီးဝယ်လိုက်တာလား...။ ဒါမှမဟုတ် မမကူး
တို့အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုတော့ ဒါမမကူးနဲ့မမရှမ်းတစ်ယောက်ယောက်
ခိုင်တဲ့တိုက်ကြီးလား...။ မန္တလေးက ‘တော်ဝင်’ စံအိမ်ကြီးလို မထည်ဝါ
ပေမယ့် ခေတ်မီလွန်းသောအပြင်အဆင်များနှင့် လက်လက်တောက်
နေသည်။ ရှေးဆန်၍ထည်ဝါသည့်အဆောက်အဦးနှင့် နောက်ပိုင်း
ပေါ်ဒီဇိုင်းနှင့်ခေတ်မီလှပလွန်းသော အဆောက်အဦးချင်းကမယှဉ်
သာ.. ၊

လှေကားသေးသေးလေးသည် ဘေးမှန်ချပ်နားကနေ မြွေတစ်
ကောင်လိုလှပတွန့်ကောက်ပြီး ယက်တောင်ဖြန့်ထားသလိုဖြာဆင်း
နေ၏။ အနက်ရောင်လက်တောက်နေသည့် လှေကားနင်းပြားတွေက
ခွန်တွေနဲ့အရိပ်တင်နေသဖြင့် ရွှေကနုတ်အနားသတ်တို့က ပန်တင့်
လေသည်။ ထို့ပြင်.. ၊

အော်တိုဖွင့်ပိတ်နိုင်ည့် ဇာနားတပ်လိုက်ကာကြီးတွေနှင့် အ
တွင်းဒီကရေးရှင်းဘာမှသိပ်မရှိဘဲ ရှင်းပြောင်လက်တောက်နေသည့်
ထိုက ရှုမငြီးအောင်ဆွဲဆောင်နေတာဖြစ်သည်။ ဒါကမမကူးရဲ့တိုက်
ကြီးပဲဖြစ်မှာပါ။ ကူးကအလှအပကြိုက်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်တတ်

သည်။ တော်ရုံယောက်ျားကိုလည်း အထင်ကြီးတတ်သူမဟုတ်ပေ။။
ဒါဟာသူမလက်ခံနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေအဆင့်အတန်း
ပဲမို့ ဒီအိမ်ရာကိုလက်ခံခဲ့သည့်အိမ်ရှင်မဟာ ကူးပဲလို့ရိုးတထစ်ချတွေး
လိုက်မိသည်။ မမကူးတို့တုန်းက တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခွင့်တွေရခဲ့သေးသ
လား...။ ဒါမှမဟုတ် ရင်းနှီးမှုတွေရှိခဲ့ကြသေးလား... ၊

ဘာမှမသိခဲ့ရသည့်ကူးနဲ့မေရှမ်းတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးတွေကို ရိုး
လက်မထပ်ရခင်တစ်ခါလောက်တော့ မေးမြန်းကြည့်ချင်မိသည်။ သူ
တို့ကျတော့ ဒီလိုအခွင့်အရေးတွေရခဲ့ပါလားလို့ ကြေးနှိုင်းချင်လို့မ
ဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်အဖြစ်နဲ့နှိုင်းယှဉ်ပြီး ဖြေသာပါတယ်ဆိုရင်လည်း
ကျေနပ်ရမည်။ ကိုယ်ပဲသူများထက်ကံဆိုးနေတာဆိုရင်လည်း ဒါက
ကိုယ့်အတွက်ပါလာသည့် ကံတရားလို့ဖြေရုံ.. ၊

“အဟမ်း..”

ဦးသီလအောင်လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ရင်း ငေးမောတိတ်ဆိတ်
နေသည့် ရိုးရဲ့အတွေးတွေသူ့ဘက်ရောက်လာကာမှ.. ၊

“လူကြီးမင်းရောက်လာတော့မယ်..”

“ဘယ်လိုဖေကြီး..”

ဘယ်ကလူကြီးမင်းလဲ..။ ဒီမှာဘယ်လိုတွေ့ဆုံပွဲမျိုးလုပ်မှာမို့
လူကြီးမင်းဆိုတာ ပါလာတာလဲ..။ ရိုးမေးသည့်မေးခွန်းကြောင့် ဦး
သီလအောင် မျက်နှာပျက်၏။ သို့သော်.. ၊

“အဲ့ဒါညည်းလက်ထပ်ရမယ့် လူပဲ..”

“ဟင်..”

လူကြီးမင်းဆိုတာက.. ၊

“လူကြီးမင်းဆိုတာ နာမည်လားဖေကြီး..”

“ဟုတ်တယ်..”

“လူကြီးမင်း..”

ရိုးတီးတိုးရေရွတ်နေမိစဉ်.. ၊

“ဒါကသူ့တိုက်ပဲ..”

ဒါ.. ၊

အံ့ဩနေသည့်မျက်ဝန်းလေးတွေက သူမခြေချနင်းထားသည့်

ကြမ်းခင်းဆီကိုဖျတ်ခနဲရောက်၏။ ထို့ပြင်.. ၊

“ဒီမှာပဲ ညည်းတို့အတူတူနေဖြစ်ကြမလား..တစ်နေရာဆီဖြစ်
လားဆိုတာလည်း..”

စကားရပ်တော့မလို သံရှည်ဆွဲ၍ပျောက်ကွယ်သွားပြီးမှ.. ၊

“သူထင်သလိုလုပ်မှာပါပဲ..”

“ဖေကြီးဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်..ရိုးတို့က လက်မထပ်ရ
သေးဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့သူ့တိုက်ပေါ်မှာ လာနေနေတာလဲ၊ ခုနဖေကြီး
ပြောနေတဲ့ တွဲရေးခွဲရေးတွေကရော ဘာတွေလဲ..”

“အဟမ်း..”

တံခါးဝဆီမှ ချောင်းဟန်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ စကားမဆက်
ဖြစ်တော့ဘဲ ရိုးလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မျက်မှန်မည်းကြီးနှင့် လူသေ
အောင်လိုအေးစက်သည့်မျက်နှာနှင့်လူတစ်ယောက်က ချောင်းဟန်
သံပေးပြီးမှ အထဲကိုဆက်ဝင်လာကာ.. ၊

“ဦးသီလအောင်ပြန်လို့ရပါပြီ..”

“ဘယ်လို..”

ရိုးနေရာမှ ထရပ်လိုက်မိသည်။ ဦးသီလအောင်ကလည်း မျက်
နှာတင်းသွားပေမယ့် ခြေလှမ်းပြင်ပြီးဖြစ်ကာ.. ၊

“မင်္ဂလာရက်သတ်မှတ်ဖို့က ဘယ်တော့လဲကျုပ်သိချင်တယ်..”

“သူပြောရင်သိရမှာပါ..”

ပြောဆိုဆက်ဆံနေကြပုံကို ရိုးနားမလည်နိုင်ပေ။ ဦးသီလ
အောင်က ရိုးမျက်နှာကို နူးညံ့သည့်အကြည့်တို့နှင့် စူးစိုက်ရင်း.. ၊

“ညည်းကိုဖေကြီးပြောပြချင်တယ်..ဒါပေမယ့်..”

စကားသံခဏနားသွားသည်။ ပြီးမှ.. ၊

“ညည်းနားလည်မယ်လို့ထင်ပါတယ်..”

“အခု ဘာတွေဖြစ်..”

“သူလာရင်ညည်းသိရမှာပါ..ညည်းကိုပြောပြနိုင်တာက ဒီအိမ်
က ညည်းထာဝရနေရမယ့်အိမ်ပဲ၊ အခုလာမယ့်လူကြီးမင်းကို ညည်း
ထက်ထပ်ရမယ်..ဒါတွေကိုငါစိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့စွာနဲ့ စိစစ်ခဲ့ရတာ
ပါ..”

ရိုးနားလည်လိုက်သည်။ သူမကိုကြွေးနဲ့သိမ်းပိုက်ခဲ့ခြင်း။

“အကယ်၍သူတောင်းဆိုတာက ငါ့သမီးတွေသာမဟုတ်ခဲ့ဘူး ဆိုရင် တခြားဘာကိုဖြစ်ဖြစ်လဲပေးလိုက်မှာပါ..ခုချိန်မှာတော့ ငါဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူက ညည်းတို့ကိုရဖို့အတွက် ကြိုတင်အကွက်ချထားခဲ့တာ..အားလုံးလွန်ကျွံကုန်မှ နားလည်လာတာ..”

မတတ်နိုင်တော့သည့်အဖြစ်ကို ခေါင်းခါခြင်းဖြင့်အဆုံးသတ်၏။ ပြီးတော့ ထွက်သွားလေသည်။ ရိုးဒီတိုင်းရပ်ကျန်ခဲ့ရင်း ကလေးလိုပဲ ဖအေပုဆိုးစကိုပြေးဆွဲထားရမလား..။ အမိန့်နာခံရသည့်သစ္စာရှိလူယုံတစ်ယောက်လို နေခဲ့တော့ဆိုသည့်နေရာမှာပဲ တစ်လှမ်းမှမရွေ့ဘဲ ရပ်နေခဲ့ရမလား.. ၊

ရပ်ငေးနေမိစဉ် ဦးသီလအောင်ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်သွားပြီဆိုမှ ရင်ထဲမှာနင့်လာသည်။ ပြီးတော့ သူမသိတာတစ်ခုမှလည်း မရှိသေးဘဲ.. ၊

“ဖေကြီး..ဖေကြီးနေပါဦး..”

ရိုးလှမ်းအော်ခေါ်လိုက်ရင်း ကမန်းကတန်းပြေးထွက်လိုက်လျှင်.. ၊

“အ..”

ဧည့်ခန်းကနေပြေးအထွက်မှာ လူတစ်ယောက်နဲ့အင့်ခနဲတိုက်မိတာ နံရံကိုပြေးတိုက်မိတဲ့အတိုင်း။ ကိုယ့်အရှိန်နဲ့ကိုယ် ရင်ဘက်တစ်ပြင်လုံး အောင့်သွားခဲ့လျက် နောက်ပြန်ဆုတ်၍မော့ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ မြင်လိုက်ရသည့်မျက်နှာသည်.. ၊

“ဂျန်း..”

ပါးပြင်အထက်နားကဒဏ်ရာ။ ပြီးတော့ မျက်နှာထက်ကနေ သိမ်း၍ နောက်မှာစည်းနှောင်ထားသည့် ဆံပင်ရှည်တို့နှင့် ဂျန်းပုံစံက ရှိရင်းစွဲအသက်ထက်ပို၍ကြမ်းတမ်းရင့်ရော်နေခဲ့လျက်.. ၊

“ဟွန်း..”

မဲလိုက်ပုံက ‘မှတ်မိသွားပြီလား’လို့ ရွဲ့လိုက်တာမျိုး။ ပြီးတော့ ရိုးကို ပခုံးတစ်ခြမ်းချင်းတိုက်ချလိုက်ပြီး အထဲဝင်သွား၏။ သူမထွက်သွားရမလား..ရပ်နေရမလား ဒါမှမဟုတ် ပြန်ဝင်လိုက်သွားရမလား..

ရုတ်တရက်ဘာလုပ်ဖို့မှလည်း သတိမရဘဲ ဒီတိုင်းရပ်နေမိလျှင် “ခင်ဗျားအထဲဝင်ပါ..”

မျက်မှန်နက်ကြီးတပ်ထားသည့်လူတစ်ယောက်က ဘေးမှာဘွားခနဲပေါ်လာသလိုရောက်လာပြီး မေးဆတ်၍အမိန့်ပေး၏။ ဒီလူက ဘာလဲ.. ၊

ရိုးပြန်ကြည့်တော့ နောက်ထပ်မေးဆတ်ပြုပြီး ဝင်ခိုင်းပြန်သည်။

“ဟိတ်..ပြောမရရင် ဆွဲခေါ်လာခဲ့..”

“မကိုင်ပါနဲ့..”

ဂျန်းရဲ့အမိန့်သံအတိုင်း ထိုသူကလက်ကိုဆွဲ၍ပြင်၏။ ရိုးက လက်လွှဲရှောင်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့ရင်း.. ၊

“လူကြီးမင်းဆိုတာ..”

“ကျုပ်ပဲ..”

ဟင်.. ၊

ရိုးမျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် တိတ်ကျသွားသည်။ ဂျန်းက ဆိုဖာမှာလက်တစ်ဖက်ထောက်၍ ခပ်တောင့်တောင့်မိုလျက် စီးကရက်မီးညှိနေ၏။ ပြီးတော့ မီးခြစ်ကိုမှန်ပြင်နှင့်စားပွဲပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲ ဝစ်ချလိုက်သည်။ မီးခြစ်သည်ကြေးဝါရောင်ဂတ်စ်မီးခြစ်အပြားကြီး ဖြစ်ကာ ပစ်ချသည့်အရှိန်နှင့် မှန်ပြင်မှာအက်ရာကြီးထင်သွားခဲ့၏။

ရိုးခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိကာ အထိတ်တလန့်နဲ့ကြည့်မိသည်။ လူငယ်တစ်ယောက်အပြေးအလွှားဝင်လာပြီး ကိုင်မည်ပြင်လိုက်လျှင်.. ၊

“ထားလိုက်ဒီတိုင်း..”

စားပွဲမှန်ချပ်ပေါ်လက်တင်ပြီးကာမှ လူငယ်ဆတ်ခနဲပြန်တွန့်သွားသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်ကာချက်ချင်းပြန်ထွက်သွား၏။ ရိုးမျက်ဝန်းတွေ အက်ရာကြီးထင်နေခဲ့သော မှန်ပြင်ပေါ်မှာပဲစူးစိုက်နေခဲ့လျက် မျက်လွှာပင့်လိုက်လျှင် သူမကိုကြည့်နေသည့်ဂျန်းရဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ဆုံသွားခဲ့ပြီး.. ၊

“ထိုင်..”

“ငါ့ခုထိဘာမှသေချာမသိ..”

“ခင်ဗျားကိုထိုင်လို့ပြောနေရင် ထိုင်လိုက်..”

ဂျန်းရဲ့လေသံက မလိုအပ်ဘဲဒေါသကြီးနေတာနှင့်တူကာ မှီဝဲသည့် ကိုယ်ကြီးကပါမတ်ခနဲဖြစ်လျက်.. ၊

“ခင်ဗျားကိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောချင်လွန်းလို့ ထိုင်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး..မော့မကြည့်ချင်လို့..”

ရိုးမျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ သို့သော် သူပြောသလိုပဲ တယောက်ဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ.. ၊

“ငါ့ပန်းခြံနဲ့အိမ်ကို..”

“ကားနဲ့ဝင်ကျုံးခိုင်းလိုက်တာကျုပ်ပဲ..”

“အဲ့ဒါ..မင်း..”

“ခင်ဗျားကိုမေတ္တာရှိလွန်းလို့ပေါ့..ခုလည်း ခင်ဗျားကိုသိမ်းပိုက်ဖို့အတွက် ကျုပ်အဆမတန်ပစ်ချကျွေးခဲ့တာ..”

ရိုးထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြောပုံက မိုက်ရှိုင်းလွန်းကာ သူ့စကားကြောင့်ဘယ်သူဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ နည်းနည်းမှထည့်တွေး... ။

“အဲ့ဒါလည်း ခင်ဗျားကိုမေတ္တာတွေရှိလွန်းလို့ပဲ..ဟွန်း..”

ပြောနေရင်း ပက်ခနဲမှီလိုက်ပြီး ရယ်သလိုမဲ့သလို.. ၊

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် တစ်ကနေပြန်စကြတာပေါ့..”

“ဘာကိုစမှလဲဂျန်း..မင်းနဲ့ငါစခဲ့တာလည်းမရှိဘူး၊ ဆုံးလည်းမရှိဘူး..ဘာမှမရှိခဲ့တဲ့ငါ့စိတ်ထဲမှာ မင်းခုပြန်ပေါ်လာတာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ဖြစ်နေနေ..”

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးမှမဟုတ်ဘူးကြာနွယ်ရိုး..အခုခင်ဗျားက ကျုပ်မိန်းမပဲ..”

ပြောနေရင်း သူကခြေနှစ်ဖက်ကိုအသံမည်အောင် စုံချပြီးမှမတပ်ရပ်လိုက်ကာ.. ၊

“ခင်ဗျားကိုကျုပ်ပိုင်တယ်..ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုခင်ဗျားပိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာသတ်မှတ်ချက်တစ်ခုပဲ..အဲ့ဒါကြောင့်ပဲ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကတရားဝင်လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့တာ..”

ပြောရင်း ဖျတ်ခနဲငဲ့ကြည့်လိုက်ကာ.. ၊

“မေတ္တာတွေသိပ်ရှိနေတော့..ဟား ဟား ဟား ဟား..”

ရိုးကလည်း တစ်မိမိမိမိတွေးမိလာသည့် ခံပြင်းစိတ်တို့နှင့်နေရာထရပ်လိုက်ရင်း.. ၊

“မင်းဘာသာချစ်နေနေ မုန်းနေနေ ငါ့စိတ်မဝင်စားဘူး..ငါအခု..”

“ခင်ဗျားစိတ်ဝင်စားမှာပါ..စိတ်မဝင်စားလို့မရအောင် ကျုပ်က အမှတ်တရတွေပေးနေမှာ၊ အခု ခင်ဗျားကိုဆယ်မိနစ်အချိန်ပေးမယ်.. အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာခဲ့..”

“ဘာအတွက်လဲ..”

ဂျန်းကမဖြေ။ ပြီးတော့ စီးကရက်ရှိုက်နေရင်းလှည့်ထွက်သွားခဲ့။ အနုစိပ်လှပလွန်းသော လှေကားထစ်လေးတွေက သူ့ရဲ့ကြမ်းတမ်းသောခြေလှမ်းတွေအောက်မှာ တဒေါက်ဒေါက်မြည်သံနှင့် အကျည်းတန်သွားသည်။

ရိုးတစ်ယောက်တည်းရပ်နေရင်း လူကြီးမင်း ခေါ် လူကြမ်းရဲ့ သက်တွင်းသို့ ခြင်းထဲပစ်ထည့်လိုက်သည့်အရုပ်တစ်ရုပ်လို သူမကို ထည့်ပေးခဲ့သော ဖေကြီးကိုပဲမေးခွန်းတွေအများကြီးမေးနေခဲ့မိသည်။ သူမတို့တစ်သက်လုံး ဘုရားလိုကိုးကွယ်အားထားခဲ့သည့် ဖေကြီးလို လူကြီးတစ်ယောက်က လူကြမ်းလိုအခြေမဲ့အနေမဲ့ ပညာလည်းတတ်ပုံမရသော လူငယ်တစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဘာကြောင့်ပျုပ်လည်စင်းပေးနေတာလဲ.. ၊

ဦးသီလအောင်ရဲ့မျက်နှာပေါ်က အားမတန်၍မာန်လျှော့ခဲ့ရသော အရှုံးတရားတို့ကို သူမမြင်နေခဲ့သည်။ ဘယ်လိုတွေဆုံဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြပြီ ဘယ်လိုပြိုင်ဆိုင်မှုတွေမှာ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပါသလဲ.. ၊ ဖေကြီးကအစတည်းက လှို့ဝှက်သည့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ရှိနေခဲ့တာသိပေမယ့် နာမည်အစွန်းအထင်းတစ်စုံတစ်ရာမှရှိခဲ့တာ မဟုတ်ပေ။

လူကြမ်းဆိုတာ သူမမတွေ့ခင်တည်းက မီးရှို့လူသတ်ခဲ့သည်။ သူမကြောင့်ပဲ အချုပ်ကျခဲ့သည်လို့လည်း ပြောခဲ့သေး၏။ ထိုစဉ်က ဂျန်းကဆယ့်နှစ်နှစ်လောက်ပါ။ ကြာခဲ့သည့်အချိန်တွေနဲ့တူကီရင်ဘောင် ဂျန်းဒီလောက်ထိချမ်းသာနေတာ ဘယ်လိုမှသာအာဇီဝမ

ဖြစ်နိုင်။ ဒါဆို ဖေကြီးနဲ့ဂျန်းတကွ ကွေ့မှာ တွေ့ဆုံပတ်သက်ခဲ့တာ လား... ၊

သူမအတွေးတွေနဲ့ငေးဝိုင်းနေဆဲမှာ တယ်လီဖုန်းသံကြောင့် မျက်လုံးကဖုန်းရိုရာရောက်သွားသည်။ အထဲကနေ တစ်ယောက်ထွက်လာပေမယ့် ဧည့်ခန်းဆီရောက်မလာဘဲ ခြေလှမ်းတန်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပြန်လှည့်ဝင်သွားလျှင် သူမဖုန်းကိုင်သင့်ပြီမှန်းသိလိုက်၏။

အပေါ်ထပ်ကော်ရစ်ဒါဆီကို တစ်ချက်တော့မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ ဆူညံအောင်မြည်နေသည့်ဖုန်းဆီသွား၍.. ၊

“ဟလို..”

“ဘာဖြစ်လို့ခုမှလာကိုင်တာလဲ..နင်ကအိမ်ဖော်လား..”

“ရှင်..”

“တောက်..ကိုလူ့ကိုသွားပြောပေး အလုပ်သမားရောက်နေတယ်..အဲ့ဒီကိုလွတ်ပေးလိုက်ရမလား လာပို့ပေးရမလားလို့..”

“နောက်နေ့မှလာပို့လို့ပြောလိုက်..”

ဟင်.. ၊

နောက်ကအသံကြောင့် ဖုန်းကိုင်ထားရင်း ရိုးလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဂျန်းကလှေကားကနေ ဖုန်းကိုင်လျက်ခပ်လှုပ်လှုပ်ဆင်းလာနေရင်း.. ၊

“ဘာကြည့်နေတာလဲ..ပြောခိုင်းနေတာကိုပြောလိုက်..”

ရိုးရဲ့မာနတွေ ဟိုအရင်ကအတိုင်းပြန်ဖြစ်လာသည်။ တန့်န့်တဖျင်းဖျင်း ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်လာခြင်းကြောင့် အံကြိတ်ထားမိ၏။

“နောက်နေ့မှလာပို့လိုက်ပါတဲ့..”

“ဟဲ့..နင်ကဘာမို့လို့တစ်ခါတည်း အဖြေပေးနေတာလဲ..”

“သူ့မိန်းမလို့ပြောလိုက်..”

သူ့အသံပဲပေါ်လာတော့ ရိုးလှည့်ကြည့်မိပြန်ကာ.. ၊

“မင်းဖုန်းကိုင်ထားတယ်မို့လား..မင်းဘာသာပြောလိုက်ပါလား”

“ကျုပ်ဘာသာဘာကိုကိုင်ထားထား ခိုင်းတာကိုလုပ်လိုက်ရင်ပြီး

ပြီ..ခင်ဗျားခုထိသဘောမပေါက်သေးဘူးလား..”

ရောက်လာပြီးရိုးလက်ထဲက ဖုန်းကိုဆွဲယူလိုက်ကာ ဝှက်ခနဲ

ချစ်ခင်၏။ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲလက်တွေထည့်ထားလိုက်ပြီး..

“ကြာနွယ်ရိုးဆိုတဲ့မိန်းမကိုရအောင်ယူထားတာ ဘာအတွက်မို့လို့လဲ..ကျုပ်ခိုင်းတာကိုငြင်းနေတာကရော ခင်ဗျားမှာဘာအားကိုးရှိလို့လဲ..”

“ငါကမင်းကိုအားကိုးရှာပြီး လက်ခံခဲ့တာမဟုတ်ဘူး..”

“ခင်ဗျားဘက်ကဘာဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်စိတ်မဝင်စားဘူး..ခုကစပြီး ခင်ဗျားကိုကြိုးကိုင်မှာကျုပ်ပဲ၊ ကျုပ်ကခင်ဗျားရဲ့ကကြိုးရှင်..ငိုဆိုရင်ငိုဇေယ် ရယ်ဆိုရင်ရယ်ရမယ်..”

“မင်းလက်ထပ်ထားတိုင်း ဒီလိုအနိုင်ကျင့်လို့ရမယ်ထင်နေသလားဂျန်း..”

“ဟွန်း..”

မဲ့လိုက်သည့်နှုတ်ခမ်းတွေက သူမရဲ့မေးခွန်းကိုအတိအကျဖြေနေခဲ့၏။ ရိုးရင်ထဲမှာနှင့်သွားမိကာ.. ၊

“ဟုတ်ပါတယ်..မင်းနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် အနိုင်ယူနိုင်တာရှက်တတ်ရင် လဲသေဖို့ကောင်းတယ်..”

“ဘာ..”

ဂျန်းမျက်နှာဖွေးခနဲဖြစ်သွားသလားထင်ရသည်။ မျက်မှောင်မတုတ်တတ်ခဲ့သည့် အေးစက်စက်မျက်နှာပြင်သည် ရေခဲငွေ့ရှိက်ထားသလိုရှိလျက် မျက်လုံးအစုံကသွေးဆာနေသည့်သားရဲတစ်ကောင်လိုပင်.. ၊

“ပြန်ပြောစမ်းပါဦးဒေါ်ကြာနွယ်ရိုး..ဒါဆိုအရင်တုန်းက ခင်ဗျားဘာလို့လဲမသေခဲ့တာလဲ..”

ရှေ့ကိုတိုးကပ်လာကာ လူလုံးချင်းပစ်လိုက်လိုက်တော့မယ့်အတိုင်း။ ရိုးခြေတစ်လှမ်းဆုတ်တော့ သူကတစ်လှမ်းထပ်တိုး၏။ နောက်ထပ်ဆုတ်တော့ထပ်တိုးကာ ရိုးခြေထောက်နဲ့ဆိုဖာတစ်ခုရဲ့ နောက်ကို ထိမိကာမှ သူ့ရင်ဘက်နဲ့ချောင်ပိတ်မိသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး..

“မင်းငါ့ရှေ့ကဖယ်..”

“မေးတာကိုဖြေစမ်းပါ..မိန်းမတစ်ယောက်ကိုအနိုင်ယူတာ အရှက်မရှိဘူးဆိုရင် စားစရာမရှိနေစရာမရှိတဲ့ ချာတိုလေးတစ်

ယောက်ကို မိန်းမညာဏ်တွေသုံးပြီး အကြိမ်ကြိမ်အခါခါအချုပ်ထဲ
တဲ့ခင်ဗျားကရော..”

ရိုးဘာမှမဖြေနိုင်။ ဂျန်းရဲ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး တရိပ်ရိပ်နီမြန်း
လာခဲ့လျက် မေးရိုးနှစ်ဖက်ထောင်ကားနေအောင် အံကြိတ်ထားသည့်
ဒေါသတို့သည်.. ၊

“အဲ့ဒီနေ့ပြီးတည်းက ခင်ဗျားနဲ့ခုလိုပြန်ဆုံနိုင်ဖို့ ကျုပ်ကြိုးစား
ခဲ့တာ.. ကြာနွယ်ရိုးဆိုတဲ့ရိုးပုံရိုးပန်းနဲ့ မုသာဝါဒတွေအာဂုံဆောင်ထား
တဲ့မိန်းမကို နှိပ်စက်ချင်လို့.. ပုလဲတွေထွက်မလာနိုင်ပေမယ့် ခင်ဗျား
ငိုနေရမယ်၊ ရွဲတွေရမလာလည်း ရယ်ဆိုရင်ခင်ဗျားရယ်ရမယ်..”

ရိုးသူ့ရှေ့ကထွက်ဖို့ဘေးကိုခြေလှမ်းရွှေ့လိုက်တာနှင့် ဂျန်းက
လက်တစ်ဖက်ကိုဆောင့်ခါဆွဲပစ်၍.. ၊

“ခင်ဗျားကိုကျုပ်က ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံမှာမဟုတ်ဘူး.. ကိုယ့်
အန္တရာယ်ကိုယ်ကြည့်၊ ရှောင်နိုင်ရင်ရှောင်ခွင့်ရှိတယ်.. ခင်ဗျားသုံး
ကျ မိန်းမညာဏ်တွေနဲ့ပေါ့..”

ခံပြင်းဒေါသတို့ကြောင့် မျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်လာသည်။ ဂျန်း
ကနောက်ဆုတ်ရပ်ပြီး သူမကိုစေ့စေ့ကြည့်၍.. ၊

“ကောင်းတယ်.. ဒီတိုင်းပဲသွားတာပေါ့..”

ပြောပြီး နောက်ကိုမျက်နှာငဲ့ကာ.. ၊

“မိုးခြိမ်း.. ဒီရိုင်ဘာပြင်ခိုင်းလိုက်တော့..”

“စောင့်နေတယ်သူဌေး..”

ဂျန်းကလှည့်ထွက်သွားသည်။ ခြေလှမ်းလိုက်ပြီးမှ ရပ်ကျန်
သည့် သူမကိုပြန်ငဲ့ကြည့်၍ လက်တစ်ဖက်ကိုဆောင့်ဆွဲလိုက်ရင်း..

“မိန်းမမျက်ရည်ကိုသနားတတ်တဲ့ယောက်ျားထဲမှာ ကျုပ်မပါဘူး..”

“မင်းသနားဖို့မျက်ရည်ခံထိုးနေတာမဟုတ်ဘူး.. ဖယ် ငါဘာသာ
လိုက်မယ်.. လွှတ်..”

သူမရုန်းနေရင်းနဲ့ ကားနားထိဒီတိုင်းပါသွားခဲ့သည်။ အသံ
ဖွင့်ထားသည့် ကားထဲကိုတွန်းထည့်လိုက်ခြင်း တံခါးပိတ်လိုက်ခြင်း
သည်ရိုးရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးကိုကြေမွသွားစေသောမိုးကြိုးလက်နှက်ကဲ့သို့

အခန်း(၁၁)

“မမလေးအောက်ထပ်မှာ အလုပ်သမားအသစ်ရောက်နေတယ်”
အခန်းရှေ့ကနေလာပြောသွားသည့်အသံကြောင့် ရိုးငိုနေသည့်
မျက်နှာကို ကမန်းကတန်းပွတ်သပ်ဖျက်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့
ထိုယုံကိုယ်ကိုပြေပြစ်အောင် တစ်ချက်ပြင်၍ အောက်ဆင်းလာခဲ့
သည်။

မနေ့ကလက်ထပ်စာချုပ်အတွက် ရုံးကိုအတူသွားပြီးတည်းက
ဂျန်းကိုမတွေ့ရတော့ပေ။ ဘယ်သွားလဲ ဘာလုပ်လဲမေးချင်စိတ်လည်း
မရှိ။ သိလည်းမသိချင်။ မမြင်ရလေပိုကောင်းလေမို့ ဂျန်းရှိနေလားမ
ရှိဘူးလားဆိုတာ သူမမသိ။ ကိုယ့်ခံစားချက်တွေနဲ့ကိုယ် လှေကား
ထစ်တွေကို နင်းဖြတ်ဆင်းလာခဲ့စဉ် သူမကိုဧည့်ခန်းကနေ လှမ်း
ကြည့်နေကြသည့် မျက်လုံးတွေကိုရုတ်တရက်သတိမထားမိပေ.. ၊

“ရိုး..”

“ရိုးပါလား..”

လှေကားထစ်တွေဆုံးကာမှ နားထဲကိုဝင်လာသည့်အသံတို့
ကြောင့် အကြည့်ကချက်ချင်းရောက်သွား၏။ ထိုအခါအံ့ဩသော
မျက်ဝန်းနှစ်စုံတို့သည် သေချာပေါက်နားလည်သွားသည့်ဒေါသတို့
ထရိပ်ရိပ်ပြေးလာခဲ့လျက်.. ၊

“နင်က..”

ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သူကကူးဖြစ်ကာ ရှမ်းကမျက်မှောင်ကူ
သွားသော်လည်း ဒီတိုင်းကြည့်နေခဲ့လျက်.. ၊

“ဒါကြောင့်ငါဖုန်းဆက်တော့ ဖေကြီးပြောတာကို.. အဲဒီမိန်းမ

က ကြာနွယ်ရိုးပဲလို့ ပြောလိုက်ရင်ပြီးတဲ့ဟာကို..”

“မပြောရဲလို့ပေါ့ရှမ်းရယ်..”

မတ်တပ်ရပ်နေရင်း လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်လျက် ကူးကအံ့ကြိတ်သံနှင့်ပြောသည်။ ရေညှိစိမ်းရောင်စကက်ရှည်နှင့် ဆွဲသားအစိမ်းနုလေးဝတ်ထားသည့် ရိုးပုံစံလေးကနွမ်းနေပေမယ့်ယဉ်သည်။ ဆံနွယ်ရှည်တို့သည် ကျောပြင်နောက်မှာဒီတိုင်းည်းထားပေမယ့် မနာလိုချင်အောင် လှနေခဲ့၏။

ဘယ်တုန်းကမှနူးညံ့သည်မရှိခဲ့သော ရိုးအပေါ်ထားသည့်ကူးရဲ့ စိတ်သဘောထားတို့သည် ဒေါသနှင့်သဝန်တိုစိတ်များကြောင့် ထိန်းချုပ်မရနိုင်အောင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီး.. ၊

“ငါတို့ကိုတော့ မိဘအတွက်ပေးဆပ်တာကြည့်နူးပါတယ်.. သာဓုခေါ်ပါတယ်နဲ့၊ သူ့သမီးကျတော့ အဂ္ဂဒေဝီမဟေသီဖြစ်အောင် တွန်းပို့ပေးလိုက်တယ်..ငါတို့ပေးဆပ်ခဲ့ရတာ တန်သလား..”

“မမကူး..မမကူးတို့က..”

“ငါတို့ကိုမမေးပါနဲ့..နင်ကတော့မှာနေပြီး ဒီလိုနေရာရောက်လာအောင် ဘယ်လိုယူလိုက်တာလဲ..ဖေကြီးနဲ့ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်တွေ ရှိခဲ့တာလဲ..”

“ဟင့်အင်း..”

“ဘာဟင့်အင်းတာလဲ..”

“အဲ့ဒီလိုမျောက်သေရုပ်လေးနဲ့လုပ်စားလာတာကြာပြီထင်တယ်။ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေကြသည့် အသက်နှစ်ဆယ်အစိတ်အရွယ်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က စိတ်ဝင်တစားမော့ထေးနားထောင်နေကြသဖြင့် ရိုးကကိုယ့်ရဲ့အတွင်းစကားတွေကို မပြောမိအောင် ထိန်းနေ၏။ ဒါပေမယ့် ကူးနဲ့မေးရှမ်းတို့ကပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့နေခဲ့ပြီး.. ၊

“ပြောစမ်းပါရိုးရယ်..ငါတို့ကမိဘလိုသဘောထားခဲ့တယ်၊ ခေကြီးကတော့..”

“မဟုတ်ဘူးမမရှမ်း..အဲ့ဒါ..”

ရိုးလည်းမပြောနိုင်။ သူမကိုလက်ထပ်ရမည်ဆိုပြီး ခေါ်လာခဲ့

ပေမယ့် မန္တလေးမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတောင် သူမကြိုသိခဲ့ရတာမဟုတ်ပေ။ ကားပေါ်ရောက်လာပြီး ရန်ကုန်ကိုဦးတည်ကာမှ ရန်ကုန်ကိုသွားရမည်မှန်းသိသည်။ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စပဲဆိုတာ သိထားပေမယ့် ဖေကြီးအိမ်မှာပဲနေရဦးမှာလို့ တွက်ထားခဲ့၏။ ဖြစ်လာသမျှကို သူမဘာမှမသိခဲ့ရသလို ဖေကြီးပုံစံကလည်း ကိုယ့်ကိုကျမှဒီလိုဖြစ်ဖို့ စီစဉ်တာမျိုး ဟုတ်ပုံမရပါ.. ၊

အရာရာအတွက် လက်နှက်ချအရုံးပေးနေခဲ့ရသည့်ကြေကွဲမှုတွေ ပြည့်နှက်လျက်.. ၊

“ပြောလေ..ဘာလဲ၊ မပြောတတ်တော့ဘူးလား..နင်တို့လက်ဝါးရိုက်ပြီး ခုလိုလုပ်ကြတာ၊ ငါတို့ကတော့ ရှေးခေတ်ကချစ်တီးအသိမ်းခံရတဲ့ မိန်းမတွေလို..”

“အဲ့ဒီထက်ဆိုးတယ်ကူး..ငါတို့ကရောင်းစားခံရတာ၊ အဲ့လိုမဟုတ်ရင်လည်း ကိုမင်းရဲ့ငွေဝယ်ကျွန်တွေပဲ..”

မေရှမ်းနှုတ်မှ နာကျည်းမုန်းတီးသောစကားတွေ ထွက်လာသဖြင့် ရိုးထိတ်လန့်သွားမိသည်။

“ဖေကြီးနဲ့ရိုးဘယ်တုန်းကမှ အဆက်အသွယ်ရှိမနေခဲ့ပါဘူး.. တစ်ခုခုအမိန့်ပေးဖို့ရှိမှ တစ်ယောက်ယောက်ကိုလွှတ်တာပါ၊ ဒီကိစ္စကိုလည်း ဖေကြီးကြိုပြီးစီစဉ်တာမဟုတ်ဘူးထင်ပါတယ်..ရိုးနဲ့မမကူးတို့နဲ့ ဘာထူးလို့လဲမမကူးရယ်၊ ရိုးလည်းကြွေးနဲ့..”

“တော်တော့ နင်..”

ကူးကဒေါသတကြီးအော်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တိုက်ကြီးတို့ နှုတ်မျောတသသည့်မျက်လုံးတွေနဲ့ သေချာလိုက်ကြည့်နေလျက်..

“မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်လိုက်တယ်ကဲ့..တောက်..”

ရိုးထံသို့ စူးရဲသည့်မျက်လုံးတွေ ကျရောက်လာခဲ့ပြီး.. ၊

“အဲ့ဒီမိန်းမက နင်ဖြစ်နေမယ်မှန်း အစကသိခဲ့ရင်လေ..”

သူမစကားရှေ့မဆက်နိုင်ခဲ့ပေ။ မေရှမ်းကလည်း ဆွေးရိပ်သမ်းသွားသည့်မျက်နှာလေးနှင့်ကြည့်ပြီး တစ်ဖက်လွှဲသွားခဲ့၏။ သူမတို့ကို သက်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုလိုလဲလှယ်ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူမတို့ရဲ့နာကျင်မှုတွေက လူကြီးမင်းဆိုသူကိုမြင်လိုက်ရချိန်မှာ ကျ

နပ်ရင်ခုန်ခြင်းဖြင့် ပြီးပျောက်သွားခဲ့သည်။

ညီအစ်မချင်းလို့ သဘောထားခဲ့လို့လည်းမကြည်လင်မကျေနပ်ခြင်းတို့ကို ဖြေဖျောက်နိုင်ခဲ့၏။ ဒါမှမဟုတ် အဖြစ်တူဘဝတူချင်းဆက်လက်တူညီခဲ့သည့်အဖြစ်ကြောင့် စာနာစိတ်နဲ့သင့်မြတ်ခဲ့သည်လို့ ပြောရမလား... ၊

“ဒါကိုတော့ ငါလုံးဝမကျေနပ်ဘူး...”

“ငါရောပဲ..”

မေရှမ်းက ဘာကိုမှဦးဆောင်မပြောပေမယ့် ကူးနဲ့စိတ်တူကိုယ်တူ ထောက်ခံချက်တွေ ပေးနေခဲ့၏။

“ဖေကြီးကို ငါတို့တိုက်ရိုက်မေးမယ်..”

“ဖေကြီးကစိတ်ဆင်းရဲနေတာပါမေရှမ်းရယ်..ဒါတွေက..”

“ငါတို့ကတော့ စိတ်ချမ်းသာနေလို့လားကြာနွယ်ရိုး..သူ့စိတ်ဆင်းရဲနေတာ နောက်ထပ်ထိုးကျွေးစရာသမီးမကျန်တော့လို့ဖြစ်မှာပေါ့..နင့်ကို ကိုလူနဲ့တရားဝင်လက်ထပ်ခွင့်ရအောင် ကြိတ်လုပ်ပေးလိုက်တာ၊ သူ့သိပ်မှားသွားပြီ၊ ငါတို့ရင်ထဲက ရိုသေလေးစားခဲ့သမျှ..”

“မဟုတ်ဘူး...အဲ့လိုမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရိုးတို့ညီအစ်မတွေခုလို ဖြစ်လာရတာ ဘယ်မှာဂုဏ်ယူစရာကောင်းနေလို့လဲမမကူးရယ်..အဲ့လိုတွေဖြစ်အောင် ဂျန်းလုပ်ခဲ့တာ..”

“ဘာ..”

“ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်..”

ရိုးနှုတ်ခမ်းလေးပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း ထိပ်ထိပ်ပျာပျာခေါင်းခါ၏။ လူကြီးမင်းဆိုသည့်တစ်ဖြစ်လဲ နာမည်ကိုသူမမေ့သွားသည်။ ဒါကိုရှင်းပြနိုင်ပေမယ့် လောလောဆယ်ဒီလိုခေါ်မိတာကြောင့် အပြစ်ကပိုကြီးသွားပြီဖြစ်ကာ.. ၊

“ဂျန်းဆိုတာ ငါကြားဖူးသလိုပဲ..ဘယ်သူ့ကိုခေါ်တာလဲ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်စိတ်ဝင်စားမနေနဲ့ရှမ်း...ငါတို့ကိုကျော်ပြီး လက်ထပ်လိုက်တာဟာ ကြာနွယ်ရိုးလုံးဝမဖြစ်ရဘူး...အခုဖြစ်နေတဲ့အတွက် ငါလုံးဝသည်းမခံနိုင်ဘူး...”

“မမကူး..မမကူးတို့ကိုလည်း သူလက်ထပ်ထားတာပဲမို့လား၊ အဲ့လိုတွေဖြစ်အောင် သူကြိုးစားခဲ့တာပါ..ဖေကြီးနဲ့မဆိုင်ပါဘူး..”

“ငါတို့ကိုလက်ထပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး...နင့် ကျမှလက်ထပ်ယူတာ..”

ဟင်.. ၊

ရိုးဘယ်လိုမှမယုံနိုင်။ ယုံဖို့ကြိုးစားကြည့်တာလည်း သဘာဝကျသည့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို လက်ခံဖို့ကြိုးစားနေရသလို ဘယ်လိုတွေးတွေး ခေါင်းခါမိ၏။ ကူးနဲ့မေရှမ်းတို့ကိုယ်ပေါ်မှာ စိန်ထည်လက်ဝတ်ရတနာတွေ သီးခဲနေကြသည်။ ဖေကြီးလက်ထဲမှာတုန်းက ဒီလိုဝတ်ခဲ့ရတာမဟုတ်.. ၊

ပြီးတော့ မိဘကျေးဇူးကိုဆပ်ရပါစေ..ကိုယ်ခါးသီးနေသည့်အခြေအနေတစ်ခုကနေ ရုန်းထွက်လို့မရဘူးလား...။ ဘယ်သူကကြိုးတုပ်ပါးစပ်ပိတ်ထားခဲ့သလဲ..။ ဘယ်လိုအရာနဲ့ထိန်းချုပ်ခိုင်းစေထားလို့လဲ.. ၊

လက်မထပ်ဘဲ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခြင်းသည်.. ၊

“ငါတို့ကိုက ရူးခဲ့တာ..ဒါတွေဖြစ်ရတာ ကိုလူလုပ်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ သူ့ကိုငါတို့ကိုယ်တိုင် ကြည်ဖြူနှစ်သက်ခဲ့လို့ ခုလိုအလုပ်လုပ်ခဲ့ရတာ..”

ဖြစ်နေခဲ့သည့်ပဟေဠိတွေက မေရှမ်းရဲ့စကားကြောင့် ရှင်းလင်းဆီကျစွာအဖြေထွက်ခဲ့၏။ ဒါပေမယ့်အချစ်ကြောင့် အရာရာကိုအကောင်းတိုင်းထာဝရမဖန်ဆင်းနိုင်သည်ဖြစ်ရာ.. ၊

①

အခန်း(၁၂)

“ဒီလိုထင်တိုင်းလုပ်လို့မရဘူးဂျန်း...ဥပဒေကိုမင်းနားမလည်ဘူးလား...”

“မလည်ဘူး...”

“ဘာသာရေးဆိုတာလည်း...”

“မရှိဘူး...”

အတွင်းခံစွပ်ကျယ်ကို ခေါင်းကနေလှန်ချွတ်ပစ်လိုက်ကာ အင်္ကျီကို တွေ့ကရာလွှဲပေါက်ပစ်၏။ ည၏မီးရောင်အောက်မှာ ကြွက်သားတွေအမြောင်းလိုက်နှင့် အပေါ်အင်္ကျီမပါသောကိုယ်ဗလာကြောင့် မျက်နှာလွှဲပစ်မိ၏။

“ကျုပ်မှာဘာတွေရှိတယ်ထင်လဲ..ပြောကြည့်လိုက်စမ်းပါ.. သူမေးတော့ရိုးဆတ်ခနဲမော့ကြည့်ကာ.. ၊

“မာန်မာနတွေလေ..မပြည့်တဲ့အိုးက ဘောင်ဘင်ခတ်တယ်တဲ့.. မင်းကမဟာပထဝီဇယမန္တန်တော်ကိုရွတ်ပြီး ဗာရာဏသီပြည်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့ကြံတဲ့ မြေခွေးမျိုးပဲ..”

ဂျန်းမျက်နှာရဲတွတ်သွားသည်။ သို့သော် ရိုးရဲ့ရှေ့ကိုဖြည်းလေ့သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့်လျှောက်လာခဲ့ပြီး.. ၊

“မြေခွေးကတိုင်းပြည်ကိုလိုချင်တာ ကျုပ်ကလူကိုရအောင်မခွဲတာ..သုံးစားမရတဲ့ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေအရပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကအစဉ်လာဖျက်ခဲ့တဲ့ကောင်..ဘာလို့လဲဆိုတော့ ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံးက..”

“မင်းဆက်မပြောနဲ့နော်..”

“ဟား ဟား ဟား ဟား...”

ဂျန်းကဒေါသထန်နေသည့်မျက်နှာကြီးနှင့် ရယ်ပစ်လိုက်ကာ ရယ်သံသည် ခဏသာဖြစ်လျက်.. ၊

“ဒေါ်ကြာနွယ်ရိုး...”

“အား...”

လည်တိုင်နုနုမှာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်ကားသည့် လက်ဖဝါးကြီးနှင့် ဖိကပ်၍ နံရံဘက်ကိုဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်၏။ နောက်ဆုတ်ယိမ်းထိုးလျက်နှင့် ရိုးရဲ့ကျောပြင်လေးနံရံမှာ ပစ်ကပ်ကျသွားလျှင်.. ၊

“ကျုပ်ကိုမင်းနဲ့ငါနဲ့ပြောနေတာတွေ နောက်ထပ်မကြားချင်ဘူး.. ကျုပ်တားမြစ်ထားတာတွေကို ခင်ဗျားဂရုမစိုက်ဘဲ နောက်ထပ်ကျူးလွန်လာရင် ခင်ဗျားဟာအပြစ်များစွာကို ပေးဆပ်ရင်းနဲ့သေရမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်..”

လည်ပင်းကိုဖိညှစ်ခံထားရသဖြင့် မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ရဲညှိနေပြီဖြစ်သည့်ရိုးကို စူးစူးရဲရဲကြည့်၍ အံကြိတ်လိုက်ရင်း.. ၊

“ရွံစရာကောင်းတဲ့မိန်းမတွေ..”

သွားကြားစေ့သံနှင့်ပြောရင်း လက်ကိုလွှတ်၏။ ရိုးရဲ့ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပြာမိုက်သွားကာ.. ၊

“အဟွတ်..အဟွတ်..အ..”

ချောင်းဆိုးရင်းအသက်ရှူကြပ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ခွေကျသွားလေသည်။ ဂျန်းက ဗီရိုဆွဲဖွင့်၍အင်္ကျီတွေကို ရှိသမျှဆွဲချပစ်နေရင်း ဖုန်းဖောတော့ ဖွင့်လိုက်ရင်း.. ၊

“အေး...ပြော..”

“.....”

“ခုပဲငါပြန်လာတာ..အဲ့ကောင်လုံးဝမရှိဘူး...”

“.....”

“ဘာ..”

“.....”

“အလုပ်လုပ်တာ သာရေးနာရေးတွေနဲ့ငြိလိုရမလား...ရိုးဝမရဘူး။ မညှိနဲ့တော့..ပြောလိုက် အဲ့ဒီကိစ္စအတွက် ဘာအပြောအစားမှ

မရှိတော့ဘူးလို့..”

“.....”

“ငါပြောတာသေချာနားထောင်..မနက်ဖြန်ညဆယ့်တစ်နာရီ ဟက်ကာနစ်ယောက်လာလိမ့်မယ်၊ သူတို့လိုအပ်တာမင်းလုပ်ပေး လိုက်..ငါအချိန်ပေးထားတဲ့နှစ်ရက်အတွင်း သူတို့ဘယ်မှထွက်မှာမ ဟုတ်ဘူး..အနားမှာမင်းအမြဲရှိနေရမယ်..”

“.....”

“ဟုတ်တယ်..ငါရအောင်လုပ်မှာ၊ ဟက်ကာမနိုင်တဲ့ ပရိုဂရမ်ဆို တာမရှိဘူး..”

ဖုန်းပြောနေရင်း အကျီတစ်ထည်ကို ပခုံးပေါ်တင်ပြီးထွက်သွား သည်။ ရိုးဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ခဲ့သလဲဆိုတာကို တစ်ချက်မှနောက်ပြန် လှည့်မကြည့်သလို ဆွဲချရုပ်ပွဲပစ်ခဲ့တဲ့အကျီအဝတ်အစားတွေက ဗီ ရိုထဲမှာရှိသမျှအကုန်လုံးပင်.. ၊

ရိုးလည်ပင်းကိုဖိထားရင်း မျက်ရည်စက်တွေရေတံလျှောက်လို ကျလာကြ၏။ မွေ့ရာထက်မှာ ကိုယ်ထုတ်ယူချထားခဲ့တဲ့ဝတ်စုံက ဒီတိုင်း.. ၊

တကယ်က လူကိုနှိပ်စက်ချင်ရုံသက်သက်နှင့်.. ၊

④

အခန်း(၁၃)

ရေနံဆီမီးခွက်၏မီးရောင်က လေတိုးလိုက်တိုင်းကနွဲ့ကလျ လှိမ်းယိုင်နေကာ မြင်ကွင်းကအနီရောင်မီးကြောင့် ပို၍ဆိုးရွားနေ၏။ အမျိုးသမီးသည် ထမီရင်လျားနှင့်တဘက်ခြုံထားကာ ဆံပင်ရှည်တွေ ကို ဒီတိုင်းဖြန့်ချထား၏။ အမျိုးသားက အိပ်မုန်စုံဝါးလူးလဲထလိုက် သော အလန်တကြားမျက်နှာနှင့်.. ၊

“မာရီ..နင်ဒီထဲကိုဘယ်လိုရောက်နေလဲ၊ နင့်အစ်မရော..”

“ပြန်မလာသေးပါဘူး..ကိုကြီးကိုကျွန်မပြောစရာရှိလို့..”

“ဟာ..ညကြီးမိုးချုပ် ငါ့အိပ်ခန်းထဲမှာမဖြစ်ဘူး၊ ထွက်..ထွက် ငါ့အပြင်လိုက်ခဲ့မယ်..”

“ကိုကြီးက ကျွန်မကိုဘာလို့ဂရုမစိုက်တာလဲ..ကျွန်မကအစ်မ လောက်မလှလို့လား..”

“ဟာ..ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ဝင်းရီသိရင်မလွယ်ဘူးနော်..”

အမျိုးသားက ခုတင်ပေါ်ကဆင်းရပ်လိုက်သည်။ မာရီကအနား ကို တိုးကပ်လိုက်ပြီးပခုံးပေါ်မှာလွှားခြုံထားသည့် တဘက်ကိုဖြုတ် ချပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်လုံးထွေးသွားသည့်ပုံရိပ်တွေက မတော်တရော်တွေဖြစ်လာခဲ့၏။ ၊

ထိုအချိန်မှာလေးငါးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်၏အရိပ် က အခန်းတံခါးဝမှာပေါ်လာလျှင်.. ၊

“ဟိုမှာငါ့သား..”

“ဟော့တော်..”

ထိုအသံနှစ်ရပ်ပြိုင်တူပေါ်လာပြီးသည့်နောက်တွင်.. ၊

“ကယ်ကြပါဦး...ကယ်ပါဦးရှင်၊ ဒီမှာကိုကြီးကျွန်မကို...အား...
“ဟာ..နင် နင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ မာရီနော်..မဟုတ်တာတွေ..
“ကိုလူမော်ရာ..ခင်ဗျားမလုပ်သင့်တာတွေဗျာ..”

“မဟုတ်ဘူး..ကျုပ်သူ့ကိုဘာမှမလုပ်ဘူး..”
“သူ..သူ ကျွန်မရေချိုးပြီးနောက်က ပြန်တက်လာတော့ အခန်းထဲအတင်းဆွဲသွင်းတာ..”

ညသည် မီးရောင်ထက်အမှောင်ကသာကြီးစိုးနေကာ စုရုံးလှုပ်ရှားနေသော ဆူညံမှုတို့ဟာ မိသားစုတစ်စု၏ ဘဝပျက်ပြိုကွဲမှုသို့ ဖြစ်လာခဲ့ပြီး.. ၊

“ငါတို့ကိုလူရိုသေတန်ပြီ..စီးပွားလည်းပျက်ပြီ၊ နင်လုပ်ရက်တယ်မာရီရယ်..နင့်တူလေးမျက်နှာတောင် နင်မထောက်ဘူးနော်..”

“အဲ့ဒီတူကချောက်ချာတာကို ကျွန်မကထောက်ထားနေရဦးမလား..အစ်မသားလေး မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ပြောနေတာမကြားဘူးလား..”

“ငါ့သားကမဟုတ်တာမပြောဘူး..နင်ငါ့ယောက်ျားကို ကြိုက်နေတာလည်း ငါသိတယ်၊ နင့်ကိုငါကကိုယ့်ညီမလေးပဲဆိုပြီး အိမ်မှာခေါ်ထားခဲ့တာ..နင်ကတော့ ငါ့စီးပွားပျက်အောင် ငါ့ဘဝပျက်အောင် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးဒုက္ခပေးတယ်..”

မိခင်ဖြစ်သူချုံးပွဲချင်နေတာကို ရပ်ကြည့်နေသည့်ကလေးငယ်ရဲ့ မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်ကြည်လေးတွေဝေလည်နေ၏။ အိမ်နီးချင်းတချို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြကာ.. ၊

“ညည်းတို့ညီအစ်မကို မိဘကအမွေခွဲပြီးသားမို့လား..သူလည်း တစ်ခုလပ်တစ်လင်ကွာဖြစ်နေပြီ၊ သူ့ဘဝနဲ့သူနေပါစေပေါ့အေ..”

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်၊ မိန်းမချင်းတူပေမယ့် အကျင့်ပျက်တဲ့မိန်းမမျိုးက ပျက်တာပဲ..တစ်ခုလပ်ဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့..”

“မာရီလုပ်ကြံတဲ့ဇာတ်ဆိုတာ ငါတို့လည်းယုံတယ်..”

“မိန်းမဉာဏ်ဆိုတာအဲ့ဒါပဲဟ..လျှပ်တပြတ်ကိုယ်လွတ်ရုန်းတော့မယ်ဆိုရင် မိန်းမတွေလောက်ဉာဏ်ပြေးတာ မရှိဘူး..”

ယောက်ျားမိန်းမဒါတွေပဲ ပြောနေကြကာ.. ၊

“မာရီကသူ့လင်နဲ့ပြန်ဆက်သွယ်နေတာ..”
“လင်ကိုခိုးဝှက်ပေးနေတာလည်း ဝင်းရီအိမ်မှာပြောင်လှပါပြီ..”

“မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ရင်ပြီးရောကို..”
လူတွေကအမုန်းခံပြီးပြောကြပေမယ့် ဒုက္ခရောက်ရှာမည့်ညီမ

ကို ဝင်းရီကမပစ်နိုင်။ ညီမဖြစ်သူကတော့ ရွာထဲမှာထမီမ'မျက်နှာဆာ၍ ဘယ်သူတွေဘာပြောပြောအေးဆေး.. ၊

တစ်ညမှာဝင်းရီတို့အိမ်ကြီးမီးတွေလောင်နေသည်။

“ဟာ..ဝင်းရီအိမ်ထဲမှာဗျာ..လုပ်ကြပါဦးဗျာ..”

“သားကြီး..မင်းအမေကိုအဖေသွားခေါ်မယ်၊ လိုက်မလာနဲ့နော်.. ကျွန်တော့်သားလေးကိုထိန်းထားပေးပါ..”

“ဟာ..မဖြစ်ဘူး၊ မင်းထွက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ..”

“ကိုလူမော်..မီးကကြီးတယ်၊ မဝင်သွားနဲ့..”

“ဟယ်..လူမော်မီးထဲပြေးဝင်သွားပြီ..”

အသံတစ်စက်မှမထွက်ခဲ့ဘဲ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးကိုရပ်ကြည့်နေသည့် ကလေး၏ မျက်ဝန်းအိမ်လေးထဲမှာ မီးတောက်တွေဖိတ်လျှံနေ၏။ အိမ်ကြီးသလောက်အမိအရဝါမျိုးနေသည့် မီးတောက်မီးလျှံတွေထဲ ဘယ်သူမှလည်းမငြိမ်းသတ်နိုင်။ မနိုင်ကြသည့်အဆုံးမှာ တခြားအိမ်တွေကို မီးမကူးအောင်သာ ရေပက်ကြဖျက်ချကြနှင့်.. ၊

“လူမော်တို့မီးထဲပါသွားပြီ..”

“ထုတ်တန်းပိထားတာ နှစ်ယောက်စလုံးမီးသွေးခဲပဲ..”

“ကျွတ်..ကျွတ်၊ အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာကွယ်..”

“ဂျန်းလေးက ငိုလည်းမငိုဘူး..စကားလည်းမပြောတော့ဘူး..”

“ဒီကလေးလေးကမွေးလာတည်းက မငိုတတ်မရယ်တတ်လေးရယ်..ခုပိုဆိုးပြီပေါ့..”

စကားမပြော မျက်ရည်မကျခဲ့ဘဲ စွဲထင်နေခဲ့သောကလေးရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲက ပုံရိပ်တွေကိုတော့ ဘယ်သူမှသတိမထားမိခဲ့ပေ။ ရက်လည်ဆွမ်းအတွက် ရွာသားတွေစုရုံးချက်ပြုတ်နေကြသည့်ည.. ၊

“နင်ကလည်းမငိုပါနဲ့မာရီရာ..သူ့စရိတ်နဲ့သူသွားတာ ကိုယ် တောင်သက်သာသေး၊ ဒါတောင် ကောင်စုတ်လေးကကျန်ခဲ့သေး တယ်..”

“ဟုတ်တယ်..အစ်မလည်းကျွန်မမီးရှို့တာကိုမြင်သွားတယ်၊ တော်ကြာသေကာမှ အငြိုးကြီးပြီးမကျွတ်မလွတ်ဖြစ်နေရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ..”

“သရဲလာခြောက်မှာကြောက်သလိုနဲ့ လူမော်မီးထဲဝင်သွားလို့ ရင်ထုမနာဖြစ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်..”

“ရှင်ပေါက်ကရမပြောနဲ့..လူသတ်ရတာ လွယ်တယ်မှတ်လို့ လား၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်အစ်မအရင်း..”

“ဒါကတော့တောင်းတုန်းကမပေးရင် လုယူရမှာပဲဟ..သူသေမှ နင်ရမှာပေါ့၊ ပူမနေစမ်းပါနဲ့ဟာ..သူ့ကိုခေါင်းရိုက်ခွဲလိုက်တာကင် ဝါ၊ နင့်ကိုလာခြောက်ရင် ငါ့လည်းခြောက်မှာပါ..အဲဒါတွေမတွေးနဲ့ ရက်လည်ပြီးတာနဲ့ ငါတို့သူဌေးဖြစ်ပြီ..”

“ဟုတ်တယ်..မြုပ်နှံထားတာတွေရှိမှန်း ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ အဲ ဒီမြေပေါ်မှာ အိမ်ပြန်ဆောက်ခွင့်ရတာနဲ့ပြီးပြီ..ရှင်လည်းကိုလူမော် လို လူရိုသေရှင်ရိုသေနေရမှာနော်၊ ဒီတစ်ခါသောက်စားသုံးဖြုန်းပင် ဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့..”

“စိတ်ချစမ်းပါ..ဒီတစ်ခါခင်မောင်ကြီး ဘဝပြောင်းနေစေရမယ်”

“ဒုန်း..”

“ဟင်..”

“ဟိုမှောင်ရိပ်ထဲကမို့လား..ဘယ်သူလဲမသိဘူး၊ သွားကြည့်.. မြန်မြန်သွား..”

ဂျန်းလှစ်ခနဲပြေးထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ကလူပါလာတာ ပါမ လာတာမသိ။ လှည့်လည်းမကြည့်ဘဲ ဇွတ်ရွတ်ပြေးနေခဲ့၏။ နားထဲ မှာ လေတိုးသံတစ်ဝီဝီမြည်နေသည်။ ခြေထောက်တစ်ဖက်က မာကြော သည့်တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ပစ်စလက်ခတ်တိုက်မိ၏။ ထိုအခါ တစ်ကိုယ် လုံးဘုန်းခနဲပစ်လဲကာ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးပြုတ်ကျလေသည်။

ထိုညမှာ အရာအားလုံးမှောင်ကျသွားခဲ့၏။ မိုးပြန်လင်းသည့်အ

ခါ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ စီးမိုးဝိုင်းအုံကြည့်နေကြတာ ရွာသားတွေနဲ့ အပေါ်ဖြစ်သူမာရီရဲ့မျက်နှာ.. ၊

“သား..ဂျန်းလေးရယ်၊ အောင်မလေးတော်သေးတာပေါ့..ငါ့အစ် မခွဲကိုယ်ပွားလေး သတိရလာပြီ..”

ဂျန်းကိုကျုံးဖက်၍ ငိုချလိုက်တာမျက်ရည်စက်တွေ များပြားလှ ခါတိ.. ၊

4

အခန်း(၁၄)

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

စီးကရက်လက်ကြားညှပ်ရင်း အော်ရယ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်ညှပ်ထားသည့်လက်နဲ့ ဆံပင်တစ်ချက်သပ်ရင်း ရောမှထရပ်ကာ.. ၊

“အဲ့ဒါမိန်းမညှက်တဲ့..ဟား ဟား ဟား..”

“ဆရာ..ဆရာဘာဖြစ်..”

ပြေးလွှားရောက်လာသည့် တောက်တိုမယ်ရကောင်လေးက ဂျန်းကိုမြင်လိုက်ကာမှ တုံ့ရပ်သွားပြီး ရှေ့တိုးရမလို ပြန်သွားရမလို ဖြစ်လျက်.. ။

“ဟို..ကျွန်တော်ကဆရာဒရင်းမိဘက်ခံမှာအိပ်ပျော်ပြီး..”

“ထယောင်နေတယ်မှတ်လို့လား..”

“ဟုတ်..မ မဟုတ်ပါဘူး..”

“ငါဘယ်တော့မှမယောင်ဘူး..နောက်တစ်ခါ ငါမခေါ်ဘဲငါ့နားရောက်လာရင် မင်းတွေမယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..”

ပြောပြီးလှစ်ခနဲပြန်ပျောက်သွား၏။ ဝရန်တာမှာလက်တင်ရင်တလွန်လွန်တက်နေသည့် မီးခိုးဖြူတို့ကိုကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်ကိုငုံ့ကြည့်၍.. ၊

“ဟွန်း..”

မီးကိုလူတွေကကြောက်ကြသည်။ သူကတော့မကြောက်ပါ။ မီးတွေက သူ့ရဲ့အနာဂတ်ကိုဝါးမျိုသွားခဲ့သည်။ မီးတွေကိုမုန်းပေမယ့်

သူ့ဘဝဟာမီးတောင်ကိုကျော်၍ အနာဂတ်ဆီဖြတ်သန်းခဲ့ရတာမို့ ဆိုင်ဒေါင်မြည်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဘဝမှာအထီးကျန်ခြင်းက သူ့အတွက်ခွန်အားတွေပဲဖြစ်ကာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို သူ့မုန်းသည်။ မိန်းမတွေရဲ့နှုတ်ထွက်စကားတိုင်းမှာ စိတ်ပျက်ရွံ့မုန်းခြင်းက နှလုံးသွေးတစ်စက်စက်ကျသလို အချိန်မှန်ဖြစ်တည်နေခဲ့၏။ ဒါနဲ့တောင် မိန်းမသုံးယောက်စလုံးနဲ့ တပြိုင်တည်း ပတ်သက်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် သူ့ကိုလူတွေဘယ်လိုနားလည်ကြမလဲ.. ၊

“ကိုလူ..”

ခေါ်သံကြောင့် ပြုံးမဲ့မဲ့သူ့ရဲ့မျက်နှာပေါ်က လွတ်လပ်သည့်ခံစားမှုတွေဖြုတ်ခနဲပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်ပြာခြွေလိုက်ရင်း လှည့်မကြည့်ဘဲ.. ၊

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ..”

“ကိုလူ ထမင်းစားပြီးမှပြန်မှာလားလို့..”

ဂျန်းဝရန်တာမှာတင်ထားသည့်လက်တစ်ဖက်ကိုဖြုတ်၍ ကိုယ်တစောင်းလှည့်လိုက်ပြီး ကူးကိုကြည့်သည်။

“ငါဘာမှမပြောသေးတဲ့တစ်ခုခုကို မေးခွန်းထုတ်လာတာ ငါမကြိုက်ဘူး..”

“ကူးက..”

“အဲ့ဒီမေးခွန်းကိုလက်ခံစဉ်းစားလိုက်ရတဲ့အတွက် အတွေးပျက်တယ်..ခေါင်းစားတယ်..”

“ထမင်းစားချိန်မို့လို့မေးတာပါကိုလူရယ်..ပြီးတော့ ကူးက ကိုလူနဲ့ ထမင်းလက်ဆုံစားချင်တာနဲ့..”

“ဘယ်တုန်းကစားခဲ့ဖူးလို့လဲ..”

ကူးမျက်နှာလေး တည်မလိုတင်းမလိုဖြစ်သွားသည်။ ဝတ်ထားသည့်ပန်းရင့်ရောင်ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံလေးနဲ့အပြိုင် မျက်နှာပြင်လေးက နီလာခဲ့လျက်.. ၊

“ကူးကကိုလူ့ဇနီးပါ..”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ..”

ကူးမျက်နှာတင်းသွားသည်။ ဂျန်းကရိုင်းစိုင်းသည့်မျက်ဝန်းတို့နှင့် စိုက်ကြည့်ရင်းစီးကရက်ကိုမီးလုံးကာဘာမှာ ဖိချေပစ်လိုက်သည်။

“စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့တကူးနွေ.. ငါ့အိမ်ရာငါ့ခြံတွေရှိသမျှ ငါ့အတွက်လိုအပ်လို့ဆောက်ထားတာတွေချည်းပဲ။ ငါ့ဒီကိုရောက်လာရင် လာစရာအကြောင်းရှိလို့.. အဲဒီအကြောင်းထဲမှာ မင်းမပါဘူး..”

“ဒါပေမယ့် ကိုလူကိုယ်တိုင်လိုချင်လို့ ဖေကြီးဆီမှာတောင်းခဲ့တာပဲ..”

“မတောင်းပါဘူး.. သူလိုချင်တာငါပေးတဲ့အတွက် ငါလိုချင်တာကို ယူလိုက်တာပဲ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုလူလိုချင်ခဲ့တာပဲ..”

“ဟုတ်တယ်.. ငါလိုတယ်။ ငါလိုတာမိန်းမတစ်ယောက်ပဲ.. ဇနီးမဟုတ်ဘူး..”

ပြောပြီးသူက အေးဆေးကျောခိုင်း၏။ ပြီးတော့..

“ငါတွေ့စရာတွေရှိတယ်.. မင်းသွားတော့..”

“မေးစရာရှိလို့ပါ.. အခုကူးနဲ့စကားပြောနေတာဆိုတော့ ကိုလူအတွက် အတွေးပျက်သွားမှာလည်း မဟုတ်ဘူးမလား..”

ကူးက သူဘာပြောမလဲခဏစောင့်သည်။ ပြီးမှ..

“ကိုလူမှာနောက်ထပ်မိန်းမတွေ ဘယ်လောက်ရှိနေသေးမှန်းကူးမသိပါဘူး.. ဒါပေမယ့် ဘယ်မိန်းမကိုမှ ကိုလူပေါင်းသင်းမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကူးသိတယ်..”

သူ့စကားကိုစောင့်လိုက်ပေမယ့် ဂျန်းကတိတ်နေဆဲမို့..

“ကိုလူဆီမှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုရှိနေတာလား.. ဒါမှမဟုတ်ရင် ကိုယ့်ဘာသာတွေ့လို့ရသလို တွေးယူလိုက်ရမလား။ ဘာမှန်းကိုမသိတော့ဘူး.. အဲဒါကြောင့် ကိုလူတစ်ခုခုတော့ပြောပါ။ မိန်းမတွေကို လက်ထပ်ပြီး..”

“ငါမင်းကိုလက်ထပ်ခဲ့သလား..”

“မှားသွားတယ်.. ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုလူယူထားတာဆိုတော့ အတူတူပါပဲ.. အကယ်၍ကူးတို့က မကျေနပ်ရင်တော့ ကိုလူက

“... နာရှာလို့ရပါသေးတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ ဘယ်လိုဥပဒေပြဋ္ဌာန်းထားတယ်ဆိုတာ..”

“ဟွန်း..”

“အဲဒါလည်း ကိုလူကရုမစိုက်ဘူးဆိုတာသိတယ်..”

သူ့နှုတ်ဖျားက အမဲအပြုံးတွေကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်နေဖို့မလိုအောင် သေကိုကြားလိုက်တာနဲ့ ကူးနားလည်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အိမ်ထောင်ကပြင်းထန်စွာတုံ့ပြန်လာနိုင်သည့် စကားတို့ကို အဆုံးသတ်ခဲ့အထိမဆိုဘဲ နောက်ထပ်လမ်းကြောင်းတစ်ခုသို့ ဦးတည်၍..

“ကူးတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖေကြီးအတွက်လိုဆုံးဖြတ်ပြီး သည်းက နောက်ပြန်လှည့်ဖို့စိတ်မကူးတဲ့သူတွေပါ..”

တစ်နေ့နေ့ကြင်နာလာနိုးနဲ့ မျှော်ကိုးနေခဲ့မိတာကို ချန်လှပ်၍ အကွယ်ပြောရင်း..

“ကိုလူနေထိုင်ဆက်ဆံပုံက ကူးကိုယ့်ကိုယ်ကိုဘယ်ဘဝရောက်အောင် မသိတော့ဘူး.. ကူးကဒီအိမ်မှာဘယ်လိုနေရာမှာလဲ.. အဲဒါတော့ပြောပြစမ်းပါ..”

“နေရာဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို မင်းဘယ်လိုဖွင့်နေသလဲတကူးနွေ..”

“ဘယ်လို..”

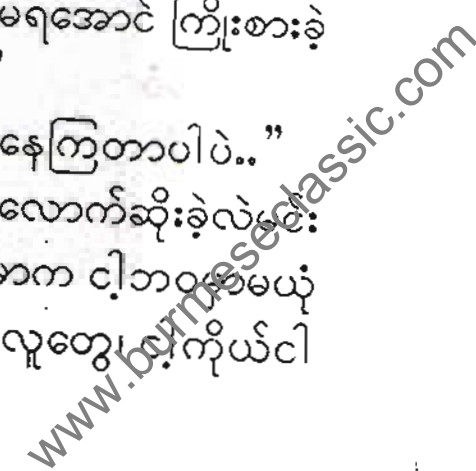
ဂျန်းကသူမနားထိလျှောက်လာပြီး ပခုံးချင်းမထိတထိမှာ ရပ်သည်။ ထိုအခါနှစ်ယောက်သည် ပခုံးချင်းယှဉ်နေသော်ငြား ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်များသို့ မျက်နှာမူလျက်ရှိကာ..

“ငါ့ဘဝကို ငါတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်လာခဲ့တာ.. ငါ့အချွန်မယ့်လမ်း ငါထွင်တယ်။ ငါ့အတွက်နေရာကို ငါရအောင်ယူတယ်.. ကိုယ်ရပ်တည်ဖို့အတွက် လိုအပ်တာကိုယ့်ရဲ့ခွန်အား၊ ငါ့ဘဝကိုနောက်ထပ်သူများလက်ညှိုးထိုးညွှန်ကြားလို့မရအောင် ကြိုးစားခဲ့တာတွေက ကိုယ်ပိုင်တဲ့ကိုယ့်နေရာအတွက်..”

“ဘဝတိုစကားအဖြစ်ပြောတာတော့ လှပနေကြတာပါပဲ..”

“မလှပဘူး.. ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်လောက်ဆိုးခဲ့လဲမင်းသိတာ။ သိဖို့လည်းမလိုဘူး.. မင်းခုသိထားရမှာက ငါ့ဘဝမှာမယ့်

ညည်းဆုံးက မိန်းမတွေပဲ.. နောက်ထပ်ရှိတာက လူတွေ၊ ကိုယ်ငါ

ကလွဲပြီး ယုံကြည်ထိုက်သူလိုသတ်မှတ်ခဲ့တာ နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။
ဘယ်သူတွေဖြစ်မလဲလို့ နားစွဲခဲ့ပေမယ့် ဂျန်းကဆက်ပြော
လာခဲ့ပေ.. ၊

“အဲဒီတော့ မင်းကိုယ့်နေရာကိုယ်နားမလည်ရင် နားလည်
အောင်ကြိုးစား..ငါမင်းကိုပေးတာ မင်းကိုယ်ပေါ်မှာဝတ်ဆင်ထားတဲ့
ပစ္စည်းတွေ..ကျန်တာမပါဘူး..”

“ရိုးကိုကျတော့ရော..”

ဂျန်းမျက်နှာတည်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူမဘက်ကိုမျက်နှာ
လာပြီး ငုံ့မိုးကြည့်၍.. ၊

“ဆက်ပြော..”

“သူ့ကို ကိုလူနေရာပေးထားတာပဲ..ဒါကိုတော့ ရိုးကသူပိုင်
မယ့်နေရာ သူ့ဟာသူရအောင်ယူနိုင်တာလို့ ပြောလို့မရပါဘူး..”

“သိပ်ရတာပေါ့..”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ခြေလှမ်းရွှေ့ရပ်လိုက်ပြီး ကူးနဲ့မျက်
လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်ကာ.. ၊

“ကြာနွယ်ရိုးက အဲဒီနေရာကိုလုံးဝရထိုက်ခဲ့တာ..သူကြိုးစား
တာမဟုတ်ပေမယ့် သူ့အတွက်ဒီနေရာကဖြစ်လာတာ၊ ဒီနေ့ဒီအချိန်
မှာ သူ့ကိုမတွေ့ရင်လည်း တခြားဘယ်မိန်းမမှ ဒီနေရာကိုရမှာမဟုတ်
ဘူး..”

ပြောနေရင်း တခြားဘက်ကိုလှည့်လျှောက်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“လူကြီးမင်းဖြစ်လာတာကိုက ကြာနွယ်ရိုးဆိုတဲ့မိန်းမကိုရယူ
ပဲ..”

ကျောခိုင်းထားခဲ့သည့် ဂျန်းရဲ့မျက်လုံးအစုံက အမုန်းတရားတွေ
ကို ကူးကမမြင်ပေ။ ပြောစကားများကြောင့် အသားဆတ်ဆတ်တူ
အောင် မခံချင်ဒေါသတွေဖြစ်ခဲ့ရလျက်.. ၊

“ရှင်သူ့ကိုတော့ ဇနီးမယားလိုသတ်မှတ်လိုက်တယ်ပေါ့..”

မေးခွန်းလား ထင်ကြေးသက်သက်လားမသိ။ ဘာမှကျူးကူး
မပြောဝံ့အောင် အရှိန်ဝါကြီးမားသော ဒေါသကြီးတတ် လက်ဖြင့်
တတ်သော ကိုလူ့အပေါ်သူမကိုယ်တိုင် မေးခွန်းမထုတ်ဝံ့ခဲ့တာအတွက်
ဟုတ်ပါဘူး။ ကိုလူကဇနီးမယားလိုဆက်ဆံရင် ကူးကကိုယ်ကို

ဒါပေမယ့် မေးလိုက်မိသည်။ မေးမိပေမယ့် အတိအကျသက်
ဆောက်မှာလည်းစိုးကာ ထင်ကြေးပေးမိတာမျိုးဖြစ်သွားခဲ့ပြီး သူက
ထည်း ဘာမှမပြန်မဖြေခဲ့.. ၊

စိုးထိတ်ခြင်းနှင့်အတူ သူ့ကျောပြင်ကိုငေးစိုက်နားစွဲနေမိခဲ့ပေ
မယ့် ခဏကြာတဲ့အထိ ဘာမှမဖြေတော့နားလည်သွားခဲ့၏။ ရိုးက
ဒီလောက်ထိကံကောင်းခြင်းတွေ စုံပြုရနေခဲ့တာလား..။ မိဘမဲ့ချင်း
အတူတူ ဖေကြီးရဲ့ဦးစားပေးဂရုစိုက်မှုကိုရခဲ့သည်။ ဒီနေရာမှာလည်း
ဖေကြီးတမင်ဖန်တီးပေးခဲ့သည်ထင်ခဲ့တာတောင် တကယ်တော့မ
ထုတ်ဘူးဖြစ်နေပြန်သည်။

သူ့လိုလူကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်ဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူသည့်ကိစ္စ
မဟုတ်ပေ။ ရိုးနဲ့သူဘယ်တုန်းတည်းက သိခဲ့ချစ်ခဲ့ကြတာလဲ..။ စီး
ပွားရေးတွေလုပ်ကြ တာဝန်ကိုယ်စီယူကြဆိုပြီး ဖေကြီးယုံကြည်စွာ
လွှဲအပ်ခဲ့တော့လည်း ရိုးမပါခဲ့ပေ။ အသုံးမကျလို့မခိုင်းတာလိုလို
ကိုယ်တွေကိုယုံကြည်လို့ လွှဲအပ်ခဲ့တာလိုလို.. ၊

အမြဲတမ်းလိုလို နောက်မှာကျန်ခဲ့သည့်သူမက လူကြီးမင်းနဲ့ဆုံ
ဆည်းဖို့ကျမှ ဘယ်သူမှမသိလိုက် မမြင်လိုက်သည့်နေရာမှာ ဘယ်
နတ်ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ ဖူးစာလဲ.. ၊

“သူတို့တွေချစ်သူတွေတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ..ငါသေချာမေး
ကြည့်ပြီးပြီ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်စကားပြောတာတောင် မတွေ့ဖူးဘူးတဲ့..”

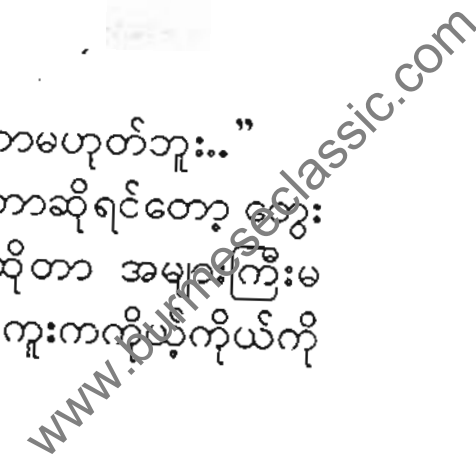
မေရမ်းက အိမ်အကူမိန်းကလေးကို နောက်တစ်နေ့မှာဖုန်းဆက်
ပြီး ချက်ချင်းမေးခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ဂျန်းကိုယ်တိုင်က သူ့အလိုအပ်
ဆုံးမိန်းမက ကြာနွယ်ရိုးပါလို့ပြောနေကာမှ ဘာလိုသေးလို့လဲ.. ၊

သူ့အသံတိတ်ငေးငိုင်နေဆဲ ဂျန်းကလူကိုရှောင်၍ လှည့်ဝင်သွား
လျှင်.. ။

“ကူးဒါလေးပဲသိချင်တာပါ..”

“မင်းသိချင်တာတွေဖြေဖို့ ငါဒီမှာရှိနေတာမဟုတ်ဘူး..”

“ရှင်ကမိန်းမတွေကို ဟန်ပြသိမ်းယူလာတာဆိုရင်တော့ နွေး
ရောတစ်ခုပဲရှိတယ်လေ..ကူးသိချင်တဲ့နေရာဆိုတာ အမျိုးမျိုး
ဟုတ်ပါဘူး။ ကိုလူကဇနီးမယားလိုဆက်ဆံရင် ကူးကကိုယ်ကို

သျှင်မ

၁၁၆

အိမ်ရှင်မလို့သတ်မှတ်လိုက်မှာပေါ့..”

တရားဝင်ဝင်မဝင်ဝင် လူကြီးမင်းဆိုသည့်ယောက်ျားနဲ့ပေါင်းဖက်ကြင်နာခွင့်ရနေရင် ကျေနပ်နိုင်သည့်ရင်ထဲတွင်.. ၊

“ကိုလူချမ်းသာလို့ သာယာမှုတွေဘယ်လောက်ပဲရှာနေနေ ရာတကာမှာ သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုခုတော့ ရှိသင့်တယ်မို့လား...”

“မင်းကိုငါကပေါင်းသင်းစေချင်တာလား...”

ကူးပါးပြင်လေး ပန်းရင့်ရောင်သမ်း၏ ။ ပြီးတော့ မျက်လွှာချမှ မိလျက်.. ၊

“ဘာမှန်းမသိနေရတဲ့ဘဝမျိုးက ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်ကိုလူကူးကအဲ့လိုပြောတော့ အဆင်ဆိုးပါတယ်..ဒါပေမယ့်..”

“ငါဘယ်မိန်းမကိုမှ ထိမှာမဟုတ်ဘူး...”

လေသံသည် ရှိသင့်တာထက်ပို၍တင်းမာအေးစက်နေခဲ့ပြီး-

“အဲ့ဒီအတွက် ငါ့ကိုဂန်ဒူးလို့ထင်နေရင်လည်း မဟုတ်တဲ့ကြောင်းသက်သေပြဖို့အတွက် မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကို ထိပြမှာမဟုတ်ဘူး..လူတွေဘယ်လိုထင်ထင် ဘယ်လိုတွေးတွေး ငါ့စိတ်ကခိုင်းတာမဟုတ်ဘဲ ဘယ်သူ့တိုက်တွန်းချက်နဲ့မှ မဆုံးဖြတ်ဘူး-”

ဒါဆို ရိုးကိုလည်းသူမပေါင်းသင်းဘူးပဲ။ ကူးပျော်သွားသည်နာကျင်စရာစကားတွေ ပြောသွားပေမယ့် ပျော်သွားသည့်ကြည့်စိတ်က အရာရာကိုဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့သည်။ ကိုလူ့ကိုယောက်ျားမပီဘူးလို့ သူမဘယ်တုန်းကမှထင်ခဲ့မိပါ။ မျက်လုံးချင်းဆုံမိတိုကော့နက်နေသည့်မျက်တောင်တို့နှင့် မျက်ဝန်းညိုတွေမှာ ဗုန်းလဲခဲ့ရသည်။

သူ့အနားမှာနေရလျှင် ဘယ်လိုပဲပေးဆပ်ရပါစေ ဘယ်လောက်ထိနစ်နာနေလည်း ဂရုမစိုက်ချင်။ တစ်ခါတလေ ရှမ်းဆီကနာကသည့်စကားသံတွေ ကြားရရင်တောင် သူမနားလည်မပေးနိုင်ဘဲ တိုက်အခံပြောခဲ့မိတာ သူ့ဘက်က.. ၊

အရပ်အမောင်းနှင့်ပါးလျားကျနေသည့်ကိုယ်ဟန်နှင့် အောက်ထိရှည်သောဆံပင်တွေက ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ အမြဲတမ်းလို ကုတ်အင်္ကျီအတိုအရှည်တွေနဲ့မြင်ရတတ်ကာ အတွင်းခံအင်္ကျီ

က အပြင်သွားတာမျိုးကျမှ စွပ်ကျယ် သို့မဟုတ် လည်ဟိုက်ဆွယ်တာတစ်ထည်ထည်ပါတတ်တဲ့သူ.. ၊

ထို့ကြောင့် သူ့ရဲ့စတိုင်လ်ကိုက ပြေပြစ်ကျယ်ပြန့်သည့်ရင်အုံအုံ ဒီတိုင်းဖွင့်ထားတတ်၍ ကုတ်အင်္ကျီကိုဘယ်တော့မှ ရင်စေ့မဝတ်ဘတ်ခဲ့တာ အကျင့်စွဲတစ်ခု..ထို့ပြင်.. ၊

အမြဲတမ်းဗလာကျင်းမြင်နေရတတ်သည့် ရင်ဘက်ပေါ်မှာဟိုအရင်က သုံးစွဲကြသည့်ကျပ်စေ့နီးပါးအရွယ်ကြေးနီရောင်အပြားတပ်ထားသော အနက်ရောင်ကြိုးလုံးနှင့် မတိုမရှည်ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကို ဆွဲထား၏။ ကြောင်တောင်တောင်နိုင်ပေမယ့် သူ့ဘယ်လိုနေနေကူးတော့ သူ့ကိုမြင်တိုင်းရင်ခုန်ခဲ့ရသည်။ ဆွဲပြားနှင့်သူ့ရင်ဘက်ကို မြင်ရတိုင်း ‘အဲ့ဒီဆွဲပြားလေးသာ ငါဖြစ်လိုက်ရင်’လို့တွေးမိပြီး ရူးခဲ့တာအခါခါ.. ၊

ပြီးတော့ လူကြီးမင်းဆိုသူဟာ အမှီအတွယ်မရှိ တစ်ကိုယ်တော် ခုန့်စားရှာဖွေလာတဲ့သူ။ ပြီးတော့ ခန့်မှန်းလို့မရအောင်ချမ်းသာနေသည့်လူငယ်စီးပွားရေးသမား။ ကျန်တာကတော့ သူ့ဘယ်လိုစီးပွားရွာနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့မှမဆိုင်ဘဲ.. ၊

ကူးနှုတ်ခမ်းလေးပြုံးနေကာ ဖုန်းကိုထုတ်ကြည့်ပြီး မေးရှမ်းဆိုတဲ့နာမည်ပေါ်မှာ လက်တင်ဖို့ဖြစ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှရယ်လိုက်ရင်း ဖုန်းကိုပြန်သိမ်း၍.. ၊

ကိုယ်အလွယ်တကူသိခွင့်ရလိုက်တာမဟုတ်ဘဲ သူမကိုအလွယ်ပေးသိလို့ရမလား.. ၊ ဆောရီးပါရှမ်းရေ.. ၊

မချစ်ဖူးသေးတဲ့သူ့ရဲ့ဝဲဘက်ရင်အုံမှာ တစ်နေ့နေ့တော့ကိုယ့်အတွက်နေရာရှိလာမှာပဲ။ ပူးတွဲချန်ပီယံဆုမျိုးတော့ မလိုချင်ဘူး။ သူလည်းပြောသွားတယ်လေ.. ‘ကိုယ့်အတွက်နေရာ ကိုယ်တိုင်သတ်မှတ်’.. ၊

၁

အခန်း(၁၅)

“ဦးပွကြီး..”

“လူလေး..”

ခေါ်လိုက်ကာမှ မှတ်မိသွားသည့်ပုံနှင့်ဦးပွကြီးက မျက်လုံးအဝိုင်းသားငေးပြီးမှ ဝမ်းသာအားရကြီးဖြစ်သွားရှာသည်။ ဟိုတုန်းက ပွကြီးဆိုသောခပ်ဝဝပုတိုက်တိုက် အမျိုးသားကြီးကလည်း အရင်က ထက်ပို၍ ထိပ်ပြောနေကာ ကွမ်းစားနေသည့်ပါးစပ်ရဲရဲကြီးကတော့ ရာဇဝင်မပျက် ရဲလျက်ရဲဆဲဖြစ်သည်။

“ဦးပွကြီးကို ထိပ်ပြောင်ပြောင်ကြီးရယ် ပါးစပ်ပြဲပြဲရဲရဲကြီးက မြင်လိုက်တာနဲ့မှတ်မိတယ်..”

“အေးပေါ့..ငါ့မှာအမှတ်အသားတွေ ပါတာကိုးကွ..”
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ပွေဖက်မိကြပေမယ့် ဦးပွကြီးက ဂျန်းရဲ့ခါးကိုပဲဖက်မိကာ ဂျန်းကသူ့ခါးကိုဖက်တော့ ခါးကိုင်းမော့လျက်.. ၊

“ကြည့်ပါဦး...ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာလည်း အမှတ်ကြီးနဲ့လေး..”
“ဟေ့..”

“ဦးပွကြီးကိုယ်တိုင်ပျောက်အောင် ကုပေးထားရတဲ့ဒဏ်ရာကြီးပဲ..”

“အေး...ဒါပေမယ့်..”
ဦးပွကြီးက သေချာမော့ကြည့်နေတော့ ဂျန်းကမျက်နှာထဲ ပေးထား၏။ ထို့ကြောင့် ဖရိုဖရဲပဲကျနေသည့်ဆံစတချို့ကိုသိမ်းဖမ်း၍ အနီးကပ်ကြည့်ပြီးမှ.. ၊

“တွေပြီကွ..ဒါပေမယ့် မင်းဒဏ်ရာသေးသွားတာလား၊ ပါးသွားတာလားပဲ..ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကောင်ချောလာတာများလား..”

“ဟား ဟား ဟား..”

ဂျန်းကမျက်နှာမော့ရယ်ကာ ဦးပွကြီးပခုံးမှာချိတ်ထားသည့် ခြိတ်ကြီးကို သူ့ပခုံးပေါ်ပြောင်းချိတ်လိုက်သည်။

“အား...ဘာတွေမို့လို့ ဒီလောက်လေးနေတာလဲဦးပွကြီးရ..”

“ဒီလိုပါပဲကွာ..လူကြီးဆိုတော့ ခရီးဝေးသွားရတော့မယ်ဆိုတာ တိုလီမိုလီလေးတွေ ကိုယ်လိုချင်သမျှကောက်ထည့်လာတာပဲ၊ ဒါမင်းဆံပင်တွေက ရှည်လှချေလား..”

ပြောလိုက်ကာမှ ဂျန်းကဆံပင်ကိုသပ်ပြီး ရယ်နေကာ.. ၊

“ဦးပွကြီးလိုပေါ့..ဒီလိုပါပဲ အဟွန်း..”

ဦးပွကြီးက လမ်းသွားရင်း ဂျန်းကိုပြန်ပြန်ကြည့်နေကာ ခလုတ်ချိတ်မလိုတွေ ဖြစ်နေရရင်း.. ၊

“ငါကတော့ မင်းဆီမှာခိုလှုံဖို့သက်သက်မဟုတ်ဘူးဂျန်း..အမြင်တော်တာတွေကို ပဲ့ပြင်လမ်းပြပေးချင်လို့နော်၊ ငါ့အတွက်ခိုလှုံစရာမလိုဘူး..ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိရင်..”

“သိပါဓာယ်ဦးပွကြီးရာ..ဦးပွကြီးအတွက် ဘာချိုရဲ့ခြံနဲ့တိုက်ကြီးရှိနေတဲ့ဟာ ခိုလှုံစရာလိုစရာလား၊ အဲ့ဒါမရှိရင်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားနေဖို့မလိုဘူး..ကျွန်တော်ဘယ်ဘဝရောက်နေနေ ဦးပွကြီးကိုလာရှာမှာပဲ..”

ခပ်ပြုံးပြုံးခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမယ့် မြင်နေရသည့်ဂျန်းရဲ့ပုံစံနဲ့ ကြားခဲ့ရသည့် ဂျန်းဆိုတဲ့ဘဝကိုသိပ်ဘဝင်ကျပုံမပေါ်။ ကားထဲရောက်သည်နှင့် ဂျန်းဘက်ကိုတည့်တည့်လှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“မင်းအခု..”

“မကောင်းတာမှန်သမျှ လုပ်နေတုန်းပဲ..”

“အေး...စောစောပြောထားတော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ..”

“ဦးပွကြီးကို ကျွန်တော်အစတည်းက ပြောခဲ့သားပဲ..ဘာမှမရှိမနေနိုင်တာကိုက ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရဖို့ပဲ..”

“ဒါပေမယ့်လူလေး..”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းအားလုံး ဘာချို့ကိုအိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြခဲ့တာ ဘာကြောင့်မို့လဲ..”

ကားမောင်းနေရင်း မေးခွန်းလှည့်ထုတ်လိုက်တော့ ဦးပွကြီး မျက်နှာ မသိမသာလွှဲသွားသည်။ ကားသည်ဘူတာကြီးကနေ ထွက်လာခဲ့ပြီး လမ်းမပေါ်သို့ဦးမော့ပြေးလွှားနေခဲ့လျက်.. ၊

“ကျွန်တော်ဦးပွကြီးကိုမြင်လိုက်တည်းက ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ပွားလိယုံကြည်ခဲ့လို့..ကျွန်တော့်ကိုနားလည်ပေးနေတဲ့ ဦးပွကြီးရဲ့မျက်လုံးထဲက စကားသံတွေကို ကိုယ်တိုင်နားလည်ခဲ့လို့ပါ။ အဲ့ဒါတွေကို ထောက်ရှုပြီး ကျွန်တော်လုပ်နေတဲ့အလုပ်အပေါ်မှာ မဝေဖန်ပါနဲ့..”

“အင်း...ဒါကိုမင်းပြောထိုက်ပါတယ်။ ဆရာကြီးဆီက ရဲရဲဝဲဝဲထွက်သွားတည်းက မင်းလုပ်ချင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါထင်ထားတာထက် ပိုပြီးကြီးမားကျယ်ပြန့်နေတယ်လောက်မှာ ချမ်းသာခြင်းကကြီးမားလေလေ အပြစ်များလေပဲ..”

“ကျွန်တော်ဘာအပြစ်မှ မကြောက်ဘူး..”

ဦးပွကြီးက ထိတ်လန့်သွားသလို ကြည့်သည်။ ဂျန်းကလမ်းကို မျက်နှာမူ၍မောင်းနေရင်း.. ၊

“ကျွန်တော့်တစ်ဘဝလုံးမှာ ရယ်မောခဲ့မိတဲ့အချိန်တိုင်းက ဦးပွကြီးနဲ့အတူရှိနေတဲ့အချိန်တွေချည်းပဲ..ခုလည်း ဦးပွကြီးကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ အရမ်းပျော်သွားတာ၊ ကျွန်တော့်အပျော်တွေကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့..”

သက်ပြင်းချရင်း ခပ်လေးလေးခေါင်းညိတ်မိသည်။ ဂျန်းကလမ်းကားကိုမီးပွိုင့်မှာ အရှိန်တုံ့ရပ်လိုက်ပြီးမှ လှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“ဦးပွကြီးနဲ့ကျွန်တော် ဟိုတုန်းကလိုပဲ ရင်းနှီးရအောင်ပါ..ကျွန်တော်ဘာလုပ်နေသလဲမမေးဘဲ ဒါတွေမတော်ပါဘူးလို့လည်း မတားဘဲ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကျေနပ်စွာ ရယူထားတဲ့ဘဝတစ်ခုပဲဆိုတာ နားလည်ပေးပါ..”

“အေးပါကွာ..ငါမတားဆီးမဆုံးမရင်လည်း အခြေအနေအရိပ်အခါတစ်ခုခုက မင်းကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်မယ်။ မကောင်မူဆိုတာ မကောင်းမှန်းသိလာရင် ရပ်တန့်ပစ်နိုင်ရမယ်..ရှေ့ဆက်တိုက်

နေတာ အရမ်းအန္တရာယ်ကြီးတယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့် ခုချိန်ကမင်းကိုတောင်းပြရမယ့် အချိန်အခါမဟုတ်သေးပါဘူး..ငါနားလည်ပါတယ်..”

ဦးပွကြီးဘယ်လိုနားလည်ပေးလိုက်သည်မသိပေမယ့် ဂျန်းကကျေနပ်စွာပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးကို ဦးပွကြီးကဲ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်.. ၊

“ဟိုအရင်တည်းက ခြေတံလက်တံတွေရှည်နေတာ အရပ်အခောင်းကောင်းဖို့ပဲလို့ ငါထင်ပါတယ်..ဒါပေမယ့် ခုလောက်ထွားထွားထိုင်ထိုင်ကြီးမားနေမယ်တော့ မထင်မိဘူး။ မင်းသာအရင်မခေါ်လိုက်ရင် ငါတကယ်ကိုမှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူးကွ..ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ အသားဖြူဖြူထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကြီးဆိုတော့ ကိုယ့်ကောင်လေးလို့ ဆင်ကိုမထင်တာ..”

“ကျွန်တော်ကကိုယ်ခံပညာလိုက်စားနေတာကိုး.. ထရီနီနင်လုပ်ရတာ အားကစားသမားတွေထက်ပိုတယ်..”

“အဲ့ဒါတွေလုပ်ချိန်လည်း ရှိသေးတယ်လား..”

“မရှိလို့ဘယ်ရမလဲဦးပွကြီးရာ..ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်အင်အား ကာသအင်အားမခိုင်မာဘဲ ငွေကြေးချမ်းသာတာတစ်ခုတည်းနဲ့ ဒီလောကကို ဝင်တိုးလို့မရဘူး..”

“အင်း..”

ရင်လေးသွားသည့် အင်းသံကြီးကရှည်လျားစွာ။ သို့သော် သိချင်တာကလည်း မကုန်နိုင်ဘဲရှိလျက်.. ၊

“မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေရော တော်တော်အကောင်အထည်ဖော်ပြီးပြီလား..”

“ဟုတ်တယ်..ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်လာတယ်။ လိုချင်တာလည်း ရတယ်..”

ဂျန်းရဲ့မျက်နှာက မထီမဲ့မြင်အပြုံးတွေနှင့် အကျည်းတန်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“ဦးပွကြီးရဲ့ဆုံးမစကားအတိုင်း ကျင့်ကြံခဲ့လို့ ခုလိုအောင်ဖြစ်တာ..”

ပြောရင်း လှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“အလျင်စလိုဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်ခြင်းဟာ ဆုံးရှုံးခြင်းနောက်ဆုံးပဲဆိုတာ..”

“ဟုတ်တယ်..”

“ကျွန်တော့်ဒေါသမောဟတွေကို မျှသိပ်သည်းခံပြီး စောင့်စဉ် ခွဲတဲ့အတွက် ဦးသီလအောင်ဆိုတဲ့ကျားနဲ့တူတဲ့ လူကြီးကိုကျားတစ်ကောင်လို အသာလေးကောက်ယူလိုက်နိုင်တာ..”

“ဒါဆိုမင်းပြောနေတဲ့ သူ့သမီးအငယ်ဆုံးဆိုတဲ့မိန်းကလေးက မင်း..”

“ကျွန်တော်လက်ထပ်လိုက်တယ်..”

“ဟင်..”

“သူ့သမီးသုံးယောက်စလုံး ကျွန်တော့်ဆီမှာပဲ..”

“ဘယ်လို..ဘယ်လို..”

ဦးပွကြီးတစ်ကိုယ်လုံးတောင့်မတ်သွားလျက် မျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်၏။ ဂျန်းရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက အေးစက်စက်အပြုံးတို့နှင့်-

၁

အခန်း(၁၆)

လှမ်းကြည့်လိုက်တည်းက ကူးပြောတဲ့စကားမှန်နေတာပဲလို့ ဆွေးလိုက်မိတာဖြစ်သည်။ ဆိုဖာပေါ်မှာ ရိုးကသနပ်ခါးရောင်မှာ အနီရောင်ဒူးနားပါသည့် ဂျင်းအပါးသားစကက်ရှည်နှင့် ပခုံးတွန့်လေးတွေပါသော သနပ်ခါးရောင်ကိုယ်ကျပ်ခါးရှည်လက်ရှည်လေးတို့ ဝတ်ထားသည်။

ဆံပင်ရှည်တွေကို နောက်မှာကလစ်နဲ့ရိုးစင်းစွာ စုသိမ်းညှပ်သားတာပဲဖြစ်ကာ ခေတ်မီဆန်းပြားမှုဘာမှမပါဘဲ မြင်လိုက်တာနှင့် ချက်စီအေးအောင်လှနေ၏။ သနပ်ခါးရောင်ဝတ်စုံနှင့် သူမအသားရောင်သည် ဆင်စွယ်နှစ်လိုဖွေးညက်နေကာ နံ့သာတုံးလေးချထားတဲ့ အတိုင်း ဝင်းစက်နုမွတ်နေ၏။

သူမနဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ဖုန်စုတ်စက်နဲ့သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိကာ တစ်ယောက်ကရိုးကေ့စ်ကြီးပေါ်က အလှတင်ပစ္စည်းတွေ ရုပ်ထုတွေကို တယုတယကိုင်တွယ်ပြီးဖုန်သုတ်နေ၏။ ရိုးကတော့ စာအုပ်ထူကြီးတစ်အုပ်ကို ဟိုလှန်ဒီလှန်နှင့် စာဖတ်နေတာနဲ့လည်းမတူ.. ၊

“အဟမ်း..”

မေရှမ်းချောင်းဟန့်သံပေးလိုက်တော့ ရိုးချက်ချင်းမော့ကြည့်သည်။

“မမရှမ်း..”

ပျာပျာသလဲထလာပြီးကြိုကာ.. ၊

“ထိုင်လေမမရှမ်း..အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့လားဟင်..”

“ရှိတယ်လည်းမဟုတ်ဘူး...မရှိဘူးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် နင့်ကိုပဲတွေးမိနေလို့...”

“ရိုးကို...”

ဆံပင်တွေအားလုံးသိမ်းတင်ထားသည့် နဖူးပြေပြေလေးက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ လက်ချောင်းထိပ်လေးတွေနဲ့ စမ်းကိုင်လိုက်ရင်း စိုရိမ်မကင်းဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာလေးနှင့်.. ၊

“ဟိုတစ်ခါမမကူးနဲ့လာတုန်းက ပြောသွားတာတွေလားဟင်..”

“ဆိုပါတော့...”

“အဲ့ဒါတွေကို ရိုးတို့မပြောဘဲနေရအောင်ပါမမရှမ်းရယ်.. သူနဲ့ ရိုးနဲ့...”

“နင်နဲ့ကိုမင်း အရင်တည်းကရင်းနှီးခဲ့ကြတာလို့ ကူးပြောတယ်.. အဲ့ဒါတွေ ငါတို့ဘာမှတောင်မသိခဲ့ရပါလား၊ နင်တို့ကိုတစ်နေရာမှာ ရင်းနှီးခွင့်တွေရနေအောင် ဖေကြီးလမ်းထွင်ပေးခဲ့တာလား...”

“မဟုတ်ဘူး...”

“ငါ့ကိုမလိမ်စမ်းပါနဲ့...”

“တစ်လောကလုံးလိမ်နေကြတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား...”

နောက်ထပ်ဝင်လာသည့်အသံကြောင့် ရိုးတို့လှည့်ကြည့်မိကြစဉ် ဂျန်းကရှေ့ကပဲဝင်လာတာဖြစ်ကာ လက်ထဲမှာဆိုင်ကယ်လ်သေ့ကို ထားပေမယ့် ဆိုင်ကယ်လ်သံလည်းမကြားလိုက်ဘဲ ဘွားခနဲ ရောက်လာတာမျိုး.. ၊

“အမေမွေးတည်းက အနီးနဲ့ကောက်ထုတ်ထားရတာ.. အရှိအတိုင်းပဲနေတဲ့သူ ဘယ်သူရှိလို့လဲ...”

ပြောလိုက်သမျှနားခံသာတဲ့စကားဆိုတာမရှိသလောက်.. ၊

“လူတိုင်းလိမ်နေကြတာပဲ.. စကားမပြောဘတ်သေးတဲ့ ကလေးတွေတောင် ငါပြောတတ်လာရင်ဘယ်လိုလိမ်ရမလဲကြိုတွေးထားတာရှိရင်ရှိမှာ...”

“ကိုမင်း...”

မေရှမ်းကရုတ်တရက်ပျာသလိုဖြစ်သွားကာ စကားတွေပါမှ ကုန်သည်။ ၊ ဂျန်းအနားရောက်လာမှ.. ၊

“ရှမ်းကမိန်းမသားချင်း မေးချင်တာပါ.. ဒါဘာမှကွယ်ဝှက်ထား ခဲ့မရှိတာကို...”

“မင်းဘာမေးချင်တာလဲ သူကဘာလို့မဖြေချင်တာလဲဆိုတာတွေ အခုအချိန်မပေးနိုင်ဘူး.. ငါသွားစရာရှိတယ်..”

“ကိုမင်းသွားလေ.. ရှမ်းကရိုးဆီလာတာပါ..”

“သူနဲ့သွားမှာ..”

ဟင်.. ၊

ရှမ်းမျက်နှာသွေးခုတ်မရအောင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထိတ်လန့်သွားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သွေးဆုတ်သွားသည့်မျက်နှာက ဖြူတလှည့်ညှိတစ်လှည့်နှင့် ရိုးကိုစူးစူးရဲရဲကြည့်နေခဲ့၏။ သူမနဲ့ကူး လူကြီးမင်းနဲ့လက်ထပ်ခဲ့သည်ပဲဆိုပါဆို.. ၊

သူပိုင်ဆိုင်သည့်ဘဝမျိုးနဲ့နေလာခဲ့ကြတာ နှစ်ယောက်ပေါင်းတာလနှင့်တွက်ကြည့်လျှင် ခုနှစ်လကျော်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ထိ တူးနဲ့သူမ လူကြီးမင်းနဲ့အတူတွဲပြီး တစ်ခါမှအပြင်ကိုမထွက်ခဲ့ဘူးပေ.. ၊

အစကတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ညီအစ်မအတူတူနေခဲ့ရသည်။ သီးသန့်နေချင်ပါသည်ပြောတော့ မနီးသောမဝေးသောတစ်နေရာဆီမှာ ကွန်ဒိုတစ်ခန်းစီ စီစဉ်ပေးသည်။ လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းဥစ္စာအဆောင်အယောင်တွေကအဆင်သင့်ရှိသလို ခိုင်းစရာလူ စီးဖို့ကားက အစ ဘာမှလိုလေသေးမရှိ.. ၊

သို့သော် ညီအစ်မချင်းစကားများရတာသာ အဖက်တင်ခဲ့သည် ဂျန်းကတော့ ဘယ်သူ့ဆီကိုမှ ဆောင်တော်မကူးခဲ့.. ၊

“နင်ပဲခွဲထွက်ချင်တာပါကူးရယ်.. နင်က ငါ့ထက်နုတယ်၊ ငယ်ဘယ်.. လှလည်းလှတယ်၊ ဒါကြောင့် နင့်ဆီကို ကိုမင်းရောက်လာအောင်မို့လား...”

“ငါကလည်း အဲ့လိုပဲမေးရတော့မယ်ရှမ်း... တစ်နေရာစီနေသလို အယ်ထင်လို့ သီးသန့်စီစဉ်ခိုင်းရတာက ငါတို့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပါ။ သူ့ငါ့ဆီပဲလာမယ်လို့ထင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး.. နင်လည်း ငါ့လောက်တော့ လှတာပဲလေ..”

သျှင်မ

၁၂၆

ညီအစ်မနှစ်ယောက် အတွေးကိုယ်စီနှင့် ဘယ်လိုပဲကြိုးစားကြပေမယ့် ဂျန်းကလက်ထပ်မယ့်နေ့ ဒါမှမဟုတ် ဂျန်းရဲ့နူးညံ့ကြင်နာမှုတွေ ယိုဖိတ်လာမယ့်နေ့ဆိုတာ ဒီနေ့ထိမနီးစပ်ခဲ့ဘဲ..

“နေပါဦး..”

ဂျန်းက ရိုးကိုကြည့်ပြီးတစ်ခုခုပြောတော့မည်ပြင်စဉ် မေရှမ်းက ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်ကာ..

“ရှမ်းလိုက်ခဲ့လို့ မရဘူးလား...”

ဂျန်းမျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့ ရှမ်းကဖျတ်ခနဲမျက်လွှာချပစ်ရင်...

“ခုပဲရှမ်းရောက်တာ ပြန်မှာအတူတူပဲမို့ပါ..”

“မင်းကပြန်မှာ ငါတို့ကသွားမှာ..”

ဒါပဲပြောပြီးသူက ရိုးဘက်ကိုလှည့်၍..

“ထွက်လာခဲ့..ဆယ်မိနစ်အတွင်း...”

ပြောပြီးလှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ရိုးမျက်နှာမှာ တက်ကြွဝမ်းသာသွားသည့်အမူအရာလုံးဝမရှိဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးကိုဖိကပ်ပိတ်၍ မျိုသိပ်အံ့ကြိတ်နေပုံပေါက်နေသောကြောင့် ရှမ်းအံ့ဩသွားသည်။ ထို့ပြင် ဆုပ်ကျစ်နေသည့်ရိုးရဲ့လက်သီးဆုပ်လေးကိုပါ ငဲ့ကြည့်မိလျက်..

“နင်တို့ရန်ဖြစ်ထားကြလို့လား...”

ခေါင်းခါမလို့ပြင်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ..

“ဟုတ်တယ်..သူနဲ့ရိုးနဲ့ဘယ်တော့မှလည်း တည့်မှာမဟုတ်ဘူး...”

ဘာတွေလဲ..ကူးပြောတော့ တစ်မျိုးပါလား..

လူကြီးမင်းဆိုတဲ့ဘဝနဲ့ကြီးပွားချမ်းသာလာအောင် ကြိုးစားခဲ့တာကိုက ရိုးကိုလိုချင်လို့တဲ့..။ အတွေးဝင်လာတော့ ရိုးတမင်လုပ်ပြနေသည်ပဲထင်ကာ..

“နင်ကဘာတွေထွင်နေတာလဲရိုး...ငါရှိနေတုန်း ပါဝါတွေတမင်ထုတ်ပြနေတာလား...”

“မမရှမ်း...”

ရိုးစိတ်တွေပူလောင်နေတုန်းမို့ သည်းခံနိုင်စွမ်းက မဲ့နေသည်

“တမင်လုပ်ပြတာတွေ သဘာဝကျဖို့ကြိုးစားတာတွေ မမရှမ်းလုပ်တတ်ဘူးဆိုရင် ရိုးလည်းဒီတိုင်းပါပဲ..ရိုးတို့က သရုပ်ဆောင်တွေမှ မဟုတ်တာ၊ အားလုံးကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ် ဘယ်သူမှအေးချမ်းနေကြတာ မဟုတ်ဘူး..”

“နင်ကတော့အေးချမ်းပါတယ်..”

“မမရှမ်းဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောနေတာလဲ..ရိုးမျက်နှာပျော်ရွှင်ခြူးတူးနေတာတွေများ မြင်နေရလို့လား...”

‘အရယ်အပြုံးတွေကို မရယ်မပြုံးဘဲနေလိုက်ရတာလောက်တော့ လူတိုင်းလုပ်နိုင်ပါတယ်ရယ်’လို့ ပြောနေသလို မဲ့ပြုံးနှင့် ရှမ်းက လှည့်ထွက်သွားကာ မပြောဘဲလည်းနေတာမဟုတ်..

“ငါ့ကိုနှင်ထုတ်ခံရတာ နင့်ရင်ထဲမှာဘုရားပွဲလှည့်ချင်လှည့်နေမှာပါ..ဒါပေမယ့် ငါမြင်ရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ထားလိုက်ပါတော့..”

မမြင်ရတဲ့အရာကို ရှမ်းကအစ်အောက်စွပ်စွဲနေပေမယ့် ရိုးကတော့ဘာကိုပြော၍ ဘယ်လိုဝန်ခံရမလဲဆိုတာ ဘယ်ကမှအစရှာမရဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဂျန်းနဲ့ဆုံခဲ့တဲ့အဖြစ်တွေကို ပြောပြခဲ့ပေမယ့် ပြောခဲ့တုန်းက ဘယ်သူမှမယုံ၊ လက်ခံနားထောင်ပေးမည့်သူလည်း မရှိခဲ့..

‘စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဆယ်နှစ်နှစ်သားကောင်လေးက ဖျောက်ဖျက်ပစ်တာလား’ဆိုပြီး ရိုးဆိုတဲ့မိန်းမပုံပြင်တွေပြောနေမိတဲ့အတိုင်း အားလုံးပဲဝိုင်းဝန်းလှောင်ရယ်ခဲ့သည်။ ပြောသမျှပယ်ချပြီး ဒီအပြစ်ကိုယိုးမယ်ဖွဲ့၏။

ခုကျတော့ ကိုယ့်ထက်ငယ်ရွယ်တဲ့ယောက်ျားကို ‘ကိုလူ’ ‘ကိုမင်း’လို့ ရိုသေသမှုတွေနဲ့ ရိုးကျိုးခယနေကြသည်။ သူမတို့ထက်မြင့်မားထွားကျိုင်းနေပေမယ့် ထိုသူဟာသူမတို့ထက် အသက်ငယ်ရွယ်သူဆိုတာ မသိကြ။

ကျိကျိတက်ချမ်းသာနေသည်ဆိုသည့်လူကြီးမင်းဟာ ဟိုတုန်းက အိမ်ရှေ့မှာလာရပ်အော်သွားတဲ့ စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ခဲ့သော လူကြမ်းဆိုတဲ့ကောင်လေးမှန်းလည်း မသိ။ ပြောပြနေတုန်းကပေမယ့် မပြောတော့ဘူးလို့ဆုံးဖြတ်ပြီးကာမှ ရှမ်းသမ်းအစ်အောက်နေကြတာ

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်.. ၊

ဂျန်းနဲ့သူမတို့နှစ်ယောက် အထင်အမြင်တွေဒီတိုင်းအသားထဲ
နေပြီးမှ 'အဲဒီလူကြီးမင်းဟာ ကျွန်မပြောခဲ့တဲ့ဂျန်းဆိုတဲ့ကောင်လေး
ပါ'လို့ သူမဘယ်လိုပြောရမလဲ.. ၊

ထိုစဉ် ဂျန်းကနောက်တစ်ခါပြန်ဝင်လာခဲ့လျှင် ရှမ်းနဲ့မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်တိုက်မိမလိုဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ ရှမ်းလွယ်ထားသည့်အိတ်
လေးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖြုတ်ဆွဲယူလိုက်ကာ ရိုးဆီကိုခြေလှမ်းကျဲများ
နဲ့ ရောက်ချလာကာ.. ၊

“မင်းကိုငါက ဘယ်လောက်ထိစောင့်ရဦးမှာလဲ..”

ဆိုကာ လက်တစ်ဖက်ကိုဆောင့်ဆွဲ၍ ခလုတ်တိုက်လဲကျ
တတ် မညှာမတာဆွဲခေါ်သွားခဲ့၏။ သူမကိုအပြင်သွားဖို့ရှိတိုင်း ပြန်
ဆင်ဖို့အချိန်ပေးသည်။ ပြန်ကြည့်လိုက်တိုင်း ဒီပုံစံနဲ့ပဲအမြဲရှိနေ
၏။ ဝတ်စားပြင်ဆင်စရာ လက်ဝတ်ရတနာတွေဆိုတာ သူမရဲ့မှ
တင်ခုံပေါ်မှာ ဘူးတွေနဲ့အထပ်လိုက်ချပေးထားခဲ့သည်။ ဘယ်ပစ္စည်း
ကိုမှ လက်နဲ့မထိ.. ၊

တွေးရင်းဒေါသတွေအပြုလိုက်အဆုပ်လိုက် ထွက်လာခဲ့လျှင်
ကားထဲကို အဝတ်ထုတ်တစ်ထုတ်ထည့်သလို မညှာမတာထည့်ပေး
လိုက်သည်။ မေရှမ်းဆီက ယူခဲ့သည့်အိတ်ကိုပါ ထည့်ပေးပြီးတံခါး
ဆောင့်ပိတ်၏။ ဘယ်သူကရော သင်းကိုလှစေချင်လွန်းလို့လဲ..

ဒါတွေဝတ်ပါ ဂုဏ်ယူစမ်းပါလို့ ဘယ်သူကတောင်းဆိုမှု
လင့်နေလို့လဲ.. ၊

ဒီအချိန်မှာ သူမကကျိုးလန့်စာစားဖြစ်နေရမည်။ ကိုယ့်ကိုထွေ
လိုက်တာနဲ့ ခြေတုန်လက်တုန်ဖြစ်နေရမည်။ ဒါပေမယ့် သူမကမာ
မာနတွေနဲ့မာကြောနေတုန်း။ အရှိန်ပြင်းမောင်းထွက်သွားသည့်ကား
ကို ဦးပွကြီးကမျက်မှောင်ကုတ်နဲ့ ရပ်ကြည့်ကျန်ခဲ့လေသည်။

ပြီးတော့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချ၍ ခြံတံခါးကိုပြန်ပိတ်သည်။
ရဲဝန်ထမ်းဟောင်းကြီးဦးချိုအေးနဲ့အတူနေစဉ်ကလည်း ဦးချိုအေး
လေးစားယုံကြည်ခြင်း ခံရသော်ငြား ဦးပွကြီးအခွင့်အရေးမယူခဲ့
ဦးချိုအေးအတွက် ဒရိုင်ဘာလုပ်ပေးသည်။ ခြံထဲမှာအမြင်မတော်လျှင်

ဆလီလုပ်ပေးခဲ့၏။ သူ့ကိုတိုင်ပင်လာတဲ့အခါ ရဲဘော်ရဲဘက်တစ်
ဦးကဲ့သို့ အကြံပြုဆွေးနွေးပေးသည်။

အမြဲတမ်းသူယူထားတဲ့နေရာကတော့ ခြံစောင့်တာဝန်ပဲဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျန်းကခေါ်ခိုင်းသဖြင့် ဦးချိုအေးမဆုံးမိကလည်း
အမှာရှိခဲ့တာကြောင့် ဒီမှာလာနေခဲ့ပေမယ့် ခြံစောင့်လုပ်ပါရစေလို့
သူပဲပြောခဲ့တာပါ။ ဒီမှာတော့ ဂျန်းကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထား
ဆဲမယ့် တိုက်ကြီးထဲကိုတတ်နိုင်သမျှ မသွားချင်တာအမှန်ပင်.. ၊

ဂျန်းတစ်ယောက် မိန်းကလေးသုံးယောက်နှင့်ပတ်သက်ရှုပ်
ထွေးနေသည့်အတိတ် အနာဂတ်ပြဿနာများနှင့် ပတ်သက်၍ နား
သည်ပေးဖို့ကြိုးစားထားသော်ငြား.. ။

တကယ်တော့ ဒါတကယ် မလုပ်သင့်ဆုံးအရာ.. ၊

အခန်း(၁၇)

“ငါမလိုချင်ဘူး..”

“မင်းကိုလိုချင်သလားမေးနေတာမဟုတ်ဘူး..”

လက်ကိုရုန်း၍ ခြေစုံရပ်ပစ်လိုက်ပေမယ့် ဆတ်ခနဲပြန်ဆွဲကာ ဆွဲခေါ်သွားတော့ ဒရောသောပါးပါသွားခဲ့၏။ သို့သော် စက်လှေကားပေါ်မှာ အတူရပ်မိကြလျှင်.. ၊

“မင်းငါ့ကို ‘မင်း’တွေ‘ငါ’တွေနဲ့ပြောတာ မကြားချင်ဘူးလို့ ငါပြောထားပြီးပြီနော်..”

ရိုးမျက်လွှာပင့်ကြည့်တာကို စောင့်နေသည့်မျက်ဝန်းတို့က ရဲ့လက်တောက်နေကာ.. ၊

“ခုမင်းကိုသတိပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး..ငါတားမြစ်သမျှမှတ်ထားလို့ မင်းကိုငါပြောခဲ့တာ နောက်ဆုံးဝမ်းတိန်..”

ဘာလဲ.. လူကိုအပြစ်ပေးမယ့်အကြောင်း ပြောနေတာလား..

ကူးနဲ့ရှမ်းတို့ရဲ့ ‘ကို’တပ်ခေါ်တာတွေ အနုအရွယ်တွေကို သာယာနေတိုင်း ကိုကိုခိုင်းစေနေတာလား..။ ကိုယ့်ထက်ငယ်မှန်းကြီးမှန်းသိလို့ သူတို့ကနုရွှေကြတာကို ကိုယ်ကသိနေသားနဲ့လိုက်နုစရာလား.. ၊

“ဟွန်း...မင်းရဲ့အကြည့်တွေက ငါမင်းဆီက ကိုကိုမောင်မောင်ခေါ်သံတွေထွက်လာအောင် ပြောနေတာလို့ထင်တဲ့ပုံပဲ..”

ပြောရင်းစက်လှေကားလက်ရမ်းနဲ့ရိုးကို ဖိကပ်ပစ်လိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းကပ်ကာ.. ၊

“ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဘာထင်နေလဲဒေါ်ကြာနွယ်ရိုး..”

“မင်း လူမြင်ကွင်းမှာသရုပ်မပျက်နဲ့ဂျန်း..”

“ဘာ..”

သူက ထူးဆန်းအံ့ဩသလို ‘ဘာ’ခနဲအော်လိုက်ပြီး.. ၊

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

ဘေးလူတွေအထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်ကြတဲ့အထိ အော်ရယ်လေသည်။ ရိုးမျက်နှာလေးနီရဲကာ ဖိကပ်နေသည့်သူ့ကိုယ်ကြီးကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ စက်လှေကားမဆုံးခင် ကိုယ့်ဘာသာ ဆင်းလာခဲ့၏။ သို့သော် သူမရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဂျန်းကနောက်က နေ ဖမ်းဆွဲပြီး ရတနာဆိုင်တွေဘက်ကို ခေါ်သွားခဲ့၏။

“ပေးထားတာတွေကို ဘာမှမဝတ်ဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျားမကြိုက်လို့ပဲလို့ ယူဆလိုက်တယ်..အဲ့ဒါကြောင့် အခုစိန်ထည်တစ်ခုခု ခင်ဗျားယူရမယ်..”

“မင်းမှာပေါများနေရင်လည်း လိုချင်တဲ့သူကိုပေးပစ်ပါလား.. ငါ..”

“ခင်ဗျားဆက်ရုန်းနေရင် ကျုပ်တစ်ခုခုလုပ်မိတော့မယ်နော်..”

သူ့အကျယ်ကြီးပြောလိုက်သဖြင့် JS တစ်ထပ်လုံးမှာရှိနေသမျှ လူတွေ ကြားကုန်တဲ့အတိုင်း မျက်နှာတွေသူထံစုပြုံရောက်လာကြ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ရိုးလိမ္မာစွာနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရကာ.. ၊

“ကြိုက်တာသွားယူ..”

စိန်ထည်ဆိုင်ကသိပ်မကြီးပေမယ့် ပစ္စည်းဒီဇိုင်းလှတာလေးတွေရှိသည်။ အရောင်းဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေကလည်း ပျာပျာသလဲရှိကြ၏။ ဒါပေမယ့် အသိတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ကာ ဂျန်းကစကားရပ်ပြောရင်း ကျန်ခဲ့သဖြင့် ရိုးဘာမှလည်းသေချာမကြည့်ဖြစ်ဘဲ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက် ဟိုဟာပြပါ ဒီဟာပြပါအချိန်ဖြုန်းလိုက်နှင့် စောင့်နေခဲ့မိသည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်မှာလူတွေကျလာသဖြင့် တကယ်ဝယ်တော့မည့် လူတွေကိုဘေးဖယ်ပေးရင်း ကြာလာတော့ စိတ်ပျက်လာမိသည်။ အစကည်းက ဘာမှမလိုချင်တာမို့ အကြောင်းပြကောင်းရကာ ဂျန်းရှိရာပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့်ဂျန်းက ခုနနေရာမှမဟုတ်.. ၊

ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ...။ ရိုးဟိုကြည့်ဒီကြည့်ဖြစ်နေဆဲ..
“ဒီမှာအစ်မ..”

ဟင်.. ၊

စိန်ဆိုင်ကမိန်းကလေးနှစ်ယောက် ပြုန်းစားကြီးရောက်လာကာ သူမရဲ့ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကနေ ဆွဲချုပ်သလိုကိုင်လိုက်ကြသည်။ ရိုးပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလျက် သူမတို့ချုပ်ကိုင်လိုက်သည့် လက်တွေကိုပါ တအံ့တဩပြန်ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ပြီးမှ အတင်းပြန် ရုန်းမိကာ.. ၊

“ဘာလုပ်တာလဲ..ဖယ် လွတ်..”

“အစ်မ..ခုနစ်ကုံးကို အိတ်ထဲထည့်သွားတယ်..”

“သေချာချုပ်ကိုင်ထားသူဇာ..လုံခြုံရေးတွေမလာခင် လွတ်သွား လိမ့်မယ်..”

“ဘာ..ဘာပြောတယ်..”

ရိုးနားထဲမှာ မီးပွင့်သွားသလိုပင်။ ဒီလိုအခြေအနေဖြစ်တာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကအုန်းခနဲ ပွထဆူညံကာ သူမရဲ့ဘေးမှာလူအုပ်ကြီး ဖြစ်သွား၏။ ဖုန်းတွေနဲ့ဝင်ရိုက်ကြ ဝိုင်းချုပ်ပေးကြနှင့် သူမရုန်းကန် ရင်း ငြင်းနေသော်လည်း.. ၊

“ဒီမှာ သူ့အိတ်ထဲမှာတွေ့ပြီ..”

ဟင်.. ၊

ရုန်းကန်မှုတွေရပ်တန့်ကုန်ကာ ရိုးကြက်သေသေသွားခဲ့သည်။ ဒါ သူမကိုင်ကြည့်ခဲ့သည့်စိန်ကုံး။ ရှက်ရွံ့တုန်ယင်ကာ ရိုးတစ်ကိုယ် လုံးညွတ်ခွေမတတ်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုစဉ်.. ၊

“ကြည့်စမ်း..ရုပ်လေးသနားကမားနဲ့ ယဉ်ပုံယဉ်ပန်းနဲ့၊ ကဲဟာ..”

ဖြန်းခနဲထိခတ်သံက ကျယ်လောင်စွာရှိလျက် ရိုးရဲ့ပါးတစ်ဖက် မီးလောင်သလိုပူပြင်းနာကျင်သွားသည်။ ထို့ပြင် သူမလူအုပ်ထဲမှာ ခွေခေါက်လဲကျသွားလေသည်။ သူမ၏အဖြစ်သနစ်အစအဆုံးကို လူ တစ်ယောက်က ဖုန်းဖြင့်ဖီဒီယိုရိုက်နေရင်း တစ်ဖက်ကိုလည်း ဖုန်း ပြောနေသေးသည်။

“ပြီးသွားပြီကိုမင်း..အိုခေတယ်၊ ဆိုင်ရှင်တော့ပါးရိုက်လိုက်

တယ်..တော်တော်နာမယ့်ပုံပဲ..”

JSရဲ့ကားပါးကင်ဆီသွားနေသော ဂျန်းရဲ့ခြေလှမ်းတွေတုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နားမှာကပ်ထောင်နေသည့်ဖုန်းကို ဘယ်ညာပြောင်း တိုင်လိုက်ရင်း ရှေ့ကိုလည်းဆက်မသွားဖြစ်.. ၊

“ကိုမင်းကြားလား..ပါသွားပြီ၊ သတိလစ်သွားလားမသိဘူး..”

①

အခန်း(၁၈)

“သွားမစမ်းနဲ့နော်..စိန်ဆိုင်ကိုတည့်တည့်သွားခိုးထားတာ..
“ဟုတ်တယ်..တစ်ကိုယ်တော်သူခိုး..”
“အံ့ဩမနေပါနဲ့ဟယ်..ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ ယဉ်စေထွင်ပြနေတော့
ဒီလိုပုံစံနဲ့လုပ်စားလို့ ရပြီပေါ့၊ လူတွေလည်းအဲဒါခက်တာပဲ..အလေး
ယံကြည့်ပြီး သိပ်ဆုံးဖြတ်တာ..”

“သူ့ဟာသူစိန်ဆိုင်ပဲခိုးခိုး သိကြားမင်းဦးသျှောင်ပဲတက်ဖြုတ်
ဖြုတ် သူခိုးကသူခိုးပဲ..ဟဲ့ ဒီမှာ..”

ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းသည့်စကားကိုဆိုရင်း ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာ
တော့ ခပ်ပြားပြားဖြူဖွေးဖွေးမျက်နှာက နှာခေါင်းကပိပြားနေသေး
သည်။ မျက်ခုံးမွေးကအရာပဲပါကာ နှုတ်ခမ်းသားတွေက ပါးလွန်းလို့
ပျောက်နေသည်။

အရပ်ပုပုပုံစံကဖိုင်ဖိုင်မှာ ဆံပင်တွေကပခုံးသာသာ စုလုံးပွင့်
နေသည်။ အသက်ကလေးဆယ်လောက်ရှိမည်ဖြစ်လျက် သူမက
ကို ခြေဆုံးလက်ဆုံးကြည့်သည်။

“နင့်ဟာနင်ဓားပြဖြစ်ဖြစ် သူပုန်ဖြစ်ဖြစ် ငါလူသတ်လာတာ
နှစ်လောင်းပြိုင်..”

ပြောပြီးတော့ ရိုးရဲ့ပါးပေါ်က လက်ဝါးရာထင်နေသည့် အညှစ်
အမည်းကွက်တို့ကို သေချာခေါင်းတိမ်းကြည့်၍ လူကိုတစ်ပတ်လှည့်
လျှောက်သေးသည်။

“သူခိုးမဆိုတော့ လူတွေဝိုင်းထောင်းလိုက်တဲ့ပုံပဲဟ..ဟီး ဟီး
ငါကတော့ မထောင်းပါဘူး၊ ငါခိုင်းတာလုပ်ပေးရုံပဲ..ငါကကျွန်

တာ ဝါသနာပါတယ်..”

“ဟဲ့ဟာမ နင်မလိမ္မာရင်တော့ ငါတို့မကြီးဇော်ကအသေတီးမှာ
ဘယ်မို့လား..နင့်အမှုကို အာမခံနဲ့ထုတ်လို့မရဘူးဆိုတာ..”

“ရမလားဟဲ့..စိန်ဘယက်ကြီးကိုခိုးတာပါတဲ့ဆို၊ သတ္တိကမခေ
ဘူး..”

“သတ္တိမဟုတ်ပါဘူး..လောဘကြီးတာပါ၊ ပုံစံကြည့်ရတာ ဒီ
အာမ နောက်ကအဖွဲ့ရှိနိုင်တယ်..သောက်ခွက်တင်းနေတာ ကြည့်ပါ
တာ..”

“သူ့ကိုယ်သူငါစိန်ခိုးရဲတယ်ဆိုပြီး မာန်တက်နေသလားမှမသိ
တာ..နာနာဖိထားမကြီးဇော်ရေ၊ ထောင်ထဲထိပါလာရင်တော့ ကျွန်
တစ်ကောင်တိုးတာပေါ့..”

“ကြည့်နေစမ်းပါ..ဘာပဲခိုးခိုး သူခိုးကသူခိုးပဲ၊ ဟဲ့ကောင်မ..
ဒီဘက်ကိုလာစမ်း၊ ဘယ်လောက်အပိုးကျိုးသလဲသိချင်တယ်..ငါ့ကို
သနိပ်ပေး..”

ဒီလိုလူတွေနဲ့ဖက်မဖြစ်ချင်ပေမယ့် လူလူချင်းအရှုံးပေးဖို့ မာန
မခံနေသည်။ သို့သော် နာကျင်ကြေကွဲနေသည့်ခံစားချက်က ဖိစီး
နေသောကြောင့် မာနသည်လည်းအလံမထူနိုင်ဘဲရှိကာ.. ၊

“ဟဲ့ကောင်မ..”

“အား..”

နောက်ကနေ ဒူးခေါက်ခွက်ကိုဆောင့်ကန်လိုက်လျှင် ရိုးဘယ်
ညိုမှမထိန်းနိုင်ဘဲ ရှေ့ကိုဟပ်ထိုးလဲသွား၏။ သို့သော် အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“နင်တို့တော်ကြတော့နော်..ဒါခုမှ ရဲအချုပ်ပဲရှိသေးတယ်၊ အ
ချုပ်ကျထောင်ကျမယ့်အရေး တော်တော်ပျော်နေကြတယ်ဟုတ်လား..”

အမျိုးသမီးကလည်း အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ပဲဖြစ်ကာ
အကဘာမှဝင်မပြောဘဲ အချုပ်ခန်းထောင့်မှာတစ်ယောက်တည်း
ထိုင်နေတာဖြစ်သည်။ သူမဘယ်လိုလူမှန်းမသိပေမယ့် ရုန်းရင်းကြမ်း
တမ်းနေသော စကားသံတွေတိတ်ကျသွားသည်။ ဟန်တပြန်ပြန်နှင့်
အနိုင်ကျင့်ဖို့ပြင်နေသော အရွယ်စုံဆိုက်ဒ်စုံမိန်းမတွေ ကိုယ်ရှိန်သတ်

ကုန်၏။

သူမကမျက်နှာပေါက်ဆိုးပေမယ့် မျက်ဝန်းမှာတော့ နူးညံ့ဟန်တွေရှိလျက် ရိုးကိုခုနုသူမထိုင်ခဲ့သည့်ထောင့်ကို တွန်းပို့လိုက်ပြီး...

“ဥပဒေကအမှန်တရားဆိုပေမယ့် လက်ကိုင်ပြုသူအပေါ်မှာ မူတည်တယ်..”

သူမရဲ့စကားသံက အောင်မြင်ခန့်ညားမှုမရှိပါ။ ဒါပေမယ့် တည်ငြိမ်အေးစက်နေကာ.. ၊

“ငါတို့ထဲမှာ အမှန်တရားကိုမျှော်လင့်တဲ့သူရှိသလို အမှန်တရားကို ရှောင်ရှားချင်တဲ့သူလည်း ပါမှာပဲ..ဒါပေမယ့်ဘယ်သူမှန်တယ်ဘယ်သူမှားတယ်ဆိုတာလည်း မသိကြဘူး၊ မှားနေပေမယ့် လွတ်မြောက်သွားနိုင်သလို မှန်နေပေမယ့်နွဲ့နစ်သွားမယ့်သူလည်း ရှိတယ်.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာမှာအတူတူတွေပဲ၊ အဲ့ဒါကိုဘာလို့ အချင်းချင်း အနိုင်ကျင့်ချင်တာလဲ..”

“သူကတန်းစီးလုပ်မယ်ပဲကြိမ်းဝါးနေတာ..”

မရဲတရဲဝေဖန်သူက ခေါင်းလေးကွယ်သွား၏။ ထိုအခါ မကြီးဇော်ဆိုသည့်မျက်နှာပြားအမျိုးသမီးက ရင်ကော့ခေါင်းမော့ကာ.. ၊

“ငါကလူသတ်မှုနဲ့ချည်းပဲ ထောင်ထဲရောက်တာနဲ့ခါရှိပြီ..ခုတစ်ခါနဲ့ဆို သုံးခေါက်..”

ပြောပြီးမှ မျက်နှာညှိုးသွားကာ.. ၊

“ကိုယ်တိုင်သတ်တာလည်းရှိ မသတ်ဘဲသတ်တယ်လို့ စွပ်စွဲခံရတာလည်း ရှိပေါ့..”

စကားသံသည် တိုးလျသွားခဲ့ပြီးမှ.. ၊

“ဆယ့်ကိုးနှစ်သမီးတည်းက ထောင်ကျဖူးတာ..”လို့ပြောလိုက်တော့ အားလုံးတိတ်သွားလေသည်။ ရိုးအတွက်ကတော့ မကြားဖူးမမြင်ဖူးခဲ့သော အသံတွေမြင်ကွင်းတွေပါ။ အချုပ်ခန်းထောင့်မှာ တွင်တွင်ကပ်နေရင်း မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းချုပ်နေမိသည်။

ပါးပြင်ထက်ကနာကျင်မှုကို မကြာခဏစမ်းကြည့်မိတိုင်း အသားနာတာထက်ဆိုးရွားသော စိန်ဆိုင်ရှေ့ကအဖြစ်ကဘယ်လိုမှ ဖြေဖျောက်ဖို့မလွယ်ခဲ့ပေ။ သူမရဲ့စခန်းကိုရောက်လာသည့်အချိန်မှာ နား

သည်လိုက်သည်။ ဒီလိုဖြစ်လာအောင် တမင်အကွက်ဆင်ထားခဲ့တာဖြစ်ကာ၊ ထိုသူသည်လည်း.. ၊

“ဒေါ်ကြာနွယ်ရိုး..”

ရဲ့မေတစ်ဦးနှင့်ရဲတစ်ယောက် အချုပ်ခန်းရှေ့ရောက်လာပြီး..။

“စိန်ဆိုင်က အမှုကိုရုတ်သိမ်းလိုက်တယ်..”

စခန်းမှူးကဝမ်းသာစရာ သတင်းတစ်ခုသဖွယ်ပြောပေမယ့် ရိုးမျက်နှာက အပြုံးအရယ်မဲ့နေခဲ့သည်။ အချုပ်ထဲမှာတစ်နေ့ကုန် အချုပ်ခံထားရသည့်ခံစားမှုက ထောင်ကျခဲ့သလိုအတွင်းကြေကြေ၏။ ဘယ်သူကမှ မနှိပ်စက်ခဲ့ဘဲ သူမရင်ထဲမှာမွေမွေကြေနေခဲ့သည်။

ပါးမှာထိခဲ့သည့် လက်ဝါးရာတစ်ချက်က ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသမျှအရာတွင်ဝန်းထုထောင်းလိုက်ကြသလို ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်ခြင်းတွေနှင့် အရာရာကမှောင်မိုက်နေသည်။ ဒါပေမယ့် သူမအချုပ်ခန်းထဲကအပြစ်သမီးကိုတော့ ကျေးဇူးတင်စကားပြောခဲ့ပါသေးသည်။ သူမရဲ့အပြစ်မကြီးပါဘူးဆိုသည့် ကာကွယ်မှုလေးတစ်ချက်ကို ဘယ်တော့မှ မော့မဟုတ်ကြောင်းလည်း ပြောခဲ့မိ၏။

ရဲစခန်းအပြင်ရောက်လာလျှင် မိုးချုပ်စပြုပြီဖြစ်ကာ ဒရိုင်ဘာအောင်းသည့်ရှမ်းရဲ့ကားလေး သူမရှေ့မှာ ထိုးရပ်လာ၏။

“ရိုး..”

မေရှမ်းကားထဲကနေ ကမန်းကတန်းဆင်းလာကာ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ရိုးကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၏။ မနက်ကတွေ့ခဲ့သည့်ဝတ်စုံအင်္ကျီနဲ့ပဲဖြစ်ကာ ပါးပြင်တစ်ဖက်မှာ အညိုအမည်းကွက်တချို့ထင်ထင်ကားသေသပ်စွာစည်းထားတတ်သည့်ဆံပင်တွေက နဖူးကနေကျဆင်းသယ်စပ်ကနေကျ.. ၊

ချွေးစတို့နှင့်မျက်နှာလေးမှာ ဖရိုဖရဲရှုပ်ထွေးနေလေသည်။ ထိုမျက်ရည်တွေပြည့်သိပ်နေသော မျက်ဝန်းအိမ်လေးသည် မျက်ရည်ခို၍တစ်ပင်ချင်းစုလုံးနေသည့် မျက်တောင်ကော့တို့ဝိုင်းရံလျက် အနားဖွယ်ဖြစ်နေ၏။ မေရှမ်းမျက်ဝန်းတွေမှာ ရိုးကိုကြည့်နေစဉ်အထိအထိနိုင်ဖြစ်နေကာ.. ၊

“နင်ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲရိုး..ငါ ငါနှင့်ကိုဘယ်လိုမှမယုံနိုင်

ဘူး..”

ရိုးမျက်တောင်ဖျားလေးတွေ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ မျက်ဝန်းတွေကို တခြားကိုတိမ်းဖယ်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“မမရှမ်းသိက္ခာကျနေပါ့မယ်..”

ဟု လေသံမျှနှင့်ပြော၍ ကားနဲ့မေရှမ်းကိုကွေ့ရှောင်ထွက်သွား၏။

“ရိုး..ဟဲ့..”

မေရှမ်းဒီတိုင်းကျန်ခဲ့ပြီးမှ ချက်ချင်းလိုက်ဆွဲထားကာ.. ၊

“ဘာကိုပြောသွားတာလဲ..စိန်ခိုးတဲ့အမှုနဲ့နင်အချုပ်ထဲရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာလည်းစဉ်းစားကြည့်ဦးလေ..နောက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း နင်အကြောင်းမကြားဘူး..”

ရိုးကမေရှမ်းဆွဲထားသည့်လက်ကို အားမပါစွာရှုန်းနေရင်း မင့်မိအောင်အံကြိတ်တင်းနေခဲ့၏။ မေရှမ်းကလည်း ဇွတ်ဆွဲထားကာ..

“ဟင်..ပြောစမ်းပါ။ အဲဒီကိစ္စကို ဖေကြီးလည်းသိနေလောက်ပြီ.. သူသိသိမသိသိ ခုတောင်ငါတို့ဘယ်လောက်အရှက်..”

ရိုးရဲ့မျက်ဝန်းတွေ သူမထံရောက်လာတော့ ပြောလက်စကရှေ့မဆက်ဖြစ်တော့ပေ.. ၊

“အဲဒါကြောင့် ရိုးလက်ကိုလွှတ်လိုက်ပါ..”

“ဒီလိုမပြောနဲ့လေ..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ကညီအစ်မတွေပဲ၊ ရှက်စရာကောင်းနေလည်း မခေါ်ချင်ရင်ပဲရမယ် မတော်ချင်လို့ရမလား..”

မေရှမ်းရဲ့စကားတွေက အပြစ်တင်ရှုံ့ချမှုတွေပေမယ့် ကရုဏာ၏အငွေ့အသက်တွေပါနေတာကို ရိုးခံစားမိလိုက်သည်။ မခေါ်ချင်လည်း ဒီထိလာမေးနေဖို့မှမလိုဘဲ၊ ဒါပေမယ့်သူနဲ့ကူးအတူတူရောက်လာပြီး ပြောဆိုကဲ့ရယ်သွားကြတာ ဘယ်မှာကြာသေးလို့လဲ.. ၊

ရိုးမျက်နှာလွဲလိုက်သည်နှင့် မေရှမ်းကလွဲသည့်ဘက်ကိုလိုက်မော့ကြည့်ကာ.. ၊

“ပြောစမ်းပါ..အဲဒီစိန်ကိုနင်တကယ်လိုချင်လို့ ယူလိုက်တာလား၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့စွပ်စွဲတာမို့လား..ငါ့ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလို့ရပါတယ်၊ ပြောစမ်းပါ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရိုးအချုပ်ခံခဲ့ရပြီးပြီပဲ..ဒီလိုဖြစ်စေချင်တဲ့လူကတော့ ကျေနပ်နေမှာပါ..”

“အဲဒါကဘယ်သူလဲ..ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ ငါထင်ပါတယ်..နင်လိုချင်ရင်တောင် ဒီလိုလုပ်တဲ့အထိတော့ မမိုက်ဘူးဆိုတာ..”

ရိုးမျက်ရည်ဝေလာသည်။ ဒါပေမယ့် သူမမငိုမိအောင် ထိန်းနေသည်။ မေရှမ်းက ရိုးလက်ကိုဆွဲလှုပ်၍.. ၊

“ပြောလေ..ဘယ်သူလဲ၊ နင်ရန်ကုန်ရောက်တာဖြင့်မကြာသေးဘူး..ဘယ်ကရန်သူလဲ..”

“လူကြီးမင်း..”

မေရှမ်းအသံတစ်ခါတည်း တိတ်သွားခဲ့သည်။ မယုံနိုင်ဖွယ်တွေချည်း ကြားနေရသည့်အဖြစ်ကို မေခွန်းတွေပဲထပ်ထုတ်နေရင်လည်း ရိုးကဖြေမှာမဟုတ်တာသိနေခဲ့သည်။

သူမရယ် ကူးရယ်..ရိုးနဲ့လူကြီးမင်းတို့လေးယောက်မှာ ထူးခြားသည့်ပတ်သက်မှုတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီကိုတွက်မိလာသည်။ ထို့ပြင် အဖြေမရှိခဲ့ပေမယ့် အများကြီးတွေးနေခဲ့မိသည့် ဖြစ်နိုင်ချေများကြောင့် ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်တော့ လွယ်လွယ်လေး.. ၊

လူကြီးမင်းရဲ့တက်မက်မှုဟာ ရိုးသာဖြစ်ကာ သူမနဲ့ကူးကတော့ ရိုးနဲ့ပတ်သက်နေသည့် ဂျမ်းတုံးတွေလား.. ၊

“နင်တို့မတည့်ကြဘူးဆိုတာ တကယ်လားရိုး..ဟင်၊ ဒါဖြင့် ကူးပြောတာတွေက မဟုတ်ဘူးပေါ့..”

ကူးဘာတွေကြားထားမှန်း ရိုးကမသိပါ။ မေရှမ်းကလည်း ရိုးကိုမေးတာမဟုတ်ဘဲ ဆက်စပ်တွေးနေတာဖြစ်ကာ.. ၊

“နင်နဲ့ကိုမင်းဘယ်လို..အမေ့..”

“ကျွါ..”

ကားတစ်စီးသည် အသံတိတ်ပြေးလာသလို အနားရောက်လာပြီးမှ မေရှမ်းရဲ့လက်မောင်းနဲ့ထိကပ်တော့မတတ် ထိုးရပ်သွားသည်။ ဆင်းလာတော့ ကူး.. ၊

“ရဲစခန်းရှေ့မှာ နာမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်များ လုပ်ကြမလား” အမောတကောပြောလိုက်ရင်း မျက်နှာသည်ဒေါသတို့ဖြင့်

ကုတ်ချီတင်းမာနေကာ.. ၊

“ကြည့်ပါဦးရိုးရယ်..ရုပ်ကဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ကျက်သရေမရှိ လိုက်တာဟယ်..ဒီရုပ်နဲ့မင်္ဂလာသီရိကို ပြန်မလို့လား..”

‘မင်္ဂလာသီရိ’ဆိုတာ ဘယ်အိမ်ဘယ်နေရာကိုပြောမှန်း ရိုးက သိ.. ၊

“လာ..ကားပေါ်တက်၊ အိမ်မှာတရော်ကင်ပွန်းနဲ့ခေါင်းလျှော်ချ- ရွေ့ရည်ငွေရည်သွန်းပြီးမှပြန်၊ နင့်အတွက်ပြောတာမဟုတ်ဘူး..ကိုလူ ကအောင်မြင်နေတဲ့ စီးပွားရေးသမား၊ နင့်ကြောင့်လာဘ်တိတ်တယ်- ကျက်သရေယုတ်တယ်..”

“တီ..”

အနီးကပ်ကားဟွန်းသံက စူးရှစွာထွက်ပေါ်လာကာ ထိုကား သည်လည်း ရှိနေသည့်ကားနှစ်စီးရဲ့ရှေ့မှာပဲ ရပ်သွားခဲ့ပြီး ဆင်းလာ သူတွေက ဂျန်းရဲ့လူတွေဖြစ်ကာ.. ၊

“အစ်မကိုလာကြိုခိုင်းလိုက်တာပါ..”

ရိုးရဲ့ရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်လိုက်ကာ ဘေးမှာနောက်မှာနေရာယူ လိုက်သဖြင့် သူမမဖြစ်မနေပြန်လိုက်ရမည်ဆိုတာ သရုပ်ဖော်လိုက် သလိုပင်။ အစတည်းကလည်း ရိုးဘယ်ကိုမှ ထွက်သွားဖို့စိတ်ကူး မရှိပါ။ သူ့ကိုယ့်ကိုဂလဲစားချေနေပြီမှန်းသိနေကာမှ ထွက်ပြေးခဲ့ရင် ကိုယ့်လက်ပူမှ ပူမှန်းသိလားလို့မေးလာလိမ့်မည်။

ထို့ပြင်ဒီလောက်တောင် အငြိုးထားနေတဲ့သူက လွယ်လွယ်နဲ့ အလျှော့ပေးကျန်ရစ်ခဲ့မှာတဲ့လား.. ။

ရှင်းစရာရှိတာကို ရှင်းရဦးမည်။ ထွက်ပြေးတာထက် ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းပြီးမှ ရုန်းထွက်ဖို့ပဲဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်ရိုးဘာမှ မပြောဘဲ ကားပေါ်တက်လိုက်ခဲ့သည်။ မေရှမ်းနဲ့ကူးလည်း ဘာမှ မေးကြဘဲ ဒီတိုင်းရပ်ကျန်ခဲ့လေသည်။ ဒါပေမယ့် မျက်လုံးချင်းဆီ ကြတဲ့အခါ ကူးကတစ်ခုခုပြောဖို့ကြိုးစား၏။ မေရှမ်းကမျက်နှာထဲ ဤ ကားထဲဝင်သွားသည်။

“မောင်းတော့ နေမျိုး..”

ကျောက်ရုပ်လိုထိုင်နေသည့်ဒရိုင်ဘာက မောင်းဆိုတာနဲ့ချက်

ချင်းမောင်း၏။ ကူးကတော့ ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတာပါ။ ကိုယ့် ဘာသာကားထဲပြန်ဝင်ဖို့မှာ မေရှမ်းမျက်နှာပေါ်က မခေါ်မပြောချင် သလို အမူအရာကြောင့် နားမလည်စွာငိုနေခဲ့မိ၏။ ရှမ်းဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ.. ၊

ကိုလူ့ကိုသဘောကျမိတာချင်းတူကြတာတောင် တစ်ခါမှအ ချင်းမများခဲ့ဘူးဘဲ ခုမှဘာဖြစ်သွားတာလဲ..။ တကယ်ဆို ခုချိန်မှာ ချိန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့သတင်းထူးတွေ ပြောစရာတွေ ညီအစ်မချင်းခေါင်း ချင်းရိုက် ဆွေးနွေးကြရမှာမဟုတ်ဘူးလား.. ၊

တွေးမိပေမယ့် နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့၍ ပခုံးတွန့်မိ၏။ နေလိုက်ပေါ့.. သင်းက အညှာလွယ်လွယ် ခပ်ပျော့ပျော့ပါ။ ရိုးကိုမြင်ပြီး သနားသွား ဘာဖြစ်လိမ့်မည်။ ကူးဆိုတဲ့မိန်းမကတော့ သနားတတ်တဲ့အကျင့်ကို မရှိခဲ့တာမတတ်နိုင်.. ၊

ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိ။ ကိုယ်လိုချင်တာ ကိုယ့်ဘာသာရယူ ခြင်းမှ ကိုယ်ပိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလား.. ၊

ဒါကြောင့် နေတတ်အောင်နေခဲ့သည်။ ဘယ်တော့မှ သူများ အကောင်းကျိုးအတွက်နဲ့ ကိုယ့်အကျိုးပျက်အောင်မလုပ်.. ၊

1

အခန်း(၁၉)

“သူဌေးမရှိသေးဘူး...အစ်မကိုဒီမှာပဲနေဖို့ မှာသွားပါတယ်..”
ရိုးနေရာမှာပဲ စုံရပ်နေရင်း နောက်ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး.. ၊
“မလိုပါဘူး...နင်တို့သူဌေးကိုပြောလိုက်၊ သူပြန်မလာဘဲ ငါ

ဘယ်ကိုမှမသွားသေးဘူး..”
ငိုချင်စိတ်တွေအမြဲတမ်းဖြစ်နေပေမယ့် မျက်ရည်ကျခွင့်မပေးဘဲ
အံ့ကြိတ်ထားမိသည်။ ဒီမျက်ရည်ကျပြီး ဒီအဖြစ်တွေကိုအရည်ဖျော်
မပစ်နိုင်။ အမြဲတမ်းပဲအစိုင်အခဲအဖြစ်ရှိနေပါစေ။ လူကြမ်းဆိုသော
သတ္တဝါအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှကျေပျက်မှာမဟုတ်သော နာကျည်
မှုတွေရှိနေပါစေ.. ၊

“မမ..မမနေမကောင်းဘူးလားဟင်၊ မမဘာဖြစ်လာတာလဲ..”
“မမမျက်နှာမှာ ခိုက်မိထားတာလား...ဒီမှာ..”
“မကိုင်နဲ့..”

ပါးပြင်ထက်ကလက်ဝါးရာသည် အညိုအမည်းကွက်အဖြင့်
တင်ကျန်ရစ်သဖြင့် ကောင်မလေးတွေက လက်ဝါးရာမှန်းမသိကြ
ရိုးအချုပ်ကျခဲ့သည့်အဖြစ်ကိုလည်း သိကြပုံမပေါ်ပေ။ ရုပ်ပျက်ဆင်း
ပျက်ဖြစ်လာသည့် သူမပုံကိုမြင်ပြီး အံ့ဩထိတ်လန့်နေကြလျက်
အားလုံးပျာယာခတ်ကုန်သည်။ ရိုးရေချိုးဖို့ အင်္ကျီအဝတ်အစားလဲ
အတွက် လူရှိသမျှပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေကြ၏။

ရိုးက သူမကိုယ်ကိုဘယ်မှအထိမခံဘဲ အိပ်ခန်းထဲလည်းမသွား
ပေ။ ဧည့်ခန်းမှာဒီတိုင်းငုတ်တုတ်ထိုင်နေကာ ဘာကျွေးလို့မှလည်း
မစား။ တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးက နန်းတော်ကြီးလိုမဟာမဆန်ပေး

ခေတ်မီခမ်းနားနေသည်။ လက်လက်တောက်နေသည်။

“ ‘ငါတို့က ဒီမှာဘယ်သူနဲ့နေရမှာလဲ’ လို့ တွေးပြီးစိတ်ကူးယဉ်
နေကြတာ..လက်စသတ်တော့ ဖေကြီးကသူ့သမီးကောင်းစားအောင်
ကြိတ်စီစဉ်ထားတာကိုး.. ” ကူးကညတိုင်း ဖုန်းဆက်ပြီး ဟိုလိုရီလိုက်
ဖို့လိုရွဲ့လိုက်.. ၊

အားလုံးကအထင်လွဲနေကြသည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုဘယ်ဘဝကလာမှန်းမသိခဲ့သလို ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်မယ်မှန်း
မသိဘဲ ဒီတိုက်ပေါ်ရောက်ခဲ့ရသည်။ ခုတော့ သူမအားလုံးကိုနား
လည်သွားပြီဖြစ်သည်။ ခေတ်မီခမ်းနားသည့်တိုက်ကြီးရယ် ခြွေရံ
သင်းပင်းတွေလည်းအပြည့်နှင့် ရွှေငွေစည်းစိမ်တွေလည်း ပုံချပေး
ထားခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် သူမဘဝကနေ့စဉ်ညခံ ကျတ်တွေလိုဘဝမျိုး။ ဒါမှ
မဟုတ် ဘဝတစ်ခြမ်းသည် ချောတိုင်လိုပြောင်ချောနေသည့် ပင်စည်
ဖြစ်ကာ ဘဝတစ်ခြမ်းကတော့ ဓားသွားလုံသွားတွေအတိပြီးသော
ပင်စည်ကြီးဖြစ်နေခဲ့သည်။ ပင်ယံဖျားရောက်အောင်တက်ကိုတက်ရ
မည်လို အမိန့်ပေးမောင်းနှင်နေသူက လူကြမ်းဖြစ်နေခဲ့လျက် သူမက
ငဲ့ရဲသား.. ၊

“မမဒဏ်ရာကို ကြပ်ထုပ်ထိုးမလားဟင်..”

“မလိုဘူးလို့ပြောနေတယ်မလား..”

“ဟုတ်..”

“ငါ့ကိုရိုသေလေးစားနေစရာမလိုဘူး..အခု ငါအချုပ်ထဲက
ထွက်လာတာ..”

“ဟင်..”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ လှေကားထစ်
ဘွေပေါ်မှာ အရောင်တင်ပွတ်တိုက်နေသည့် မိန်းကလေးလည်းလှုပ်
ရှားမှုတွေ ရပ်တန့်သွားပြီးတအံ့တဩ... ၊

“ငါကစိန်ဆိုင်မှာစိန်ခိုးမှုနဲ့ အချုပ်ခံခဲ့ရတဲ့သူခိုးပဲ..အဲ့ဒီမှာ
သလေးစားနေဖို့မလိုဘူး၊ ငါ့ဝေယျာဝစ္စလည်းလုပ်ဖို့မလိုဘူး... ဝေး
သေးမှာနေကြ..”

ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။ သူမတို့တွေက လူဟောင်းတွေမဟုတ်ကြပေ။ ဒီအိမ်ကအိမ်ရှင်တွေဘယ်သူ့အကြောင်းက ဘယ်လိုဆိုတာလည်း သေချာသိခဲ့တာမဟုတ်။ ဒါပေမယ့် ရိုးရဲ့မျက်နှာလေးကိုကြည့်၍ မယုံနိုင်ဘဲဖြစ်နေမိကြသည်။

ကွန်ဒိုတွေမှာနေကြသည့် အစ်မတွေတောင်စိန်တွေရွှေတွေသိနေကြတာ သူမကျမှစိန်လိုချင်လို့ ခိုးတယ်ဆိုတာမယုံနိုင်ကြပေ။ သို့သော် ရိုးရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း လက်ဝတ်လက်စားဆိုလို့ လည်ပင်းမှာ ရွှေကြိုးမျှင်လေးနဲ့လက်စွပ်ကွင်းပါးလေးတစ်ကွင်းပဲ ဝတ်ထားတာရှိသည်။

ဒီသူဌေးက သူနဲ့အဝေးမှာထားသည့်ဇနီးတွေကို ညွတ်အောင် ဆင်ထားပြီး အနားမှာရှိသည့်ဇနီးကိုတော့ ဘာကြောင့်ဒီလိုဖြစ်အောင် ချို့တဲ့စေတာလဲ.. ၊

အခြေအနေတွေကိုသုံးသပ်၍ အားလုံး၏အတွေးတွေက ဖြစ်နိုင်ချေတွေဆီဟိုရောက်ဒီရောက်။ မြင်ကွင်းကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေရကြည့်နေသည့် ဦးပွကြီးကအားလုံးကိုမြင်နေကြားနေရလျက် တိတိဆိတ်စွာပဲပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ်ပြုကျမတတ် မျက်ရည်တွေကို အတင်းထိန်းချုပ်အံ့ကြိတ်နေသော မျက်နှာလေးကိုတော့ စိတ်မကောင်းစွာမြင်ယောင်နေမိ၏။

ကိုယ်နေထိုင်ရာခြံတံခါးနားက အိမ်လုံးလေးဆီပြန်ရောက်လာလျှင် ကုလားထိုင်မှာထိုင်လိုက်ရင်း ဖုန်းခေါ်၍.. ၊

“ဟလို..”

“လူလေး..မင်းခုဘယ်မှာလဲ..”

“ကျွန်တော်အလုပ်ကိစ္စချိန်းထားလို့ စောင့်နေတာဦးပွကြီး..ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“အလုပ်ကိစ္စက တစ်နေကုန်ပဲလား..”

“မဟုတ်ပါဘူး..ရှစ်နာရီလောက်ဆိုပြီးပါပြီ၊ ဦးပွကြီးဘာမှာလို့လဲ..”

“မမှာပါဘူး..မိန်းကလေးပြန်ရောက်နေပြီ..”

ဂျန်းဆီကအသံတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ.. ၊

“သူပြန်မလာလို့မှမရဘဲ..ဦးပွကြီးမှာချင်တာရှိရင် မက်ဆေ့ချ်ပို့ထားလိုက်လေ၊ ကျွန်တော်မအားသေးလို့..”

ဒီတိုင်းပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ ဦးပွကြီးပြောချင်သည့်စကားတွေရော သတိပေးချင်တာတွေရော ဘာမှမပြောလိုက်ရဘဲ သက်ပြင်းချရင်း ကျန်ခဲ့ရ၏။ ပြောရင်ရောဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်စကားအောင်ဖို့က မသေချာပါ။

ဒါကိုသိတော့သိပေမယ့် လူငယ်တွေဘယ်ခြေလှမ်းနေရင် ဘာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ လူကြီးမို့ကြိုတင်တွက်မိနေခြင်းက မပြောဘဲလည်းမနေနိုင်.. ၊

ရှေ့ဆက်ဘာတွေလုပ်ပြီး ဘာတွေဖြစ်လာဦးမည်ဆိုတာမသိ..။

အခန်း(၂၀)

“သူဌေး..ဟို..”

“ဘယ်မှာလဲ ဟိုတစ်ယောက်..ခေါ်လိုက်..”

တံခါးဖွင့်မည့်လက်ကတုန်ကာ သော့တွဲလည်းလွတ်ကျ၏။ စေ့စေ့မကြည့်ရဲအောင် တင်းမာနေသည့်ဂျန်းမျက်လုံးတွေကို ရှောင်ရင်းကောင်မလေးက သော့ကိုကမန်းကတန်းငုံ့ကောက်လိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့လျက်နှင့်.. ၊

“မမဖျားနေလို့ပါရှင်..”

“သော့ချိတ်ထားခဲ့..”

“ရှင်..ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့..”

သော့ကိုသော့ပေါက်ထဲထည့်တပ်ပေးခဲ့ပြီး အပြေးအလွှားထွက်သွား၏။ ဂျန်းကသူ့ဘာသာသော့ဖွင့်ပြီးဝင်လာကာ ဖိနပ်ချွတ်နေရင်း အပေါ်တစ်ပိုင်းမှန်ကနေ ဧည့်ခန်းထဲကိုလှမ်းကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်တွဲဆိုဖာထက်မှာရိုးက ထိုင်တာလည်းမဟုတ်၊ လှဲနေတာလည်းမဟုတ်ဘဲ လက်ပိုက်ပြီးဒူးလေးကွေး၍ ပျော့ခွေနေသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကသူမကိုယ်ပေါ်က လျှောကျနေသည့်စောင်ကို ပြန်ဆွဲတင်နေရသည့်အလုပ်လုပ်နေရင်း တစ်ယောက်ကဆိုဖာအောက်မှာဒူးထောက်ထိုင်ရင်း ဘာတွေပျာယာခတ်နေသည်မသိ.. ၊

“အဲ့ဒါဘာဖြစ်နေတာလဲ..”

“မမကိုယ်တွေတအားပူနေလို့ပါ..”

“ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်ပါလား..ဒီလောက်တောင်နားမလည်ဘူး”

လား..”

“ဟို..မမက မမကမခေါ်ရဘူးဆိုလို့ပါ..”

ဂျန်းမျက်နှာတင်းသည်ထက် ပိုတင်းသွားကာ ဖုန်းထုတ်ပြီးဆရာဝန်ခေါ်သည်။ အချိန်ကညကိုးနာရီခွဲနေပြီဖြစ်ကာ ရိုးမျက်နှာကမီးရောင်အောက်မှာ နီရဲညိုတက်နေ၏။

“သွားကြစမ်း..တောက်..”

ဒေါသထွက်တာက တစ်ခုခုကိုဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးပစ်ချင်နေတဲ့အထိ.. ၊

“တစ်ယောက်မှအသုံးမကျဘူး..မခေါ်ရဘူးဆိုတိုင်းနေရလား..”

မိန်းကလေးတွေကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရိုးရဲ့ဘေးကိုရောက်သွားတော့ ခါးထောက်ရင်းစူးစိုက်ကြည့်မိကာ.. ၊

“ခင်ဗျားသေချင်နေပြီဆိုတာသိရလို့ ကျေနပ်တယ်..”

မျက်တောင်ဖျားလေးတွေလှုပ်ခတ်လာတာကို စောင့်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ.. ၊

“ဒါပေမယ့် သေချင်တိုင်းသေလို့မရဘူး..ကျုပ်ကိုကြွေးမဆပ်ဘဲ ခင်ဗျားတိုင်နဲ့ခေါင်းနဲ့ပြေးဆောင့်သေသွားလည်း ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို အရှက်တကွဖြစ်အောင်..”

“လူယုတ်မာ..”

သတိလစ်မတတ်တုန်ယင်မေ့မူးနေပေမယ့် ရှက်သည့်စိတ်ကြောင့် ဂျန်းရဲ့ကုတ်အင်္ကျီအနားစကိုဖမ်းဆွဲ၍ အားယူကာသူ့ပါးကို ဆွဲရိုက်ပစ်လိုက်၏။ သူ့အရပ်ရှည်တာ မိတာမမိတာကိုမသိ။ ဂျန်းကသူ့မေးဖျားဆီ ဝိုက်တက်လာသည့်လက်ကို မျက်နှာငဲ့ရှောင်လိုက်ပြီး အင်္ကျီမှာဆုပ်ဆွဲထားသည့်လက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ရိုက်ချက်လွဲသွားကာ နောက်ထပ်ဖြုတ်ချခံလိုက်ရသဖြင့် ရိုးကိုယ်လေးဆိုဖာပေါ်ကနေ ကြမ်းပေါ်သို့အထွေးလိုက်ပြုတ်ကျလေသည်။ ဂျန်းကနောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်ပြီး သူမကိုငုံ့ကြည့်ကာ..

“နောက်ထပ်ကြွေးတင်သွားပြန်ပြီ..”

“ဘာ..”

ရိုးပြန်ထဖို့ကြိုးစားရင်း အသားတွေကုန်ကာပြန်လည်ပြုလဲ

လျက်.. ၊

“မင်း...မင်းဒီလောက်ထိနိပ်စက်ခဲ့တာတောင် ကြွေးထပ်တင် တယ်..မင်း...မင်း...”

“ဒီလောက်ထိဆိုတာဘာလဲ..ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်အချုပ်ကျခဲ့ တာနှစ်ခါ၊ ဒါပေမယ့် ပထမတစ်ခါက ရပ်ကွက်ရုံးကနေ ရဲစခန်း ရောက်တာရယ်..နောက်ထပ်တစ်ခါ ရဲအချုပ်ကနေ ချုံးချုပ်ထိရောက် တာရယ်၊ ပြောင်းရွှေ့ခံရတာတွေ ထည့်တွက်ရင်လေးခါ..”

“မင်းကြောင့် ငါဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသလဲဂျန်း...ငါဘဝပျက်ခဲ့ ရတာရော မင်းသိလား...”

“မသိချင်ဘူး...ကျုပ်ကိုလာပေါက်တဲ့မြွေ ဘယ်အရပ်ကလာတာ လဲ၊ လူဘယ်နှစ်ရာလောက် ဝိုင်းရိုက်လိုက်တဲ့မြွေလဲဆိုတာတွေ ကျုပ် စိတ်မဝင်စားဘူး...အနာတရဖြစ်လာရင် ကိုယ့်အသားနာမှ နာမှန်းသိ တာ၊ သူများနာတာကိုလည်း စာနာမပေးနိုင်ဘူး...ကိုယ်ဘယ်လောက် နာလဲ သူများသိဖို့လည်းမလိုဘူး၊ အဲဒီတော့ အချုပ်ကျခြင်းတွေပဲ လေးကြိမ်ရယ်..ကျရခြင်းအကြောင်းတရားတွေရယ်..”

“ငါ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်ဂျန်း...ခုပဲသတ်လိုက်စမ်းပါ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်ပါတယ်လို့ မင်းအပြစ်မရှိအောင် စာရေးခဲ့ပါ့မယ်..”

“လုံးဝမသတ်ဘူး...”

ပြောနေရင်း သူမကိုကောက်ပွေလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့ကိုယ်နဲ့ ပြီး တော့ သူ့မျက်နှာကိုမမြင်ချင်မသိချင်အောင်ဖြစ်ရကာ ရိုးအသက် အောင့်၍ မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ့ပွေချီသွားသည့် အတိုင်း လှေကားထစ်တွေကို နင်းဖြတ်၍အိပ်ခန်းထဲရောက်လျှင် အ သက်အောင့်ထားခဲ့သည့်အရှိန်နှင့် ရိုးသတိလစ်သွား၏။

ငါသေသွားပြီလား...ပျော်လိုက်တာ.. ၊

ရိုးအိမ်မက်ထဲမှာ အားပါးတရရယ်ချလိုက်ဖို့ တက်ကြွစွာရှိစဉ် ထူတန်းသောမျက်ခုံး စူးရဲသည့်မျက်လုံးတွေနှင့် ဂျန်းရဲ့မျက်နှာက နီးကပ်စွာပေါ်လာကာ.. ၊

“မင်းသေသွားရင်လည်း မင်းရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို အရှက်တကွ ဖြစ်အောင် ငါဘာလုပ်မလဲကြည့်လိုက်လေ..”

ဟင့်အင်း.. ၊

ရိုးခေါင်းတွင်တွင်ခါ၍ လန့်ဖျန်အော်မိ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့..ဟင့်အင်း၊ ငါမသေဘူး...အား...”

“သူကယောင်ကတမ်းအော်နေတာ..”

ဆရာဝန်ကဆေးတစ်လုံးထိုးပေးပြီး အခြေအနေကိုပြောပြသည် ဂျန်းကရိုးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံး၏။

“လူနာက အတော်အားနည်းနေတယ်..အေးဆေးအနားယူရမယ် ဟု ခဏနေရင် ပြန်အိပ်ပျော်သွားပါလိမ့်မယ်..အရမ်းတော့မစိုးရိမ်ပါ ဟဲ့...”

အခြေအနေကြည့်ပြီး လိုအပ်ရင်ဖုန်းဆက်ခေါ်ဖို့ပါပြောသွား သည်။ ဂျန်းကရိုးမွေ့ရာဘေးမှာ ခုံဆွဲထိုင်လိုက်ရင်း စီးကရက်မီးညှိ သည်။ ပြီးတော့ မီးခိုးတွေလွန်လူးလာသည့်နောက်က ရိုးရဲ့ပုံစံလေး ကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

ဆံနွယ်တွေဖြန့်ခင်းလဲလျောင်းနေသလို ဖရိုဖရဲတဲ့ကျနေသည့် မျက်နှာလေးက မီးရောင်အောက်မှာဝင်းဝင်းစက်စက်လေး။ ခံစား မျက်ကင်းမဲ့နေချိန် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မျက်ခုံးတန်းလေးတွေက ပန်း ချိုဆရာစုတ်ချက်တင်ထားသလို လက်ရာမြောက်လေသည်။

သူမကိုမြင်မြင်ချင်း သူငေးမောကြည့်နေခဲ့မိသည်။ သေပြေး ခြင်ပြေးကိုယ့်အခြေအနေကိုမေ့သွားခဲ့လျက် ကိုယ့်အသက်လေးကို မာရီတွေပါ ထည့်တွက်ရင်တောင် သူမနဲ့အသက်မတူနိုင်တာလည်း သိနေတာတောင်.. ၊

“ဟွန်း..”

အဲဒီမိန်းမက သူ့ကိုကူလီကူမာတွေနဲ့ ရိုက်ပုတ်မယ့်လူတွေ ထက်ထဲထည့်ခဲ့သည်။ ဒါနဲ့တောင် သူကလည်းတကောက်ကောက် လိုက်နေခဲ့မိသည်။ သူမကလည်း ရဲတွေလက်ထဲထပ်ထည့်ခဲ့သည်။ သူ့လေးလားလားက ဒဏ်ရာတွေထင်နေခဲ့သည့်နှလုံးသားဟာ စွဲလမ်း စွဲနေသမျှတိုင်းကို မှင်နီသားခဲ့သည်။

မုန်းလွန်းလို့မေ့မရခဲ့သည့် ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ သူ့မေ့မရနိုင် သော ယောက်ျားမိန်းမအားလုံးကို ဒုက္ခပေးဖို့ပဲဖြစ်လာခဲ့၏။ သူတို့

တွေ စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရမည်။ ကိုယ်ခံစားရတာထက် အဆပေါင်းများစွာပိုစေရမည်။ တေးမှတ်ထားခဲ့တဲ့အငြိုးနဲ့လက်တွေ့က ခုမှစကာစပဲရှိသေးသည်။ သူမက ခွေလဲနေခဲ့ပြီ.. ၊

မရဘူးဒေါ်ကြာနွယ်ရိုး...ခင်ဗျားဒီထက် အများကြီးယူရဦးမှာ..

စီးကရက်ကိုနှုတ်ခမ်းမှာတပ်လိုက်ရင်း အားပါးတရဖွာရှိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မှန်တင်ခုံဘက်ကိုငဲ့ကြည့်လိုက်မိလျှင် သူ့ချပေးထားခဲ့သည့် အပြာရင့်ရောင်ရတနာဘူးတွေက ဒီတိုင်းအထပ်လိုက်.. ၊

အိမ်မှာအလုပ်သမားတွေရောက်လာတာတောင် ဝတ်ဝတ်မဝတ်ဝတ် သိမ်းဆည်းထားရမယ်ဆိုတာမသိ။ ဒါတွေကိုလက်နဲ့တောင် မထိပါဘူးဆိုတဲ့ မာနတွေပြတာမှန်းသူသိသည်။ မသိလို့မဟုတ်ဘဲ မထိချင်တာကို ထိချင်လာအောင် သူမတတ်နိုင်ဘူးထင်နေတာလား..

ရတနာဘူးတွေနဲ့သူမမျက်နှာကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ကြည့်ရင်း သူမဲ့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာကနေလွှဲရိုက်ပစ်လိုက်လျှင် ရတနာဘူးတွေနဲ့ရံဆီလွင့်ထွက်သွားကြပြီ.. ၊

“ဘုတ်..”

“ဘုန်း..”

“ဒေါက်..ဒေါက်..”

အသံတွေစုံသွားသလို မီးရောင်မှာပြုံးပြက်လက်သွားကြ၏။ ထိုစဉ် ရေခဲလုံးလေးကိုလျက် ဟထားသည့်အခန်းရှေ့ကိုရောက်လာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်.. ၊

“ဟို..ဟိုဥစ္စာ ကျွန်မ..”

ပြန်ကျဲလွင့်ထွက်လာသည့် လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ကတုန်ကယင်ခွေကျတော့မတတ်.. ၊

“ဟိတ်..ဒီမှာကြည့်..”

“ရှင်..”

ဂျန်းကသူမရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်သွားပြီး အနားရောက်မှ မျက်နှာကိုလက်ညှိုးထိုးကာ.. ၊

“မင်းတို့အားလုံးကိုပြောမယ်..ခု ဒီထဲမှာပြန်ကျဲနေတဲ့ပစ္စည်း

တွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင်မထိနဲ့၊ ဒီအတိုင်းဆံချည်တစ်မျှင်စာမရွေ့အောင်ရှောင်..စိန်တစ်ပွင့်ရွှေတစ်မှုန်ပျောက်တာနဲ့ မင်းတို့လက်တွေ့ကို တစ်ဆစ်ချင်းဖြတ်ပစ်မယ်၊ မတော်တဆထိမိခဲ့ရင်လည်း အဲ့ဒီလက်ကို အက်ဆစ်နဲ့စိမ်ပစ်မယ်..”

“ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့ပါ..”

စူးစိုက်ကြည့်နေသည့်မျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ဝံ့ဘဲ ရေခဲလုံးကိုထားရင်း မျက်လုံးတွေစုံမှိတ်ထားမိသည်။ အတော်ကြာမှ မရဲတရဲဖွင့်လိုက်တော့ ဂျန်းမရှိတော့ပေ.. ၊

ကောင်မလေးအခန်းထဲကကြမ်းပြင်ကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းအခါခါရှိုက်၍ အားယူပြင်ဆင်နေသော်လည်း အထဲဝင်ရမည့်အစား ရှူးရှူးပေါက်ချင်စိတ်တွေသာ ကြီးမားဆိုးရွားစွာဖြစ်လာခဲ့ပြီ.. ၊

①

အခန်း(၂၁)

“သိမ်းလိုက်ပါမမရယ်နော်..သူဌေးကို ကျွန်မတို့ကြောက်လို့ ပါ..”

“ဟုတ်ပါတယ်မမရယ်..ဟို ဟိုမှာလေ..စိန်တွေထွက်နေတာ လားမသိဘူး၊ မတော်တဆပျောက်သွားရင် စုစုတို့လက်ဖြတ်ခံရမှာ..”

“အောင်မလေးနေရာရွှေ့ရင်တောင် လက်ကိုအက်ဆစ်နဲ့စိမ်မှာ ပါဆို..သိမ်းလိုက်ပါမမရယ်၊ အဲဒါတွေကိုမမပဲကိုင်ခွင့်ရှိတာ..ကိုင် လိုက်ပါနော်..”

ပြန်တိုင်လိုက်ကြတာ ကြောက်လွန်းလို့ငိုချတော့မယ့်အတိုင်း၊ ပြန်နိုးလာသည့်အချိန်မှာ တစ်ခန်းလုံးပွင့်နေသည့်ဘူးတွေ တစ်အိမ် ပြုတ်ထွက်နေသည့်ဘူးတွေ ပြီးတော့ ဘူးထဲကနေတစ်ဝက်ထွက်နေ သည့် လည်ဆွဲကုံးတွေ ကြမ်းပြင်မှာပြန်ကျနေသည့် လက်စွပ်လက် ကောက်တွေအပြင် ပြုတ်ထွက်ပျက်စီးနေသည့်စိန်ပွင့်တချို့က နေရာ စုံကနေ တလက်လက်မျက်စပစ်နေကြ၏။

ဒါတွေကိုမှန်တင်ခုံပေါ်ကနေ ရိုက်ချပစ်လိုက်တာလား..။ တ မင်ယူပြီးပေါက်ခွဲပစ်တာလား..။ ဘာသဘောနဲ့လဲ..။ တွေးကြည့် လိုက်တာနှင့်ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည်။ မိန်းကလေးတွေ ပြောလိုက်တော့ ပိုရှင်းသွား၏။ ဒီပစ္စည်းတွေကို သူမလက်နဲ့ထိကိုင် သိမ်းဆည်းလိုက်တာကို လိုချင်လို့.. ၊

“အားလုံးအပြင်ထွက်ကြ..”

“ဟင်..မမသိမ်းတော့မှာလား၊ မမထနိုင်လို့လားဟင်..”

“ရတယ်..”

မိန်းကလေးတွေဝိုင်းကူမှဖြစ်မှာပေမယ့် တစ်ခုတလေပျောက် သွားရင် တစ်ယောက်ယောက်မှာအပြစ်ဖြစ်သွားနိုင်၏။

“မမ ဒါလေးစားလိုက်ပါဦးနော်..ဆေးသောက်ပြီးခဏနေမှ သိမ်းပါ၊ မမပစ္စည်းတွေကို မမသိမ်းတာဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်တာ.. ဟိုလေ သူဌေးလည်းအပြင်ထွက်သွားတာမိုးလင်းတည်းက..”

အားလုံးထဲမှာ စုစုဆိုသည့်မိန်းကလေးက သွက်သွက်လက် လက် ချစ်စရာလေးဖြစ်သည်။ အရပ်လေးပုသလောက် ဘာလုပ်လုပ် ခြံနံသည်။ အရိပ်အကဲလည်း နားလည်၏။ သူမကပဲမေရှမ်းတို့နဲ့ပါ အားပြီး မာလာနဲ့မိစံကို ထပ်ခေါ်ပေးခဲ့တာဖြစ်ကာ ရိုးနဲ့မေရှမ်းတို့ရယ် ဂျန်းနဲ့လေးယောက်၏ အခြေအနေကိုလည်း အကဲဖမ်းမိနေခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် သူမကရိုးကိုစိတ်ရင်းနှင့်ခင်မင်နေမိကာ သူဌေးရဲ့ ဦးစားပေးဇနီးအဖြစ် အနီးစပ်ဆုံးတွေးမိရင်း ဒီရှုပ်ထွေးမှုကို စိတ်ဝင် အားနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

“မမထိုင်ကြည့်နေလေ..စုစုတို့သိမ်းပေးတာ သူဌေးကိုမပြောရင် ပြီးတာပါပဲ၊ စုစုတို့ပဲရှင်းပေး..”

“နေပေစေ..အကုန်လုံးသွားကြပါ..”

ရိုးက ကိုယ့်ကြောင့်သူများကိုမထိခိုက်စေချင်တာကြောင့် အား ဆုံးကိုထွက်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူဒီလိုလုပ်စေချင်တာကို ဒီလိုမလုပ်ခဲ့ ထွင် ဂျန်းလောက်ရိုင်းစိုင်းတာမရှိ။ နာကျည်းနေမိသည့်စိတ်က ဂျန်း တို့မှန်းနေခဲ့သည်။ ရုန်းထွက်ခွင့်လည်းမရသည့်အဖြစ်ကြောင့် နာ ကျည်းမိ၏။ နေရာမှခပ်ဖြည်းဖြည်းထရပ်လိုက်ပြီး စိန်ပွင့်တွေထွက် နေသည့် လက်ကောက်နားမှာဒူးထောက်လေးထိုင်လိုက်၏။

ရင်တွေတုန်ကာ ခေါင်းထဲမှာမိုက်ခနဲပြာခနဲဖြစ်သွားသည်။ အ ဆက်မှန်မှန်ရှု၍ ထိန်းရင်း လက်လှမ်းမီသမျှကိုလိုက်ကောက်ကာ မီသည့်နေရာတွေကို ထိုင်လျက်ကနေ အဆင်ပြေသလိုလိုက်ရွှေ့ ဆောက်ရင်း ဘူးတွေကိုထပ်လိုက်သည်။ ဘူးအားလုံးခုန်စုတ်ရိုကာ ဆက်ဝတ်လက်စားတွေမှာ ပုလင်းကွဲကျောက်ကွဲတွေလို ပုံအော်ဖြူ ညည်နေ၏။

သူဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ သူမဒါတွေကိုထိကိုင်

ကြည့်မှသိမှာမို့ ကိုင်ကိုကိုင်ရအောင်လုပ်ပစ်လိုက်တာတွေ့မိတော့
ရှံသွားသည်။ မကောင်းမှုတွေနဲ့လောဘဇောတိုက်ပြီး ရှာဖွေထားတာ
တွေ ဘယ်လောက်ပေါများပါစေ ဘာအထင်ကြီးစရာရှိလို့လဲ.. ၊

တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပနေသည့် လက်ဝတ်ရတနာတို့၏ ဖြူ
ယောင်းခြင်းကို နာကျည်းစွာဖြတ်တောက်၍ နေရာမှထရပ်လိုက်လျှင်
“အား...ကျွတ် ကျွတ်..”

ရိပ်ခနဲပြာဝေသွားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲကျသွားနိုင်မှန်းသိ
လိုက်ကာ မလဲအောင်ထိန်းချုပ်လိုက်နိုင်သည်ထင်ခဲ့ပေမယ့်.. ၊
“ဘုတ်..”

ကိုင်ထားသည့်ဘူးတွေ အထပ်လိုက်ကပြန်လည်ပြုတ်ကျခြင်း
သို့ရောက်ကာ ရိုးကိုယ့်ကိုယ်ကိုထိန်းနေရင်း ခွေကျသွားလေသည်။
သို့သော် သူမတစ်ကိုယ်လုံးသည် အချိန်မီဆွဲယူလိုက်သောဂျန်း
ရင်ခွင်ထဲသို့ရောက်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“ဒီလောက်ပျော့ရလား..”

သူမကိုပွေထားပြီး စိတ်မရှည်စွာပြောမိရင်း.. ၊

“ဒီမှာဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး..ခင်ဗျားကိုပြန်ပြုစုနေရတယ်..”

ပြောဆိုနေတာကိုကြားနေရပေမယ့် မာန်မာနကလည်းသူမ
ချီလိုက်တာကို လက်မခံချင်သော်ငြား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင်မဟန်နဲ့
ခဲ့ပေ။ သို့သော် မွှေ့ရာပေါ်မှာချပေးလိုက်သည့်အချိန် လည်ပင်းကြား
ထဲကျလာသည့် သူ့ဆွဲကြိုးကအေးစက်စက်အထိအတွေ့ကိုသိလိုက်
၏။ ၊

ထိုအခါတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ထိနီးကပ်
ပြီလဲဆိုသည့်အတွေးကြောင့် ရိုးသူ့မျက်နှာလွှဲ၍တစ်ဖက်ကို လှိုမိ
ကြိုးစားလိုက်မိသည်။ သူမလှုပ်ရှားဖို့ကြိုးစားလိုက်တာကို ဂျန်းက
ကာ.. ၊

“အဲ့ဒါဘာဖြစ်တာလဲ..”

ရိုးရဲ့ပခုံးလေးကိုဆွဲလှည့်ပြီး ဘေးမှာလက်တစ်ဖက်ထောက်
ကာ.. ၊

“လူကိုမတူသလိုမတန်သလိုမလုပ်နဲ့..ကျုပ်ကရော ခင်ဗျား..”

“အဲဒါကိုင်ချင်လွန်းလို့လား..”

“ဒါဆိုလည်း မင်း...မင်းထွက်သွားပါလား၊ ဖယ်ပေး..”

“ဘာပြောတယ်..”

ဂျန်းကမဖယ်သည့်အပြင် ဘေးမှာထိုင်ချလိုက်ပြီး ရိုးကိုပခုံး
လေးနှစ်ဖက်ကနေ ဆွဲထူလိုက်၏။ ဆံနွယ်ရှည်တွေဖရိုဖရဲလွန်ပဲပါ
သာကာ ဖြူဖျော့ဖျော့မျက်နှာလေးက မျက်တောင်ဖျားတို့လေးလံနေ
ခြင်းနှင့် သနားချင်စဖွယ်လေးဖြစ်နေခဲ့၏။ ၊

ဒါပေမယ့် ခပ်လေးလေးဖွင့်ကြည့်သည့်မျက်ဝန်းလေးတွေက
အနုနှင့်လက်နေဆဲရှိကာ ဖြူဖျော့နေသည့်နှုတ်ခမ်းလွှာလေးက အလှ
မျက်ထူပြည့်စုထွေးနေလျက်.. ၊

စိတ်လိုက်မာန်ပါဆွဲထူမိကာ သူမမျက်နှာလေးကိုအမှတ်တမဲ့
ဆွဲနေခဲ့မိ၏။ ပြီးတော့ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာကိုင်ထားမိသည့် လက်
တို့ကိုလွှတ်၍ ချက်ချင်းထရပ်လိုက်မိသည်။ သူ့လွှတ်လိုက်သည်နှင့်
အပြည်းပြည်းခွေကျသွားသည့်ရိုးကို မတ်တပ်ကနေငုံ့ကြည့်မိသေး
သည်။ ပြီးမှ ဆံပင်တစ်ချက်သပ်ရင်း သူ့လက်တွေကိုဘောင်းဘီနှစ်
ဖက်ထဲထည့်သည်။ ပြီးတော့ ခြေလှမ်းကျဲများနှင့် ထွက်လာခဲ့လေ
သည်။ ၊

ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို ဘာလိုသွားလုပ်လိုက်တာလဲဆွဲလားကိုင်
သွား...။ ၊

အဲ့ဒါမာယာတွေများနေတာ။ မင်းအဲ့လိုကြည့်မိထိမိအောင် မိန်း
မတို့ကတော့သုံးနေတာ.. ၊

ရှံစရာတွေ..ထို့.. ၊

အခန်း(၂၂)

“ဘယ်လိုလဲ လူကြီးမင်း၊ ဦးသီလအောင်ဆီကသိမ်းယူထား
လိုက်တဲ့ကလပ်တွေကျတော့ အသက်ရှူပေါက်မလုပ်ပေးနိုင်တော့
လား..”

ဝိုင်းတဝိုင်းလုံးအသက်ရှူသံမကြားရလောက်အောင်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
တာတောင် ဦးနန္ဒကဂျန်းကို ခနီးခနဲ ပြောဖို့တွေသတိရနေကာ၊
ညှင်းညှင်းရယ်နေတာလည်းရှိလျက်..

“ကျုပ်အထင်ပြောရရင် မင်းညစ်နေလို့များ ကျုပ်တို့ဝိုင်း
ဘက်လှည့်လာတာလားလို့..”

သူ့စကားသံကြောင့် အားလုံးမျက်နှာမှာအနှောင့်အယှက်
ခြင်းတွေဖြစ်ပေါ်နေကာ ဂျန်းမျက်နှာကတည်ငြိမ်နေသည်။ လက်
မှာအသာလေးတွန်းရွှေ့နေသည့်ဖဲချပ်လေးတွေကို ချစ်သူရဲ့ပါး
လို့ထင်နေတာမျိုး..

“ဒါနဲ့ သူ့သမီးတွေကလည်း မင်းလက်ထဲမှာတော့ ကြေး
လိမ္မာလေးတွေလိုပဲနော်..”

ဂျန်းမျက်နှာမသိမသာနီမြန်းလာသည်။ ဦးနန္ဒကပြောနေ
“သူ့သမီးတွေကတော်တော်လှတာ မင်းကိုတော့..”

“ခင်ဗျားလိုချင်ရင် ကျုပ်ကိုနိုင်အောင်တိုက်လေ..”

ပြောပြီးရထားသည့်ကဒ်ကို ချပြလိုက်၏။ ဦးနန္ဒကွက်ခနဲ
နှာပျက်သွားသည်။ အားလုံးပဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ဦးနန္ဒအလ...

ဘကြားကြည့်လိုက်ပြီးမှ..

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရယ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုင်ထားသည့်ကဒ်ကို ဖက်
ခနဲပစ်ချလိုက်လျှင်..

“ဟား..”

တစ်ဝိုင်းလုံးမှာကျပ်ညပ်နေအောင် ကြည့်နေရကြသည့် သူ့လူ
တိုယ်လူပရိတ်သတ်အားလုံး၏ ပို၍ကျယ်လောင်သော ‘ဟား’သံကြီး
သည်..

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

ဦးနန္ဒတပည့်တွေသွားကြီးတွေ အဖွီးသားဖြစ်ကုန်ကြကာ ထိုး
ထားသမျှကို သိမ်းကျုံးယူကြ၏။ ဂျန်းရဲ့နောက်မှာရပ်နေကြသည့်
လူငယ်တွေမျက်နှာတွေ တင်းသွားကြပေမယ့် ထူးခြားသည့်လှုပ်ရှား
မှုမျိုး ဖြစ်မလာကြပေ။ ဦးနန္ဒက မပြီးဆုံးနိုင်သောရယ်သံမျှင်းမျှင်း
နှင့် အပုံလိုက်ချထိုးထားသည့် ငွေနဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေ စားပွဲပေါ်
မှာမရှိတော့ခြင်းအတွက် အရသာခံကျေနပ်နေခဲ့၏။

ကစားဝိုင်းတစ်ခုလုံး တိတ်ကျသွားသည်။ ဦးနန္ဒက မျက်မှောင်
ကုတ်၍ ငြိမ်သက်နေသည့်ဂျန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ အံ့ကြိတ်ထား
သဖြင့် တင်းခနဲတင်းခနဲ လှုပ်ခတ်နေသည့်မေးရိုးနှစ်ဖက်က စိုက်
ကြည့်နေသည့်သူရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ သိသာစေသောကျရုံးမှုပြယုဂ်ပင်..

“လူငယ်တွေဆိုတာ ဒီလိုပါပဲလေ..ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအထင်ကြီး
နဲ့..ယုံကြည်မှုလွန်ကဲတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းသဘောနော်လူကြီး
မင်း..ဆက်ကစားမလား ထပြန်မလား၊ ခုနမင်းပြောတဲ့မင်းရဲ့ဇနီး
တွေ..”

“ဟေ့လူ..”

ဂျန်းရဲ့နောက်မှာရပ်နေသည့်ဒီလေးက ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဖြတ်
အားလိုက်ပြီး..

“ကိုယ့်သိက္ခာနဲ့ကိုယ်နေစမ်းပါ..”

“အံ့မာ..မင်းကလားကွ..”

တပည့်တစ်ယောက်ကလက်ပြင်ပြီး ရှေ့တိုးလိုက်လျှင် ဦးနန္ဒ

က လက်ကာတားလိုက်ပြီး.. ၊

“အဟွန်း..ဟွန်း ကျုပ်ကမင်းရဲ့သူဌေးပြောလို့ ပြောတာပါ။ နေ့လည်း သူ့ရဲ့ထူထောင်စဟိုတယ်လ်ကြီးတစ်ခုလုံး ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်သွားပြီဆိုတော့..အဟမ်း ဟမ်း အဲဒါကြောင့်..”

သူပြောနေတုန်းဂျန်းရဲ့ဒေါသမျက်လုံးတွေ သူ့ဆီရောက်လာ လျှင်.. ၊

“ထပြန်ချင်ပြန်နိုင်တယ်လို့..အဟွန်း၊ မရှိရှိတာချထိုးတဲ့အထိ ကျုပ်ကလည်း မလုပ်စေချင်ပါဘူး..ပြိုင်ဘက်ချင်းငဲ့ညှာဖို့တော့ ကျုပ် သိပါတယ်..”

“ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီလိုထိုးနှက်အနိုင်ယူခံရတာကို အမုန်း ဆုံးပဲဦးနံ့..”

ဦးနန္ဒကိုလူအများကကွယ်ရာမှာ ဦးနံ့လို့ခေါ်ကြသည်။ သူ့က လည်းမကြိုက်။ ထို့ကြောင့် ဂျန်းခေါ်လိုက်တော့မျက်နှာပျက်သွား သည်။ သို့သော် ဂျန်းတစ်ယောက်ရှုံးမဲမဲနေတာပဲမို့ သဘောထား ကြီးလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်၍.. ၊

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ..ထိုးနှက်အနိုင်ယူသလိုပြောမိတာဆိုရင် ကျုပ် ကပဲတောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါနဲ့မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်လေး ပြောပါဦး။ ငွေမရှိတာလား..ဆက်မလုပ်ရဲဘူး ဖြစ်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အဲ မင်းမှာဦးသီလအောင်ရဲ့ကလပ်တွေ ရှိနေသေးတာပဲ..အကျအနစ် မယ့်..”

“ခင်ဗျားကျွန်တော့်ဇနီးကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်မို့လား..”

ဦးနန္ဒမျက်နှာကြီး သိသာစွာဝင်းထိန်သွားသည်။ လူကြီးမင်းဆီ တဲ့ကောင်လေးက မိန်းမတွေကိုအမည်ခံသိမ်းယူထားပေမယ့် မပေါင် သင်းဘူးဆိုတာ လူတိုင်းသိသည်။ ပြောနေကြတာက လူကြီးမင်းဆီ တဲ့လူက ဂေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နောက်တချို့ကပြောတော့ လူ ကြီးရဲ့နှုတ်ခမ်းနေသည့်ရောဂါရှိသည်လို့ ဆိုကြ၏။ ဒါကြောင့် သူ့မှာအမြဲ တမ်းဒေါသထွက်နေတဲ့ မျက်နှာတည်တည်ကြီးနဲ့ အလုပ်ကလွဲပြီး ဘာမှစိတ်မဝင်စားတာဟု.. ၊

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ဦးနန္ဒနှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးဖို့ဖို့ကြီးဖြစ်လာ

သည်။

“ဘာလဲကိုယ့်လူ မိန်းမတွေကိုချထိုးတော့မှာလား..”

“စဦးစားရမှာပဲ..ကိုယ့်အတွက်လက်သာကိုယ်ချွတ်ဖြစ်အောင် ဆော့ ချထိုးလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ..”

ဦးနန္ဒက ဂျန်းရဲ့မျက်လုံးတွေထဲကို မယုံသင်္ကာသလိုစူးစိုက် ကြည့်သည်။ ပြီးမှ.. ၊

“မဆိုးပါဘူး..မင်းကိုယ့်ကြည်ပါတယ်။ မဦးမချွတ်ပြောရရင် ဆော့ မင်းပေးရဖို့ဖြစ်လာရင် ကတိတည်ရမယ်နော်..”

“ကျွန်တော်တည်ရဲအောင် ခင်ဗျားဘယ်လောက်ချမလဲဆိုတာ သိချင်တယ်..”

“ဟား ဟား ဟား..သိပ်ရတာပေါ့ကွာ၊ ပြောပါဦး..မင်းမိန်းမ ခင်ယောက်လား သုံးယောက်စလုံးလား..”

“ကျွန်တော့်မှာ ဇနီးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်..”

“ဟမ်..”

ဦးနန္ဒနားရှုပ်သွားသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ..

“ဒါဆိုလည်းကျုပ်တောင်းဆိုရတာ အားနာရသက်သက်တာ ဆို..ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ပါအသာတွက် ထည့်လောင်းပါလား၊ ကျုပ် ကလည်း လဲယူရမယ်ဆို တန်ရာတန်ကြေးဖြစ်ရမှာပေါ့..”

ဂျန်းမျက်နှာနီရဲလာသည်။ နောက်ကလူရွယ်တွေကလည်း အံ့ ဆဲကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေကြ၏။ ဦးနန္ဒကပြုံးနေကာ သူ့နောက်ကိုလှည့် ပြုံး လက်ပြလိုက်၏။ အတက်ချီကုတ်သုံးလုံးတက်လာပြီး တစ်လုံး ပြီးတစ်လုံးဖွင့်ပြတာ ငွေစက္ကူတွေအပြည့်နှင့်ဖြစ်ကာ နောက်ထပ် ဆေးလုံးမြောက်သည် စာရွက်စာတမ်းဖိုင်တွေနှင့်.. ၊

“ဟောဒီမှာ..”

သူကဖိုင်တွေကိုထုတ်ပြကာ.. ၊

“ဒီမှာမင်းရဲ့လူကြီးမင်းနာမည်နဲ့ဘဏ်အသစ်က စာရွက်စာ တမ်းတွေ..ဒီမှာကကျုပ်ရဲ့..”

“ခင်ဗျားအားအထားရဆုံး ‘ရေပြာ’ နိုင်ငံခြားလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ထုံးထည့်လိုက်ရင် ပိုပြည့်စုံတာပေါ့..”

“ဟင်..ဘာ..”

“ဟိုငွေအိတ်တွေပြန်သိမ်းပြီးတော့ပါ..ကျွန်တော်ကငွေမလိုရင် ဘူး၊ ပစ္စည်းပဲမက်တယ်..”

“မင်းတောင်းဆိုနေတာလားလူကြီးမင်း..တကယ်ဆို မင်းမိန်းမသုံးယောက်စလုံးဖြစ်ဖြစ် နောက်ထပ်ရှိသေးရင်ဖြစ်ဖြစ် ဘာဂျင်တွေမဟုတ်ဘူးနော်..”

“ခင်ဗျားများမက်မောနေသလားလို့ပါ..ကျွန်တော်ချထိုးနိုင်တာလည်း ဒါပဲရှိတာ၊ မထိုးရဲရင် ပွဲသိမ်းပြီး..”

“နေဦး..”

ဦးနန္ဒက လျှာတစ်ချက်သပ်၍ နှုတ်ခမ်းတွေကိုဖိပိတ်ပစ်ရင်း- “အိုခေလေ..ပွဲကသိပ်မမျှပေမယ့် မင်းကကွဲထားတဲ့လူဆိုတော့ ကျုပ်ကလျှော့ရမှာပေါ့၊ ပြန်စမယ်..”

ကဒ်တွေပြန်ဝေနေကာမှ ဦးနန္ဒကသူတင်ထားသည့်သေတ္တာတွေကိုကြည့်ပြီး ဂျန်းဆီအကြည့်ရောက်ကာ.. ၊

“ကျုပ်တို့ချင်းယုံကြည်မှုနဲ့လုပ်ကြတာဆိုတော့ နောက်မှမမုန်းချင်ဘူးနော်..”

“ဟွန်း..”

ဂျန်းကခပ်ကြိတ်ကြိတ်ပြုံးပြီး ကဒ်တွေကိုကောက်ကိုင်၏။ ထစားပွဲသည် သူကသာမလို ကိုယ်ကသာမလိုရင်တမမနှင့် ပင့်သင်္ကမရွက်ရဲအောင်ရှိနေခဲ့ပြီး တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြောက်မက်ဖွယ်ကြီးစိုးနေခဲ့၏။ ဦးနန္ဒမျက်နှာပြုံးယောင်သမ်းလာကာ မျက်မှောင်ကုတ်အကျပ်ရိုက်နေသော ဂျန်းကိုမျက်လွှာပင့်ကြည့်၏။

ပြီးတော့ ကိုင်ထားသည့်ကဒ်ကို အသာလေးချပြီး ရှေ့တိုးပြလိုက်လျှင်.. ၊

“ဟာ..”

နှစ်ဖက်လူရွယ်တွေ ဟင်ခနဲဟာခနဲဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ဂျန်းက မျက်တောင်ဖျားတွေစိုက်ခနဲဆင်းသွားပြီး လှမ်းကြည့်ကာ ခဏငြိမ်နေလျှင် ဦးနန္ဒကသွားကြီးဖိုးလာလျက်.. ၊

“အိုခေလေ..ကျုပ်ရဲ့လုပ်ကီးဂဏန်းကိုက Kဆိုတော့လည်း..”

“ခဏနေဦးလေ..”

ဂျန်းကပြောပြီး ကဒ်ကိုချပြလိုက်၏။ တစ်ဝိုင်းလုံးအသံတွေ ဆိတ်ကျသွားခဲ့၏။ Aတွေပူးနေသည့်ကဒ်ကိုကြည့်၍ ဦးနန္ဒမယုံနိုင်ချင်စိမလွှဲနိုင်အောင်ကြည့်နေရင်း မျက်လုံးမခွာနိုင်.. ၊

နဖူးမှာချွေးစတွေ ချက်ချင်းစို့တက်လာလျက် ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ကာ.. ၊

“မင်းငါ့ကိုလုပ်ကြံတာပဲ..”

“နှစ်ဦးသဘောတူ ကစားကြတာပါ..”

“မဟုတ်ဘူး..”

ဦးနန္ဒခေါင်းခါလိုက်တာနှင့် သူ့နောက်ကလူရွယ်တွေက သေတ္တာတွေကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပြန်သိမ်းသည်။ ဂျန်းကသူတို့ထက်မြန်၏။ ဖဲကဒ်တွေကို အထပ်လိုက်ကောက်ယူလိုက်ကာ သေတ္တာကိုဆွဲလိုက်သူ၏မျက်နှာဆီ အထပ်လိုက်ပစ်ထည့်လိုက်၏။

“အား..”

ထိုလူမျက်နှာအုပ်၍ အိတ်လွတ်ကျသွားလျှင် သူ့လူတွေလက်ထဲ အိတ်ကရောက်သွားကာ.. ၊

“ဦးနန္ဒ..”

“အ..ဟေ့ မင်း..”

ဦးနန္ဒ၏စားပွဲထောက်၍ ထရပ်ဖို့ပြင်လိုက်သော လက်တစ်ဖက်ဆီမှာ ဝီစကီသောက်ထားသည့်ဒေါက်ဖန်ခွက်နဲ့ ဖိကပ်ထားလိုက်ပြီး.. ၊

“ထွက်ပြေးဖို့မလိုပါဘူး..”

“မင်း..”

ဦးနန္ဒက ဖန်ခွက်ကိုဖိညှစ်ခွဲပစ်ရန် ဖိကိုင်ထားသောဂျန်းရဲ့ လက်ခုံက ထောင်ထနေသည့်သွေးကြောတို့ကိုကြည့်ကာ အသက်ရှူတွေပြင်းနေခဲ့ပြီး.. ၊

“လက်ကိုလွှတ်..ဟေ့ကောင်..”

“ကျုပ်တို့ချင်းကတိတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာမှာ..ကစားခွဲလေးကျမှပဲ ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြံရတယ်လို့..”

သျှင်မ

“ဒါ..ဒါပေမယ့် မင်းငါ့ကို ငါ့လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး ချမထိုးထိုးအောင်..”

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

မြူဆွယ်တာလို့ပြောကာနီးမှ ဦးနန္ဒမျက်နှာကြီးနီရဲသွား၏။ တကယ်ဆိုကစားပွဲရဲ့ပရိယာယ်ဟာ ကစားသူရဲ့အရည်အချင်းပဲဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်လူကကိုယ့်ကို အကဲခတ်နေချိန် ကိုယ့်မျက်နှာပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်သည့်အနိုင်အရှုံး၏ အရိပ်တွေကို တစ်ဖက်လူမသိအောင် ကာကွယ်ရင်းသိစေလိုက်တာဟာ ကျွမ်းကျင်မှုတစ်ခု.. ၊

ဦးနန္ဒကိုယ့်ရဲ့ညှပ်ဖျင်းမှုအပေါ် တက်တခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေခဲ့၏။ တကယ်တော့ရန်သူကို အထင်သေးမိခြင်းသာ။ လူကြီးမင်းဆီသည့် မာန်တက်နေသည့်စီးပွားရေးသမားပေါက်စနှင့် သူကစားခဲ့ဖူးတာ အကြိမ်ကြိမ်။ လေးကြိမ်မှာ နှစ်ကြိမ်ကအချို့ကြီးနိုင်ခဲ့တာဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ်မှာ ဒီကောင်လေးအံကြိတ်ပြီးငုတ်တုတ်မေ့ကျန်ခဲ့သည်

ပြီးတော့ ဒီကောင်လေးကလောင်းကစားပြီဆို မိုက်ရူးရဲဆန်လွန်း၏။ ဒါတွေကြောင့် သူသတိလစ်သွားခဲ့သည်။ ခုတော့ ကျားအိုကြီးကို ကြွက်ကလေးက ဟားတိုက်လှောင်ရယ်နေပါပြီ.. ၊

“အားလုံးပြန်ချထားလိုက်ကြ..”

ဂျန်းကနောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် သူ့ကောင်လေးတွေက အိတ်တွေကိုမတွန့်မရွံ့ပြန်ချထားကြ၏။ ဂျန်းကဖန်ခွက်ကို ဦးနန္ဒလက်ပေါ်က ပြန်ရုတ်ပြီးမှ စားပွဲအလယ်လောက်မှာ ဖိခုံပစ်လိုက်၏။

ဦးနန္ဒတွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အားလုံးမျက်နှာတွေပျက်ကုန်ကြ၏။ ဂျန်းကသူ့လက်မှာစိုက်လျက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဖန်ကွဲစတို့ကို အေးဆေးနှုတ်ဖယ်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ တစ်စချင်းပြန်တင်ရင်း.. ၊

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ကစားခဲ့တာပါ..ကလေးသူငယ်တွေလို လက်သီးဆုပ်ကပ်ကြိမ်းပြီး အိုးပုတ်တောင်းယူတာမှမဟုတ်တာ အဲ့လိုကပ်ကြိမ်းရင်တောင် ခံရတာကကျုပ်ဆိုရင် သဘာဝကျသေးတယ်..အဟွန်း..”

ဦးနန္ဒဒေါသတွေကြီးကာ ရှက်စိတ်ကြောင့်မျက်နှာကြီးက အ

ဝတ်စနီလို ရဲတွတ်လာ၏။

“ကျုပ်ဘက်ကလုပ်ကြံတယ်ထင်ရင်လုပ်ပါ..ဘယ်လိုရှာကြည့်ချင်သလဲ..”

ဂျန်းကနေရာမှထရပ်ကာ လက်နှစ်ဖက်မြောက်ထားလိုက်သည်ပြီးတော့ ထိုင်ခုံကိုနောက်ပြန်ကန်လိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်သေး၏။ ဦးနန္ဒမျက်လွှာချလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာသူ့လက်ဝါးနဲ့ပွတ်ချလိုက်သည်။ လူရွယ်တွေက ဂျန်းကိုရှာမလို့ ရှေ့တက်လာကြတော့ လက်ကာတားလိုက်ပြီး.. ၊

“အားလုံးထားခဲ့လိုက်တော့ ပြန်မယ်..”

“ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေအတွက် ထပ်ကစားချင်ရင်ဖြစ်တယ်.. ကြိုက်တဲ့နေရာကိုချိန်း၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ကိုကျုပ်ကပဲ သတ်မှတ်မှာ..”

ဦးနန္ဒမျက်နှာ ကောက်ကျစ်မှုများနှင့် ဝင်းခနဲမော့လာ၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ.. ၊

“သဲနဲ့ခဲယူ လူကြီးမင်း..”

“အဟွန်း..”

ကစားပွဲ၏အဆုံးအဖြတ်က ရိုးရှင်းစွာပြီးဆုံးခဲ့လေသည်။ သူ့ဌေးကြီးဦးနန္ဒသည် နေ့ချင်းညချင်းမှာလုပ်ငန်းတွေလက်မဲ့ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး လူကြီးမင်းကတော့.. ၊

အခန်း(၂၃)

“လူလေး...လူလေး..”

“ကျွန်တော်ဒီမှာ..”

ဦးပွကြီးက နောက်ဖေးကအိပ်စင်တန်းလျားလေးဆီသွားပြီး ဓာတ်မီးထိုးကြည့်နေခဲ့၏။ နောက်ကအသံကြားမှ လှည့်ကြည့်လိုက်တာ.. ၊

“ဟေ..ငါ့ကောင်လေးအိပ်ထားပုံလည်းမရှိပါလား၊ ညဦးက သောက်ထားလို့အိပ်နေတယ်ထင်တာ..”

ဂျန်းကဆံပင်တွေဖားလျားပြေကျနေလျက် နဖူးကဆံပင်တွေထိ သိမ်းလှန်ထားတာကပိုကရို။ ပြီးတော့ အတွင်းခံအင်္ကျီမပါဘဲ ဂျင်း အင်္ကျီကို ဒီတိုင်းစွပ်ထားတာမို့ ရင်ဘက်ကဒီတိုင်း။ ဂျင်းဘောင်းဘီကို ခူးထိလိပ်တင်ထားသဖြင့် ကြမ်းရှုသောခြေသလုံးမွှေးတွေကို တိုင်းမြင်နေရသည်။

လူပုံကနုချင်ပေမယ့် မုတ်ဆိတ်ရာပါးသိုင်းရာတွေနှင့် အခြေတမ်းမှုန်ကုတ်ကုတ်ဖြစ်နေတတ်သည့် မျက်ခုံးအစုံကြောင့် သူ့မျက်နှာက ရင့်ရော်နေ၏။

ဦးပွကြီးက ဓာတ်မီးကိုမပိတ်ဘဲထားခဲ့ပြီး အထဲဝင်၍အလှူလုံးတွေကို သွားဖွင့်လိုက်၏။ ခြံထဲမှာမြုပ်ကွယ်နေသည့်မီးတွေ တစ်ပြိုင်တည်းလင်းလာသဖြင့် တစ်ခြံလုံးကကဗျာဆန်အောင်လှသွားလေသည်။ အားလုံးသည်ကြက်ဆီရောင်လင်းထိန်နေသည့် အကြည့်ရောင်မီးတွေဖြစ်ကာ ခြံထဲမှာပန်းမျိုးနွယ်တွေလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် ရှိနေတာမဟုတ်ပေ။

အစိမ်းရောင်ကျောက်ခက်ပင်အုပ်လေတွေကို အကွက်ချစိုက်ထားကာ စိန်ပန်းပင်တွေငါးပင်လောက်ရှိသည်။ တရုတ်စကားပင်တွေလည်း ရှိ၏။ လူတွေအမြင်မှာ ဒီလိုအပင်တွေကို တမင်အကွက်ချစိုက်ထားတာ ဆန်းရင်ဆန်းနေမှာပေမယ့် ဂျန်းရင်ထဲကနာကျင်မှုတွေအတွက်ကိုယ့်ဘဝနဲ့တူသော စိန်ပန်းတွေကအားအင်ပဲဖြစ်သည်။

တရုတ်စကားပင်ကတော့ သူ့ပုံစံကိုက ဒဏ္ဍာရီဆန်သည့်သဘာန်ရှိတာမို့ နှစ်သက်တာသက်သက်ပင်။ ဒီအပင်တွေမှာ လျှပ်စစ်မီးကြိုးတွေသွယ်ကာ မီးလုံးတွေအလှဆင်တာက ဦးပွကြီးရောက်လာမှ လုပ်ခဲ့တာဖြစ်ကာ.. ၊

“ဘယ်လိုလဲဂျန်း..သဘောကျရဲ့လား..”

ဂျန်းက လင်းထိန်နေသည့်ခြံကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ကာ အိပ်စင်ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်၏။ မိုးချုပ်စတည်းက ဦးပွကြီးရဲ့အိမ်လေးထဲလာပြီး ထိုင်သောက်နေတာဖြစ်သည်။ သူလိုတာက တစ်ယောက်တည်း တစ်ခန်းစီမဲ့တွေ့ပြီး အရက်ကိုရေလိုမျိုးချနေဖို့.. ၊

“အလှအပတွေက ကျွန်တော်နဲ့မသက်ဆိုင်ဘူးလို့ ခံစားမိနေတာကြာပါပြီ..”

နာကျင်မှုတွေပွင့်အံလာခဲ့သည်။ ဦးပွကြီးကပြုံး၏။

“မင်းထင်တာပါလူလေးရယ်..ဒီမီးတွေဖွေးခနဲလင်းသွားတော့ ခြံကို မင်းကြည့်နေတဲ့မျက်လုံးတွေက ကြည်နူးမှုတွေနဲ့ပါ..”

ဂျန်းကပြုံးလိုက်ရင်း ဆံပင်တွေဖွနေ၏။ ဦးပွကြီးက အထဲကနေ ရေခွေးကြမ်းပါသည့်ဓာတ်ဘူးနှင့် ကန်စွန်းဥပြုတ်နဲ့မြေပဲပြုတ်ထည့်သည့် ပန်းကန်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုယူလာပြီး သူ့ရှေ့မှာ တည်ခင်းပေးနေရင်း.. ၊

“ကိုင်း..ရေခွေးနဲ့တော့သိပ်မလိုက်ဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ရေခွေးကြမ်း..မင်းကသွားရည်စာတွေစားပေါ့..”

ဟိုအရင်တည်းက ဂျန်းနဲ့အတူနေလာခဲ့တာမို့ ဂျန်းကြိုက်စရာ သွားရည်စာတွေဆို ဦးပွကြီးတော်တော်များများသိထားခဲ့၏။ ဝါပြင်ဒီညဂျန်းတစ်ခုခုအတွက် ရင်နှင့်အောင်ခံစားနေရပြီမှန်း တွက်မိနေတဲ့ အထိ ဂျန်းအပေါ်နားလည်နေခဲ့သူ.. ၊

“အရက်သမားတွေတောင် ထမင်းစားမပျက်တဲ့သူဆို ခံနိုင်ရည် ရှိတယ်ကွ..မင်းတအားသောက်ထားတာမို့လား၊ ရော့ အစားလည်း စားဦး..”

“ကျွန်တော်သိပ်မသောက်ပါဘူး..”

“ဟုတ်လို့လားဂျန်းရာ..”

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်တော်တအားသောက်မိရင် တစ်ညလုံးမနိုး တော့ဘူး..”

“ဪ..မင်းလည်း အရက်သောက်မှအိပ်ရတာကိုး..”

ဂျန်းကရယ်၏။ ဒါကိုသူများကြားရင် ရွဲ့ပြောနေသည်ထင်ကြ လိမ့်မည်။ ဂျန်းဘယ်လိုနေထိုင်စားသောက်နေသည်ကို သိထားသည့် ဦးပွကြီးကတော့ ရွဲ့ပြောတာမဟုတ်ပါ.. ၊

“ငယ်တုန်းကတော့ကိုယ့်ရဲ့လောဘ ဒေါသ မောဟတွေကြောင့် လေ..နောက်ပြီး လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကိုယ်ခန္ဓာဖွဲ့စည်းပုံ ခြင်းတူပေမယ့် ဓာတ်ကြီးလေးပါးသက်ရောက်ပုံခြင်း မတူကြတော့ တစ်ယောက်အတွက်ဆေးက တခြားတစ်ယောက်အတွက်ဆေးမဖြစ် တာတွေရှိတယ်..တစ်ခါတလေအဆိပ်ကိုမျိုချလိုက်မှ သေမယ့်ရောဂါ တောင် ပျောက်သွားသေးတယ်..”

“ဟုတ်တယ်..အဲ့ဒါတွေကျွန်တော်လက်ခံတယ်..”

“လက်ခံမှာပေါ့..မင်းကအဲ့ဒီလိုလူပဲ၊ တကယ်တော့ကွာ ခေတ် မီဆေးပညာတွေနဲ့တောင် တွက်ချက်မမီအောင် ဆန်းပြားတဲ့လူတွေ ရောဂါဘယတွေရှိနေတာဟာ ကံ ကံ၏အကျိုးတွေပဲကွ..မိမိပြုခဲ့တဲ့ ပါရမီအကြောင်းကံတွေ ဆုတောင်းတွေပဲ..”

စကားရပ်လိုက်ပြီး မြေပဲပြုတ်ခွာစားနေသည့် ဂျန်းကိုစိုက်ကြည့် ကာ.. ၊

“မင်းလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ..ဖြစ်ချင်တာတွေလည်း ခုဖြစ် နေပြီပဲ၊ ငါပြောချင်တာက မင်းရဲ့ပါရမီအကြောင်းကံကြောင့် မစား ဘဲနေခဲ့လည်း နေနိုင်တယ်..မအိပ်ချင်လောက်အောင် လောဘမော ဟတွေဖုံးလွှမ်းပြီး ကြိုးစားနေတုန်းကလည်း မအိပ်ဖြစ်တာတွေက ဘာမှ ပြဿနာမရှိဘူး..အဲ့ဒါတွေက မင်းတစ်သက်လုံးတော့ အ

ကောင်းတိုင်းရှိနေမှာ မဟုတ်ဘူးဂျန်း..”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်..ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါတွေကိုကျွန်တော်ဖြစ် ချင်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ ကြိုးစားဖယ်ရှားခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး..”

“မှန်တာပေါ့..လူတွေက ငါမအိပ်ဘူး မစားဘဲနေမယ်လို့ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုစေခိုင်းလို့ မရဘူးလေ၊ မင်းဒီနေ့ခုလိုချမ်းသာကြွယ်ဝရမှာ ခြံ့လို့..မင်းဘဝနဲ့မင်းရဲ့ကြိုးစားမှု လိုက်ဖက်အောင် မင်းရသင့်တာ တွေကို ကံကအကျိုးပေးတာပဲ..ဒါပေမယ့် လောကကြီးကအကောင်း တွေချည်းတစ်လျှောက်လုံး ပေးနေမှာမဟုတ်ဘူးလေ..”

“ကျွန်တော်ပြည့်စုံနေပြီ..နားပါတော့လို့ ဦးပွကြီးပြောနေတာ လား..”

“ဟုတ်တယ်..”

ဂျန်းက မြေပဲပြုတ်ကိုခွာ၍ အစေ့ကိုမြှောက်လိုက်ပြီးမှ ပါးစပ် ဘပြီး ဖမ်းထားလိုက်ကာ.. ၊

“အဲ့ဒါမှားတယ်..ကျွန်တော်လိုချင်တာတွေ မပြည့်စုံသေးဘူး..”

“ပြည့်စုံနေတာကို မင်းကယူမှမယူဘဲ..မင်းရင်ထဲမှာ နာကျည်း ခုတွေ မာန်မာနတွေခံနေတာကွ၊ တစ်စုံတစ်ခုကိုလိုချင်ရင် လက်ဝါး ဖြန့်ထားမှ ဖမ်းဆုပ်မိမယ်..မင်းလက်ဝါးကိုမှောက်ထားရင်တော့ မင်း လက်ပေါ်မှာ ဘယ်လိုရတနာပဲတင်နေနေ ရယူဖို့ခဲယဉ်းမှာပဲ..”

“ကိုယ်မလိုချင်ရင်တော့..”

“ဒါကကိုယ်ဖမ်းဆုပ်မိပြီဆိုမှ ကိုယ့်သဘောလေ..လက်ခုပ်ထဲ ထာရေ မှောက်လိုမှောက် သွန်လိုသွန်ဆိုတာ..”

ဂျန်းကမြေပဲတွေလက်နဲ့ဆုပ်နှိုက်ပြီး နေရာမှလျှောက်ထွက် သွား၏။ သွားနေရင်းမှ.. ၊

“လက်ဖြန့်တောင်းရတာကို သိပ်မုန်းတယ်..အထူးသဖြင့်အဲ့ဒီ ခိန်းမနဲ့ပတ်သက်သမျှ..”

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ မင်းကြိုးစားခဲ့တာတွေပါလူလေးရယ်..လူ တစ်ယောက်ဟာရည်မှန်းချက်ကြီးမားနေလေ ကြိုးစားလေပေါ့၊ မင်း သည်း..”

“သူ့ကိုရည်ရွယ်ခဲ့တာ သူပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း သူ့ကိုပြန်ပေးဖို့ပဲဦး

ပွကြီး...တခြားစွဲလမ်းတာမျိုးမဟုတ်ဘူး..”

“ဒါကတော့ အချိန်ကစကားပြောသွားမှာပါ..”

သူဘယ်လိုပြောပြော ရိုးအပေါ်မှာသူစွဲလမ်းခဲ့တာအပေါ် အရောင်ဆိုးကြည့်နေသည့်ဦးပွကြီးကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ ဦးပွကြီးကတော့ အတွင်းကဒီကရေးရင်းကို ဒီတိုင်းမြင်ရအောင် လှပနေသည့် တိုက်ကြီးကိုပဲ လှမ်းကြည့်နေရင်း သူနဲ့အတူယှဉ်တွဲလျှောက်လျက်

“မင်းကိုငါပြောခဲ့တယ်နော်ဂျန်း..လူကြီးအုပ်ထိန်းသူလို ကျွန်ုပ်

ကိုသတ်မှတ်ရင် အမြင်မတော်တာပြောရင်တော့ မင်းလက်ခံရမယ်..”

“ဦးပွကြီးက အမြင်မတော်ဖြစ်နေပေမယ့် ကျွန်တော်ကလက်ခံနေတဲ့ကိစ္စမျိုးတော့ ခြွင်းချက်ထားပေးဖို့လိုတာပေါ့..”

ဦးပွကြီးကပြောသလောက် ဂျန်းကလည်းခေါင်းမာစွာငြင်းဆန်နေ၏။ သို့သော် နှစ်ယောက်ပြိုင်တူတိတ်ဆိတ်သွားချိန်မှာ ဂျန်းကဟွန်ခနဲရယ်လိုက်ပြီး.. ၊

“မနေ့ညကကျွန်တော် တစ်ဝိုင်းသိမ်းခဲ့တယ်..လုံးဝကိုပိုင်လာခဲ့တာ အဟွန်..”

“အဲ့ဒါဘာကြောင့်ဆိုတာ မင်းသိနေတယ်မို့လား..”

ဒါကျတော့ ဂျန်းကခေါင်းညိတ်၏။ ဦးပွကြီးကလည်း ကျေနပ်သွားကာ.. ၊

“ငါပြောမယ်ဂျန်း..ကြာနွယ်ရိုးဆိုတဲ့မိန်းကလေးက မင်းထက်မြောက်နှစ်လောက်တော့ အသက်ကြီးပေမယ့် မင်းနဲ့သူကပဋ္ဌာန်းဆက်အရမ်းနီးခဲ့ကြတယ်..တို့မမြင်နိုင်တဲ့အကျိုးအကြောင်းတွေကြောင့် မင်းတို့ချင်းအဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ ဆုံခဲ့မှန်းခဲ့ကြပေမယ့် ဒီတိုင်းအဆုံးသတ်ရမယ့်လူတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်းဆင်ခြင်ကြည့်..”

ဂျန်းက မြေပဲစားနေရင်း အခွံတွေချည်းကျန်တော့ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ပင်ခြေမှ စုပုံမလိုကပ်သွား၏။

“နေ..နေ ဒီမှာထည့်..”

ဦးပွကြီးက အဆင်သင့်ယူလာပုံရသည့် အိတ်ပါးလေးတစ်လုံးကို အဝလေးဖွင့်ထားပြီး ကမန်းကတန်းလှမ်းတားရင်း အနားရောက်

ကျန်းကအပြစ်ရှိသည့်ကလေးလို ရပ်ကျဲကျဲနှင့်အိတ်ထဲကို အခွံတွေထည့်လိုက်ကာ.. ၊

“ဘာဖြစ်လို့လဲဦးပွကြီးကလည်း ပင်ခြေမှာပုံတော့ မြေဩဇာမရှိဘူးလား..”

“မြေဩဇာဖြစ်တဲ့ဘဝဘယ်ရောက်မလဲ..ကြွက်တွေ ပုရွတ်ဆိတ်ဆွတ်ယှဉ်ပြီး သစ်မြစ်တွေပျက်စီးတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် စားကြွင်းစားကျန်ဆိုတာ စည်းကမ်းမဲ့မပစ်ရဘူးကွ..”

ရင်ထဲမှာကြည့်နူးသွားသည်။ ပိုက်ဆံပေးနိုင်တိုင်း ခေါ်ခိုင်းလို့ နေသည့်လူတွေ ခြေထောက်ပြေးသုတ်ပေးတာတောင် သူဂုဏ်မယူဘဲပဲ။ ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက်နားလည်သောလူကြီးတစ်ယောက်၏ ချစ်တတ်ကြင်နာခြင်းကသာ ငယ်စဉ်အခါ မိဘရင်ခွင်ရိပ်မှာ ခံစားခဲ့သည့်နွေးထွေးမှုမျိုးကို ပေးစွမ်းသည်ဖြစ်ရာ.. ၊

“ဦးပွကြီး ကျွန်တော်ဘယ်နေ့ပြန်လာမလဲမျှော်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တကယ်ယုံသွားပြီ..”

“ဪ..ဪ ခုမှ..”

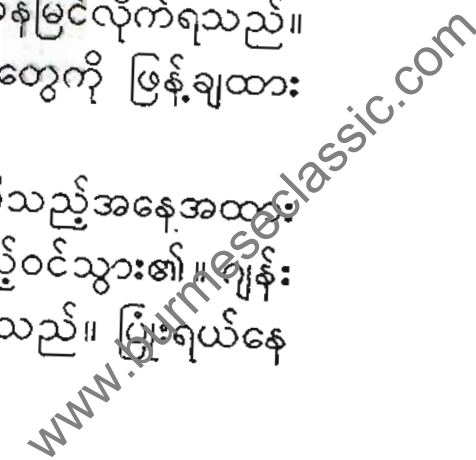
ဂျန်းကရယ်လိုက်ရင်း ဦးပွကြီးပခုံးကိုဖက်၍.. ၊

“အဲ့လိုမဟုတ်ဘူး..တကယ်ကြည့်နူးတဲ့အခိုက်အတန့်လေးတွေ မှတ်တမ်းတင်မိတာမျိုးပါ။ ကျွန်တော်ချမ်းသာအောင်ကြိုးစားခဲ့တာက အဲ့ဒီလူတစ်စုကို နင်းဖြတ်တက်ချင်တာ တစ်ခုတည်းပဲ..ကျွန်တော့်ဘာမှမပါဘူး..”

“ကျန်တာဆိုတာ ဘာတွေများလဲ..”

ဂျန်းက စကားပင်မှာနွယ်ပြီးဆင်ထားသည့် မီးလုံးတွေကိုမော့ကြည့်နေရင်း အံ့ကြိတ်၏။ ထိုစဉ် အပေါ်ဆုံးထပ်ဆန်းရှိတ်ပေါ်က မီးပင်တွေကြားမှာ အရိပ်လေးတစ်ရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည်။ ဤရောင်ဆွယ်တာလက်ရှည်လေးနှင့် ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချထားသည့် ကြာနွယ်ရိုး.. ၊

သူမော့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည့်အနေအထားဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူမကဖျတ်ခနဲလှည့်ဝင်သွား၏။ ဂျန်းက အတုအမတ်သုတန်းသည်မျက်ခုံးတန်းတွေ ကုတ်ကျသွားသည်။ မြို့ရယ်နေ

သည့်မျက်နှာ ပျက်ယွင်းသွားတာနှင့် ဦးပွကြီးကလည်းသူကြည့်နေသည့်နေရာကို လှမ်းကြည့်၏။ ထိုအခါ ဘယ်သူဘယ်ဝါမသဲကဲ့သော လှုပ်ရှားသွားသည့်အရိပ်တစ်ရိပ်ကို မြင်လိုက်ကာ.. ၊

“ကြာနွယ်ရိုးလား...”

“အဲဒီနေရာကို သူပဲထွက်ခွင့်ရှိတာ..”

“မကပါဘူးဂျန်းရာ..မင်းသူ့ကိုပေးထားတဲ့အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးပါ..”

ဂျန်းဘာမှမပြောဘဲ ထိုနေရာကိုကျောခိုင်း၍ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တည်ငြိမ်သည့်အလှနှင့် ည၏ကောင်ကင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း.. ၊

“ဒါဘာမှမဟုတ်ပါဘူး..တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်မွေးထားရင် နေရာစားစရာပေးရတာပဲ၊ နောက်ပြီး..”

သူစကားမဆက်ဘဲ အကြာကြီးနေ၏။ ဦးပွကြီးကလည်း သူပြောလာမည့်အကြောင်းပြချက်တွေကိုစောင့်ပြီး တစ်ခွန်းမှမမေးဘဲနေ၏။ အတော်ကြာမှ လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ထောက်၍ ဦးပွကြီးထိုင်သည့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“ပြီးတော့ ဦးပွကြီးသိလား...”

“သိတာပေါ့..”

ချက်ချင်းပြန်ဖြေတော့ ဂျန်းကရယ်ကာ.. ၊

“အဟွန်း..ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ပြန်နီးလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်မြင်လာရတယ်..”

“အေးလေ..ကျေးဇူးရှိတော့ ကျေးဇူးတွေဆပ်နေတာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နူးနူးညံ့ညံ့..”

“ဒါကဖြစ်စဉ်တစ်ခုပါပဲ..ကျေးဇူးတွေဖြစ်လာဖို့မှမရှိတာ..”

“အဲဒါပဋ္ဌာန်းဆက်တွေပါ..မင်းဒီကိစ္စတစ်ခုကျမှနားကောင်တာ ငါနားမလည်နိုင်ဘူးဂျန်းရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ပဲပတ်သက်တာမဟုတ်ဘူးလား..မင်းရဲ့စိတ်အာရုံတွေက သူနဲ့ဝေးနေရင် ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့အနီးအနားမှာရှိနေတိုင်း ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို လောဘာလောဘာဖြစ်လာမလဲကြိုမြင်နိုင်တယ်..”

ဦးပွကြီးစိတ်မရှည်သလိုပြောတော့ ဂျန်းကငြိမ်နေ၏။ ရိုးနဲ့သူတောင်ဆုံဆည်းခဲ့သည့် ညနေခင်းလေးပါပဲ။ သူမကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ထိုယ်မသိဘူးခဲ့သည့်သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်လည်းဖြစ်ကာ ဆံပင်ညှည်တွေဖြန့်ချထားလျက် မော့ငေးနေချင်ဖွယ်တင့်တယ်သည့် သူမရဲ့ ခင်စွယ်မျက်နှာလေးကြောင့် တမေ့တမောငေးကြည့်နေခဲ့မိ၏။

ထိုခဏအတွင်းမှာ သူဒီရွာကနေထွက်ခွာရတော့မည်ဆိုတာ အာရုံထဲမှာထင်ဟပ်လာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အဖြူရောင်ကားလေးတစ်စီးရယ် သူမရယ် သူရယ် ပြီးတော့ ရှုပ်ထွေးသည့်ပြဿနာအဝဝနှင့် ခိုရိပ်တွေက မသဲကွဲပေ.. ၊

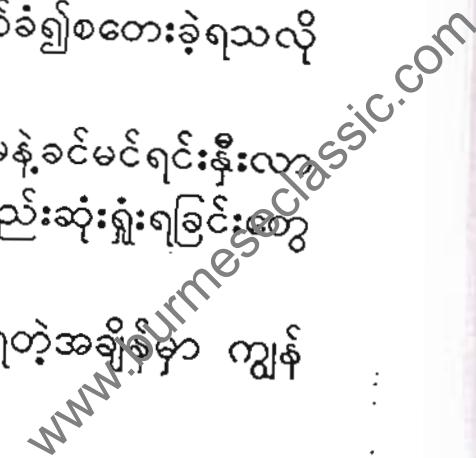
သို့သော် ထိုကားဆီကို သူတန်းတန်းမတ်မတ်ရောက်အောင် သွားခဲ့သည်။ လူတွေဒီထိရောက်လာကြမည်ကိုလည်း ကြိုသိနေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဘယ်သူမှပြန်မတွေ့နိုင်အောင် သူပုန်းနေနိုင်ခဲ့သည်။ သူမကို သူကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်နေသမျှ သူမကအံ့ဩဟန်တစ်ချက်လောက်နှင့် သဟောက်သဟမ်းတွေလုပ်ခဲ့သည်။ ဖြစ်လာတော့မည် ကိုယ်ဟာသူငယ်နှစ်စားအရွယ် သူခိုးကြမ်းပိုးအဖြစ်နဲ့သာ..

သူအချုပ်ထဲရောက်တဲ့အထိ ညာတာချင်တဲ့လူကတစ်ယောက် နှစ်ယောက်စ။ အနိုင်ကျင့်နှိပ်စက်ချင်တဲ့လူတွေက ဒုနဲ့ဒေး။ သို့ကြောင့် အရွယ်နဲ့မတန်အောင်ရိုက်နှက်နှိပ်စက်ခံခဲ့ရသည်။ ဒါပေမယ့် သူမကိုရှာဖို့စိတ်က တွန်းအားပေးနေခဲ့သည်။

ကြာနွယ်ရိုးဆိုသည့်နာမည်ရယ် သူမရဲ့ဆံပင်ဟော့ဝဲဝဲနေသည့် ခိုရိပ်ရယ်ဟာ သူနဲ့အာရုံများမှာ မပျောက်မပျက်စွဲထင်နေခဲ့၏။ သူမကိုရှာအရပ်ကို ခြေဦးလှည့်မိပြီဆိုတည်းက သူ့ဒုက္ခကိုသူသိသည်။ အိမ်ရှေ့မှာရပ်နေသည့်အချိန်သည် ကိုယ့်ကိုတုတ်နှောင်ရိုက်နှက်မယ့် သူတွေ ရောက်လာကြမှာကိုသိလျက်နှင့် အမိုက်ခံ၍စတေးခဲ့ရသလို ဖြစ်ခဲ့.. ၊

သူမမျက်နှာကို ကြည့်ချင်နေခဲ့သည်။ သူမနဲ့ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့တဲ့ ဇွတ်တိုးကြိုးစားချင်ခဲ့၏။ အားလုံးဟာနာကျည်းဆုံးရှုံးရခြင်းတွေ အဖက်တင်ခဲ့ပြီး.. ၊

“သူ့ကိုအဲလိုမိန်းမမျိုးပဲဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်

တော်အရမ်းရွံ့သွားခဲ့တာ..”

ဂျန်းက အတွေးတွေကိုအသက်သွင်းလိုက်ရင်း ဟွန်းခနဲမဲ့သည်
“မိန်းမတွေနှုတ်က ဘာဖြစ်ဖြစ်ပြောထွက်လာတဲ့မိန်းမညာဏ်
ဆင်ခြေတွေကို ကျွန်တော်မုန်းတယ်..”

“မင်းအမေကျတော့ အဲ့လိုစကားတွေပြောတာ မင်းကြားဖူး
လား..”

ဂျန်းမျက်နှာတင်းသွားသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးပွကြီး
ကလည်း တည်ငြိမ်စွာဖြင့်.. ၊

“စိတ်ဆိုးစရာစကားမဟုတ်ပါဘူး..ဖြေလည်းမဖြေနဲ့၊ ငါ
တာကိုပဲ မင်းစဉ်းစားကြည့်လိုက်..မိန်းမညာဏ်ဆိုတာ လျှပ်တပြတ်
ပေါ်လာတဲ့ ဖြတ်ထိုးညာဏ်ပဲ၊ သင်္ခတုပ္ပတ္တိညာဏ်ကိုဆိုလိုတာပါ..မိန်းမ
မညာဏ်ရှိတိုင်း မဟုတ်တဲ့နေရာမှာပဲ တော်နေကြတာမဟုတ်ပါဘူး..

ဘာဖြစ်ဖြစ်လက်မခံနိုင်ဖြစ်နေသည့် ဂျန်းရဲ့မျက်နှာကမီးရောင်
တခြမ်းကျနေသည့်ဘက်မှာပဲ တည်တင်းနေတာဒီတိုင်းမြင်နေရစ်
သိပ်မမူးဘူးထင်ရပေမယ့် သူ့ရဲ့စူးစိုက်မှုတွေ လျော့ရိလျော့ရဲဖြစ်သွား
သည်နှင့် ခေါင်းထဲမှာရီဝေဝေ။ ဒီလိုဖြစ်နေတိုင်း ရင်ထဲကစကားတွေ
ကို ပြောချင်စိတ်ဖြစ်လာမိကာ.. ၊

“ကြာနွယ်ရိုးကိုကျွန်တော်မုန်းတယ်..”

“ဟုတ်ပြီ..သူ့အစ်မနစ်ယောက်ကို သိမ်းပိုက်ထားတာက
အဲ့ဒါဘာအတွက်လဲ..”

“အဲ့ဒီမိန်းမကို တမင်ချိုးပြချင်လို့..”

ဦးပွကြီးက ခေါင်းခါ၏။

“ကျွန်တော်ကလေးဆန်နေတာကို သိတယ်..ဒါပေမယ့်သူ
ကြောင့် ကျွန်တော်ခံစားခဲ့ရတာတွေလည်း ငယ်ဘဝတုန်းကပါပဲ၊ ဒါ
ဒါကြောင့် ကလေးကွက်တွေနင်းနေမိရင်လည်း အဲ့ဒါကျွန်တော့်ခံစား
ချက်အမှန်တွေပဲ..သူနဲ့တကွသောမိန်းမတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှအထင်
မကြီးဘူးဆိုတာ သိစေချင်တယ်..”

“ဒါပေမယ့် မင်းသူ့အပေါ်ထားတဲ့တန်ဖိုးက..”

“မဟုတ်ဘူးဦးပွကြီး..သူ့ကိုတရားဝင်လက်ထပ်ထားတာရင်

ကျွန်တော့်အနားမှာထားတာရယ်..အဲ့ဒါတွေက..”

သူ့ဘာတွေဖြစ်ချင်နေတဲ့အကြောင်း ဆက်မပြောဘဲနေလိုက်မိ
သည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းလာလိုက်သည့်အတွက် ပြောနေသည့်အကြောင်း
အရာက ပြတ်တောက်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“ပြော ကိုဥက္ကာ..”

“.....”

“အင်း ဆောရီးဗျာ..ကျွန်တော်အဲ့ဘက်မရောက်ဖြစ်တာ ကြာ
ပြီ..”

“.....”

“အဲ့ဒါလည်း မပြောတတ်ဘူး..ဦးသန်းထိုက်ကို တစ်ချက်မေး
ကြည့်ပါ..”

ဖုန်းပြောပြီးတော့ ဦးပွကြီးကသူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသဖြင့်.. ၊

“စိတ်မပူပါနဲ့..ကျွန်တော်ကကတိပေးပြီးရင် ပြန်မဖျက်ဘူး..”

“အေးပါ..အဲ့အသံပဲကြားချင်တာပါ၊ ဒါပေမယ့် ခုပြောဖို့ထပ်
ရှိနေတာက မင်းလောင်းကစားတွေဘက် လှည့်လာပြန်ပြီ..”

“မကောင်းမှုက ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့အလင်းရောင်ပဲ..”

“မဟုတ်သေးဘူးလူလေး..”

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်တော့်ကိုလူကြီးမင်းလို့ သူများတွေသတ်မှတ်
ခေါ်ဝေါ်လာကြတာ မကောင်းမှုတွေက အားပေးခဲ့လို့ပဲ..ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော်က အမှောင်လောကထဲကို မဝင်ဘူး..”

“ဝင်မှန်းမသိဝင်နေတာကို နှံ့နစ်တာလို့ခေါ်တယ်..ဒါပေမယ့်
မင်းအခုဘာမှမလုပ်တော့တာ ငါသိပါတယ်၊ လောင်းကစားတာကို
လည်း ဖြတ်ပါလူလေးရယ်..ကြာနွယ်ရိုး မင်းအနားမှာရှိနေတာ ငါပို
ပြီးစိတ်ပူတယ်..”

ဂျန်းကပြုံးလိုက်ပြီး မြက်ခင်းပေါ်မှာပက်လက်လှဲလိုက်သည်။
ဦးပွကြီးကတော့ တကယ့်စိတ်ရင်းနဲ့ပူပန်မိတာပါ။ ရိုးနဲ့ဂျန်းအတူတူ
ရှိနေပြီဆိုလျှင် ဂျန်းကသူ့အတွက် Lucky day ဖြစ်မဖြစ်ဆိုတာ
တွက်လို့ရနေပြီဖြစ်ကာ အလောင်းအစားတွေကို ပို၍တွင်ကျယ်လာ
တော့မှာ ဖြစ်သည်။

သျှင်မ

၁၇၄

ဒီလိုလုပ်ရင်းနိုင်ပွဲတွေဆက်နေတာက ကျေနပ်ဂုဏ်ယူဖွယ်မဟုတ်မှန်း သိသိမသိသိ ပြောပြလို့လည်းနားထောင်မှာမဟုတ်။

လုပ်နေကြတာက ကွမ်းဖိုးဆေးဖိုးထဲကချထိုးပြီး အပျင်းပြေရုံဆိုရင်လည်း မထောင်းသာပေမယ့် ခုဟာကအိုးပျောက်အိမ်ပျောက်ရင်းနှီးလျော်စားနေကြတာဖြစ်သည်။

ဦးပွကြီး ဒါကိုဘယ်လိုဆုံးမနားချရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်နေရတာ.. ၊

၁

အခန်း(၂၄)

“မင်းသိခဲ့ပြီလား..”

“သိခဲ့တယ်ဆရာ..”

ဦးသီလအောင်အားတက်သရောဖြစ်သွားကာ အိမ်ထဲကို ဦးဆောင်ဝင်သွားခဲ့သည်။ မနေ့တနေ့တုန်းကတိုက်ကြီးခြံကြီးနဲ့ တပည့်တပန်းတွေနဲ့ ခန့်ညားစွာနေလာခဲ့ရသည့် ဦးသီလအောင်ရဲ့အခြေအနေသည် ဒီနေ့မနက်ဖြန်မှာ ဂျမ်းထိုးမှောက်ခုံပြောင်းလဲခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အခြေခံလူတန်းစားတို့နေထိုင်ကြသည့် ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲက ချဉ်ထောင်အိမ်လုံးလေးထဲမှာ တပည့်တပန်းမရှိ တစ်ကိုယ်တည်းပဲ ဖြစ်နေတာ.. ၊

“ပြောစမ်းပါဦးကိုချန်..”

တိုက်ကြီးနဲ့တုန်းက ခြံစောင့်ဦးချန်သည်သာ သူ့အပေါ်သစ္စာရှိစွာ မကြာခဏရောက်လာပြီး ကူညီအားပေးနေခဲ့၏။ ဦးချန်ကဝတ်ထားသည့် ဂျာကင်အင်္ကျီကြီးကိုချွတ်၍ ကုလားထိုင်ကျောမှီမှာတင် ထားလိုက်ရင်း ထိုင်ကာ.. ၊

“အိမ်မှာခေါ်ကြတာက ဂျန်းဆိုလား..ဘဂျမ်းဆိုလား..”

“မင့်ဟာကမသေချာပါလား..”

“ကျန်တာကတော့ သေချာသလောက်ပါပဲဆရာရယ်..အဲ့ဒီနာမည်က ရဲမှူးချုပ်အရာရှိဟောင်းကြီးဦးချိုအေးက မမွေးစားခင်နာမည်နဲ့ သေချာစုံစမ်းမရခဲ့တာ..ဦးချိုအေးက သူ့ကိုလူအေးလို့ခေါ်တာတု..”

“အင်း..ဆက်ပြောပါဦး၊ ဒီလိုလူဆိုးလူရမ်းကားကို ရဲမှူးချုပ်က ခေါ်မွေးစားပြီး ကျားကိုအတောင်တပ်ပေးလိုက်တာလား..”

“အဲ့လိုမဟုတ်ဘူး..ဦးချိုအေးဆိုတဲ့လူကြီးက ကောင်လေးမလောက်လေးမလောက်စားအရွယ်လောက်မှာ မွေးစားခဲ့တာ..ကျွန်တော့်အထင်တော့ လူကြီးမင်းဆိုတာ သူ့ဟာသူပေးခဲ့တဲ့နာမည်ပဲဖြစ်မယ်..”

ဦးသီလအောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း စီးကရက်ဘူးနဲ့မီးခြစ်ကို ဦးချန်ဘက်တွန်းပေးလိုက်ရင်း သောက်ဖို့မေးဆတ်ပြကာ..

“ဒါဆိုဦးချိုအေးဆီမရောက်မီ သူ့နောက်ကြောင်းကိုမသိခဲ့ဘူးပေါ့..”

ဦးချန်က အားနာသွားသလို ခေါင်းခါလိုက်ရင်း..

“ဒါပေမယ့်သဲ့သဲ့တော့ ကြားခဲ့တယ်ဆရာ..လူအေးဆိုတဲ့ကောင်လေးက အစတည်းက လူဆိုးသူခိုးလေးတဲ့..”

“ဟေ့..”

“ဟုတ်တယ်..ဦးချိုအေးကကလေးကိုချစ်လို့ ပြုပြင်ထိန်းကျောင်းမယ်ဆိုပြီး မွေးစားလိုက်တာတဲ့၊ ပညာလည်းသင်ပေးတယ်..ကိုယ်ခံပညာသင်တန်းတွေလည်း ထားပေးခဲ့တယ်၊ သူ့ရည်ရွယ်တာက စာပေလည်းထူးချွန် သက်လုံပညာလည်းကောင်းလာရင် ဒုရဲအုပ်ဖြစ်ဖြစ် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး အထူးအေးဂျင့်ဖြစ်ဖြစ် တိုင်းပြည်အတွက် ကြယ်တစ်ပွင့်ဖြစ်မယ်ပေါ့..”

“တကယ်ဖြစ်လာတော့ ကမ္ဘာကိုလောင်မယ့် မီးစတစ်စ..”

စိတ်တိုတိုနှင့်ပြောမိပြီးမှ ကိုယ့်ဒေါသကိုဘရိတ်ပြန်အုပ်ရသည် ဦးချန်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၍..

“လူအေးဆိုတဲ့ အဲ လူကြီးမင်းက ကိုယ်ခံပညာမှာတအားတော်ပြီး ပညာရေးကိုမကြိုးစားလို့ ဦးချိုအေးကမကြာခဏဆူပြောနေရတယ်တဲ့..အဲ့ဒါတွေကြောင့် ဦးချိုအေးဆီကထွက်သွားတာလား၊ ဦးချိုအေးကနှင့်ချလိုက်တာလား အဲ့ဒါတော့မသိခဲ့ဘူး..လူကြီးမင်းက ဦးချိုအေးလက်ထဲမှာတော့ ပုံမှန်ကျောင်းသားလူငယ်ပဲ..”

“ဒါဆိုလူကြီးမင်းနဲ့ဦးချိုအေးက ဘာမှသက်ဆိုင်မှုမရှိတော့ဘူးလို့ပြောချင်တာပေါ့..”

“မရှိဆို ဦးချိုအေးကလည်းဆုံးသွားပြီ..သုံးလေးနှစ်ကြာပြီတဲ့..”

“ဒါဆို..”

“ဦးချိုအေးက တစ်ကိုယ်ရေးသမားလေ..သားထောက်သမီးခံလည်းမရှိ ဆွေမျိုးမရှိဆိုတော့ ကောင်လေးကိုပဲသူပိုင်ဆိုင်တာလေးလွှဲပေးခဲ့တာပေါ့၊ သိပ်မရှိပါဘူး..တိုက်နဲ့ခြံရယ် ကားတစ်စီးရယ်ပါစဲ၊ အတွင်းပစ္စည်းရှိမရှိတော့ မသိဘူး၊ အဲ့ဒါတွေကို သူ့ကိုသံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တဲ့ လူယုံတစ်ယောက်က စောင့်ရှောက်ထားတယ်တဲ့..ကျွန်တော်သွားစုံစမ်းတာတော့ ခြံတံခါးနှစ်ဖက်စလုံး သေ့ခတ်လို့ပဲ၊ အာင့်တဲ့လူမတွေ့ခဲ့ဘူး..”

“ဟွန်း..ရေများရာမိုးရွာ မလိုရာရှုတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့၊ ဟိုသတ္တဝါက အောင်ပွဲတွေအလီလီခံနေတာ မသိရှာဘူး..သူပေးခဲ့တဲ့တောင်းစုတ်ပလုံးစုတ်ကို ဟိုကမက်ပါ့မလား..”

ရင်ထဲမှာမီးတောက်နေသလိုပင်။ မနာလိုဝန်တိုခြင်းတွေလား ဒေါသမောဟမီးတွေလား..။ ဦးသီလအောင်အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေလေသည်။ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာမျက်နှာမပြရဲအောင် ဖြစ်နေကာမှ သမီးကြီးနှစ်ယောက်ကဖုန်းဆက်လာတိုင်း တစ်ခါမှ ကားကောင်းမပြောကြပေ..

မေရှမ်းထက် ကူးကပိုဆိုး၏။ ကြာနွယ်ရိုးကို လူကြီးမင်းလက်ထပ်သွားကာမှ ဖုန်းပြောလာတာတွေပိုစိပ်လာသည်။ လူကြီးမင်းနဲ့ပါသွားတည်းက မဆက်သွယ်ချင်သလိုနေလာခဲ့ပြီး ရိုးနဲ့လက်ထပ်သွားတော့ ပြီးခဲ့သမျှအားလုံးက ဒီအဖေခွဲခြားစီစဉ်ခဲ့ပါသတဲ့..

“တောက်..”

တွေးနေရင်း တက်ခေါက်မိလေသည်။ ဆိုးရွားသည့်အဖြစ်သည် ကိုယ်ကအဖေရင်းမဟုတ်ခဲ့သည်မို့ လုပ်ရက်လေခြင်းမည်၏။ သူဘယ်တုန်းကမှ သမီးတွေကိုရောင်းစားဖို့မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီတိုင်းဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အားလုံးကိုဆုံးရှုံးခံနိုင်တာတောင် ဒါကိုမှ လက်ညှိုးထိုးပြီး အရယူသွားခဲ့၏။

သူ့ကိုယ်တိုင်ထောင်ကျခံလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီဆိုတာရောင်သမီးတွေက လူကြီးမင်းနောက်ကိုသူတို့ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားခဲ့ကြ၏။ ဒါတွေက ကြည်ဖြူစွာဖြစ်ခဲ့တာမှန်သော်လည်း မကြည်လင်ကြ

သည့်အချိန်မှာ မိဘကိုသာလက်ညှိုးထိုးစွပ်စွဲဖို့ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဦးသီလအောင် နေ့နေ့ညညတောက်လောင်နေရသည့် သောဏမီးထဲမှာ လူကြီးမင်းကိုမုန်းတီးနေခဲ့သော ဒေါသမီးကပိုနေခဲ့၏။ ကုန်းမေရမ်းကို တခမ်းတနားသီးသန့်ထားသည်။ ရိုးကိုလက်ထပ်ပြီး အတူနေသည်။ ဒီနေ့ထိလည်း ရိုးနဲ့ပြေလည်စွာနေထိုင်ပေါင်းသင်းကြသည်ဆိုသည့် သတင်းကိုမကြားခဲ့ရ။ ၊

သင်း ဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ..။ ငါ့မိသားစုအပေါ်မှာ ဘယ်လိုခံရင်ချင်တာလဲ.. ၊

“စိတ်အေးအေးထားပါဆရာ..ဒီကောင်မကြာပါဘူး..”

“ဘာပြောတာလဲ..”

“သူက ဦးနန္ဒလိုလူကို သွားစတာကိုး..”

“ငါသိတယ်လေ..အဲ့ဒါသွားစတာမဟုတ်ဘူး၊ အပြုတ်ဖြုတ်လိုက်တာ..ဒီလူကလည်း ဖဲဘုရင်ဆိုပြီးမာန်တက်နေတဲ့လူပါ။ သူတို့သိပ်မထူးပါဘူး..”

“ဒါပေမယ့် အခုလူကြီးမင်းကို ထူးတဲ့လူလို့သူတို့ကထင်နေကြတာ..”

“ဟင်..”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အာရုံပြားအောင်သတ်တဲ့နည်းတွေရှိတာ သိနေကြတာပါ..ဒါပေမယ့် လူကြီးမင်းကိုတော့ ဘယ်သူမှ အဲ့လိုမသတ်နိုင်ကြဘူး၊ ဒီလူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ့်ကြည်နေတာလား..အက်တင်ကောင်းတာလား ဒါမှမဟုတ် လောင်းကစားပါရမီထူးနေသလားပဲ၊ အချီကောင်းကျရင် သူပဲပိုက်ပြန်ရတာ..”

“မင်းကို သူ့နောက်ကြောင်းစုံစမ်းခိုင်းလိုက်တာ..ဘယ်နှယ့်လူကြီးမင်းတော်တာတွေချည်း သိနေရတာလဲ..”

“မဟုတ်ပါဘူး..ကျွန်တော်ပြောတာက..”

“လောင်းကစားပါရမီထူးတာမရှိဘူး..ကြွေတစ်လှည့်ကြက်တစ်ခုနဲ့ပဲ၊ ဒီကောင်ကို ငါနိုင်ဖူးတာခဏခဏ..ဦးနန္ဒလည်းသူ့ကိုနိုင်ဖူးတာပဲ၊ ကံကောင်းနေတုန်းတော့ ကောင်းစားဦးမှာပေါ့..”

“ကံကောင်းနေတာထက် သူပဲကံကောင်းနေတာကြာပြီနော်ဆ

ကျွန်တော်ကတော့ လူငယ်ပေမယ့်ဒီကောင်လေးကို အထင်မသားစေချင်ဘူး၊ အခု ဆရာရယ် ဦးနန္ဒရယ်ပြီးတော့ ‘သိန်းသန်းနီလာ’ ဘုဒ္ဓဏီရော..ကျောက်မြတ်ဒေါ်ရတနာကြည်တို့အုပ်စုရော အားလုံး သူလက်ထဲရောက်ကုန်ပြီ..”

ဦးသီလအောင် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မျက်နှာကြီးမှုန်လျက် ထိတ်နေ၏။

“သူ့ကြောင့်မဲ့ပြာထိုင်သွားတဲ့လူတွေက ပြန်ပေးပါတောင်းစရာထက်ဝါးတောင်မဖြန့်ရဲအောင် ဘာမှမကျန်ခဲ့တဲ့သူတွေချည်းပဲ..ကျွန်တော်ပြောတာက သူ့ကိုပြန်တိုက်ခိုက်စရာဘာမှကို မကျန်ခဲ့ကြတာကိုပါ..”

“ဒါကတော့ လောင်းကစားသမားတွေ ဘဝပျက်ပြီဆိုရင် ဒီတိုင်းပဲကွ..”

သူခံခဲ့ရတာကမှ နာကျင်ဖွယ်အတိပါ။ ကိုယ်ဟာလောင်းကစားသမားသက်သက်လည်း မဟုတ်။ သူကကိုယ်နဲ့စီးပွားဘက်ဖြစ်လာပြီး နေရာတကာကိုယ့်ကိုပဲလိုက်ချိတ်သည်။ ကိုယ့်အကျိုးပျက်ဖို့တွေချည်း လိုက်လုပ်နေခဲ့သည်။ ထိုအခါကျမှ လူကြီးမင်းနာမည်နဲ့ပေါ်ပေါက်လာသည့်လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကို သူသတိထားမိလာခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် မာနကခေါင်းထောင်လာသည်။ လူကြီးမင်းဆိုသူက ကိုယ့်ကိုပဲရည်ရွယ်ပြီး တိုက်ခိုက်နေပါလားဆိုတာကို သိလာတဲ့နောက်မှာ မျက်နှာချင်းဆုံခဲ့ကြတာက လောင်းကစားဝိုင်းတစ်ခုမှာဖြစ်၏။

ထိုနေ့ကအပျင်းပြေ သီးသန့်အချိန်ဖြုန်းဖို့ ထိုင်နေခဲ့မိသည်။ ဝိုင်းဟာ သူ့အနာဂတ်ကိုနိမိတ်ရေးတော့မည်ဆိုတာ ကြိုတင်သိခွင့်ရခဲ့ရင်တော့ ထိုစဉ်ကမာနတွေကို ပြန်သိမ်းထားခဲ့မှာပါ။ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်.. ၊

လူကြီးမင်းကိုသူတစ်ပွဲနိုင်လိုက်သည်။ ကောင်လေးကအံ့ကြိတ်ပြီးဆက်ထိုး၏။ နောက်တစ်ပွဲနိုင်လိုက်တော့ မချိတ်ကံစိန်ခေါ်မှုတွေ ကောင်လေးဆီကထွက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူဟာတိုက်ရယ်ခဲ့၏။ ထိုရယ်သံဟာ သူငိုကြွေးရတော့မည့်နိမိတ်တွေပဲဖြစ်လေ

သည်။ ထိုမှစ၍ လူကြီးမင်းနဲ့သူ တစ်ပြန်တစ်လှည့်စီအနိုင်ယူကြရင်း သူနိုင်တော့ မပြောပလောက်ဖွယ်.. ၊

လျော်လိုက်ရပြီဆို လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ရ၏။ ဒါပေမယ့် ဒေါသမောဟအမှောင်ဖုံးကာ ဘာကိုမှမမြင်တော့အောင် ထိုးချက်တွေကပြင်းသည်။ 'ဒီကောင်လေးကိုရှုံးစရာမရှိပါဘူး'ဆိုသည့် မာန်မာနနှင့်အတူ 'ငွေမျောရင်ငွေနဲ့လိုက်'ဆိုသည့် စကားအတိုင်း သည်းကြီးမဲကြီးဖြစ်လာခဲ့သည်။

လူကြီးမင်းနဲ့ဝေးနေပေမယ့် ဒီမျက်နှာကိုပဲမြင်ယောင်ကာ အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေခဲ့၏။ သူပဲပြန်ချိန်းပြီး ကစားပွဲတွေဆက်တိုက်လုပ်ခဲ့သည်။ လူကြီးမင်းလို့လည်း သူတစ်ခွန်းမှမခေါ်ခဲ့ဘဲ လူကြီးမင်းဖြစ်နေခဲ့သည့်ကောင်လေးကို ဦးချိုးပစ်ဖို့သာ အသေအလဲကြိုးစားခဲ့၏။

နောက်ဆုံးကိုယ့်မှာချုံးချုံးကျသွားခဲ့သည်တွင် ဒီကောင့်ကိုလူမိုက်ငှားပြီး သတ်ခိုင်းမိတဲ့အထိ။ နောက်နေ့ကျတော့ လူကြီးမင်းတစ်ယောက်တည်း ရောက်လာသည်။

"ခင်ဗျားလူမိုက်တွေက မမိုက်ရဲပါဘူး..ဘယ်မှာလဲ၊ အခုထပ်ရှိသေးရင် ခေါ်လိုက်ပါ..အချိန်ကုန်သက်သာတာပေါ့၊ ကျုပ်ကခင်ဗျားပိုင်နက်ထဲမှာဆိုတော့ သေသွားလည်းခင်ဗျားပြောသလိုဖြစ်တယ်.. ကြိုက်တဲ့နည်းသုံးလိုက်.."

ကိုယ့်ဧည့်ခန်းထဲထိရောက်လာပြီး စိန်ခေါ်သည်။ ဦးသီလအောင်ထိတ်လန့်သွားပေမယ့် ဒီထက်မက ပြောဆိုလာခြင်းအတွက် ဒေါသထိန်းနိုင်ဖြစ်လာကာ.. ၊

"ဟိတ်ကောင်တွေ ချစ်မိ..ဒီကောင့်ကိုအသေသတ်.."

ဝမ်းခေါင်းသံပါအောင်အော်သည့်အသံမျိုး သူ့နှုတ်ဖျားကထွက်သွားခဲ့မှန်း ကိုယ့်အသံကိုသတိထားမိခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် လူကြီးမင်းရောက်လာသည်ပုံစံကိုမြင်တည်းက ကိုယ်နိုင်ရမည့်လူတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်းလည်း စိတ်ကခံစားမိနေခဲ့သည်။ ထိုနေ့ကလူလေးယောက်စလုံးကို သက်မဲ့အရုပ်တွေလိုကိုင်ပေါက်ထိုးနှက်သွားတာ သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးပုံတစ်စက်လေးမှ မတွေ့ခဲ့ရ.. ၊

ဦးသီလအောင်ဖြစ်ခဲ့သမျှကိုပြန်တွေးရင်း ဇီးကွက်လိုလူရှေ့မထွက်ရဲတော့တဲ့အထိဖြစ်ရတာ ကိုယ့်မိုက်ပြစ်တွေလည်းပါခဲ့မှန်း တရေးရေးပေါ်လာခဲ့သည်။ တစ်ဖက်သားအပေါ် အထင်မြင်သေးမိခြင်းမိမိကိုယ်ကိုယ် ငါဆိုသည့်မာန်မာနတွေထားမိခြင်း။ တကယ်တော့မာနဆိုတာ လူတိုင်းမှာရှိကြတာပါပဲ။ ရှိနေတာကိုတပြုလုပ်၍ သိနေတာကို ပြောပြတဲ့သူကသာလူမိုက်ဖြစ်သည်။

အရာရာဟာ စကားတစ်ခွန်းကြောင့်ဖြစ်လာနိုင်သလို အရာရာကိုပျက်စီးစေနိုင်တာလည်း စကားလေးတစ်ခွန်းကြောင့်ပါပဲ။ အရာရာဟာ နင့်သီးသောဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့သာ အဆုံးသတ်ခဲ့လေသည်။ ကျားဆိုကြီးကို ကြွက်ငယ်လေးကအောင်မြင်စွာ လှည့်စားသွားခဲ့ခြင်းသာ..

"ဆရာ.."

"ဟင်.."

"ဆရာဖုန်းမြည်နေတယ်လေ..ကျွန်တော်ကိုင်လိုက်ရမလား.."

"အင်း.."

ဦးသီလအောင်သက်ပြင်းမောကြီးချကာ ကုလားထိုင်မှာလျော့လျော့ရဲမိုနေလိုက်သည်။ ဦးချန်က ဖုန်းကိုင်ပြီးလှမ်းကြည့်ကာ..

"ဆရာမအားသေးဘူးဗျ.."

"....."

"အဲ့ဒါလည်း.."

"ဘယ်သူလဲ.."

"ဦးနန္ဒ.."

"ပေး.."

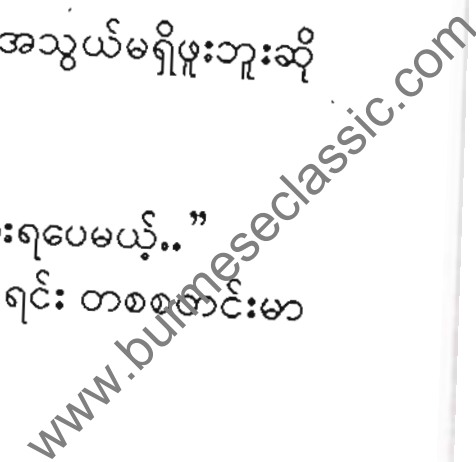
ဦးသီလအောင်က ဖုန်းပြောင်းယူလိုက်ကာ.. ၊

"အင်း..အဲ့သြလိုပါ၊ ကျုပ်တို့ချင်းအဆက်အသွယ်မရှိဖူးဘူးဆိုတော့.."

"....."

"သမက်မဟုတ်ပါဘူး..ကျုပ်သမီးပေးထားရပေမယ့်.."

ဦးသီလအောင်မျက်နှာမသာမယာဖြစ်နေခဲ့ရင်း တစ်စတစ်စသာလာကာ.. ၊

သျှင်မ

“ဆောရီးဗျာ..ကျုပ်စိတ်မဝင်စားဘူးဖြစ်နေတယ်..”

ပြောပြီးတာနှင့်ချပစ်လိုက်မိသည်။ ဦးချန်က ဘာမှမမေးဘဲ
မယ့် သူပဲကုလားထိုင်မှာပြန်မို့လိုက်မိရင်း.. ၊

“လူကြီးမင်းဘယ်လိုလောင်းကစားနေသလဲဆိုတာ အတော်
စိတ်ဝင်စားနေတယ်..ကိုယ်ညံ့လို့ကိုယ်ရှုံးကြတာပဲ၊ သူ့ကိုမှော်ဆေး
လိုလို ထင်နေကြသေးတယ်..”

“ဟုတ်လား..ဘာတွေမေးနေလို့လဲဆရာ..”

“ငါနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တုန်းက ဘယ်လိုပုံစံတွေလဲ..ဘာညာပေါ့..”

ပုံစံကြည့်ရသည်မှာ လူကြီးမင်းထံမှာကျရှုံးခဲ့ရသည့် သူဌေးတွေ
ချည်း စုရုံးတိုင်ပင်ချင်သည့်ပုံပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ်ဘယ်လိုကျရှုံးခဲ့
တာတွေပြောကြပြီး ဒီကောင်ဘယ်လိုအနိုင်ယူသွားသလဲဆိုတာ ဆေး
ထုတ်ချင်နေကြသည်။ ဒီလောက်ထိလိုလိုလား.. ၊

နှစ်ယောက်ချင်းကစားတာလည်း အားလုံးရှေ့မှာပဲ။ အများကြီး
နဲ့ဝိုင်းကစားတာလည်း အားလုံးကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ကိုယ်ဝင်ပါကြ နှုတ်
ထွက်ကြ ဘယ်သူကများဓားထောက်ပြီး ကစားခိုင်းခဲ့လို့လဲ.. ၊

သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်ဆိုတာ လူတွေရဲ့စွဲလမ်းမှုတွေပဲလားမသိ
ခေါင်းတွင်တွင်ခါ၍ သက်ပြင်းချနေမိကာ.. ၊

“ကဲ..ဆက်ပြောပါဦး၊ ဦးချိုအေးနဲ့ ဘယ်လိုပြီးသွားခဲ့လို့ ဘယ်
ထိရွက်လွင့်တာတွေ..”

ဦးချန်ကိုဒါပဲမေးလိုက်မိသည်။ သိချင်တော့လည်း လူကြီးမင်း
အကြောင်းပါပဲ။

သူရောဘာထူးလို့လဲ.. ၊

အခန်း(၂၅)

“ဘယ်သူမှမရှိဘူးမမကူး..”

“.....”

“ဟင့်အင်း..လုံးဝမခေါ်ကြဘူး၊ မမရိုးကလည်း အိမ်မူဝေယျာ
အဖွဲ့ဟိုလိုလုပ် ဒီလိုလုပ်ထွက်ညွှန်ကြားပြီးတာနဲ့ အခန်းထဲဝင်သွား
တာပဲ..”

“.....”

“တစ်ခန်းတည်းမှာနေကြတာပဲမမကူးရဲ့..အဲ့ဒါတော့မသိ..”

“သိချင်အခန်းထဲဝင်ကြည့်မှ သိမှာပေါ့..”

“အမလေး..”

နောက်ကစကားသံပေါ်လာသည်နှင့် ကောင်မလေးလန့်ဖျန်
တာ ကိုင်ထားသည့်ဖုန်းပါလွတ်ကျသွား၏။ လွတ်ပစ်လိုက်သလို
အဖွဲ့ထွက်သွားသည့်ဖုန်းကို ဂျန်းကဖမ်းယူထားလိုက်ကာ.. ၊

“ဒီဖုန်းဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ..”

“ဟို..ဟိုဥစ္စာ..”

“ပြောစမ်း..”

“အမလေး..”

ဂျန်းမျက်နှာကိုမကြည့်ဝံ့။ အော်လိုက်သည်နှင့် မိုးကြိုးပစ်သလို
ဖိနပ်တုန်နေလျှင် ဂျန်းဒေါသထွက်လာကာ ဖုန်းကိုနံရံနဲ့ပေါက်ခဲ့
သလိုလိုက်သည်။ ကြောက်ပြနေလိုက်တာ ဒီကောင်ကနေ့ရှိသမျှ ကြိမ်း
အောင်းနှိပ်စက်နေတဲ့အတိုင်း.. ၊

ပြီးတော့ တားမြစ်ထားတာကိုပဲ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုပုပ်သည်။

သူ့အပြင်ကနေပြန်လာပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်တာနှင့် လှေကားကြီးတင်ဖက်ကမှန်နံရံနဲ့ကွယ်ပြီး ပြောနေသည့်အသံကိုကြားလိုက်ရတာဖြစ်သည်။ ဒီကောင်မလေးလူကနက်ကြုတ်ကြုတ် ပိန်ရှည်ရှည်။ အလုပ်လုပ်နေရင်လည်း တခြားလူတွေလိုတော်ရုံနဲ့ လူရှေ့မှာထွက်လုပ်လားတယ်ဆိုတာ သိပ်မတွေ့ရ.. ၊

သူ့မျက်လုံးကမကြည့်မိရင်တောင် စိတ်အာရုံကတစ်ခုခုထူးခြားပြီးဆို သတိပေးသလိုချက်ချင်းခံစားမိသည်။ မိန်းမတွေကိုကြည့်မနေသည့်ခံစားချက်က ဘယ်လိုအတိမ်းအစောင်းကိုမှ နည်းနည်းလေးတောင် သည်းမခံချင်.. ၊

“သွား..မင်း ခုထွက်သွား..”

“ဟုတ်..”

“ဒီနေရာကမဟုတ်ဘူး..ဒီအိမ်ကနေခုချက်ချင်းထွက်..”

“ရှင်..”

“ဟိတ်..ဘယ်သူမှမရှိဘူးလား၊ သေကုန်ကြပြီလား..လာစမ်းဒီကို..”

တိုက်တစ်ခုလုံးပွင့်ထွက်သွားလောက်သည့်အသံက ဟိန်းနေ၏အိမ်မှာအကူခေါ်ထားသည့်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့် သူ့ဝေယျာဝဒလုပ်ပေးသည့်နေဝင်းပါ အလန့်တကြားထွက်လာကြသည်။ ရိုးကခြံထဲကတက်လာတာဖြစ်ကာ ဂျန်းရဲ့ကျောနောက်မှာရပ်၏။ ပြီးတော့ကွဲကြေနေသော ဟန်းဆက်အစအနတွေပြန်ကျဲနေတာကို ကြည့်နေဆဲ.. ၊

“သူ့ပစ္စည်းတွေသွားထုတ်လာခဲ့..တစ်ခုမှမကျန်ခဲ့စေနဲ့၊ ပြီးရင်သူ့ကိုပါခြံပြင်ဆွဲထုတ်..”

“လူကိုခြံပြင်ဆွဲထုတ်ရအောင် သူကဘာတွေလုပ်ထားလို့လဲ..”

ရိုးရဲ့အသံကြောင့် ဂျန်းမျက်နှာတင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ဖျတ်ခနဲနောက်လှည့်ကာ.. ၊

“ဘာတွေလုပ်ထားသလဲသိချင်ရင် သိရအောင်နေရတယ်..အိမ်ပေါ်မှာသူ့စိမ်းတွေခေါ်တင်ထားပြီး နင်တို့လည်းနေသာသလိုနေပါလည်းနေသာသလိုနေမယ်ဆိုတာမျိုး မရဘူး..အဲ့ဒီဟာလေးဘာလုပ်

“ဒေသလဲ ခင်ဗျားသိချင်သေးလား..”

ရိုးဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ကောင်မလေးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးကို အေးသီဂီလိုခေါ်သံကြားပါသည်။ ဒီမှာရှိသမျှမိန်းကလေးတွေကို သူမမရင်းနှီးပေ။ ရင်းနှီးချင်စိတ်ကိုမရှိခဲ့တာဆို ပိုနှစ်လိမ့်မည်။ ကိုယ့်အတွက် သူ့စီစဉ်ပေးထားသော ခြွေရံသင်းပင်းတွေဆိုသည့်အသိက ဘယ်သူ့ကိုမှမခိုင်းချင်။ စကားဟဟလည်းမပြောချင်တဲ့အထိ.. ၊

“တောက်..”

အေးသီဂီကိစ္စကို ခိုင်းသည့်အတိုင်း စုစုတို့ကအပြေးအလွှားလုပ်ကြကာ ဂျန်းကတက်တခေါက်ခေါက်နှင့် ဘယ်ကိုဖုန်းခေါ်သည်ဆိုသိ.. ၊

“ဟလို..”

“မင်းအသံကြားချင်လို့ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး..အခု မင်းရဲ့စပိုင်ကို ခိုင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ ဒီအိမ်အကြောင်းဘာသိချင်တာလဲ..အခုဆိုရိုက်မေးလို့ရပြီ မေးစမ်း..”

“ကိုလူကလည်း သီဂီလေးကအရမ်းကြောက်တတ်လို့ သူ့ကိုဘာကြောင်းမာကြောင်းလေးမေးတာပါ..”

“ဟိတ်..တော်စမ်း၊ တောက်..”

ဖုန်းကိုရန်သူတစ်ယောက်လိုကြည့်မိရင်း တက်ခေါက်မိတာထက်နှစ်ခါမှန်းမသိ။ ဒီဘက်ပြန်လှည့်လိုက်တော့ ရိုးကလှေကားပေါ်ထုတ်နေပြီဖြစ်ရာ.. ၊

“ကြာနွယ်ရိုး..”

ရိုးခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ ကြက်ဆီရောင်ထမီပြောင်နှင့် လိမ္မော်ရောင်ဖျော့လည်ကပ်လက်ပြတ်ဆွယ်တာလေးကို ဝတ်ထားကာ ကောင်မလေးတွေကို နဖူးကသိမ်းလှန်၍ နောက်မှာရိုးရိုးလေးဖြန့်ချထားသည်။

သူမကမျက်ခွံကျယ်ပေမယ့် မို့ခြင်းချိုင့်ခြင်းမရှိဘဲ ဖြေပြစ်သည်။ မျက်ခုံးအစုံကဇင်ယော်တောင်ပံလို အဖျားနားလေးတွေပင့်ဆောင်နေသဖြင့် နောက်ကိုမျက်တောင်ဖျားတို့စင်း၍ ပြန်ကြည့်လိုက်

ပုံက ကဗျာဆန်ချင်အောင် လှနေ၏။
ကြည့်နေပြီးမှ ဂျန်းမျက်လုံးတခြားလွှဲသွားကာ.. ၊
“ခင်ဗျားမနေ့ညနေက တစ်ယောက်တည်းအပြင်ထွက်သွားပြီး
ဘာလုပ်တာလဲ..”

“တို့ဘာသာ ဘာလုပ်လုပ်မရဘူးလား...”

“ဘာပြောတယ်..”

ဂျန်းရဲ့ဒေါသကြောင့် အိမ်မှာရှိသမျှလူတွေအားလုံး ဘယ်ဆီ
ပြေးပုန်းကုန်ကြပြီမသိ။ အနားကိုရောက်လာတော့ ရိုးမျက်နှာလွှဲထား
မိကာ.. ၊

“မင်းဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ..”

“ဘာလဲ..ဘာကိုမေးတာလဲ၊ အဲ့ဒီတုန်းကခိုင်းစရာရှိနေတာကို
လား..ခုရှိနေတာကိုလား၊ ခင်ဗျားကိုတစ်ခုခုခိုင်းဖို့အတွက် ကျုပ်က
ခင်ဗျားလာမယ့်အချိန်ကို ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေရတယ်ပေါ့..”

“မရှိရင်လည်း ငါဘာလုပ်နေနေမင်းလိုက်ပြောမနေနဲ့ပေါ့..”

“ဘာလုပ်နေနေလွှတ်မထားချင်လို့ ခင်ဗျားကိုကျုပ်ယူထားတာ
..အဲ့ဒီလိုလွှမ်းမိုးထားဖို့အတွက် လက်ထပ်ထားတာ..”

သူ့အနားကပ်ပြောနေသမျှ ရိုးလှေကားလက်ရမ်းကိုဖိဆုပ်နှိပ်
ကိုယ်လေးမသိမသာယိမ်းနေခဲ့၏။ ဂျန်းကသူ့မျက်နှာလွှဲသည့်ဘက်
ကို လက်နဲ့ဖြတ်ထောက်ထားလိုက်လျှင် သူ့မျက်နှာနဲ့သူ့မထိတော့
တတ်.. ၊

“ခင်ဗျားဖြစ်ချင်တာဘာမှဖြစ်ရဘူး..ဘာမှလည်း ထင်သလို
လုပ်ခွင့်မရှိဘူး၊ ကျုပ်လိုအပ်လာရင် အဆင်သင့်ရှိနေရမယ်..ကျုပ်
ကသွားဆိုရင် ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်သွား၊ ကျုပ်ခိုင်းတာဘာမဆိုလုပ်..ခင်
ဗျားအတွက် ကျုပ်ရဲ့စီရင်ခြင်းတရားက ခင်ဗျားကိုအဲ့လိုမောင်းနှင်
ဖို့ပဲ..”

“ဒါဖြင့် မမကူးတို့ကိုလက်ထပ်ထားတာကရော..”

“ဘယ်သူကလက်ထပ်တာလဲ..”

ရိုးဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါပစ်လိုက်ကာ.. ၊

“ထားလိုက်စမ်းပါ..သူတို့ကိုသိမ်းပိုက်ပြီး ဟိုမရောက်ခင်”

ရောက်ဘဝနဲ့ထားတာကရော အဲ့ဒါကဘာအငြိုးနဲ့လဲ..”

“ခင်ဗျားကိုငြိုးတဲ့အငြိုးပဲ..”

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြ၏။ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည့်ဒေါသ
ကြောင့် သူ့နှုတ်ဖျားကထွက်သက်လေတို့ထိခတ်လာမှ မျက်နှာချင်း
ဘယ်လောက်နီးစပ်သွားမှန်းသတိရသည်။ ရိုးကမျက်နှာလွှဲပစ်၏။
ဂျန်းကသူ့မမေးဖျားလေးကနေ ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်ပြီး မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ပြန်လှည့်ယူကာ.. ၊

“ခင်ဗျားညီအစ်မတွေဖြစ်နေတဲ့အတွက် အားလုံးကိုချေချင်တာ..
ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဒေါသကသိမ်းပိုက်ထားခဲ့တာ၊ မိန်းမဆိုတာ ရွံစရာ
သတ္တဝါတွေပဲ..”

ပြောနေရင်းဘာကိုကျေနပ်အားရသွားသည်မသိဘဲ ခပ်မဲ့မဲ့ရယ်
လိုက်ပြီး.. ၊

“သူတို့ကတော့ ကျုပ်နဲ့ထိချင်ငြိချင်ကြတဲ့ပုံပဲ..ခင်ဗျားဝါသနာ
ပါရင် မေးကြည့်လေ၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သိမ်းပိုက်ခံရလို့ကြေကွဲနေ
ကြလား..ကျေနပ်နေကြလားဆိုတာ..”

“တောက်..”

ရိုးနှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ တက်ခေါက်မိကာ သူ့ကိုင်ထားသည့်လက်
ကို ပုတ်ချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရင်ဘက်ကြီးကိုပါ တွန်းချ
ပစ်လိုက်၍ လှေကားပေါ်ပြေးတက်ဖို့ပြင်၏။ ဂျန်းကပက်ခနဲယိုင်
သွားပေမယ့် လက်ကမြန်သည်။ နဂိုတည်းကဒေါသမကင်းသည့်စိတ်
က ရိုးဘက်ကဆတ်ဆတ်ခါဖြစ်သွားသည်နှင့် တအားဆွဲဖက်ပစ်
လိုက်ပြီး.. ၊

“ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲလုပ်စမ်းပါ..ခင်ဗျားကဘာဖြစ်တာလဲ..”

“ဂျန်းနော်..မင်းငါ့ကိုလွှတ်..”

လှေကားထစ်နေတွေပေါ်မှာ ရုန်းနေပေမယ့်ထိန်းနေရသည်။
ဂျန်းကရိုးရဲ့ခါးလေးကနေ သိမ်းပွေထားကာ လက်တစ်ဖက်ကိုပါ
ကျောနောက်မှာကပ်ချုပ်ထားသဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ရင်ချင်းထိပ်
လျက် အနေအထားကနေ လွတ်မြောက်ဖွယ်မမြင်။ ထို့ပြင်သူ့မရဲ့
နဖူးပြေပြေလေးမှာ သူ့နှုတ်ခမ်းမထိတထိကပ်လျက်..

“ကျုပ်ကိုဆို မိန်းမတွေကထိချင်လွန်းလို့ ဣန္ဒြေတောင်မဆောင်ကြဘူး...အဲဒီထဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့သွေးစိမ်းညီအစ်မတွေလည်း ပါတယ်..”

“ဘယ်သူတွေဘယ်လိုဖြစ်နေနေ အဲဒီထဲမှာပါမပါဘူး...ဖယ်လွတ်စမ်း၊ မင်းပြောတော့ မိန်းမတွေကိုရွံ့တယ်ဆို..ဘာလို့ငါ့ကိုထိနေတာလဲ..”

“ခင်ဗျားကတော့ထိတာမကြိုက်ဘူးမို့လား...ခင်ဗျားမကြိုက်တာကိုလုပ်ချင်တာ၊ နောက်တစ်ခါလူကိုရွံ့သလိုရှာသလို လာမလုပ်နဲ့..ခင်ဗျားဘဝပျက်သွားလိမ့်မယ်..”

“ပျက်နေပြီသားပါ..မင်းကြောင့်လေ၊ မင်းကိုငါစတွေ့ခဲ့ရတည်းက မင်းပေးတဲ့ဒုက္ခနဲ့ငါ့ဘဝပျက်ခဲ့ရတာ..အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ဖေကြီးရဲ့ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်မှုတွေ တော်ဝင်စံအိမ်ရဲ့သမီးအငယ်ဆုံးဆိုတဲ့ လုံခြုံတဲ့အရိပ်တွေ ဘာမှငါ့မှာမရှိတော့ဘူး..”

ရိုးမျက်ရည်တွေဝေလည်ပြည့်သိပ်နေလျက် မချိတရိပြောနေသည့် စကားသံလေးတွေလည်း တုန်ယင်နေ၏။ ဒါပေမယ့် ဂျန်းရဲ့မျက်နှာမှာ နူးညံ့မှုဆိုတာ ရှိမလာခဲ့။

“ဟုတ်လား...အဲဒီတုန်းကခင်ဗျားအသက်နှစ်ဆယ်လောက်ထင်တယ်..”

ထိုစဉ်က သူမအသက်ဆယ်နှစ်ပဲရှိပါသေးသည်။ ဒီသမီးကိုပဲ ရွှေလိုဥထားသလိုလို သွေးထိုးစကားတွေကြောင့်သာ ဖေကြီးက တာဝန်တစ်ရပ်အဖြစ် ပေးခဲ့လိုက်တာဖြစ်သည်။ တာဝန်ကကြီးပေမယ့် သူမထိုနေ့ကလိုသာ အတိမ်းအစောင်းမဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ဘာပြဿနာမှဖြစ်လာဖို့မရှိ..

ထို့ပြင်ဖေကြီးကိုယ်တိုင်က သူလွဲအပ်ထားခဲ့သည့်လူယုံတွေအပေါ် စိတ်ချနေခဲ့သည့်ဖြစ်ရာ..

“ဟုတ်တယ်မို့လားဒေါ်ကြာနွယ်ရိုး...ခင်ဗျားကအသက်နှစ်ဆယ်လောက်ကျမှ အရိပ်မဲ့ခဲ့ရတာ၊ အဲ..အရိပ်မဲ့သလိုဖြစ်ရတာပါ။ ကျုပ်က လူမမယ်အရွယ်တည်းက မိဘကိုမီးနဲ့ရှို့သတ်နေတာ ဒီတိုင်းကြည့်နေခဲ့ရတဲ့ကောင်..မိဘမဲ့အိမ်ရာမဲ့ဖြစ်လာခဲ့ရတာ ငါးနှစ်သားအရွယ်တည်းက..”

ရိုးသူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ မိဘမဲ့လေး ခုန်းသိခဲ့ပေမယ်..

“ဟွန်း...ခင်ဗျားအဖေဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အဖေရင်းမှမဟုတ်တာ၊ မိန်းကလေးနဲ့မတန်တာတွေခိုင်း မတန်တဲ့အပြစ်တွေပေးတာပေါ့.. အဲဒီနေ့ကကျုပ်ပြန်ထည့်ပေးလိုက်လို့သာ ခင်ဗျားအဖေနောက်ထပ် ဆယ်နှစ်လောက်ရပ်တည်နေနိုင်တာ..မဟုတ်ရင်ခုလောက်ဆို ခွက်ဆွဲတောင်းစားနေရပြီ..”

“မင်း..”

“ခင်ဗျားလည်း သူတောင်းစားသမီးပေါ့..”

“မိုက်ရိုင်းလှချေလားမင်း...ဖယ်စမ်း ငါ့ကိုလွှတ်..”

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ..”

လူကိုအတင်းဆောင့်ခါ၍ လှေကားလက်ရမ်းနဲ့ဖိကပ်ပစ်လိုက်လျှင် အလှဆင်ထားသည့်လက်ရမ်းပြုတ်ကျသွားမှာကြောက်ကာ ဂျန်းရဲ့ခါးကို ရိုးလက်တစ်ဖက်နဲ့ပြန်ဖက်ထားလိုက်ရ၏။

“အဲဒီလူတွေသာ သူတို့ရဲ့စာချုပ်နဲ့သူတို့ရဲ့လက်မှတ်ပါစာရွက်စာတမ်းတွေကိုပြန်မရသွားခဲ့ရင် ခင်ဗျားဒီထက်အဖြစ်ဆိုးနေပြီ..ဒါပေမယ့် စေတနာရှိလွန်းလို့ ကျုပ်ကကူညီလိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ မတောင်းခံရတဲ့လူတွေဘက်က မခံရပ်နိုင်လို့..”

“အဲဒါတွေငါသိခဲ့တာမဟုတ်ဘူး..မိဘကစီးပွားရှာတယ်၊ သားသမီးက တတ်နိုင်တဲ့ဘက်ကဝင်ကူပေးတယ်..ဒါကြောင့် ဖေကြီးခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ခဲ့တာ၊ မင်းကငါ့ထက်အသက်အများကြီးငယ်တယ်..မတန်မရာတွေတွေ့ပြီး စပ်စပ်စုစုဝင်ပါခဲ့တာ၊ မင်းကြောင့် ငါစိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတာတွေပဲ..”

“ဒါဆို ခုပိုဆိုးပြီလို့မှတ်လိုက်တော့..”

“မှတ်ပါတယ်..မင်းလုပ်ရပ်ကို တစ်ခါခံစားလိုက်ရတည်းက မင်းစိတ်ဓာတ်ဘယ်လောက်ကြမ်းတမ်းနိမ့်ကျတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်..မင်းပြောသလိုပဲ ငါရုန်းမထွက်နိုင်ပါဘူး၊ ကြိုက်သလိုနှိပ်စက်ခံခဲ့ရတယ်..”

“ဟွန်း..”

သျှင်မ

“ဒါပေမယ့်ခြွင်းချက်ရှိတယ်..”

“ကျုပ်ဘက်ကတော့မရှိဘူး...ခင်ဗျားလိုချင်တာ ဘာမှမပေးဘူး၊

ဖြစ်ချင်တာမှန်သမျှက အားလုံးပျက်ရမယ်..”

“အမြဲတမ်းမင်းမနိုင်ပါဘူး...ငါကလည်း ငါ့ဘက်ကပေးဆပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားပေမယ့် အတိုင်းအတာရှိတယ်..”

“ကျုပ်ကခင်ဗျားဆီကဘယ်လောက်ပေးနိုင်မလဲ ခန့်မှန်းနေတာ မဟုတ်ဘူးဒေါ်ကြာနွယ်ရိုး...ကျုပ်လိုချင်သလောက်ရအောင်ပြန်ယူ မယ်၊ အတိုင်းအတာဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့ကျေနပ်မှုပေါ်မှာပဲ..”

စိန်ခေါ်သည့်မျက်ဝန်းတို့ ဆုံဆည်းမိပြန်သည်။ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် ဖက်တွယ်ထားကြပေမယ့် နာကျည်းမုန်းတီးသည့် မျက်ဝန်းတို့က အပြိုင်စူးလက်နေကြလျက်.. ၊

၄

အခန်း(၂၆)

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ဟိုလေ..သူဌေးစားနေကျ ပုဇွန်သံပုရာချဉ်စပ်မလုပ်ရသေးလို့ မေရဲ့၊ သူဌေးကရေချိုးနေပြီ..”

မီးဖိုချောင်ထဲမှာ မိန်းကလေးတွေခေါင်းမီးတောက်အောင် ပူ လောင်နေကြကာ နေဝင်းကိုတော့မတွေ့.. ၊

“သူ့ဝေယျာဝစ္စတွေကို နေဝင်းလုပ်နေကျမလား..”

“ကိုနေဝင်းကဖျားနေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီမမ..အဲ့ဒါကြောင့်ကျွန်မ ဘို့ပဲ လုပ်ပေးရတာ၊ ပုဇွန်ရှိတယ်ဆိုပြီးတော့လေ အခုထုတ်ကြည့် လိုက်တော့မှ ထုတ်တာနောက်ကျပြီးတအားခဲနေတော့ ဘာမှလုပ်မ ခုတော့ဘူး..”

“သူ့ကတခြားဘာမှမစားဘူးလား..”

“ဟို..”

စုစုကအနားကပ်လာပြီး ဖြေလည်းမဖြေဘဲ လည်ပင်းနင်သလို ချက်လုံးကြီးပြူးကာ မီးဖိုချောင်အဝင်ဝဆီလှမ်းကြည့်နေ၏။ ရိုးလှည့် ကြည့်စရာမလိုဘဲ သိလိုက်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း.. ၊

“ကျုပ်ဘာစားသလဲဆိုတာ ကျုပ်ကိုမေးလို့ရတယ်..”

ပြောပြီး စုစုနဲ့တခြားကောင်မလေးတွေကို ငဲ့ကြည့်၍.. ၊

“သွားကြ..”

စုစုတို့ခေါင်းလေးတွေငုံ့၍ ချက်ချင်းထွက်သွားကြ၏။ ရိုးဝေ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဘေဇင်ပေါ်မှာတင်ထားသည့် ပုဇွန်နဲ့တခြားအ သားဘူးတွေဆီသွားကာ.. ၊

“ကြက်သားပဲလောလောဆယ်ကြော်လို့ရမှာ..လုပ်ပေးရမလား..”

“မကြိုက်ဘူး..”

“မင်းနေ့တိုင်းပုဇွန်ပဲစားနေတာလား..”

“ဘာလဲ..သိချင်လို့မေးတာလား၊ ရွဲ့တာလား..”

“နှစ်ခုစလုံးပဲ..”

ရိုးမျက်နှာလေးတင်းနေတာကို သုံးချိုးတစ်ချိုးလောက်ပဲမြင်နေရကာ အဖြူရောင်စကက်ရှည်ကပ်ကပ်လေးနှင့် တီရှပ်အဖြူအနီစင်းကျားလေးဝတ်ထားသည့်ကိုယ်ဟန်က ရုတ်တရက်မျက်လုံးပြန်လွှဲမို့ မေ့နေတဲ့အထိ ဆွဲဆောင်၏။

သူမကိုကြည့်လိုက်မိတိုင်း သူဤသို့ဖြစ်ရခြင်းကို စိတ်တိုမိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမချင့်မရဲဖြစ်လျက် ကြိတ်ချီစုတ်သတ်မိတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်.. ၊

“ကောင်းတယ်..နှစ်ခုစလုံးပဲဆိုတော့ ပြောရတာပိုလွယ်သွားပြီနောက်နေ့ကစပြီး မသိတာတွေရှိလာရင် ကျုပ်ကိုမေး..ရွဲ့ချင်ရင်ကျုပ်မျက်နှာကြည့်ပြီးရွဲ့လိုက်၊ ကျုပ်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စအားလုံး ခင်ဗျားပဲလုပ်ပေးရမယ်..”

“လုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ လုပ်ပေးရမယ့်လူကစီစဉ်ပေးတာပဲ..ဒီဒီတော့ ငါစီစဉ်တဲ့အတိုင်း ချက်ပြုတ်တာကိုမင်းစားရမယ်၊ ငါထုတ်ပေးတဲ့အဝတ်အစားပဲဝတ်ရမယ်..အဲ့ဒါတော့ မင်းသိမှာပါ..”

“မလိုပါဘူး..ခင်ဗျားကျုပ်ခိုင်းတာကိုပဲလုပ်၊ ကျုပ်ကိုခိုင်းဖို့မလိုဘူး..”

“ဒါဆို ခုလိုမျိုးမင်းစားချင်ကာမှ လာခိုင်းမှာလား..ထမင်းစားမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ချက်ပြုတ်ပြီးတဲ့အထိ စောင့်နေမှာလား..”

ဂျန်းဘာဖြေရမှန်းမသိ။ ရိုးကမလှည့်ဘဲပြောနေရာကနေ ပခုံးစွန်းမှာမေးဖျားလေးကပ်သွားတဲ့အထိ လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုအခါကော့နက်သည့်မျက်တောင်တို့၏ ညှို့ငင်ခြင်းက သူ့ရင်ထဲကိုတစ်ခုလိုဖြစ်သွားစေသည်မသိ.. ၊

ဂျန်းမျက်နှာလွှဲပစ်ရင်း ဆံပင်တွေသပ်မိ ပင့်သက်ရှိုက်မိနှင့်

“မကြိုက်ရင်မင်းသဘောပဲ..”

“ဒုန်း..”

“ဟာ..”

အသားဘူးတစ်ဘူးသည်ဘောဇင်ထဲသို့ ဘေးတိုက်လျောဆင်းသွားသဖြင့် အသံကျယ်သွားလျှင် ဂျန်းချက်ချင်းအနားရောက်လာ၏။

“ခင်ဗျားဘာကိုမကျေနပ်ပြီး ဆောင့်အောင့်လုပ်နေတာလဲ..”

“ဘာ..”

လှည့်ကြည့်မိပြီးမှ ပြောပစ်လိုက်ချင်သည့်စကားတွေကို ပြန်မျိုချရသည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိပြောလိုက်ရရင်လည်းမကောင်း.. ၊

“နေရာတကာမိန်းမ မပီသစမ်းပါနဲ့..ကောက်တာကွေးကာဆောင့်အောင့်တာတွေ ကျုပ်မကြိုက်ဘူး..”

“မင်းအရမ်းကိုရန်လိုပါလားဂျန်း..”

“ဟုတ်တယ်..ကျုပ်ကအဲ့လိုလူပဲ၊ ဒါကြောင့်မိတ်ဆွေထားတာလည်း ဝါသနာမပါဘူး..”

“ကောင်းပါတယ်..မင်းလည်းရန်လို ငါလည်းဒီလိုပဲပေါ့၊ မကျေနပ်တာကိုပြောရရင် ဘာမှကိုမကျေနပ်တာ..”

ဂျန်းကမျက်မှောင်ကုတ်နှင့် စိုက်ကြည့်၏။

“မင်းရန်လိုနေမှတော့ ငါဘာလုပ်လုပ်မင်းကိုရွဲ့တယ်ချည်းထင်မှာပဲ..”

“ရွဲ့တယ်လို့ထင်စရာမရှိအောင် ခင်ဗျားနေရမယ်..ကျုပ်မျက်စိဆဲနားထဲမှာ ခင်ဗျားကြောင့်ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေဖြစ်လာရင် ကျုပ်ဆုဇင်မှာမိန်းမမို့ အခွင့်အရေးပေးခဲ့တယ်ဆိုတာမရှိဘူး..”

သိတယ်လို့ထပ်ပြောလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် ဂျန်းဆိုတဲ့ သောက်ျားဒီနေ့ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်နေပါစေ စိတ်ဆတ်သလောက်

နေရာတကာမှာ မရင့်ကျက်သေးဘူးဆိုတာ သိသာနေ၏။ မိဘအုပ်စိုးမှုနဲ့ နီးစပ်စွာမကြီးပြင်းခဲ့ခြင်း ဒေါသကြီးတတ်ခြင်းအပြင် ငယ်

ချစ်တည်းက အစွန်းရောက်အယူသည်းတတ်ခဲ့သော စရိုက်သဘာဝကြောင့်ထင်သည်။

ဘာမဆိုတစ်ယူသန်ပြော တယူသန်ဆုံးဖြတ်။ ပြီးတော့ နောင်

ဘာရသည်ဆိုတာလည်းမရှိ။ ဘာကိုမှလည်း ဂရုမစိုက်တတ်သော..

သျှင်မ

ထိုယောက်ျားဟာ လူကြီးမင်းပဲဖြစ်လေသည်။ ရိုးရဲ့မျက်လုံး... မှာ ဂျန်းသည်တခြားပုံစံတစ်မျိုးနှင့်ပေါ်လာသလိုလို.. ၊

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုရိုးလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့... လိုက်သည့်စကားကြောင့် ငြင်းခုံရန်ဖြစ်ဖို့လှည့်လာသည်ထင်ထင်... ဂျန်းကလည်းကြည့်၏။ သို့သော် ရိုးရဲ့မျက်လုံးတွေက ရန်လိုနေခြင်း... မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာပြောတော့မလိုလို ကြည်လင်နေသည်... ရာ.. ၊

ဘာလဲ.. ၊

ဂျန်းရုတ်တရက်မျက်နှာဘယ်လိုထားရမှန်းမသိသလိုကြီး... သွားသည်။ ပြီးတော့ ပြိုင်တူမျက်နှာလွှဲမိ၏။

ဘာလဲ.. ဒီမိန်းမ.. ၊

ဂျန်းစိတ်တိုသွားကာ စားပွဲခုံကို ဒုန်းခနဲထုလိုက်ပြီး... ၊
“ပုဇွန်ပဲစားချင်တယ်.. မြန်မြန်လုပ်ပေး၊ ဆယ်မိနစ်အတွင်း... ပြောလိုက်ပြီဆို ထွက်လာသည့်အချိန်ဇယားက ဆယ်မိနစ်... ရိုးဒေါသထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ် ဒန်အိုးပေါ်တင်ထားသည့်... ဟင်းမွှေသည့်ဇွန်းကြီးကလျော့ကျသွားလျှင်.. ၊

- “ဒေါင်.. ဂွမ်..”
- “ဟာ..”
- “ဆောရီး..”
- “ဂေါက်.. ဒုန်း..”
- “ဟေ့..”

ကောက်သိမ်းလိုက်မှ အသံပိုထွက်သွားကာ ရိုးလည်ပင်း... ကုတ်၏။ ပြီးတော့ မရည်ရွယ်ဘဲ ဂျန်းကိုလှည့်ကြည့်မိပြန်ကာ... ဝန်းတို့ရဲ့ နောက်ထပ်ဆုံရပ်တစ်ခုသည်.. ၊

အခန်း(၂၇)

“ဘာကိစ္စနဲ့လဲ..”

“သူဌေးလူကြီးမင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့..”

“သူဌေးကိုတွေ့ချင်တိုင်းတွေ့လို့မရဘူး.. အပွိုင့်မဲနဲ့ယူထားတာ... လား..”

ရောက်လာသည့်လူကြီး ဒေါကန်သွားသည်။ နောက်မှာလည်း... ကိုယ့်လူတွေရှိနေသည်မို့ မျက်နှာကြီးလည်းနီနေလျက်.. ၊

“အပွိုင့်မဲနဲ့ယူထားရအောင် မင်းတို့သူဌေးရဲ့ဖုန်းနံပါတ်မှ ကျုပ်... သိတာ..”

“တွေ့ဆုံဖို့သူလက်ခံသင့်တဲ့လူတွေဆိုရင် သိကြပါတယ်..”

“ဪ.. ကျုပ်တို့ကတော့ လက်မခံသင့်တဲ့လူတွေပေါ့..”

လူကြီးမင်းကွန်ဒိုဆောက်လုပ်ရေးစီမံကိန်းရှေ့မှာ ကားတွေကျပ်... ကာ ဂျန်းကိုတွေ့ချင်နေသည့်လူတွေကလည်း အားလုံးအရေးကြီး... ကြတာပဲဖြစ်ကာ.. ၊

“ငါ့ကိုတော့ လူကြီးမင်းတွေမှာပါ.. သူနဲ့အလုပ်ကိစ္စအရေးကြီး... အပိုင်းတွေ ပြောဖို့ရှိတယ်..”

“ဒါဆိုကျွန်မတို့လည်း ရှိတာပဲလေ..”

“ကျုပ်တို့ကကြိုပွိုင့်အတွက်လာတာနော်.. အားပေးမယ့်ကတ်... ဘန်မာတွေ..”

အနက်ရောင်ဝတ်စုံတွေနှင့် မျက်နှာဖြူဖြူလူရွယ်တွေက သူ... က်ငါတွေခွင့်တောင်းနေသူတွေကြောင့် စိတ်ရှုပ်သည့်မျက်နှာတွေ... အနီရောင်သိမ်းနေခဲ့လျက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုဖုန်းအကဲကြ

၏။ ထိုအခါဂျန်းရောက်လာတော့မည်မို့ စကားသံတွေအနည်းငယ် တိတ်သွားခဲ့၏။

သို့သော် အတွင်းကနေပဲထွက်လာတာဖြစ်ကာ သူတို့မျှော်လင့် နေသည့်လူကြီးမင်းမဟုတ်ဘဲ မိုးခြိမ်းဖြစ်နေခဲ့လျက်.. ၊

“သူဌေးကအပြင်ရောက်နေပါတယ်..သူပြန်လာမှ..”

ပြောနေတုန်းဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ထုတ်ကြည့်လိုက်ကာ.. ၊

“ဟုတ်..အမိန့်ရှိပါသူဌေး..”

“.....”

“ဗျာ..”

ဖုန်းကိုင်ရင်းမိုးခြိမ်းလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကာ ကားပါကင် ရှိရာ လှမ်းကြည့်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါသူဌေး..ဟုတ်ကဲ့ပါ..”

မျက်နှာသည်ဒေါသရောင်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ရှေ့ကလူတချို့ကို ရှောင်ရှားထွက်သွား၏။ ပြီးတော့.. ၊

“သူဌေးကားဝင်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်ဗျာ..ကားတွေကို အဝင် ဝမှာ ဒီလိုရပ်ထားလို့မရဘူး၊ လုပ်ပါ..ကျေးဇူးပြုပြီး ဟိုနောက်တန်း ထဲကို ရွှေ့ပေးကြပါ..”

လူကြီးမင်းလာပြီမှန်းသိသည်နှင့် စောင့်နေသူတွေကလည်း ကားတွေရွှေ့ဖို့ကိုယ့်ကားဆီကိုပြန်သွားကြ၏။ ကားပေါ်မှာဂျန်းနဲ့ ရိုးတို့ရှိနေကြကာ အားလုံးကိုမြင်နေရ၏။ ထို့ပြင် ဂျန်းကကားထဲထဲ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် တံခါးကိုနောက်ပြန်ဆောင့်ပိတ်၍.. ၊

“ပါကင်မှာအစောင့်မထားဘူးလားမိုးခြိမ်း..”

“ရှင်းပေးပါ့မယ်သူဌေး..ကျွန်တော်သေချာစီမံပြီးသားပါ..”

ပါကင်စောင့်ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် ပြေးလွှား ရောက်လာတော့ မိုးခြိမ်းကသူရှင်းပါမည့်အကြောင်း ဂျန်းဘက်ကို လှည့်၍ ခေါင်းငုံ့အသိပေး၏။

“ကားတွေခဏလေးနဲ့စုပြုရောက်လာမယ်မှန်း မသိလို့ပါဆရာ ..ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်..”

“တောင်းပန်တာမလိုချင်ဘူး..မင်းပြန်တော့..”

ရိုးမှန်နည်းနည်းချထားသဖြင့် အားလုံးကိုကြားနေရသည်။ ပါ ကင်စောင့်ရဲ့မျက်နှာဒီးရွက်လောက်ငယ်ကျသွားကာ ထပ်ပြီးတောင်း ပန်နေသည်ကိုလည်း မြင်နေရသည်။ သို့သော်မိုးခြိမ်းက ကျောခိုင်း သွားပြီဖြစ်ကာ.. ၊

ဆရာတပည့်တွေဒီပုံတွေချည်းပဲလို့ ရေရွတ်မိသည်။ ပြီးတော့ ခုန်ကိုလျှောခနဲချလိုက်ကာ.. ၊

“ဒီမှာလူကြီးမင်း..”

လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ဂျန်းကလှည့်ကြည့်သည်။ အပြင်မှာဆို ဂျန်းလို့မခေါ်မိအောင် ဆင်ခြင်ရမည်။ ‘မင်း’နဲ့‘ငါ’နဲ့မပြောမိဖို့ ဆင် ခြင်ရတာလည်း မလွယ်.. ၊

“ဘာလဲ..”

ဂျန်းကမှန်ချထားသည့်ဘေးမှာ လာရပ်ကာ.. ၊

“ကျွန်မကဘာလုပ်ရမှာလဲ..”

“ထိုင်နေခဲ့..”

“ရှင်ပြောတော့ ဒီကိုဝင်မှာမပါပါဘူး..”

“အခုပါသွားပြီ..”

ဂျန်းက ဒီတိုင်းလှည့်ထွက်သွား၏။ ပြီးတော့ မိုးခြိမ်းကိုတစ် ခုခုပြောလိုက်ပြီး ရိုးကိုသမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဆောက်လက်စအဆောက်အဦးထဲ တန်းဝင်သွားလေသည်။ မိုးခြိမ်း က ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လမ်းပေါ်ကိုပြန်ဝိုက်ထွက်သည်။

ရိုးသည် ဧည့်ခံပွဲသွားမည့်ဝတ်စုံလေးနှင့် လိုက်ခဲ့ဆိုလို့လိုက်ခဲ့ ရကာ သွားတော့ဆိုတော့လည်း ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ကိုခေါ်ခေါ်.. ဘယ်ယုံအဖြစ်ကိုတွေးမိကာ ရှက်လည်းရှက်သည်။ မျက်ရည်တွေလည်း ချစ်ဝိုင်းလာခဲ့၏။ ညနေစာစီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး သူမခြံထဲထွက်ထိုင်မလို့ပါ။ ဂျန်းရောက်လာပြီး ဧည့်ခံပွဲသွားဖို့ရှိကြောင်းနှင့် လိုက်ခဲ့ရမည့်အမိန့် ဝါ ချမှတ်သွားခဲ့သည်။

“မမရယ် ဧည့်ခံပွဲသွားရမှာကိုတော့ လှလှလေးပြင်လိုက်ပါနော် ..တော်ကြာသူဌေးက ဒီတိုင်းဆွဲခေါ်သွားလိမ့်မယ်၊ မမကိုလိုက်ဖို့မ ခေါ်ခင်က ဖုန်းပြောနေတာ ကျွန်မကြားလိုက်တယ်..နော်မောင်နဲ့အ

တူတက်ရမယ်လို့ ဟိုဘက်ကမှာနေတဲ့ပုံပဲမမရဲ့..”

“အောင်မလေးမိကြိုင်ရယ်..နင်ကသူဌေးဖုန်းပြောနေတာကို အနားသွားတယ်ဟုတ်လား..”

“သွားရဲပါ့မလားစုစုရယ်..ငါအလုပ်လုပ်နေတဲ့နေရာက သူဌေးက ဖြတ်ထွက်သွားတာပါ။ ငါဖြင့်သူဌေးရဲ့ရေမွှေးနံ့ဝေ့ကျန်ခဲ့တာတောင် ကြောက်လွန်းလို့လက်ဖျားတွေပါအေးတယ်..”

သူတို့ချင်းတွန်းထိုးပြောရင်း ရင်ဘက်တွေဘာတွေဖိနေကြသည်။ ရိုးကသူတို့ကိုခပ်တန်းတန်းနေပေမယ့် ရိုးရဲ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး သူမလေးတွေက ရင်းနှီးဖို့ကြိုးစားနေကြ၏။ ဂျန်းကို ကြောက်ဖို့လန့်ဖို့ရှိလာပြီဆိုလည်း ရိုးဆီပြေးကပ်ချင်သည့်မျက်နှာလေးက သနားစရာ.. ၊

တစ်ခါတလေ သူတို့ချင်းခေါင်းချင်းရိုက်ပြီး ညည်းနေတာကို ကြားရသေးသည်။

“လစာကလည်းသူများတွေထက် နှစ်ဆလောက်ပိုပေးထားတယ်ဟာ..နောက်ပြီးသူဌေးကအပြောဆိုးပေမယ့် တခြားဆိုးတဲ့အိမ်ရှင်တွေလို ရိုက်ပုတ်နှိပ်စက်တာမှမဟုတ်တာ၊ ငါတို့ဘာသာကြည့်နေရတော့မှာပဲ..”

“ငါလည်းသူဌေးရဲ့ကားသံကြားရင် သေးထွက်ချင်သလိုလို အိမ်သာတက်ချင်သလိုလို တကယ်ပါပဲဟယ်..လူနဲ့ဒေါသကတခြားစိပဲ..”လို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဝေဖန်နေကြသေးသည်။ ထို့ပြင် ရိုးနဲ့သာအဆင်ပြေသွားကြလျှင် ဂျန်းရဲ့ဒေါသတွေလျော့ပါးသွားမလာလို့ မျှော်လင့်နေကြတာလားရှိကာ ခုလိုအတူတွဲထွက်ကြမည့်အရေးကြုံလာတာနှင့် အားတက်သရောဖြစ်နေတတ်ကြ၏။

ညနေပိုင်းဆိုတော့ Evening dressကိုသေချာရွေးဝတ်သည်။ ရိုးဝတ်မည့်ဗေဒါရောင်ဝတ်စုံကိုမြင်တာနှင့် ပန်းတွေရှာဖွေကြ ဆံထိုးတွေရင်ထိုးတွေရွေးပေးကြနှင့် ရိုးဒီပုံစံဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ တော့ သူမရဲ့ဝတ်စုံနှင့်မိတ်ကပ်နှုတ်ခမ်းနီတွေက ဂျန်းဘယ်ကိုလွှတ်လွှတ်သွားရဖို့လား..။ သူပါပါ မပါပါ ကိုယ်နဲ့သိသိမသိသိ လူကြီးမင်းကခိုင်းတာပါဆိုပြီး.. ၊

ဟင်.. ၊

ကျလုကျခင်မျက်ရည်တို့ကို ထိန်းချုပ်ကြေကွဲနေရင်း ရိုးကိုယ်လေးတောင့်မတ်သွားသည်။ ဂျန်းဘာလို့ဒီလိုလွှတ်လိုက်တာလဲဆိုတာ သူမတွေးမိလိုက်ပါပြီ.. ၊

ဒါ ဂလဲစားချေခန်းတစ်ခုပဲလား.. ၊

ပထမဆုံးခေါ်ထုတ်သွားတော့ စိန်ဆိုင်ကနေအချုပ်ထဲပို့ခဲ့သည်နောက်တစ်ခါကိစ္စရှိလို့ဆိုပြီး ကားပေါ်မှာပဲစကားများကြကာ လမ်းမှာဒီတိုင်းချထားခဲ့သည်။ နောက်တစ်ခါက စားသောက်ဆိုင်မှာစားရာတွေမှာထားပြီးမှ ဖုန်းပြောရင်းထထွက်သွားခဲ့သည်။ သူမမှာပိုက်ဆံဆိုလို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမပါသော ပုလဲလက်ကိုင်အိတ်လေးတစ်လုံးပဲပါကာ ဖုန်းလည်းပါမသွား.. ၊

တကယ်တော့ သူကျွမ်းကျင်သောနယ်ပယ် သူ့အသိုင်းအဝိုင်းတွေထဲမှာ ကြိုတင်ချိတ်ဆက်ထားပြီးမှသာ ရိုးကိုအသာလေးချပြီး နယ်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုအကွက်ရွှေ့သွားဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ခါဘယ်လိုပညာပေးနည်းနဲ့လဲ.. ၊

ရိုးရင်တွေခုန်လာခဲ့သည်။ အမိန့်အတိုင်းရှိပါစေတော့လို့ စိတ်ထိုခုံးခုံးချထားပြီးမှ ရင်ခုန်သံတွေမြန်လာခဲ့သည်။ မိုးခြိမ်းကိုလှမ်းကြည့်တော့ ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းနေတာလား..မျက်နှာကိုက သံပတ်စက်ရုပ်လို တမင်လုပ်ထားတာလားမသိ။ သို့သော်.. ၊

“ဘယ်ကိုသွားခိုင်းလိုက်တာလဲ..”

“ရွှေတောင်ကြားက သူဌေးမိတ်ဆွေရဲ့မွှေးနေပါ..”

“သူမပါတဲ ကျွန်မချည်းပဲသွားခိုင်းလိုက်တာလား..”

“ဟုတ်တယ်..”

ကားကလိုရာခရီးသို့ ဦးတည်သွားခဲ့လျက် ညနေခင်း၏အလင်းရောင်သည် ညရင်ခွင်ထဲမှာ မှေးစက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မိုးခြိမ်းက ကားကို လမ်းသွယ်ထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ပြီးမှ.. ၊

“အစ်မစောင့်နေပါ..သူဌေးကမိအောင်လာမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်..”

‘အစ်မစောင့်နေပါ’ဆိုသည့်စကားက နားထဲမှာအကျယ်ကြီး

မြည်ဟီးသွားသလိုပင်။ ခဲ(ဂဲ)မှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်လို သူမခေါင်းထဲမှာ သတိပေးခေါင်းလောင်းသံတွေ မြည်လာခဲ့သည်။

“သိတယ်မို့လား...နင့်အမှုက အာမခံမရဘူးနော်..”

“ဟိုဘက်ကအမှုပိတ်လိုက်တာထင်တယ်..ဟဲ့ ဒီမှာ နောက်ထပ် တစ်ခါဆုံမိရင်တော့ ငါ့ကိုဆရာခေါ်ဖို့ စဉ်းစားထားနော်၊ ငယ်ကျွန် ကြီးလို့ခေါ်လိုက်ရင် ‘ဘုရား’လို့လည်းထူးနိုင်ရမယ်..”တဲ့.. ၊

အချုပ်ထဲက မိန်းမတစ်စုရဲ့ကြမ်းတမ်းရိုင်းပျသော စကားသံ တွေက နားထဲမှာလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ဆူညံလာသလိုပင်။ ဒီ တစ်ခါ ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ နှိပ်စက်မှာလဲ။ ကြိုက်သလိုစီရင်ပါလို့ အရှုံးပေးထားသည့်လူကိုမှ မင်းရက်စက်လှချေလား... ၊

ရင်ထဲမှာနင့်နေသည်။ ဝမ်းနည်းပေမယ့် စူးနင့်နေသည့်ဝေဒနာ မျက်ရည်ကိုကျခွင့်မပေးနိုင်အောင် မာနနဲ့တင်းခံနေမိသည်။ ‘မင်း လုပ်စမ်းပါ’လို့ စိန်ခေါ်ပြီးပြီပဲ.. ၊

မျက်ရည်စတို့ကို မျက်တောင်ရှည်တို့ဖြင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်း ချ၍ အသက်ဝဝရှုလိုက်သည်။ ဟိုတစ်ချိန်ကလည်း လူကြမ်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ငါပဲလက်ထောက်ချပြီး ဖမ်းခိုင်းခဲ့တာ။ အဲ့ဒီတုန်း တည်းက ငါမှားသွားပြီလားလို့ တွေးခဲ့မိတာပဲ။ နင်တကယ်မှားခဲ့ပြီ ဆိုတာ ဒါအဖြေပဲကြာနွယ်ရိုး... ၊ နင့်အလှည့်ကျမှ မနဲ့စမ်းပါနဲ့..

“ဒုတ်..ဒုတ်..”

ချိုင့်ဆောင့်သလိုကားက မသိမသာခုန်ပြီး ထိုးရပ်သွား၏။ ရာသည် ရွှေတောင်ကြားလမ်းသွယ်ထဲရောက်နေပြီဖြစ်ကာ.. ၊

“ကျွတ်..ရောက်နေကာမှ ကားကလည်း..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်..”

“မသိဘူး..ဆင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်..”

မိုးခြိမ်းက အောက်ဆင်းသွားပြီးမှ ပြန်လှည့်၍ ရိုးကိုငုံကြည့်

ကာ.. ၊

“ဒီခြံပဲမကြာ..ခြံတံခါးကတော့ ဟိုဘက်နားမှာဝင်သွားလိုက်တာ

လား..”

ရိုးခေါင်းခါမိပြီးမှ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သူမသွားရမည့်လမ်းပဲမို့ တံခါး

ခွင့်၍ဆင်းလိုက်သည်။ ခြံရှေ့မီးတိုင်လေးရဲ့ လင်းအားကမများပေ မယ့် မီးတိုင်အောက်ရောက်နေသည့်ကားအတွက်တော့ လုံလောက် သည့်အလင်းရောင်ပဲဖြစ်၏။

ရိုးဝတ်ထားသည့်ဗေဒါရောင် Evening dressသည်ပျော့အိ သောအပြောင်သားဖြစ်လျက် ပခုံးချိတ်တစ်ဖက်ပဲပါသည်။ ပခုံးတစ် ခက်က အင်္ကျီစမပါဘဲ ငွေရောင်ကြိုးမျှင်လေးတွေနှင့် ရှေ့နောက် ဆက်သွယ်ထားတာဖြစ်၏။ လည်ဟိုက်ခါးကျပ်လေးဖြစ်လျက် ခြေ ခမိုးပေါ်ထိ ပုံဆင်းနေသည့်ဂါဝန်နဲ့နဲ့က ပိတ်ကားစကဲ့သို့နှစ်ထပ် မှာ အနားတွန့်လေးတွေပါသေးသည်။ ဒူးအထက်မရောက်တရောက် တနေ ခပ်စောင်းစောင်းကွဲနေကာ မတ်တပ်လေးရပ်နေရင် ပိတ်ကား ခုထားသလို အကွဲပါမှန်းမသိရ.. ၊

ဒါက ပျိုငံဒေါက်မြင့်နှင့်ဆိုလျှင် ရိုင်းပျသည့်အင်္ကျီမဟုတ်သည့် ပြိုင် မမြင်အပ်သည့်ဘယ်နေရာကိုမှ ဖော်လှစ်ထားသည့်ပုံမျိုးလည်း မဟုတ်။ သူမမှာလည်း အဝတ်အစားသိပ်အများကြီးရှိတာ မဟုတ် တာကြောင့် အဆင်ပြေဆုံးရွေးထုတ်လိုက်တော့ ဒီဝတ်စုံပဲဖြစ်နေခဲ့ ၏။

ဆံပင်တွေကို ပတ်လည်လိပ်တင်၍ပွပွလေးထုံးဖွဲ့ကာ ဗေဒါ ရောင်သစ်ခွတွေ နောက်တစ်ခြမ်းလုံးဝိုက်ပန်ထား၏။ သူမဆင်းလာ တာမြင်လျှင် မိုးခြိမ်းက အမှတ်တမဲ့မျက်နှာလွှဲပြီးမှ နှစ်ခါပြန်ကြည့် ၏။ ပြီးတော့ မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်လား..။ ဒီတိုင်းမျက်နှာလွှဲပစ် တာလား မသိပေမယ့် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်တာကိုတော့ ရိုးသေချာ ဆွဲလိုက်၏။

“ရှင်လိုက်ပို့မှာလား..”

“ကျွန်တော်က..”

မိုးခြိမ်းရုတ်တရက်အသံထွက်ဘဲ တိတ်သွားသည်။ အစတုန်း ကတော့ မိုးခြိမ်းကလည်း သူမကိုစကားပြောတာ ခပ်တည်တည်ခပ် ကြာကြာပါ။ ခုတလောလေးကျမှ ‘မကြာ’လို့ခေါ်ကာ ‘ကျွန်တော် တော့’ ဘာတွေဖြစ်သွားတာဖြစ်၏။

“ဘယ်သူမှမပါဘဲနဲ့တော့ ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့လူတွေထဲဝင်မသွား

ချင်ဘူး...သူလိုက်လာမှာဆိုရင် ဒီကနေပဲစောင့်တော့မယ်..”
မိုးခြိမ်းကနာရီကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ ဘွန်း
နက်ကိုဖွင့်၍ ကားဘာဖြစ်သလဲရှာဖွေနေခဲ့စဉ် ရိုးကတော့ကြိတ်ပြီး
ဘုရားတနေဆဲ.. ၊

ကားတော်တော်နဲ့ ပြန်မကောင်းပါစေနဲ့။ ဂျန်းရောက်လာပါပေး
ဆုတောင်းပြည့်ဖို့မပြည့်ဖို့က ဂျန်းရောက်လာမှသာ အဖြေထွက်ပါ
လိမ့်မည်။ စိန်ဆိုင်တုန်းကတော့ သူ့အကွက်ချစီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း
ဆိုင်ကိုတစ်ယောက်တည်းလွှတ်၍ သူ့ခိုးဖြစ်အောင်ဖန်တီးခဲ့သည်။
ခုကျတော့ ဒီရှေ့ကျမှကားပျက်သွားခြင်းက သူမအတွက်ထံ
ကြမ္မာမျက်နှာသာပေးခြင်းသာ။ ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံကြားလိုက်ရသ
ဖြင့် မိုးခြိမ်းနဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းထိ တိုးကပ်လိုက်မိသည်။ ထင်သည့်အ
တိုင်း သူ့ဖုန်းပဲဖြစ်လျက် နားစိုက်ထောင်ပေမယ့် မိုးခြိမ်းကလည်း
ဟုတ်ကဲ့..မဟုတ်ဘူးအပြင် ဘာမှပြန်မပြောတာကြောင့်.. ၊

“ပြောလိုက်ပါကိမိုးခြိမ်း...ဒီကနေပဲသူ့ကိုစောင့်နေတဲ့အကြောင်း..”
“ဖုန်းချသွားပြီ..”

ခပ်တည်တည်မျက်နှာနှင့် ဖုန်းကိုပြု၍ အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်
သည်။ ဂျန်းသူမကို အထဲလိုက်ပို့ဖို့မခိုင်းခဲ့တာတော့ သေချာသွားသ
ဖြင့် စိတ်ချမ်းသာသွားခဲ့၏။ သို့သော် အချိန်သည်ဘယ်လောက်န
မကြာလိုက်ဘူးထင်၏။ အနားကဖြတ်သွားသည့်အနက်ရောင်ပါ
ရိုသည် ခြံအဝင်ဝမှာပဲ တိုးလိုးတစ်လစ်ရပ်သွားခဲ့ပြီး အထဲကနေ
တက်အဝတ်အစားတို့ဖြင့် ထွက်လာကြသည့်ခေတ်ဆန်ဆန်အမြင်
သမီးသုံးယောက်.. ၊

ပြီးတော့ နောက်ကငါးယောက်ခြောက်လောက်လောက်ထပ်
လာသေးသည်။ သူမတို့နှင့်ကားထဲက လင်မယားစုံတွဲတစ်တွဲ
ပေါင်းကာ ဒီဘက်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး တစ်ခုခုပြောနေကြ၏။ ကိုယ့်
နောက်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်မိရင် ကိုယ့်အပြင်တခြားဘယ်သူမှ ရှိမ
တာကို သိလိုက်ရကာ ရိုးကြက်သီးဖျန်းခနဲထသွားသည်။ အန္တရာယ်
ဆိုသည့်အငွေ့အသက်ကလူကို တစ်နေရာထွက်ပြေးဖို့ တွန်းထိုးလို
ဆော်နေသည့်နှယ်.. ၊

မဟုတ်ဘူး...ဒီနေရာကိုငါမသိဘူး။ သူတို့နဲ့ငါဘာမှမှမဆိုင်တာ
ဒါစားသောက်ဆိုင်လည်းမဟုတ်ဘူး။ ရတနာဆိုင်လည်းမဟုတ်ပါ
ဘူး.. ၊

သူမကိုယ့်စိတ်ကိုအားပေးဖြေသိမ့်နေစဉ်လူစုက သူမရှေ့ကို
ရောက်လာခဲ့ကြလျက် ရှေ့ဆုံးကပရုံးလောက်ဆံပင်တစ်ခြမ်းသိမ်း
လေးနှင့် အမျိုးသမီးကလက်ထဲမှာ ဖွင့်ထားသည့်ဖုန်းနှင့်.. ၊

ရိုးထက်နည်းနည်းလောက်ပဲ အသက်ပိုကြီးနိုင်ကာ သူမရဲ့
Evening dressကလည်း ရိုးနဲ့ခပ်ဆင်ဆင်အနက်ရောင်ဖြစ်၏။ ဒါ
ဆမယ့် သူမက ရိုးလိုအရပ်မမြင့်ဘဲ ကိုယ်လုံးကတင်းပြည့်နေတာမျိုး
ထက် ပိုနေသည်။ မျက်နှာကပါးတွေထောင်းနေ၏။ သူမနှင့်ယှဉ်
တွဲပါလာသည့် အမျိုးသမီးတွေကလည်း ရိုးကိုမြင်သည်နှင့် သူမကိုင်
အားသည့်ဖုန်းကိုကြည့်လိုက် ရိုးကိုကြည့်လိုက်နှင့်တအံ့တသြ.. ၊

“ဟုတ်တယ်..သူပဲ..”

“ကြည့်စမ်းဟယ်..ဒီလောက်လှလှပပလေးနဲ့များ၊ သူများယော
ကျားကိုမှ..”

“တောက်..ဒီမှာညည်းအတွက် ဒီလောက်တောင်ရှားသလား
တင်..”

ရုတ်တရက်မို့ သူမတို့ကိုယ့်ရှေ့နယ်ချဲ့လာကြပြီး တစ်ယောက်
တစ်ခွန်းပြောနေကြတာ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ.. ၊

“ဟဲ့..နင်မျက်နှာပြောင်လှချေလား..”

“အစ်မကဘာတွေပြောနေတာလဲ..ရှင်လူမှားနေပြီနော်..”

“ဘာကိုမှားရမှာလဲ..ဒီမှာနင်..”

ဖုန်းကိုလှည့်ပြလိုက်သည်။ ခဏပဲမြင်လိုက်ရပေမယ့် ရိုးသိ
လိုက်၏။ ပိုက်ဆံမပါဘဲ စားသောက်ပွဲကြီးနှင့်ကျန်ခဲ့စဉ် သူမကိုလာ
တူညီပေးခဲ့သည့် ဂျန်းရဲ့မိတ်ဆွေဆိုသောလူ.. ၊

“အားမနာပါနဲ့..ကျွန်တော်ကမကြာနွယ်ရိုးကို သိပါတယ်..”

“အဲ့ဒါငါ့ယောက်ျား..ငါကသူ့မိန်းမ၊ နင်ကတော့..”

“အဲ့ဒါကိုစနိုက်ကျော်မလို့ အင်တာနက်မှာခေါ်တယ်အေးရဲ့..ပ
ညာပေးပလိုက်၊ ဒီမှာဘယ်သူမှမရှိဘူး..”

တစ်ယောက်ကမြောက်ပေးလိုက်တာနှင့် မိန်းမတွေရိုးကိုပူးညှပ်
ဝိုင်းအုံလိုက်ကြသည်။

“နင်ကများငါ့ခြံရှေ့ထိ ငါ့လင်ကိုလာချောင်းနေရတယ်လို့... ဒီ
လောက်တောင် ကဲဟာ..”

ပါးကိုလွဲရိုက်ချလိုက်၏။ ရိုးရှောင်လိုက်ပေမယ့် လက်ဖျားစာ
မိသွားသည့်လည်တိုင်မှာ နာကျင်သွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ သူမကိုဆွဲလွဲ
ရိုက်နှက်ချက်တွေဆက်တိုက်.. ၊

“အဲမာ..တစ်ခွန်းမှမငြင်းဘူးကြည့်စမ်း၊ ဟဲ့..နင်အနေသလား-
ကောင်မ..”

“ရိုက်ပါ..ကျေနပ်အောင်ရိုက်ကြပါ၊ ကျွန်မဒီမှာပဲတစ်ခါတည်း
သေပါရစေ..”

ရိုးနာကျင်မှုကို မခံစားနိုင်တော့ပါ။ အသားနာတာထက် အ
သည်းထဲကနာသည်။ သေရမှာထက်အရှက်သိက္ခာမရှိတော့ခြင်းအ
တွက် ဆက်လက်မရှင်သန်လိုတော့ပေ။ သူမဤသို့အော်ဟစ်လိုက်
လျှင် ရိုက်ချက်တွေရပ်တန့်သွား၏။ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည့်မျက်
လုံးတွေနှင့် နောက်ဆုတ်သွားကြပြီး နောက်ထပ်လူတွေပြေးလွှား
ရောက်လာကြ၏။

သူမတို့ကိုဖျောင်းဖျဆွဲလွဲပြီး ပြန်ခေါ်သွားကြကာ.. ၊

“မိန်းကလေး...မင်းလည်းဒီကနေသွားတော့လေ..”

“ရှင်ကဘာလုပ်နေတာလဲ..သွားတော့လေ၊ တကယ်ပါပဲ..အ
ရှက်ကိုမရှိဘူး..”

ကိုယ့်ထက်ငယ်ရွယ်သည့်မိန်းကလေးတွေကလည်းမျက်စောင်
တွေထိုးလျက်.. ၊

“အိမ်ရှေ့ထိတောင်လာချောင်းတာနော်..ဘယ်လိုမိန်းမတွေလဲ
မသိဘူး..”

ရိုးထိုနေရာမှပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ဖရိုဖရဲပျက်စီးနေသည့်
အင်္ကျီကို ဆွဲမိဆွဲရာပြုပြင်ဆွဲတင်းလိုက်ရင်း ပုံပျက်နေသည့်ဆံပင်
တွေကို ကိုယ့်ဘာသာဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီထက်ပို၍ အရှက်သိ
က္ခာကျဆင်းဖို့လည်း မရှိတော့။ ဒီလောက်တောင်သွေးပျက်ဖွယ်

ဘောင်းသည့်အဖြစ်ကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးမှ နောက်ထပ်သွေးပျက်ဖွယ်
တွေပူနေဖို့လည်း သတိမရတော့ပေ.. ၊

တော်လောက်ပြီဂျန်း..။ ငါဒီထက်ပိုပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး..
နင်နဲ့ငါဒီနေ့နောက်ဆုံး.. ၊

ဘယ်လောက်ထိပြေးနေမိမှန်းမသိဘဲ ခြေစုံရပ်လိုက်တော့
ကိုယ်ပိုင်အထက်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းရဲ့ရှေ့မှာဖြစ်ကာ ဘယ်
နေရာဆိုတာမသိ။ လူသည်တုန်ယင်မောဟိုက်နေပြီဖြစ်ကာ ဆံပင်
ဆွဲဖို့ယိုဖားလျား ဝတ်စုံဖားဖားနှင့်သူမကို ခွေးနှစ်ကောင်ကအိမ်
ခြံဝင်းတစ်ခုထဲကနေ လှမ်းဟောင်နေ၏။

ခွေးဟောင်လွန်းလို့အိမ်ရှင်က ခွေးခြောက်ရင်းထွက်ကြည့်သည်
အခြားအိမ်ကလူတချို့လည်း သတိထားမိကုန်ကြ၏။ ထိုနေရာမှ
ခွဲရပြန်၏။ လမ်းမကြီးဘက်ကိုထွက်ခဲ့ရင်း ခြေလှမ်းမှန်ဖို့ကြိုး
စားသည်။ သူမဘယ်သွားရမလဲ.. ၊

ဖေကြီးလည်းအိမ်ခြေမဲ့ဘဝရောက်ကာ သူဘယ်မှာနေတယ်ဆို
တာတောင် ဘယ်သူ့ကိုမှအသိမပေးဘဲ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့၏။ ကိုယ်
ခေါ်မှာလည်း တန်ဖိုးကြီးရတနာဘာမှမပါခဲ့သဖြင့် ဟိုနားဒီနားသွား
တာဖို့ လမ်းစရိတ်တောင် သူမမှာမရှိ.. ၊

ထိန်းနေရင်း မျက်ရည်တွေပြည့်တက်လာသည်။ မျက်ရည်ကျ
နေတိုင်း လူတွေသတိထားမိပြီး ဝိုင်းကြည့်ကြတာမို့ မျက်နှာကိုခွဲ၍
ခွဲစွန်းနဲ့ပွတ်တိုက်ရင်း မျက်ရည်ကိုဖျက်မိ၏။ မငိုမိအောင်ထိန်း
နေရတာ ရချင်ရမှာပေမယ့် ခုချိန်ထိတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ချိနဲ့နေ
တာကို မလွန်မြောက်နိုင်.. ၊

ထို့ကြောင့် ဂါဝန်စနစ်ဖက်ကိုဖိဆုပ်ထားမိရင်း အသက်ရှူချောင်
သာ ကြိုးစားနေရလေသည်။ ဂျန်းကိုသတိမရနဲ့။ မုန်းမုန်းနာနာမ
သွေးနဲ့။ နင်ဘာလုပ်မလဲ စဉ်းစားစမ်းရိုး.. ၊

လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်လာတော့ လမ်းသွယ်တွေထဲမှာထက်ပို
လွတ်လပ်လေသည်။ သူမဂျန်းဆိုသည့်မျက်နှာကိုဖျောက်ဖျက်
စားလိုက်လျှင် ခံရသက်သာမှန်းနားလည်လာကာ အားလုံးကိုခေါင်း
ထုတ်ဖို့ကြိုးစားနေမိ၏။

ပြီးတော့ လမ်းဖြတ်ကူးဖို့ မျဉ်းကျားရှိရာကိုသွားရမလား...။ များတွေလိုပဲ ရောက်သည့်နေရာကဖြတ်ရမလား စဉ်းစားနေမိသည် ထိုစဉ်.. ၊

“ကျွီ..”

“အား...”

လူကိုတိုက်မိပြီထင်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်မိ၏။ သို့သော်သူ့ လက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကဖမ်းဆွဲထားလိုက်ကာ.. ၊

“နောက်ကတက်..”

ဂျန်း.. ၊

ဟဲလ်မက်အောက်ကမျက်လုံးတွေနှင့် ပခုံးအောက်ထိရှည်က နေသောဆံပင်တွေကို သိလိုက်သည်။ ရိုးလက်ကိုအတင်းပြန်ရုန်ခွဲ ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစား၏။ ဂျန်းသည် ဆိုင်ကယ်လ်ပေါ်ကနေ သူ့ ကိုယ်လေးပါလာအောင် ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်ယိုင်ထ သွားလျှင်.. ၊

“အား...သေပြီ၊ နင်..နင် လွတ်နော်၊ ငါအော်လိုက်မှာ..လူယုတ်မာ..”

တကယ်တမ်းကျတော့ ဂျန်းကမညာမတာဆွဲတင်ပေမယ့် ကိုယ့် ရဲ့ခြေလက်တွေထိခိုက်နာကျင်လာတာနှင့် သူဆွဲတင်သည့်အတိုင်း တွန်းထိုးရုန်းဖယ်ပါသွားခဲ့လေသည်။ ဆိုင်ကယ်လ်သည် ဝေါခဲ ဆောင့်ထွက်ကာ သူမထွက်လာခဲ့သည့်လမ်းသွယ်ထဲကိုပဲ ပြန်ခဲ့ ၏။

လူပိုတင်မရသည့်သူ့ရှေ့မှာ ရိုးပုံပန်းမကျစွာပါသွားခဲ့ပြီး မားကြားရွားသည့်ဆိုင်ကယ်လ်ကြောင့် လေထဲမှာလွင့်နေသလို တ ကိုယ်လုံးကျင်ခဲ့နေ၏။

“ငါပြုတ်ကျတော့မယ်..ဂျန်း ခုရပ်ပေး၊ ရပ်ပေးပါ..”

“သေမှာစိုးရင် မသေအောင်ကိုင်ထား...”

ပြောသမျှစကားလုံးတိုင်းက ဓားသွားတွေပစ်ဝင်နေသလို ထ ရိုးသူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပူးကပ်လျက်အသေအကြေဖက်ထားရင်း မျက်လည်မဖွင့်ရဲ။ ဘယ်နေရာတွေကနေ ဘယ်လိုကွေ့ပတ်မောင်း

သည်မသိဘဲ ‘ဟင်ခနဲ’ ‘ဟာခနဲ’ အသံတွေ ‘မိုက်ရိုင်းလိုက်တဲ့ဆိုင် ကယ်လ်’ လို့ပြောသံတွေ ‘အဲလိုမိုက်ရိုင်းလို့ အဲဒီဆိုင်ကယ်လ်တွေ သူချင်းဆိုးနဲ့ သေနေကြတာ’ ‘ဒီလိုဟာတွေကျတော့ မဖမ်းကြဘူး’ သူဖြင့်သော ဆဲရေးတိုင်းထွာသံတွေ ကျိန်ဆဲသံတွေနားထဲမှာ တဝီး ခြိတ်သန်းနေကြ၏။

ရိုးအံကြိတ်ထားမိကာ ဆိုင်ကယ်လ်ရပ်သွားတော့ မျက်လုံးတွေ နှင့်လိုက်၏။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီဆိုတာသိလိုက်လျှင် သူ့လက်ကိုတွန်း ခုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သို့သော် မြေပြင်ပေါ်ခြေချမိလျှင် သူကယိုင်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထိန်းနေရင်း အရက်မူးသ ဘေးလို လဲပြိုမတတ်ဖြစ်နေလျှင် ဟဲလ်မက်ကိုတစ်ဖက်ကကိုင်ထား ရင်း ဂျန်းကလှမ်းဆွဲလိုက်၏။

“ဖယ်စမ်း...”

သူ့ဆွဲလိုက်သည့်အရှိန်အတိုင်း ရိုးရဲ့လက်တစ်ဖက်မြောက် ခက်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“ဖြန်း...”

မျက်နှာကဟဲလ်မက်ဖြုတ်လိုက်သည်နှင့် ရိုက်ချက်တစ်ချက် ချက်ချင်းရောက်လာမည်ဟု ထင်မထားခဲ့သဖြင့် ဂျန်းရဲ့မျက်နှာပုံပါ သွားသည်။ ပြီးတော့ နောက်ထပ်တစ်ချက်.. ၊

အလစ်ငိုက်တွေပဲလား...။ ဒီလိုရိုက်ရဲလာမည် မထင်ခဲ့တာ ကြောင့်လား... ၊

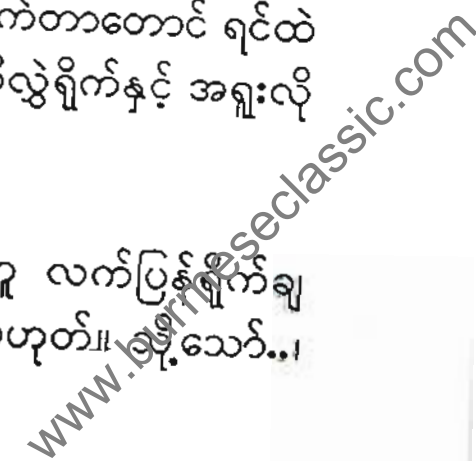
ပါးနှစ်ဖက်စလုံး ရိုက်ခံထိသွားတာတောင် ဂျန်းဒီတိုင်းရပ်နေ ၏။ ထို့ပြင် ဟဲလ်မက်ကိုဆိုင်ကယ်လ်မှာချိတ်လိုက်သေးသည်။

“လူယုတ်မာ..”

ရိုးက လက်ဖဝါးတွေနာအောင် ရိုက်ပစ်လိုက်တာတောင် ရင်ထဲ နာကျင်မှုကြောင့် သူ့အင်္ကျီကိုဆွဲ ရင်ဘက်ကိုလွှဲရိုက်နှင့် အရူးလို ခြင်တွင်အော်၏။

“တောက်..”

ဂျန်းထံမှတက်ခေါက်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ လက်ပြန်ရိုက်ချ ခ်ထိဖို့ လွှဲလိုက်သည့်လက်က နည်းတဲ့အရှိန်မဟုတ်။ ချဲ့သော်.. ၊

“လုပ်လေ..ရိုက်စမ်းပါဂျန်းရဲ့၊ နင့်လောက်ယုတ်မာတာမရှိဘူး နင့်လိုလူစိတ်မရှိတဲ့လူ မတွေ့ဖူးဘူး၊ လူယုတ်မာ..တိရစ္ဆာန်ကောင် နင့်ကိုမုန်းတယ်..သေလောက်အောင်မုန်းတယ်...လူယုတ်မာ.”

ရိုးသူ့ကိုကြောက်တဲ့စိတ် နည်းနည်းလေးတောင်မရှိတော့ဘဲ ဘယ်လိုပဲပြန်လည်တုံ့ပြန်ပါစေ၊ နောက်ထပ်ဘယ်လိုဒဏ်ခတ်မှုမျိုး ကိုမှလည်း ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ စိတ်ရှိလက်ရှိထုနှက်ငိုနေရင်း မြင် ကွင်းတွေ ချာချာလည်လာသည်။

တံခါးလာဖွင့်ရင်း အံ့အားသင့်နေပုံရသည့် စုစုနဲ့သူမနောက်ထပ် ရပ်ငေးနေကြသောပုံရိပ်တွေ ပြီးတော့ မီးရောင်တွေရယ် ထိန်လင် လှပနေသောတိုက်ကြီးနှင့် တခြားမြင်ကွင်းအားလုံးသည် လူတွေထဲ လွင့်ပျံနေလိုက် တိုက်ကြီးကစောက်ထိုးဖြစ်သွားလိုက်.. ၊

ပြီးတော့ မီးရောင်တွေတဖျတ်ဖျတ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီး အား လုံးမှောင်အတိကျ၏။ သူမတစ်ကိုယ်လုံးမြေပေါ်ပုံကျမသွားမီ ဂျန်း ကပွေယူလိုက်၏။ ဆံပင်တို့သည် မျက်ရည်နဲ့ချွေးတို့ရောလျက် မျက် နှာလေးထက်မှာ တချို့တစ်ဝက်ကပ်တွယ်နေကြကာ သူပွေယူလိုက် တော့ မော့မော့လေးပါလာတာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်.. ၊

ခုနကအော်ဟစ်သောင်းကျန်းနေတာ သူမ မဟုတ်တဲ့အတိုင်း သူ့ပါးတွေကတော့ ခုထိနာနေတုန်းပါ.. ၊

အခန်း(၂၈)

“လူလေး..မင်းတော်ပြီလေကွာ၊ တစ်ကိုယ်လုံးစားပွဲပေါ်မှာ မှောက်နေတာတောင် ပုလင်းကိုကိုင်တုန်းလား..”

ဦးပွကြီးက သူ့လက်ချောင်းတွေကိုဖြည့်ချကာ ပုလင်းကိုအမြင့် တစ်ခုပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။ သို့သော်.. ၊

“ဦးပွ..”

ဂျန်းက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို အားပြုဆွဲလိုက်လျှင်.. ၊

“ဒုတ်..ခွမ်း..”

ပုလင်းက လိုရာမရောက်လိုက်ဘဲ စားပွဲပေါ်ပြန်ပြုတ်ကျကာ မြေပြင်ကို နောက်တစ်ဆင့်လိမ့်ဆင်းသွားခဲ့၏။ ဦးပွကြီးပုလင်းကွဲ သွားသဖြင့် အလန်တကြားငုံ့ကြည့်မိသော်လည်း ဂျန်းကသူ့ကိုဆွဲ၍ ထဲပြိုနေသည့်ကိုယ်ကို ထူမတ်ရင်း.. ၊

“ဦးပွ..ကျ ကျွန်တော်ရူးနေပြီလား၊ အေ့ တကယ်ရူးနေပြီ..လား”

“မင်းမရူးပါဘူးလူလေးရယ်..မင်းတစ်ကိုယ်လုံးမှာ အတ္တအဆိပ် ဘက်နေတာပါ၊ မကောင်းတဲ့အတ္တစိတ်က အားကြီးလာရင် လူကို လောင်မြိုက်လာတာပဲ..မသိတဲ့လူကိုသင်ပေးရလွယ်တယ်၊ သိနေတဲ့ သူကိုသင်ဖို့ခက်တယ်..လူလေးက သိလျက်နဲ့ဇွတ်တိုးနေတာ..”

“ကျွန်တော်မပျော်ဘူး..ကျွန်တော် ကျွန်တော်ဘာလို့လဲ၊ အောင် ပွဲတွေရနေတာကို ဘာလို့မပျော်တာလဲဘာ..”

မတ်တပ်ရပ်နေသည့်ဦးပွကြီးရဲ့လက်ကို မျက်နှာနဲ့ဆွဲကပ်ထား ရင်း ဂျန်းငိုနေသည်။ ဆံပင်တွေဖရိုဖရဲပြန်ကျနေကာ နှုတ်ခမ်းမွှေး စေ့ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ငုတ်စနှင့်ပုံစံက လူကြမ်းကြီးပါ။ ဒါပေမယ့်

တရိုက်ရိုက်ငိုနေတော့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့.. ၊

“သူငိုနေတာကို ပျော်ပျော်ကြီးကြည့်နေချင်တာဘာဘာရယ်..”

“ဟင်...”

ဦးပွကြီးဂျန်းရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ လက်တင်၍ သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးတော့ ဆံပင်တွေကိုဖွဖွပွတ်သပ်နေရင်း... ၊

“အခုသူငိုသလို မင်းလည်းငိုနေပြီမို့လား...ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုနားလည်ဖို့မကြိုးစားဘဲ အတ္တနဲ့ဖုံးနေတာလဲ။ မင်းသူ့ကိုမုန်းနေတာမဟုတ်ဘူးလူလေး...လူတိုင်းဟာ ကိုယ်အလေးထားမြတ်နိုးတဲ့သူရဲ့ဥပေက္ခာကိုကြောက်ကြတယ်။ ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့သူက ရက်စက်ဟန်ပြရင် တခြားလူထုရိုက်နှိပ်စက်တာထက် ပိုနာတယ်..”

“မဟုတ်ဘူး...”

ငိုနေသည့်မျက်လုံးတွေ လေးလေးလံလံပွင့်လာသည်။ ၊ ထောင်နိုင်သည့်ခေါင်းကိုထောင်မတ်၍ ခေါင်းခါဖို့ကြိုးစား၏။ ၊

“ကျွန်တော်ဘယ်မိန်းမကိုမှ မချစ်ဘူး...မ မမြတ်နိုးခဲ့ဘူး၊ အေ..”

“လူလေးရယ်..”

“ဘာပဲစဉ်းစားကြည့်ပါဦး...မိန်းမတွေကရုံဖို့ကောင်းတယ် မိန်းမညာဏ် မိန်းမညာဏ်တွေသူတို့ပဲတက်တာ..အဲ့ဒီမိန်းမညာဏ်ကိုအရမ်း...အရမ်း...အေ..”

စွဲနေသည့်တစ်စုံတစ်ရာကို ဂျန်းဘယ်လိုမှဖျောက်ဖျက်ဖို့ကြိုးစားမှာမဟုတ်ပေ။ သူမုန်းနေသည့် မိန်းမညာဏ်ဆိုသော ထိုအရာနှင့် ပတ်သက်သည့်ပုံရိပ်တွေကိုလည်း ဘယ်သောအခါမှ မေ့ပျောက်နိုင်မည်မထင်။ ထို့ကြောင့် ဦးပွကြီးအချိန်အခါကိုစောင့်နေခဲ့ရသည်။

လောကရဲ့ဝဋ်ဆင်းရဲခံရသူတွေတောင် ကျွတ်ချိန်တန်မှကျွတ်ကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်လည်း ကျွတ်ထိုက်သူကိုသာ ချွတ်ခဲ့တာဖြစ်ရာ သူကဲ့သို့ပုထုဇဉ်လူသားတစ်ဦးက တခြားလူတစ်ယောက်၏ အတုံ့အလှည့်တို့ကို အချိန်မှန်နေရာမှန် ဝင်ရောက်ငြိမ်းသတ်ပေးဖို့က မလွယ်ကူပေ.. ၊

“ဘာဘ..”

“ဟေ..”

“ဘာဘ..ကျ ကျွန်တော်ပြောတာကြားနေလား..”

“ကြားပါတယ်လူလေးရယ်..”

ဒီလိုအချိန်မျိုးဆိုရင် ဂျန်းရဲ့နှုတ်ဖျားမှာဦးပွကြီးဖြစ်လိုက် ဘာဖြစ်သွားလိုက်နှင့် ကျေးဇူးရှင်ဦးချိုအေးကို သတိရတမ်းတခြင်းတွေ ပွင့်အံလာတတ်ခဲ့၏။ ဦးပွကြီးကတော့ ဂျန်းရဲ့ဘဝ ဂျန်းခံစားနေရသမျှ နားလည်ဆုံးမို့.. ၊

“ကြာနွယ်ရိုးက လူလေးထင်နေတဲ့မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဦးပွကြီးပြောရဲတယ်..”

“ဟုတ်တယ်..သိပ်ကိုဟုတ်တယ်၊ အဲ့မိန်းမက ဘာပြောသွားလဲ ဘာဘသိလား...”

ဂျန်းဘာကိုပြောတာမှန်း ဦးပွကြီးရုတ်တရက်မသိ.. ၊

“ဒေစီဆိုတဲ့မိန်းမ ပြောချင်တိုင်းပြောပြီး သူ့ကိုဆဲဆို ထုရိုက်နေတာ..အဲ့ဒါ အဲ့ဒါကိုသူက အေ..”

ဂျန်းသည် ထုရိုက်ဟန်တွေလုပ်ပြပြီး ဒေါသတွေထွက်နေပြန်တာ.. ၊

“သူက သူ့ကိုရိုက်ပါ..အပြစ်ပေးပါနဲ့..”

ပြောနေရင်း တက်ခေါက်၏။ ပြီးတော့ ဖန်ခွက်ကိုပါလက်နဲ့ ရိုက်ချပစ်လိုက်လျှင် ဖန်ခွက်သည်ဖောင်းခနဲကွဲထွက်သွားကာ ကွဲစတွေအဖြစ် လွင့်စင်ထွက်ကုန်၏။

“အဲ့ဒါပြောစရာဘာလို့လို့လဲ..သူ သူမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ဝန်ခံတာလဲ၊ အဲ့ဒါဘာလုပ်တာလဲ..တောက်..”

“ဒုန်း...”

“လူလေး...”

ဦးပွကြီးစိုးရိမ်လာသဖြင့် ဖျောင်းဖျံ့ဖို့ကြိုးစားမိသည်။ ဂျန်းက သူ့ကိုအကိုင်မခံတော့ဘဲ စားပွဲကိုထုပစ်လိုက်ပြီး ခေါင်းသည်စိုက်ခနဲ ငိုက်ကျသွား၏။ ၊

“ဂျန်း...လူလေး...”

ဆွဲထူဖို့ကိုလိုက်တော့ ဂျန်းကလက်ကာနေ၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာလည်း မော့မလာဘဲ.. ၊

“သူများရိုက်ပုတ်နေတာလည်း ခံခဲ့သေးတယ်..မဟုတ်တာကိုလည်း ဝန်ခံလို့၊ ဟွန်း..ရွဲ.တာ အဲဒါကျွန်တော့်ကိုရွဲ.တာ၊ တော်တော်အကျင့်ကောင်းတဲ့မိန်းမ..”

“မင်းလည်းအဲလိုဖြစ်စေချင်တာပဲမို့လား..ဒါတွေမင်းအကွက်ချလုပ်ကြတာမှန်း သူသိနေမှတော့ ရှုံးနေတဲ့သူကရယ်နိုင်ပါ့မလားလူလေးရယ်..”

“ဟာ..”

ဂျန်းမျက်နှာကြီး မော့လာသည်။

“ဦးပွကြီးက သူ့ဘက်ကလား..ဒီမိန်းမကို မသနားနဲ့နော်၊ ဘာပဲစဉ်းစားကြည့်..ကျွန်တော့်မိန်းမလုပ်နေပြီး သူကလူကြီးမင်းရဲ့မိန်းမဖြစ်နေသားနဲ့ သူများလုပ်တာကို ခံစရာလား..”

“မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း သူဖြစ်ပေးခဲ့တာပဲ..”

“မဟုတ်ဘူး..ကျ ကျွန်တော့်ကို သူ့အိမ်ရှေ့မှာသူပဲ ဘာတွေကြည့်နေပါတယ်၊ ဘယ်လိုဘယ်ပုံခြိမ်းခြောက်ပါတယ်နဲ့..ဟွန်း အဲလိုတိုင်းခွဲတာလေ၊ လူကြမ်းကခံနေတာမို့လို့လား..လုံးဝပဲ၊ စွပ်စွဲခံရပြီဆိုခေါင်းခါရမှန်းလူတိုင်းသိတယ်..အဲမိန်းမက ငတုံး..”

ဖြစ်ရပြန်ပြီငတုံး။ ခုနပြောတော့ မိန်းမညာဏ်တွေသုံးနေပါသတဲ့- ဂျန်းရင်ထဲမှာ စွဲကပ်နေခဲ့သည့် ‘မိန်းမညာဏ်’ဆိုသော ရွဲစရာအဖြစ်သနစ် လီဆယ်မှုတွေဘယ်တော့မှ ပါးလျားပျောက်ကွယ်မှာလဲ-

“သူကရွဲ.နေတာ..သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်..ကျွန်တော်ပျော်ရမယ့်အစား ငိုချင်နေတယ်၊ အလကားမိန်းမ..”

ဂျန်းငိုသံတွေပါလာပြန်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာမှောက်ကျသွားလျက်.. ၊

“သူကကျွန်တော့်ကိုမုန်းတယ်တဲ့..ဘယ်သူကချစ်ခိုင်းနေလို့လဲ မုန်းတော့ရော သူမုန်းတော့ဘယ်သူကဂရုစိုက်မှာမို့လဲ..”

“ဒုန်း..”

“ခွမ်း..ချလွမ်း..”

စားသောက်ထားသည့်ပန်းကန်တွေဇွန်းတွေက စားပွဲ၏တုန်ခါမှုကြောင့် မြောက်ခုန်လဲပြိုကုန်၏။ ဦးပွကြီးခေါင်းခါမိလေသည်။

ဂရုစိုက်လို့ ဒီလောက်။ ဂရုများစိုက်ရင် ဖနောင့်တစ်ချက် ဆိုက်တာနှင့် ကမ္ဘာပြိုနိုင်၏။ ပြောပြရင်လည်း လက်မခံ.. ၊

“ကဲ..သောက်စရာလည်းမရှိတော့ဘူး..စားစရာလည်းကုန်နေပြီ၊ အိပ်တော့လူလေးရာ..ထ ထ မပြန်ချင်ရင် ဒီမှာပဲအိပ်လိုက်၊ လူလေးအတွက် အိပ်ရာပြင်ပြီးပြီ..”

“ဟမ်..”

“ထ..အထဲဝင်မယ်လို့..”

“မဝင်ချင်ပါဘူး..ပြောလို့မပြီးသေးဘူး၊ ခုမှ..အဲ..”

ပြောနေရင်း လက်ကိုပင့်၍ နာရီကိုပြုပြီးပြကြည့်နေလျက်.. ၊

“ဘာ..ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ..”

“ဟေ..”

ဒိုင်ခွက်ကလည်း လင်းလို့ပါ။ မူးတဲ့သူကမမြင်တဲ့သူကို မေးနေသည်။ ဦးပွကြီးခေါင်းကုတ်မိကာ.. ၊

“အေး..အိပ်ချိန်ရောက်နေတာတော့ သေချာတယ်ကွ၊ မပြန်ချင်တာရင် ဒီမှာပဲအိပ်လေ..အထဲမှာ မင်းအတွက်ပြင်ပေးထားတယ်..”

“မအိပ်ချင်ပါဘူး..”

“မအိပ်ချင်လည်းထ..ညဉ့်နက်နေပြီ..”

“ညဉ့်နက်ပြီလား..”

“အေးဆို..”

“အဲဒါကြောင့် ဘယ်နှစ်နာရီလဲလို့..”

“ဪ..ကဲ..”

ရင်ဖွင့်သံတွေပြီးတော့ တောင်စဉ်ရေမရတွေပြောနေရင်း စားသောက်ကျသွားခဲ့၏။ ဦးပွကြီးစားပွဲကို အရင်ရှင်းနေမိကာ အတိတ်တစ်ခါတစ်မိနစ်ရောင်နဲ့ ဂျန်းမျက်နှာကိုတစ်ချက်ဝေသွားစဉ်.. ၊

မျက်တောင်ဖျားတို့မှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားတာ သတိထားမိလိုက်ခြင်းဖြင့် လက်နဲ့အသာလေးတို့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါလက်မှာ တွေ့ရတာလားလို့မျက်ရည်တို့ကြောင့် သက်ပြင်းချမိ၏။

တော်တော်ပြင်းထန်သည့် အတ္တမီးပါလား.. ၊

အခန်း(၂၉)

အချိန်သည် မနက်လေးနာရီတိတိကိုပြနေသည်။ အိတ်ဖွင့်၍ လိုအပ်မည့်ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်လေးတွေပဲ ကောက်ထည့်နေရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသထွက်နေမိသည်။ သူမဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့ ဒီလောက်တောင်တစ်ညလုံးကြီး အိပ်ပျော်နေခဲ့တာလဲ.. ၊

နင်ဒီလောက်တောင် ပျော့နွဲ့နေရသလားကြာနွယ်ရိုး။ လူကြီးမင်းလိုသတ္တဝါကို ဆန့်ကျင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပြီးမှ ဒီလောက်ပျော့နေရင် ဒီလူနဲ့နင်ဘယ်လိုတိုက်ခိုက်မလဲ.. ၊

တွေးနေရင်းလှုပ်ရှားမှုတွေက ပိုမြန်လာသည်။ ကိုယ့်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာ ခေါင်းတွေမှူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်နေတာကိုလည်း မုန်းနေမိကာ အရွဲ့တိုက်စရာမရှိ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ပြန်တိုက်နေမိကာ.. ၊

“မူးစမ်း...ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်လိုက်၊ ဗုန်းဗုန်းလဲသွားရင်တောင် အခန်းထဲမှာ ပြန်မထိုင်ဘူး..သူ့ရဲ့ပစ်မှတ်ဘဝနဲ့ တစ်စက္ကန့်တောင် ထပ်မနေတော့ဘူး..”

လှုပ်ရှားတိုင်း တဝေဝေလွှဲခါနေသည့် ဆံပင်တွေကို ကလစ်နဲ့ ဖြစ်သလို ကောက်ကပ်ညှပ်ထားလိုက်ပြီး အဝတ်အစားကိုတော့ နှစ်စုံလောက်ပဲ ထည့်လိုက်၏။ ထိုစဉ် စုစုတစ်ယောက်မျက်လုံးတွေ ပွတ်သတ်ရင်း အိပ်ပျော်နေရာကနေ လူးလဲထကြည့်ကာ.. ၊

“ဟင်..”

သူမအိပ်နေတာကိုက အခန်းတံခါးနားမှာကန့်လန့်ပိတ်ပြီး အိပ်ခဲ့ရသည်။ သတိကြီးကြီးထားနေခဲ့တာမို့ အချိန်မီနိုးလာတာတောင် ထွက်သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေသည့်ရိုးကိုမြင်တာနှင့် ဘုရားတမိကာ..

“မမ ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်..မမမလုပ်ပါနဲ့မမရယ်၊ မမထွက်သွားရင် ကျွန်မတို့တော့သေပြီ..”

“သေမှာစိုးရင် တစ်ခါတည်းထွက်ကြပေါ့..”

“အောင်မလေး ရက်စက်လိုက်တာ မလုပ်ပါနဲ့..ကျွန်မတို့မှာ သားစုခြောက်ယောက်ရှိတာလေ၊ တစ်ယောက်မှမလုပ်နိုင်မကိုင်နိုင် တွာဘူးမမရဲ့..အငယ်လေးနှစ်ယောက်က ခုမှအလယ်တန်းမှာ၊ အဖေအမေက နှစ်ယောက်စလုံးအလုပ်မလုပ်နိုင်တဲ့ ရောဂါသည်တွေပါ.. ကျွန်မလေ ဟောဒီကလစာလောက်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးလည်း ထိုင်းကို သွားရင်တောင် ရမှာမဟုတ်လို့ပါနော်..”

ရိုးက အိတ်ကိုစစ်ဆွဲပိတ်နေရင်း လှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“လစာတွေ နှစ်ဆသုံးဆပေးထားပြီး လူမဆန်စွာနိုင်နင်းနေတာ တို့ ဘာလို့သည်းခံနေမှာလဲစုစု..”

“လူဆန်ပါတယ်..သူဌေးက ကျွန်မတို့ကိုတမင်နိုင်နင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ပြီးလေ သူဌေးလိုလူမျိုးဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ကျွန်မတို့ဘဝလုံခြုံပါတယ်..ကျန်တာဘယ်လိုပဲ သည်းခံရသည်းခံရပါ၊ မမကို ထွက်မသွားစေနဲ့လို့ သေချာမှာထားတာမမရဲ့.. မထွက်သွားရင် ကျွန်မတို့အလုပ်ပြုတ်ပြီ..”

ရိုးစိတ်ညစ်သွားသည်။ ‘သေပေါ့’လို့ပြောပြီး ထွက်သွားရမလား၊ တော်နိုင်တော့ဘူးစုစုရယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး’လို့ ချောမော့နှစ်သိမ့်ပြီး သွားရမလား..။ သူမကတော့ သွားကိုသွားရမှာဖြစ်ကာ.. ၊

“ရှေ့ကဖယ်..”

“ဟင်..”

တစ်ချက်ကြောင်သွားပြီးမှ စုစုကရိုးရဲ့ခါးလေးကို ဝင်ဖက်ထား ထိုက်ပြီး.. ၊

“မသွားပါနဲ့မမရယ်..ကျွန်မတို့အကျိုးအတွက်ချည်းပဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဌေးကမမကို ဂရုစိုက်ပါတယ်..မမနဲ့သူဌေးတို့ကိုတကယ် တွေ့စေချင်တာပါမမရယ်၊ ဟိုလေ မမသူ့ကိုပါးတွေနားတွေရိုက်ပစ်တာတောင်မှ မမသတိလစ်သွားတော့ သူ့အရမ်းကိုပျာယာအော်ပြီး”

“တော်တော့..”

“ဟင်..မမကထွက်သွားမယ်..”

တံခါးသည် အသံတစ်ချက်မြည်ပြီး ပွင့်သွားကာ ကြိုင်လှိုင်တို့ ပါ အပြေးအလွှားဝင်လာကြ၏။ ရိုးစိတ်ညစ်သွားကာ.. ၊

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို နင်တို့ဘာအောင်မေ့နေတာလဲ..ငါ့ကြောင့်နင်တို့အားလုံး ဘဝပျက်ရမယ်ဆိုရင်လည်း..”

ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောပစ်ချင်ပေမယ့် ပြောလိုလည်းမထွက်၊ ဒါပေမယ့် ဂျန်းနဲ့သူမအကြောင်း သူတို့တွေဘာသိလို့လဲ။ ဂျန်းဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ သူမထက်ဘယ်သူပိုသိသလဲ.. ၊

ထို့ကြောင့် ပြောဆိုဖြေရှင်းဖို့တွေကို လုံးဝရှောင်သင့်ပြီမှန်းတွေ့မိကာ လက်ဆွဲအိတ်လေးကို မွှေရာပေါ်ကနေ ဆွဲချလိုက်ပြီး.. ၊

“ငါ့ကိုတစ်ယောက်မှ ဝင်ဆွဲဖို့စိတ်ကူးနဲ့ ဖယ်ကြ..”

အော်ပစ်လိုက်တော့ သုံးယောက်လုံးဘေးရှဲသွားကြသည်။ သို့သော် အခန်းဝမှာပေါ်လာသည့် အရိပ်ကြောင့်သူမခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။ ဂျန်းကအတွင်းခံအင်္ကျီမပါသောကိုယ်ပေါ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီနက်ပြာကိုထပ်ဝတ်ထားကာ လက်ဝဲတွေကိုဖြစ်သလို ဆွဲတင်ထားသည်။

ဆံပင်ရှည်တွေက ဒီတိုင်းပြန်ကျနေပေမယ့် နောက်မှာဖိသိပ်ထည့်ထားသဖြင့် ခပ်ပြေပြေမဟာနဖူးနှင့် မဟာဆန်နေ၏။ ဝတ်စားနေထိုင်ပုံကြောင့် ဘယ်လိုပဲဗရုတ်သုတ်ခဖရီဖရဲရှိနေပါစေ။ တည်တင်းနေတတ်သည့် သူ့မျက်လုံးသူ့နှုတ်ခမ်းတွေကြောင့် ယောက်ျားပီသသည့် သွင်ပြင်လက္ခဏာက ထင်းနေလျက်သား.. ၊

ဒါပေမယ့် အတွင်းစိတ်ကတော့ နည်းနည်းလေးမှယောက်ျားမပီသသော လွန်စွာအငြိုးကြီး၍ သွေးအေးရက်စက်တတ်သူဖြစ်ကာ..

“ဖယ်ပေး..”

ရိုးကပြောလည်းပြော ထွက်လည်းထွက်မို့ သူ့ကိုယ်တစ်ခြမ်းကို တိုးတိုက်သွား၏။ ဂျန်းက ဖျတ်ခနဲဖမ်းဆွဲထားကာ.. ၊

“ခင်ဗျားအဲ့လို သွားလို့မရအောင် ကျုပ်ကလက်ထပ်ယူထားတာ..”

“မင်းနော်..ဖယ် ခုလွှတ်..”

ရိုးအတင်းလွှဲရမ်းရုန်းမိစဉ် အိတ်က လက်ထဲကလွတ်ကျသွား

ရိုးကသူ့ကိုထုရိုက်ရုန်းနေလျက်.. ၊

“ငါ့ကြောင့် နင်ဘယ်နှစ်ခါနှစ်နာခဲရသလဲ..နင့်ကြောင့် ငါနှစ်ခါခဲရတာ နင့်လိုသတ္တဝါကိုလက်ထပ်လိုက်ရတည်းကလေ၊ အဲ့ဒါတွေ ခုထိမပြီးသေးဘူးလား..နင်ခဲရတဲ့အကြိမ်ရေတွေထက် ငါကဘယ်လောက်ထိပြန်ပေးဆပ်ရမှာလဲ..”

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားကိုလက်မလွှတ်မချင်း..”

“ဘာပြောတယ်..”

“ဟေ့..အကုန်ထွက်စမ်း..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..ထွက်ပါ့မယ်..”

“ထွက်ပါပြီ..ထွက်ပြီ..”

သူ့ကိုမြင်လိုက်တည်းက ပြေးကြဖို့ပါ။ တံခါးဝမှာ ပြဿနာထက်နေကြမို့ မိန်းကလေးတွေပြေးပေါက်မှားနေကြတာဖြစ်သည်။ ရိုးကိုဆွဲချုပ်၍ ဂျန်းအခန်းထဲကိုဝင်လိုက်ကာမှ စုစုတို့တံခါးဆီအလှည့်အသက်ပြေးကြတာ နောက်ကျခြေထောက်သစ္စာဖောက်..။ သို့သော်..

“ဂျိမ်း..”

နောက်ကမိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ တံခါးပိတ်လိုက်သံကြောင့် သုံးယောက်သားခြေလှမ်းတုံ့သွားကြသည်။ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းရှေ့ကထွက်လာသည့် ဂျန်းကိုမြင်ကာ ရုတ်တရပ်ကြက်သေသေလို ခြေထောက်တွေမရွေ့နိုင်ဘဲ ကျောက်ချပြီးဖြစ်သွား၏

“တောက်..ကိုင်းကွာ..”

“ဒုန်း..ဝုန်း..”

“ချလွမ်း..”

ဂျန်းသည်မြင်မြင်ရာပစ္စည်းတို့ကို ရိုက်ချကန်ကျောက်သွားရာ အပြင်ထွက်သွားပေမယ့် ဖန် မှန် ကြွေအစပပ်သိမ်းသော ကွဲကြွေတို့သည် သူမတို့အနီးဝန်းကျင်မှာ ပြိုလဲပြန်ကျလျက်နှင့်.. ၊

“စုစု..”

“ဟင်..”

“ငါ့ရှူးရှူးတွေ ထွက်ကုန်ပြီ..”

အခန်း(၃၀)

“အဟွတ် အဟွတ် အဟွတ်..”

ရိုးမွှေရာပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေးကျန်ရစ်ခဲ့လျက် ဖိညှစ်ကြိမ် မောင်းသွားသည့်လည်မျိုကိုကိုင်၍ ချောင်းတွေဆိုးနေ၏။ ပြီးတော့ နာကျင်သည့်ဝေဒနာက ဆိုးရွားစွာ.. ၊

“သေပါစေ..ငါ ငါသေပါရစေ၊ အဟင့်..”

ရိုးကိုယ့်လည်ပင်းကိုပြန်၍ စမ်းကိုင်ရင်း မွှေရာပေါ်ကလေး ဆင်းလိုက်ပေမယ့် ကြမ်းပြင်မှာခွေခွေခေါက်ခေါက်လေး ထိုင်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားထွက်သွားကြည့်လိုက်..သွေးသားမတော်စပ်ပေမယ့် ခင်ဗျားအဖေနဲ့ခင်ဗျားအစ်မတွေ သေမှာတော့စိုးတယ်မို့လား၊ ကျွန်တော်ကလက်ထပ်ယူထားပြီး ခင်ဗျားမှာလုပ်ချင်သလို လုပ်ဖို့အခွင့်အလမ်းတွေ ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် စမ်းကြည့်လိုက်..ခင်ဗျားလင်အနေနဲ့တော့ ခွင့်မရှိတာကို ခင်ဗျားတို့မိသားစုရဲ့ကံဇာတ်ဆရာအဖြစ်နဲ့တားမယ်”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာအချစ်ဆုံးပဲဂျန်း..မင်းမကြားဘူးလား..”

“ဒါဆိုကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့..ခင်ဗျားကိုယ့်ကိုယ်ကို ချစ်တယ်တာသိရပြီ၊ ကျုပ်ကလည်းမကြေညာပဲ မတိုက်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့မိသားစုရဲ့ကံဇာတ်ဆရာပေမယ့် ကျုပ်ကဆင်းရဲချမ်းသာတွေပေးပညာပြနေမယ့် ကံဇာတ်ဆရာမဟုတ်ဘူး..ဝိညာဉ်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရက်ရက်စက်စက်ဆွဲနှုတ်မယ့်သေမင်း၊ ကြိမ်းဝါးနေတာမထင်ရအောင် ခင်ဗျားကိုအရင်ဆုံးသတ်မယ်..ဒီခြံရဲ့အပြင်ကို

လက်မလောက်ကျူးကြည့်လိုက်..”တဲ့.. ၊

ရိုးငိုနေရင်း အံကြိတ်မိသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေသုတ်ပစ်ရင်း မျက်နှာလေးမော့လိုက်သည်။

မင်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်ဂျန်း..ငါ့ကိုအရင်သတ်မယ်ဆိုတာ ပြောပြသွားလို့.. ၊

ရင်ထဲကစကားတွေဆိုမိရင်း မွှေရာစွန်းကိုအားပြုပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ လည်ချောင်းက လှုပ်ခတ်မှုရှိတိုင်း နာနေတာကြောင့် သူ့ကိုပြန်လည်စိန်ခေါ်ဖို့ အားအင်တွေဖြစ်နေရကာ.. ၊

ကိုယ်သေပြီးမှတော့ ဘယ်သူ့အတွက်ပူနေမှာလဲ..။ ဖေကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို ငါအသေခံပြီးပေးဆပ်သွားမယ်။ ငါမရှိတော့ရင် မမကူးတို့လည်း လွတ်မြောက်မှာပါ။ အားလုံးကိုသတ်ပစ်ရအောင် ဒါကမင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာ.. ၊

နောက်ထပ်တစ်ခါပြန်ထရပ်မိစဉ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပါစတေးဖို့ ဝန်လေးအောင်ဖြစ်နေသည့်စိတ်က ဘာကိုမှလည်းထုတ်ပိုးသယ်ယူချင်စိတ် မဖြစ်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူလွှဲကန်ပစ်လိုက်သည့်အိတ်ကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်ပြီး ဒီတိုင်းပဲထွက်လာခဲ့၏။

သူမရဲ့ပခုံးမှာ ဆလင်းဘက်ခဲလေးနှင့် ကိုယ်ပေါ်မှာဝတ်စုံအပြင် အပေါ်ထပ်အင်္ကျီလေးတစ်ထည်ပဲပါ၏။ အပြင်ထွက်လာတော့ စုစုတို့ကိုလည်း မတွေ့။ ရှိနေကျနေရာမှာ မြင်နေကျအသုံးအဆောင်မရှိဘောဂအလှအပတွေလည်းမရှိဘဲ လှေကားထိပ်ထိပြောင်ရှင်းနေသည်။

ဂျန်းပြန်ထွက်သွားသည့်အခိုက်မှာ ကြားရသည့်ပြုလဲပျက်စီးသံတွေအရ အားလုံးကုန်ပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ မနက်လင်းရောင်နီချို့ပြီပေမယ့် လောကတစ်ခွင်က အလင်းရောင်မပီပြင်သေးပါ။ ရိုးဘာကိုမှလိုက်ကြည့်မနေတော့ဘဲ ဒီခြံဝင်းထဲကလွတ်မြောက်ဖို့သာ ချစ်စွယ်၍ ထွက်လာခဲ့၏။ သို့သော် အိမ်ပြင်ထွက်ပြီးမှ သေ့ပြန်ခတ်ပြီးပိတ်နေစဉ်.. ၊

“ဘာအတွက်သေ့ပြန်ခတ်နေတာလဲမိန်းကလေး..ဘာမှသူဝင်မခင် ဘယ်သူခိုးခိုး စိတ်ပူစရာမှမလိုတော့တာ..”

နောက်ကစကားသံကြောင့် ရိုးလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမနဲ့ စကားမပြောဆိုဘူးပေမယ့် ဂျန်းနဲ့အလွန်ရင်းနှီးသောခြံစောင့်ဦးပွကြီး...။ မျက်နှာကတည်နေပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေမှာကရုဏာရိပ်တွေ ရှိနေ၏။ တင်းမာစူးရဲနေသည်ထင်ရသည့်မျက်လုံးအစုံက တကယ်တော့ တိုးလျှိုးတောင်းပန်နေတာဖြစ်သည်။

ရိုးနဲ့မျက်လုံးချင်းဆုံသွားခဲ့လျှင် နှစ်ဘက်စလုံးထံမှ စကားသံ တို့ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့၏။ ပြီးမှ ရိုးမျက်နှာလွှဲ၍ လှေကားတစ်ထပ်ပေါ် ခြေချဆင်းလိုက်လျှင်.. ၊

“မသွားပါနဲ့လို့ဦးကြီးတားရင် သမီးတစ်ချက်တော့တွေဝေသွားမယ်လို့ထင်ခဲ့တာ..”

ရိုးခြေလှမ်းပြန်ရုတ်ပြီး ဦးပွကြီးကိုကြည့်လိုက်ကာ.. ၊

“ကျွန်မသူနဲ့ရင်မဆိုင်မိခင် သွားမှဖြစ်မှာ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“သွားကိုသွားမှာမလိုပါ..”

ရိုးကယတိပြတ်ပြောပြီးမှ အံလေးကြိတ်လိုက်ရင်း.. ၊

“အဲဒါကြောင့် သူနဲ့ဒီတစ်ခါရင်ဆိုင်မိရင် သူကျွန်မကိုတစ်ခါတည်းရိုက်သတ်ပြီး တားမှရမယ်..ဦးရှေ့မှာ သတ်တာသေတာတွေကို ဦးမမြင်ချင်ဘူးဆိုရင် မတားပါနဲ့..”

“မင်းကိုသူမသတ်ပါဘူး..မင်းမှမင်းစွဲလမ်းခဲ့တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့စွဲလမ်းမှုကိုခေါင်းစဉ်တပ်မှားနေတာ၊ မင်းနဲ့သူအကျည်းတန်တဲ့ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ ဆုံဆည်းကွဲကွာခဲ့တဲ့အတွက် ခေါင်းစဉ်မှားသွားတာပဲ..ဦးကြီးပြောတာကို မင်းမယုံရင်တောင် ဦးကြီးပြောတာကို နားထောင်ပေးပါ..”

“ကျွန်မဘက်ကဘယ်တော့မှ..”

“သူ့ကိုမင်းခွင့်လွှတ်တာမလွှတ်တာ မင်းရဲ့အပိုင်..သူ့ကိုလည်း ဦးကြီးနားမချဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ချင်းဘယ်လိုပတ်သက်မှုတွေ ရှိနေနေ မင်းတို့ကြောင့် တခြားသူတွေထိခိုက်ပျက်စီးရတယ်၊ အသေကြေပျက်စီးတဲ့အထိဖြစ်နေပြီဆိုရင် မင်းစိတ်ဝင်စားနိုင်မလား..”

ရိုးမျက်မှောင်လေးကုတ်သွားလျက် မေးခွန်းတွေလျှာပေါ်ပြော

ဘက်လာကြသည်။ သို့သော် အလင်းရောင်ပီပြင်လာသည့် နံနက်ခင်းကို သတိထားမိလိုက်ကာ.. ၊

“ကျွန်မကိုနားလည်ပေးပါ..ကျွန်မသွားမှဖြစ်မယ်..”

“နေပါဦး..”

“မဖြစ်ဘူးဦး..သူ့ကိုကျွန်မဆက်ပြီး သည်းခံမနေနိုင်ဘူး၊ သူ့ကိုဘေးပြုခဲ့မိတာတွေရှိရင်တောင် အဲဒီထက်မကကျွန်မပြန်ပေးခဲ့ပြီး ပြီးထပ်ပြီး..”

သူမပြောနေဆဲ ဖုန်းဝင်လာ၏။ ဦးပွကြီးက ထပ်ဝတ်ထားသည့် အိတ်ပုံအင်္ကျီဟောင်းကြီးထဲကို လက်နှိုက်ပြီးဖုန်းထုတ်ယူလိုက်ကာ..၊

“လူလေးပြောလေ..အခု ဘယ်မှာလဲ..”

“ကျွန်တော်ကသူ့ကိုဆေးရုံပို့ပေးမယ့်သူပါခင်ဗျာ..”

“ဟေ..”

“လမ်းဆုံတစ်ခုမှာ သူဆိုင်ကယ်လ်နဲ့ကားနဲ့ အက်ဆီးဒန့်ဖြစ်လို့ အခုဝိတိုရိယဆေးရုံကိုသွားနေပါတယ်..ဒဏ်ရာပြင်းတယ်ခင်ဗျာ၊ သူ့ဖုန်းထဲက ဒီဖုန်းနံပါတ်ပဲအနီးဆုံးတွေလို့ ဆက်လိုက်တာပါ..ဦးကဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုသိတယ်ဆိုရင် သူနဲ့ပတ်သက်သူတွေကို အကြောင်းကြားပေးပါ..”

ဦးပွကြီးရုတ်တရက်ကြောင်တောင်တောင် ရပ်နေမိ၏။ သူဘယ်လိုယုံရမလဲ.. ၊

ဂျန်းအမူးမပြေသေးတာလား..။ တမင်လုပ်ပစ်တာလား..။ အိပ်ချင်မူးတူးမောင်းထွက်သွားလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာတော့ ဘယ်လိုမှမဟုတ်နိုင်။ လူကြမ်းဆိုတဲ့ကောင်လေးဘဝမှာ အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေတဲ့အချိန်ဆိုတာ သူမမြင်ဘူးခဲ့.. ၊

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရိုးကခြံထိရောက်သွားပြီဖြစ်လျှင်..၊

“ကြာနွယ်ရိုး..သမီး..”

ဦးပွကြီး ကတုန်ကယင်လှမ်းခေါ်လိုက်မိကာ.. ၊

အခန်း(၃၁)

.....သူသိရက်နဲ့လုပ်တာ..သူထွက်သွားရင်ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိတယ်။ သူမမူးပါဘူး..အိပ်ရေးမဝတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ဘဝကိုနေ့ညခွဲခြားတဲ့သူမဟုတ်ဘူး.....

.....သူ့အတွက်အရေးကြီးဆုံးက ကြီးပွားရေးပဲ..ငွေရှာဖို့အတွက် အိပ်နေတဲ့အချိန်တွေကို စတေးရတာသူမုန်းတယ်။ အိပ်မောကျနေ တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး...ဖုန်းသံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်ဘာ ကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် အိပ်မရလို့ ဒေါသထွက်တာမရှိဘူး.....

.....ဒါကြောင့် ဦးကြီးသေချာပြောနိုင်တယ်..ဒီလိုဖြစ်မယ့်လမ်း ကို သူတမင်သွားခဲ့တာ။ သမီးနဲ့နီးစပ်မှုရှိနေတဲ့ဘယ်အချိန်ဘယ်နေ ရာမဆို သူသိချင်ရင်သိလို့ရတယ်..မြင်ချင်ရင်ကြိုမြင်နိုင်တယ်။ သူ ဘာလုပ်သွားတာလဲဆိုတာ နှုံးမလည်နိုင်တော့ဘူး.....

.....သမီးကိုသူနှိပ်စက်ကလူပြုမှုနေပေမယ့် သူမပျော်ပါဘူး ကွယ်..ညကတစ်ညလုံး ဦးကြီးနားမှာသူငိုနေခဲ့တာ။ သမီးကိုသူနှာ ကျည်းမှုနဲ့ သတ်ပစ်ချင်အောင် ဒေါသထွက်နေတယ်..သူ့မသိစိတ်က တွယ်တာနေခဲ့တယ်.....

.....သမီးပေါ်မှာထင်သလိုမပေါက်ကွဲဘဲ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူကလူကြမ်းကြီးဖြစ်နေတယ်..မိန်းမတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘယ်တုန်း ကမှ အညှာအတာမရှိခဲ့ဘူး။ အဲ့ဒါကြောင့် သူ့ကိုလူတွေအမျိုးမျိုးသေ ဖန်ကြတယ်..ဘာတွေပြောနေနေ သူကလည်းဂရုမစိုက်ဘူး.....

.....ဦးကြီးပြောပြခဲ့တာတွေ သမီးစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ..ကိုယ့် အဖေနဲ့အဒေါ်ကို အဲ့လိုပုံစံနဲ့မြင်ခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ လုပ်ကြံမှုတွေ

ဆက်တိုက်ကြုံခဲ့ရတယ်လေ..မိဘမဲ့တဲ့ဘဝ အိမ်ခြေမဲ့တဲ့ဘဝကို သူ ဆောက်ခဲ့တာ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနဲ့လဲ.. ၊

.....သူ့အရွယ်လေးနဲ့ကြုံခဲ့ရတာတွေ သူတစ်ယောက်တည်းရင် ခြင်ခဲ့ရတဲ့လောကခံရဲ့ကြမ်းတမ်းမှုတွေ အဲ့ဒါတွေအားလုံးထဲမှာ သမီးနဲ့တွေ့တဲ့အထိ သူ့မှာယုံကြည်အားကိုးချင်တဲ့စိတ်လေးရှိနေ တုန်းပဲ..ဒါကြောင့်လည်း သမီးတို့ပတ်သက်ခဲ့ကြတယ်.....

.....ဒါပေမယ့် အဖြစ်ဆိုးတွေနဲ့မုန်းခဲ့ကြတယ်..မုန်းခဲ့ကြတဲ့အ ဖြစ်ဆိုးတွေကလည်း သူမုန်းခဲ့တဲ့အတိတ်က ပုံရိပ်တွေနဲ့ဆက်စပ်နေ တော့.....

“အား..ကျွတ် ကျွတ်..”

ဦးပွကြီးရှင်းပြခဲ့သည့် ဂျန်းနဲ့ပတ်သက်သောအကြောင်းအရာ တွေကို ပြန်တွေးနစ်မျောနေမိစဉ် လူကြမ်းရဲ့ညည်းသံသဲ့သဲ့ကြောင့် သူ့ညီကြည့်လိုက်မိ၏။

“အင်း အား..ကျွတ် ကျွတ်..”

“ဂျန်း..”

သတိမေ့နေတာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီကျော်ပြီမို့ အနားကိုချက် ချင်းကပ်သွားမိကာ.. ၊

“ဂျန်း..သတိရပြီလား၊ ဂျန်း..”

“ကျွတ်..ကျွတ်..”

“လူနာသတိရနေပြီလား..”

တာဝန်ကျဆရာမလေးက ဂျန်းသတိရနေတာကိုမြင်သည်နှင့် အဲဒါးဝကနေ ချက်ချင်းလှည့်ထွက်သွားကာ ဆရာဝန်ကိုအကြောင်း ကြားလိုက်သည်။ သို့သော်ဆရာဝန်တွေဆရာမတွေ ဝိုင်းအုံရောက် ထာသည့်အချိန်မှာ ဂျန်းကပြန်လည်မေ့မျောခဲ့၏။

ဦးပွကြီးကလည်း ဖုန်းခဏခဏဆက်နေကာ ဂျန်းရဲ့ကောင် သေးလည်း လူနာကြည့်လိုက် ဖုန်းထွက်ပြောလိုက်.. ၊

“မမကြီး..အစ်ကိုသတိပြန်ရတော့မှာဆိုတော့ အစ်ကိုအတွက် ဆိုအပ်မယ်ထင်တာတွေ ကျွန်တော်ပြန်ယူလိုက်ဦးမယ်နော်.. ဘာလိုအပ်လို့လဲ.. ၊

ဂျန်းသတိမေ့နေသည့်တစ်ရက်တာမှာ ကိုယ့်ဘာသာတွေးတော စီစဉ်ပြီး သူပဲတစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက်ပြန်သယ်နေတာ သူမမြင်နေတာပဲ.. ၊

ရိုးကလှည့်ကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောတော့ နေဝင်းခေါင်းကုတ်လိုက်ရင်း.. ၊

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..မမကြီးမလိုအပ်ဘူးထင်ရင်လည်း မပြန်တော့ပါဘူး..”

“ဦးကြီးခေါ်တာမို့လား..ပြန်..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

ဆွဲခြင်းထဲက စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို ချထားခဲ့ပြီး ဆွဲခြင်းတစ်လုံးနဲ့နေဝင်းပြန်သွား၏။ ရိုးသူ့ဘေးမှာပဲထိုင်နေမိကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာတွေလုပ်နေမိသလဲဆိုတာ ပြန်တွေးမိလာ၏။ မနေ့တုန်းကတော့ ဒီယောက်ျားရဲ့စက်ကွင်းကထွက်ဖို့အတွက် အသေထွက်ရထွက်ရ အသက်ရှင်လျက်ဖြစ်ဖြစ် ဆုံးဖြတ်ချက်ခုံးခုံးချဖြင့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီနေ့တော့ ဒီလူရဲ့ထွက်သက်ဝင်သက်ကို စိုးရိမ်စိတ်တို့နှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်ကြည့်နေရသည်။ ဒါတွေဟာ ဦးပွကြီးဖြေရှင်းပေးခဲ့တဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေအပေါ် ယုံကြည်ခဲ့လို့လား..။ ဒါမှမဟုတ် သူကျူးလွန်နေတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို တားဆီးပေးချင်တဲ့သူမရဲ့တကယ်စေတနာအရင်းခံနဲ့လား..။ ဒါတွေမဟုတ်ဘူးဆိုရင်ရော.. ၊

သူမဘာအတွက် ဒီလိုဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလဲ..။ နည်းနည်းလေးကိုယ့်အပေါ်မစာနာခဲ့တဲ့ အငြိုးကြီးသူအပေါ် သူမဘာဖြစ်လို့ လွယ်တကူညှိသက်ခဲ့တာလဲ..။ ဦးပွကြီးပြောတာကြောင့်လား..။ ဟုတ်ရင်ဘာလဲ.. ၊

ဘယ်လိုအဖြေထုတ်ထုတ် သူမမပျော့ညံ့သင့်ဘူးဆိုတဲ့အဖြေထွက်နေသည်။ ဒါပေမယ့် သူမသူ့ဘေးကိုရောက်နေခဲ့၏။ သူသတိမလှာရင်ရော ကိုယ်ရှိနေတာကို သူဘာပြောမလဲ.. ၊

.....သူ့ရဲ့မချေငံမှုတွေကို သမီးသည်းခံပေးပါ..သူ့နောက်ထပ်သမီးကို ဒုက္ခတစ်ခုခုထဲတွန်းပို့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဦးကြီးပြောခဲ့တာပဲ.. ၊

တယ်..တစ်ခုပါပဲ သမီးကစပြီးနူးညံ့ပေးလိုက်ပါ.....

.....လောင်းကစားကနေ အသက်ချင်းလောင်းကြေးထပ်တဲ့အထိ သူ့ရဲ့ယုံကြည်မှုတွေက ရဲရင့်လာတယ်..အဲ့ဒါသမီးရှိနေလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သမီးထွက်သွားလည်း သူ့အောင်မြင်နေဦးမှာပဲ..ဘာဖြစ်လို့ သဲဆိုတော့ သမီးတို့ချင်းစိတ်ချင်းဆက်သွယ်နေကြပြီ.....

.....အကြောင်းဆက်တွေရှိကြလို့ မြင်မြင်ချင်းတွေတွေချင်းတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်းနှီးကြတယ်၊ သမီးတို့ကျတော့ ဆုတောင်းတွေမှားခဲ့ပေမယ့် ဒီဆုတောင်းကပြည့်နေတယ်.....

.....ချစ်လို့ဖြစ်စေ မုန်းလို့ဖြစ်စေ သမီးနဲ့သူပတ်သက်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ ကျောချင်းကပ်နေမှ အနီးအနားမှာမှဆိုတာတွေ မလိုတော့ဘူး သမီး..အဲ့ဒါကြောင့် သမီးထွက်သွားမှာ ဦးကြီးစိုးရိမ်တာပါ.....

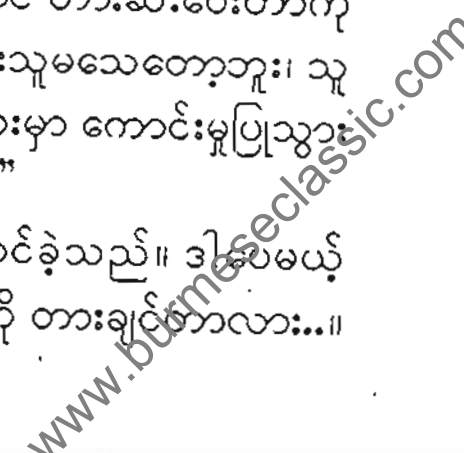
.....သမီးက မုန်းတီးနေမယ်..သူကတော့အတ္တဖုံးနေတဲ့အတွင်းစိတ်က သမီးကိုတွယ်တာနေတယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးမရှိတော့ရင် သူပိုဆိုးမှာပဲ..သမီးသူ့ကိုပြုပြင်ပေးပါ....

.....သူ့ရိုင်းခဲရင် သမီးရဲ့စေတနာကိုစော်ကားသလိုပြုမူခဲ့ရင် ဒါသချင်းမပြိုင်ပါနဲ့..သူယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့မိသားစုက ဘာသာရေးသာသနာရေးကို အရမ်းလုပ်ပြီး တိုင်းပြည်သိအောင်ကျော်ကြားနေတဲ့သူဌေး..ဒါပေမယ့် သူချမ်းသာမပေးဘူး.....

.....သမီးနဲ့လက်ထပ်ပြီးမှ အသက်ချင်းထပ်ပြီးအလောင်းအစားလုပ်လာခဲ့တာ နှစ်ယောက်ရှိပြီ၊ သူ့ကိုယ်သူငါဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ကြံသိထားတဲ့အတွက် နောင်ဆိုရင်ဘာတွေလုပ်လာဦးမလဲမသိတော့ဘူး..တကယ်ကိုအထီးကျန်ပြီး အထိန်းအကွပ်မဲ့နေတဲ့ကလေးပါ သမီးရယ်၊ သူ့ကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးနိုင်တာ သမီးပါပဲ.....

.....မကောင်းမှုကိုလက်ရှောင်သွားအောင် တားဆီးပေးတာက သူ့လင်ကောင်းမှုတစ်ခုပါ..သမီးကြောင့် တစ်ပါးသူမသေတော့ဘူး၊ သူမသည်းအသိတရားရပြီး ကျန်တဲ့သက်တမ်းလေးမှာ ကောင်းမှုပြုသွားမယ်ဆိုရင် သမီးအနစ်နာခံရကျိုးနပ်ပြီလေ..”

ဦးပွကြီးဒီလိုပြောပြခဲ့တုန်းက သူမနားဝင်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူမကျတော့ တွေဝေနေခဲ့၏။ မကောင်းမှုပြုမှာကို တားချင်တာလား..။

သူ့ကိုကောင်းမွန်ယဉ်ကျေးတဲ့သူဖြစ်စေချင်တာလား...။ သူ့နဲ့...
သက်မှာတွေ့အတွက် ကိုယ်ကပူပန်စရာလိုလိုလား...။ နောက်ထပ်
ကိုယ့်အပေါ်ဂလဲစားတွေ ထပ်ရောက်မလာဘူးလို့ရော ပြောနိုင်
လား... ၊

ရှုပ်ထွေးမှုတွေကနေ အဖြေတစ်ခုဆီဆွဲခေါ်နေသလို ခံစားနေ
၏။ ထိုအဖြေဟာ.. ၊

“အား...နာတယ်၊ ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်..နေဝင်း ဟေ့ကောင်
အား...လာစမ်း..”

“ဂျန်း...”

ခေါ်ဖို့တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ ခေါ်လိုက်မိသည်။ ဂျန်းအသံတိတ်သွား
သည်။ အသက်ရှူမှန်နေပုံကို သေချာကြည့်မိကာ သတိလစ်သွားတာ
လား...။ ကိုယ့်အသံကိုကြားလို့ မလိုလားစွာငြိမ်နေတာလား... ၊

မျက်တောင်ဖျားတို့ပိတ်လျက်ငြိမ်သက်နေသည်က တမင်တ
ကာဟန်ဆောင်မျှသိပ်နေတာနဲ့တော့ မတူပါ။ သို့သော် ဆရာဝန်ထံ
အကြောင်းကြားဖို့က ခက်နေ၏။

“လူနာမကြာခင်သတိရတော့မှာပါ..သိပ်စိတ်ပူပါနဲ့..” လို့ ဆရာ
ဝန်က ပြောသွားသည်။ ဒါဆိုတစ်ချက်သတိရလာသေးတယ်ဆိုတာ
အကြောင်းကြားထားဖို့ လိုလိမ့်မည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံက အလိုတို
ကမ်းဆိုးမသိပေါ်လာခဲ့သည်။

သူ့ဖုန်းတွေဘယ်နှစ်လုံး ရှိမှန်းမသိ။ လာသမျှအလုပ်ကိစ္စဖုန်း
တွေကို နေဝင်းဒိုင်ခံဖြေနေရတာ သူမမြင်သည်။ ဒီဖုန်းကဘယ်ထု
ထမြည်နေတာလဲ..။ ဖုန်းမြည်သံကိုရှာရင်း ရေချိုးခန်းထဲကိုရောက်
လာမှ ဆေးရုံရောက်လာသည့်မနက်က အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ထားသည့်
ဝတ်စုံကို တွေ့လိုက်၏။

လူနာကိုစိတ်ပူနေကြတာနှင့် ဒါကိုဘယ်သူမှသတိမရကြပေ
ခွဲစိတ်ခန်းကပေးတဲ့အတိုင်း နေဝင်းကစုလုံးပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်
ထားခဲ့၏။ သန့်ရှင်းရေးဝင်တော့လည်း အိတ်အကောင်းစားကြီး
တိုင်းချထားတယ်ပဲထင်ကာ ရှောင်လွှဲသွားကြပုံပေါ်သည်။

ဖုန်းသံကတိတ်သွားလိုက် ပြန်မြည်လိုက်နှင့်တောက်လျှောက်

တို့ခေါ်နေခဲ့၏။ အိတ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲမှာသူဝတ်ထားသည့်
ထုတ်အင်္ကျီနက်ပြာရောင်ကိုလည်း တွေ့သည်။ ဒီထဲကဖုန်းမြည်နေ
နှုန်းလည်းသိနေပေမယ့် သူ့ကိုယ်နဲ့မကွာဆောင်ထားသည့်ဖုန်းမှန်း
သိလိုက်တော့ ကိုင်ရမှာလက်တွန့်နေမိသည်။

ထို့ပြင် သူ့အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေထဲကို သေချာရှာဖွေရဦးမည့်
အဖြစ်က ရှိသေးသည်။

.....သူကရိုင်းစိုင်းပေမယ့် မယုတ်မာပါဘူး..နိုင်ချင်ပေမယ့် အ
နိုင်ရဖို့အတွက် ယုတ်မာကောက်ကျစ်တာမျိုး မလုပ်ဘူး..မိန်းမဆို
သူကကြည့်ဖို့မပြောနဲ့၊ သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်ရင်တောင် မကြိုက်တဲ့
ကောင်လေး.....

လို့ ဦးပွကြီးပြောပုံအရ သူ့ပစ္စည်းတွေကိုထိတာကြိုက်မည်မ
ထင်။ ဒါပေမယ့် ဖုန်းကအဆက်မပြတ်ကို ခေါ်နေခဲ့သည်။ ရိုးလည်း
တွေဝေနေရင်း သူ့အင်္ကျီကိုလက်ကအလိုအလျှောက် ဆွဲထုတ်နေမိ
လျက် အားမနာတမ်းခေါ်နေသည့်ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်မိလျှင်.. ၊

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲလူကြီးမင်း..စိန်ခေါ်ပြီးမှ ထွက်ပြေးနေ
တာလား..”

ဒီကမထူးသေးဘဲ ဖုန်းကိုင်လိုက်တာနှင့် ကရားရေလွှတ်ပြော
နေတော့သည်။

“လောင်းကစားလုပ်ကြတာကွာ..ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဝိဇ္ဇာလိုလို ဇော်
ဂျီလိုလို ဟွန်း..ဥုံဖွမန်းလိုက်ရုံနဲ့ ပွဲသိမ်းမလိုလိုတွေ..”

ပြောပြီးခဏနားသည်။ ဒီဘက်က ဘာမှပြန်မပြောတော့မှ.. ၊

“ဒီမှာကိုယ့်လူ မင်းလိုကောင်ကိုဆွဲအနားမကြားတွေပဲ ကြောက်
လိမ့်မယ်..ဦးမြရောင်ထွန်းဆိုတာ သူများကိုအလှူပေးနိုင်သလို ဘယ်
ဘက်ကတစ်ဆုပ်ကြံရင် ညာလက်ကတစ်လှဲဝင်အောင်လည်း လုပ်
နိုင်တယ်ကွ..မင်းကရွှေဆိုရွှေ ငွေဆိုငွေ၊ အသက်ချင်းဆိုလည်း မင်း
ကတစ်သက်ဆို ငါတို့ကနှစ်သက်လောင်းရဲတယ်..”

ဘုရား..ဘုရား၊ ဒါဦးကြီးပြောတဲ့ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းကြံတဲ့
မိသားစုဆိုတာများလား... ၊

အသံအရ ဦးမြရောင်ထွန်းကိုယ်တိုင်တော့ဟုတ်ပုံရပေ။ မိဘ

ကဘုရားတရားသမားဖြစ်ပေမယ့် သားသမီးကအရက်သမားဖဲသမား ဖြစ်နေတာတွေလည်းရှိသည်ဆိုတာ ရိုးခုမှပဲလက်တွေ့သိတော့သည်။ ဒီလိုတွေငြိထားကြလို့ ဂျန်းကလက်မရွံ့လူသတ်သမားကြီးဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား... ၊

“ကြာနွယ်ရိုး...”

ဟင်.. ၊

ရုတ်တရက်ခေါ်သံထွက်လာသဖြင့် ရိုးလက်ထဲကဖုန်းလွတ်ကျ မတတ် ထိတ်လန့်သွားသည်။ ဂျန်းသတိရနေပါပြီ.. ၊

“ခင်ဗျားဘာလုပ်နေတာလဲ..သူများပြောနေတာကို ရောယောင် နားထောင်နေတာလား...”

မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်လာနိုင်တာနဲ့ ပြောလာတဲ့စကားက.. ၊

“ယူလာခဲ့..အဲဒီဖုန်း...”

သူ့ဖုန်းမို့လို့သူ့ဆီကို သွားပေးရမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ခိုင်းပုံကနေ ဝင်းကို အော်ငေါက်ခိုင်းနေတာမျိုး။ ရိုးကိုယ့်ဒေါသကို မရမကချိုး နှိမ်နေရ၏။ စိတ်ထိန်းစမ်းကြာနွယ်ရိုး..နင်လုပ်နိုင်တယ်..ကိုယ်ပြော ခဲ့တဲ့စကားကို တာဝန်ယူရမယ်..နင်က ‘ဒေါင်’ဆိုရင် ဟိုက ‘ဒင်’မယ့် သူ..နင်လုပ်ရမှာ မီးငြိမ်းဖို့ ရန်မီးပွားဖို့မဟုတ်ဘူး... ၊

ကိုယ့်စိတ်ကိုအေးချမ်းအောင်ဆုံးမပြီးမှ ရေချိုးခန်းထဲကထွက် လိုက်လျှင်.. ၊

“အို..ဘယ်နှယ့်စွတ်တရွတ်ထနေတာတုံး...”

ရိုးခြေလှမ်းတွေမြန်သွားကာ ဂျန်းရဲ့ဘေးကိုရောက်သွားခဲ့၏။ သို့သော် ဂျန်းကလက်ကိုထိမှာစိုးသလို လွှဲရှောင်လိုက်ကာ.. ၊

“ကျုပ်ဘာမှမဖြစ်ဘူး...”

“ဘာမှဖြစ်တာမဖြစ်တာကို ဆရာဝန်တွေဆုံးဖြတ်မှာ..မင်းကိုယ် မင်း...”

“ကိုယ်ခံစားနေရတာ ကိုယ့်ထက်ဘယ်သူကပိုသိမှာလဲ...”

ဒေါသတွေထွက်ပြနေတာ နှစ်ဆယ့်ရှစ်နာရီလောက်သတိလစ် နေတဲ့လူနာလိုတောင် ထင်စရာမရှိ.. ၊

“ဆရာဝန်လည်းလူနာကပြောမှသိတာ..မသိတဲ့ဆရာဝန်တွေမ

သိဘူး၊ အပိုတွေလာပြောမနေနဲ့..ပေးဖုန်း...”

“ပေးမှာပါ..မင်းအခုဘာပြန်ဖြေမှာလဲ..”

“ဘာဖြေဖြေ..ခင်ဗျားကိစ္စပါသလား...”

“ငါ့ကိစ္စပါတာမပါတာလည်း မင်းကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး..အခုမင်း ကလူနာ ငါကလူနာစောင့်...”

ပြောပြီး လက်တစ်ဖက်ကိုလည်ပင်းနဲ့သိုင်းထားရသည့်ပတ်တီး တွေ ခေါင်းကပတ်တီးတွေကိုကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ.. ၊

“ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် မင်းမကျန်းမာဘဲနဲ့...”

“ဟာကွာ..ပေးစမ်းပါ၊ အဲဒီဖုန်း...”

“မင်း...”

“အား အား..သေပြီ..”

“အ..”

ဖုန်းကိုလှမ်းဆွဲတာ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် ခုတင်ပေါ်ကနေ ဒလိမ့် ခေါက်ကွေးကျ၏။ ရိုးအသည်းအသန်ဝင်ထိန်းပေမယ့် သူ့ကိုယ်ကြီး တိုမနိုင်ဘဲ ညွတ်ပါသွားကာ သူမကအောက်က ဂျန်းကအပေါ်က..။

သူကလွတ်သည်းတော့ ရိုးကိုယ့်ဝေဒနာကိုမေ့သွားကာ သူ့ကိုပဲ စိတ်စောလျက်.. ၊

“ဘယ်ထိသွားတာလဲ..ဂျန်း ဂျန်းသတိမေ့သွားပြီလား၊ ဒုက္ခပါ ပဲ...”

“ဘာလို့မေ့ရမှာလဲ..အား သေပြီ၊ လက်ကိုဆွဲမထားနဲ့လေ..”

“ဟုတ်လား..မသိဘူး၊ မင်းကိုထူပေးမလို့..”

နှစ်ယောက်တည်းဒုက္ခတွေများနေခဲ့လျက် ဂျန်းခုတင်ပေါ်ပြန် ရောက်သွားအောင် သူမဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်.. ၊

“ခဏလေး..ခဏလေး အဲအတိုင်းနေနော်..”

ရိုးခေါင်းမှာ ဆံပင်စည်းထားသည့်လက်ကိုင်ပဝါလည်း ဘယ် ဆီရောက်သွားမှန်းမသိတော့ပေ။ ဆံပင်တွေပြန်ကျဲကုန်တာ သတိမ ရဘဲ ခုတင်တစ်ဖက်ကိုသွားကာ ရီမှတ်ဒီယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆရာမတွေလုပ်တဲ့အတိုင်း ခုတင်ကိုနိမ့်ကျသွားအောင် နှိပ်ချလိုက် ပြီး.. ၊

“ရပြီ..နေဦး..”

ရီမှတ်ဒ်ကို နေရာမှာပြန်ထားကာ ခုတင်ဘေးကြမ်းပေါ်မှာ ရှုံ့မဲ့ ညည်းနေသည့် ဂျန်းကိုပြန်ဆွဲထူလိုက်သည်။ ထိုအခါ အနေအထိုင် မဆင်ခြင်လို့နာကျင်နေသည့်လူနာနှင့် မနိုင်မနင်းထူ‘မ’နေရသည့် ရိုးရဲ့အဖြစ်မှာ ပါးချင်းကပ်မိလိုက် နှုတ်ခမ်းချင်းပွတ်သွားလိုက်..။

ထိလိုက်မိလို့ရှောင်သည်။ ရှောင်မှတည့်တည့်ထိ၏။ ဂျန်းက လူနာခုတင်ပေါ်ထိုင်လိုက်မိတဲ့အထိ ရိုးကိုဖက်ထားသဖြင့် သူထိုင် တဲ့အတိုင်း ရိုးကုန်းကုန်းကွကွ ယိုင်သွားလေသည်။ သူမပြန်ရုန်းထ ပေမယ့် ဂျန်းကမလွတ်သောကြောင့် ထိကပ်မတတ်မျက်နှာနှစ်ခုမှ မျက်ဝန်းတို့ဆွဲငင်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

ဆုံမှတ်မရှိတဲ့ နေ့နဲ့ညလိုလား.. ၊

1

အခန်း(၃၂)

ခြံဝမှာကားနှစ်စီးက အထွက်နဲ့အဝင်ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ နား တစ်ချိတ်မတတ် ရပ်တန့်သွားကြ၏။ ပြီးတော့ မှန်တွေအသီးသီးချ ကြဲကြကာ.. ၊

“ဟွန်း..”

“ကြည့်စမ်း..မိကူး..”

ကိုယ်တိုင်မောင်းသည့်ကူးက မျက်မှန်လေးပင့်၍ လှလှပပလေး ကြည့်ပြီး မဲပြုံးနဲ့ကလိသည်။ ဒရိုင်ဘာမောင်းသည့်ကားကို လိုက်စီး သည့်မေရှမ်းကတော့ ကားနောက်ခန်းကနေ မချင့်မရဲတွေဖြစ်ရကာ၊

“မထွက်နဲ့..နေဦး..”

ခေါင်းတိမ်းပြီးရှောင်ထွက်တော့မည့်ဒရိုင်ဘာကို တားဆီးလိုက် မေးရှမ်းကားပေါ်ကဆင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကူးရဲ့ဘေးကို သွက်သွက်ရောက်သွားလျက်.. ၊

“နင်တကယ်လာတယ်..”

“တကယ်လာမှတကယ်ရောက်မှာပေါ့..ဘာလဲ ကူးလာနေမယ့် ကြောင်း ရိုးကိုသတင်းလာပေးတာလား..”

“ဟုတ်တယ်..”

မေရှမ်းက တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ လိုအားမရနှင့် ကူးရဲ့ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်သည်။ တံခါးကမပွင့် ကာ လက်ဖဝါးနှင့်တဖက်ဖက်ပုတ်နေရင်း.. ၊

“ဒီအိမ်က နင်လာခွင့်ရှိတယ်ဆိုလည်းဟုတ်တယ်..လာခွင့်မရှိ ပြောလို့လည်းရတယ်ကူး၊ ဒါကရိုးနဲ့နေဖို့ ကိုမင်းက..”

“သွားစမ်းပါ..ဟောဒီအိမ်အတွင်းဒီကရေးရှင်းတွေ ဖျက်ချပြင်ဆင်နေတည်းက ကူးကိုလက်ထပ်..အဲ သူတောင်းယူခဲ့တာ..”

“ဒါပေမယ့် နင်နေရလို့လား...နင့်လိုဆိုရင် ငါပိုပြောလို့ရတယ် ငါ့ကိုဒီတိုက်ကြီးပြီးစီးမှ လက်ထပ်..”

“ဟား ဟား ဟား..”

ကူးကရယ်လိုက်ပြီး တံခါးဖွင့်သည်။ ဒါပေမယ့် ဆင်းလာတာမဟုတ်ဘဲ ကူရှင်မှာခပ်မိန့်မိန့်မို့လိုက်ရင်း... ၊

“နင်ကလေး..ရုပ်ရည်အားဖြင့်မယှဉ်နိုင်တော့ နှလုံးအေးဖို့အတွက်အရှုံးပေးဖို့စဉ်းစားတယ်၊ အဲဒါလည်း လုံးဝကိုမျှော်လင့်ချက်မရှိတော့မှန်းသိလို့လေ..”

မေရှမ်းကဘာမှမဖြေရှင်းဘဲ ဒီတိုင်းလေးရပ်ကြည့်နေ၏။ သူမက အရပ်ခပ်တိုက်တိုက်လေးနှင့် ဆံပင်ကကျောမရောက်တရောင်ရှိသည်။ ဒါကိုကောက်လိုက် ဖြောင့်လိုက်အမျိုးမျိုးလှအောင်ပြင်နေရင်း ဆံပင်ကကျိုးပျက်၍ လုံးပါးပါးခြင်းသို့ရောက်၏။

ထို့ကြောင့်အမြဲတမ်းပဲ သားရေကွင်းအလှလေးနဲ့စည်းထားလျက် နဂိုတည်းကပြင်ဆင်နေမှလှသည့်မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်တင်တစ်လှည့် မတင်တစ်လှည့်ဖြစ်လာတော့ မျက်နှာလေးကဖြူဖက်ဖက်ခပ်ဖျော့ဖျော့.. ၊

ကူးကတော့ အရပ်လေးလည်းကြည့်ကောင်းသည်။ မျက်နှာလေးကလည်း ချစ်စရာကောင်းသည်။ သူမမှာထူးခြားဆုံးက အမြဲတမ်းစူးလက်နေတတ်သော မျက်လုံးတွေပဲဖြစ်၏။ ထိုမျက်လုံးတွေက နည်းနည်းလေးကာလာတင်လိုက်တာနှင့် အဆမတန်လှသည့် အနီရောင်နှုတ်ခမ်းနီကြိုက်တတ်သော နှုတ်ခမ်းတို့ကစကားပြောလည်း သွက်၏။ သို့သော်.. ၊

“ဘာလို့တိတ်သွားတာလဲ..အမှန်တွေသိသွားလို့လား..”

“ငါကသိနေပါပြီ..နင်ကိုလည်းသိစေချင်တာ၊ ရိုးကငါတို့ထက်ကံကောင်းတယ်ထင်ရပေမယ့် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးပါပဲကူးရယ်..ခုထိလည်း ကံကောင်းကောင်းသေးပါဘူး...နင်ကရိုးကို ကိုမင်းကလိုလားနေတယ်လို့ပြောလား..”

“ပေမယ့် အဲဒါတွေဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်..”

“သိတော့..”

“သိတော့ နင်ငါ့ကိုအစောကြီးတည်းက စည်းအပြင်ထွက်စေချင်နေတာ ပိုရှင်းသွားတာပေါ့..”

“ရှမ်းရယ်..”

ကူးကမျက်မှန်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး သနားသလိုလို ခပ်ရိရိခေါင်းခါလိုက်ပြီး.. ၊

“အဲဒါနင့်ကိုပြောမထွက်လို့ သနားသဖြင့်အသာလေးပုတ်ထုတ်ပေးလိုက်တာပါ..တကယ်ဆို ကိုယ်ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ နင်အာကြီးတည်းက သိရမှာ၊ ကဲပါ..အခုနင့်ကားအပြင်ရောက်အောင် ဆွတ်လိုက်စမ်းပါ၊ ငါ့ကားခါးထိသွားရင်ဒုက္ခ..နင့်လိုကားစုတ်စီးတာမဟုတ်ဘူး..”

မေရှမ်းက ကားလဲဖို့စိတ်ကူးပြီးမှ ထိုပိုက်ဆံဖြင့်ဖေကြီးကိုကန်တာ့လိုက်တာဖြစ်သည်။ သူမမှာလူကြီးမင်းလစဉ်ထည့်ပေးထားသည့် ဘဏ်ကမှန်ဖိုးအပြင် ဘာဝင်ငွေမှမရှိ.. ၊

..ကူးကတော့ အပေါင်းအသင်းနယ်ပယ်ရလာပြီဆိုတည်းက အပေါင်းအဝယ်လိုလို ပွဲစားလိုလို။ ပြီးတော့လည်း လောင်းကစားလုပ်ပြီး မြိုးမြိုးမြတ်မြတ်လေးရတတ်မှန်းသိတော့ သူမကပဲဆရာမကြီး..ဟိုအရင်တည်းက ညီအစ်မသုံးယောက်ထဲမှာ သူမသာထင်ပေါ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ချင်ခဲ့သူမို့ ခုလိုတစ်လမ်းစီခွဲထွက်ကြသည့်နှင့် သူမရဲ့စိတ်ကူးမှန်တွေက ကွက်ကွက်ကင်းကင်း.. ၊

“နင်သွားလည်းကိုမင်းက အိမ်ကိုပြန်မရောက်သေးဘူး..”

“သိသားပဲ..ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ပြန်ရောက်မှာသိတယ်..”

“ဆေးရုံကပြန်မှာမဟုတ်ဘူးကူး..ဆေးရုံကနေ သူ့ဟာသူဆင်းသွားပြီး အလုပ်ကိစ္စခရီးထွက်သွားတာ၊ ဆရာဝန်ကအခြေအနေမအောင်းသေးလို့ ဆင်းခွင့်မပေးတာကို..”

“ကဲပါရှမ်းရယ်..နင်သိတဲ့သတင်းစာတွေ ဖတ်ပြမနေစမ်းပါနဲ့..အခုလူနဲ့ပတ်သက်သမျှ ငါ့နားတွေက အင်တာနက်ထက်မြန်တယ်..”

ယုံပါတယ်လို့ပြောမိမတတ်ပါ။ သို့သော်.. ၊

ကားနှစ်စီးအေးဆေးယှဉ်မောင်းသွားလို့ရသည့် ခါးက သူမတို့ကားနှစ်စီးမလွတ်သာမကင်းသာဖြစ်နေသည့်အခြေအနေကြီးနဲ့ တစ်ဆိုနေတာတောင် လွတ်လပ်သွားအောင် တံခါးလာဖွင့်ပေးမယ့်သူရှိလို့လား.. ၊

ခြံစောင့်ကြီးက သူ့အိမ်လေးနားကနေလက်နှစ်ဖက်နောက်ထိ ဆုပ်၍ အေးဆေးရပ်ကြည့်နေတာ သူမလှမ်းမြင်နေရသည်။ ဒီလိုအခြေအနေနဲ့ဆီးကြိုနေသည့်အိမ်မှာ ကိုယ့်အတွက်နေရာရှိပါ့မလားဆိုတာကျတော့ တကူးနွေဆိုတဲ့သူမမတွေးတော့ဘူးလား...ထိုစဉ်..

“တီ..”

ဟွန်းသံနှင့်အတူကားက ခြံအဝင်ဝတည့်တည့်ကိုခေါင်းတိုးထိလာလျက် သူမတို့ကားနှစ်စီးနှင့် တြိဂံပုံမကျတကျမှာ ရပ်သွားခဲ့ပြီ။

“အဲ့ဒါဘာဖြစ်နေကြတာလဲ..”

ကားကဂျန်းစီးနေကျ ကားမဟုတ်သောကြောင့် လှမ်းကြည့်မိသည့်ကူးနဲ့မေရှမ်း အံ့ဩသွားကြသည်။ မေရှမ်းအံ့ဩတာကပိုကားကူးဒီလောက်တောင်သိနေပါလားဆိုသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့်အကြည့်ချက်က ကူးထံပြန်ရောက်၏။

ကူးကအောင်နိုင်သူလိုတစ်ချက်တော့ ပြုံးလိုက်သေးသည်။ သို့သော် သူမလည်းစိတ်ကဂျန်းဆီကိုပဲ ပြန်ရောက်နေခဲ့လျက်.. ၊

“ကူးကခုမှလာတာပါ..သူကပြန်ထွက်လာတာလေ၊ အဲ့ဒါသူ့အတွက်ကားလားပြောနေလို့..”

ဟု ဦးအောင်တိုင်၏။ ဂျန်းကလည်း နဂိုတည်းကတင်းနေတတ်သည့်မျက်နှာမှာ စိတ်မရှည်ခြင်းတွေ အပိုဆောင်းနေခဲ့ပြီး ကားထဲနောက်ဆုတ်ပစ်လိုက်တာ ဝေါခနဲ.. ၊

“ကိုလူ..ကူးပဲဆုတ်ပေးပါမယ်..”

“မဟုတ်ပါဘူး..ငါကပြန်မယ့်သူပါ..”

သူမတို့ပျာပျာသလဲလှုပ်ရှားလိုက်ကြသော်လည်း ဂျန်းရဲ့ကားက မေရှမ်းရဲ့ဘေးဘက်ကို ကွေ့ဝိုက်သွား၏။ ကြည့်လိုက်တော့ တံခါးတစ်ချပ်ကို ခြံစောင့်ကဖွင့်ထားပေးနေတာဖြစ်ကာ သူမတို့ဂျန်း

ဘက်ကို အာရုံရောက်နေခဲ့လို့ မသိလိုက်.. ၊

ဒီခြံစောင့်ကြီး ဒါကြောင့် သူမတို့ခြံဝမှာမပြီးဆုံးနိုင်ဖြစ်နေသည့် ဩဇာနာကို ဘာမှမမေးမြန်း မကူညီဘဲရပ်ကြည့်နေခဲ့တာဖြစ်မည်။ ဂျန်းကတော့ ကိုယ်တိုင်မောင်းလာရသည့်အနေအထားမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေအကင်းမသေသေးသည့်အရှိန်နှင့် ဒေါသကရှိရင်းစွဲသက် အဆများစွာပိုမိုကြီးမားနေခဲ့၏။

ပြီးတော့ လုပ်လာခဲ့သည့်အလုပ်က အဆင်မပြေ။ ဒီလမ်းကိုမသွားသင့်မှန်းကြိုတင်တွက်ဆမိနေပေမယ့် ဒါကနောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်။ ကိုယ်အဆင်ပြေမယ့်ရက်ကို ရွှေ့ဖို့လည်းမလွယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရသည့် တစ်စုံတစ်ရာကအဆမတန်.. ၊

“ကျွီ..”

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားကအကြမ်းပတမ်းရပ်သွားသည်။ အထဲက နေဝင်းပြေးထွက်လာကာ တံခါးဖွင့်ပေးရင်း.. ၊

“အစ်ကိုနေမကောင်းဘူးလား..ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်၊ ကျွန်တော့်ကိုတွဲ..”

“ရတယ်..”

တွဲတာထူတာတွေကို မနှစ်မြို့ခြင်းကြောင့် ဆေးရုံကနေကိုယ့်အဘာနဲ့ကိုယ် ဆင်းခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်တဲ့အချိန်ထိ ကျောနဲ့ရင်က ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်အောင့်နေဆဲ.. ၊

ထို့ပြင် ပတ်တီးဖြည့်ထားသည့် ဆံပင်တွေကြားထဲကဒဏ်ရာသွေးပြန်စိမ့်နေသည်။

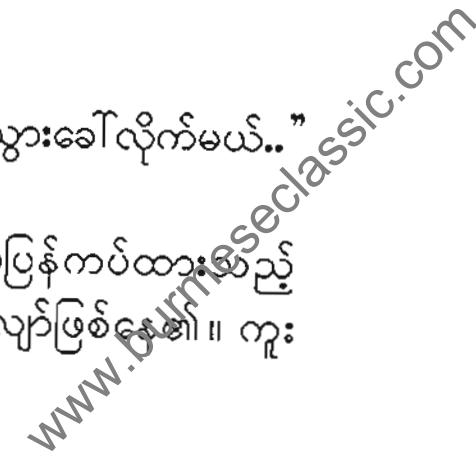
“အစ်ကိုအခန်းထဲ ခဏဝင်နားလိုက်ပါလား..ကျွန်တော်အစ်ကိုအဖို့တစ်ခုခု..”

“နေပေစေ..ကြာနွယ်ရိုးဘယ်မှာလဲ..”

“မမကြီးခုနကပဲတက်သွားတာ..ကျွန်တော်သွားခေါ်လိုက်မယ်..”

“မခေါ်နဲ့..”

ရင်ဝကိုလက်နဲ့ဖိထားရင်း ဆိုဖာမှာကျောပြန်ကပ်ထားသည့်ခရီးပမ်းထားသည့်မျက်နှာက ဖြူဖက်ဖြူလျော်ဖြစ်နေ၏။ ကူး

က ဂျန်းကိုမြင်သည်နှင့် စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားလျက်.. ၊

“ကိုလူ..ကိုလူတစ်ခုခုဖြစ်လာတာလားဟင်..”

ပြောရင်း အပြေးတပိုင်းဝင်လာသည်။ ပခုံးကအိတ်ကိုဖြုတ်၍ ရင်ခွင်မှာပိုက်လိုက်ရင်း သူ့ဘေးမှာထိုင်ချလိုက်ကာ.. ၊

“ကူးလည်း ကိုလူအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တော့ ပဲခူးရောက်နေတာ ရှမ်းကလည်း မသိဘူးတဲ့..”

သိစေချင်တာက ရိုးကဘယ်သူ့ကိုမှ အကြောင်းမကြားခဲ့သည့် အဖြစ်.. ၊

“သိလို့လာမယ်ဆိုတော့လည်း ကိုလူကဆေးရုံကဆင်းခွင့်မပြုဘဲ ဆင်းသွားတယ်ဆိုတော့..”

“တကူးနွေ..”

“ဟင်..”

“မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ..”

“ကိုလူ့ကိုပြုစုဖို့ပါ..ဒီလိုအချိန်မှာ..”

“မင်းကိုငါလိုအပ်နေပါတယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်ကဖုန်းဆက်လိုက်တာလား..”

ကူးက ခပ်ဖြည်းဖြည်းခေါင်းခါလျှင်.. ၊

“အပိုတွေလာလုပ်မနေနဲ့..အနားမှာလက်တပြင်ပြင်နဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာမကြိုက်လို့ ဆေးရုံကဆင်းလာခဲ့တာ..”

“အဲ့ဒါကကိုလူရယ်..”

“အခုလောလောဆယ် မင်းနေရာပြောင်းထိုင်လိုက်..”

ကူးရဲ့မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ စုကျဲ့သွားသည်။

“ကိုလူစကားပြောတာ အရမ်းကိုရင့်သီးတာပဲ..ကူးတို့ကကိုလူအော်ငေါက်နိုင်စားဖို့ သံပတ်ပေးထားတဲ့စက်ရုပ်တွေလား..”

“အဲ့ဒါမင်းကိုယ်မင်းပြန်မေး..ငါကနိုင်စားနေတယ်ထင်ရင် ရှေ့ကိုမလာနဲ့..”

“ဒါဆို ကူးနဲ့ရှမ်းက ကိုလူနဲ့ဘာမှမသက်ဆိုင်တော့တဲ့လူလား..”

“တောက်..”

စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပြောလိုက်ရလျှင် ဘယ်လိုမှကြားကောင်းအာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ပဲရှောင်ထွက်သွားဖို့နေရာမှထရပ်ရိုက်လျှင်.. ၊

“အား..”

“အစ်ကို့..”

“ကိုလူ..”

နေဝင်းခြေလှမ်းပြင်ရုံရှိသေးသည်။ ကူးကဂျန်းရဲ့လက်ကို ဝင်ကိုင်ထားလိုက်ပြီဖြစ်ကာ.. ၊

“ကိုလူရယ်..”

“ဖယ်..ဖယ်..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကိုလူ..ကိုယ့်ဘာသာလည်းမဟန်နိုင်ဘဲနဲ့..”

“ဟေ့..မင်း ဝေးဝေးနေ..”

ဖယ်ထုတ်လိုက်တာကို လက်ပြင်ပြီးရှေ့တိုးလာတော့ ဂျန်းက ဆူညံအော်ပစ်ကာ.. ၊

“ပြောတာမကြိုက်ရင် အပြောမခံရအောင်နေရတယ်..”

ပြောပြီး ခပ်ကြိတ်ကြိတ်တက်ခေါက်ကာ.. ၊

“မိန်းမတွေမြင်လိုက်ရရင် ဒီပုံစံတွေချည်းပဲ..”

နေဝင်းကမရဲတရဲရှေ့တိုးလာပြီး တွဲကူဖို့ပြင်လျှင်.. ၊

“မလိုဘူး..သူ့ဘာလုပ်မှာလဲမေး၊ ပြီးရင်ပြန်လွှတ်လိုက်..”

“ကူးကခဏလာလည်တာမဟုတ်ဘူး..ကိုလူနေကောင်းမှပြန်

ကျန်းခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ သို့သော် အသက်ရှူသွင်းလိုက်ရင်း ရင်ဝကအောင့်နေသဖြင့် စကားပြောရတာအဆင်မပြေ။ ထို့ကြောင့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့၏။

ဘာဖြစ်လို့ကိုယ့်အိမ်ရောက်တာတောင် ရင်မငြိမ်းချမ်းရတာလဲ.. မိန်းမတွေမရှိမကောင်း ရှိမကောင်းဆိုတာ တကယ်မှန်သည်။ သူတို့ကိုယ်ထုဆစ်ပုံဖော်ခဲ့သည်ထင်ရပေမယ့် သူတို့ကသာချုပ်ကိုင်စိုးကြိုးစားနေကြသည်။ မလိုချင်တာကိုပေးမည်။ မပေးနိုင်တာ နှုတ်တရွတ်လိုချင်နေသည်။ လိုချင်ပြီဆို မိန်းမဆိုသည့်ကုန်

သျှင်မ

သိက္ခာလည်း မရှိ။ မရှိဘူးပြောလည်း မရှက်.. ၊
 မျက်လုံးထဲမှာ မာရီဆိုသည့်မိန်းမ၏ တဘက်ကွယ်ထားသော
 မလုံ့တလုံ့ပုံရိပ်နှင့် ရွံ့စရာစကားသံတွေကို ပြန်သတိရလာတော့
 တက်ခေါက်မိတာ ဘယ်နှစ်ခါမှန်းမသိ.. ၊
 သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ဒီလိုမိန်းမတွေချည်းဖြစ်နေခဲ့တာ
 ဘယ်လိုအကျိုးပေးမျိုးလဲ.. ၊

၄

အခန်း(၃၃)

“ဘယ်ဆရာဝန်မှ မလိုဘူး...ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုယ်တိုင်ကု
 လို့ရတယ်..”

အသက်ရှိုက်လိုက်တိုင်း ရင်အောင့်နေသဖြင့် ဒေါသတွေလည်း
 ချိုသိပ်ထားရသည်။ တစ်လှမ်းကိုတစ်ယူနောလောက်ခြေလှမ်းကျခဲ့
 ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမညှာတာခဲ့သည့်အဖြစ်ကြောင့် စိတ်လိုက်မာန်
 ပါလျှောက်မိတိုင်း နဲ့ခနဲအင့်ခနဲတွန့်သွားသေးသည်။

နေရာတကာ ကိုယ်ကမနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဝင်ပြောမိပေမယ့် ကူး
 ဘိုသူကတော့ လှည့်တောင်မကြည့်ဘဲ အိမ်ပေါ်တန်းတက်သွား
 သည်။ ခေါင်းကြောမာတာကတော့ သေးသေးကွေးကွေးမဟုတ်.. ၊

“ဒီလောက်တောင်ခေါင်းမာရလား’ဆိုပြီး ကလေးသာဆိုနားရွက်
 ဆွဲဖင်လှန်ထိုးခိုင်းမိမှာပင်။ ဆေးထိုးဖို့ကိုပါ.. ၊

ကိုယ့်အတွေးထဲမှာပဲတွေးရင်း ကိုယ့်ဘာသာဖြေရှင်းနေမိကာ
 ဒီဘက်လှည့်လိုက်တော့ အိမ်အကူမိန်းကလေးတွေက ခေါင်းချင်း
 ဆိုင်ပြီး သူမကိုကြည့်နေတာမြင်လိုက်သဖြင့်.. ၊

“နင်တို့ကအမြဲတမ်း တပူးတွဲတွဲနဲ့ပါလား..”

“ရှင်..”

“အလုပ်လုပ်တာကို နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီးလုပ်နေရင် ဒီအလုပ်
 ဘယ်တော့ပြီးမှာလဲ..”

“ခုလုပ်မလို့ပါ..”

နှစ်ယောက်စလုံးပြောပြီး ကမန်းကတန်းလစ်ထွက်ခွားကြ
 သည်။ ဒီမိန်းကလေးတွေ သူမရှေ့ကိုဆိုသိပ်မလာကြပေ။ ခေါ်ခိုင်း

ရင်တောင် ရှောင်ဖယ်ဖယ်နှင့်. .1

စုစုနဲ့ကြိုင်တို့ကတော့ ကွယ်ရာရောက်ကာမှ ရင်ဘက်တွေဖိ၍ သက်ပြင်းကိုယ်စီချကာ.. ၊

“အဲ့တစ်ယောက်နဲ့ဘာမှမပြောမိစေနဲ့..မိစံနဲ့မာလာကိုလည်းမှာထားဦး၊ သူတို့ကအေးသီဂီထွက်မှ ထပ်ရောက်လာတဲ့အသစ်ဆိုတော့ တကူးနွေဆိုတဲ့မိန်းမအကြောင်းသိမှာ မဟုတ်ဘူး..”

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကြောင့် အေးသီဂီထွက်သွားရတာ..တကယ်တော့အေးသီဂီကသနားစရာနော်..သူကအလုပ်ရအောင် ကူညီထားတာဆိုပြီး ခိုင်းသမျှလုပ်ပေးနေရတာ၊ ခုတော့ လစာများတဲ့အလုပ်တစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားရှာပြီ..”

“အောင်မလေးဟယ်..ခုလောက်ဆို ဒီမိန်းမလည်း ငါတို့ကိုသူ သွင်းပေးလို့ရတာ ကျေးဇူးကန်းချေရဲ့လို့ တွေးချင်တွေးနေမှာပါ..ငါကတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ သူကအေးသီဂီကိုခေါ်တယ်..သုံးယောက်လုံး တယ်ဆိုလို့ အေးသီဂီကငါတို့ကိုခေါ်ခဲ့တယ်၊ ငါတို့ကျေးဇူးတင်ရမှာ အေးသီဂီပဲ..”

“ဟုတ်တယ်..မမရဲ့အစ်မသာဆိုတယ် ညီအစ်မအရင်းတွေမဟုတ်တာ တအားသိသာတာပဲ..စိတ်ကလည်းပုတ်ပါ..”

“အဲ့ဒါပဲလူတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံကြည့်ရုံနဲ့စိတ်ဓာတ်မသိဘူးဆိုတာ..သွားတော့ သွားတော့၊ ဒီတစ်ခါငါတို့ပူးနေတာထပ်မြင်ရင် ဆူခံထိနေဦးမယ်..”

“ပြောလို့မရဘူး..ဆွဲလုပ်ချင်လုပ်မှာ..”

အပေါ်ထပ်လှေကားထိပ်ရောက်နေကာမှ လှေကားအောက်ထဲ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပြောနေကြတာတွေကို ဂျန်းအားလုံးကြားမရပါ။ ဘယ်သူ့အကြောင်းဖြစ်ဖြစ် ကွယ်ရာမှာအတင်းအဖျင်းပြောတာ သူမကြိုက်ပေ.. ၊

သို့သော်ကွယ်ရာစကားဆိုတာ နားထောင်မိလို့ကြားတာပဲ ဥပေက္ခာထားပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏ ။ လှေကားတက်လိုက်ပြီးရင် ဝကအောင်တာတင်မဟုတ်ဘဲ ဒဏ်ဖြစ်ထားသည့်ခြေထောက်တင်ဖက်ကပါ ကိုက်ခဲလာတတ်၏ ။ သို့သော် အိပ်ရာပေါ်လှဲအိပ်ပြီး ဆေး

ကုခံနေရသည့်အလုပ်ကို သူ့အမုန်းဆုံး။ ထူပါတွဲပါ ဆေးသောက်ပါဆိုတာတွေ။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ဆရာမတွေမေးသမျှဖြေ။ ဟိုကိုင်းဒီကိုင်း ဟိုခိုင်းဒီခိုင်း.. ၊

ကိုယ့်ဘာသာ သမထနဲ့ယောဂကျင့်စဉ်တစ်ခုခုကို အားကိုးခဲ့သည့်စိတ်က ခန္ဓာကိုယ်အတွက်ဆေးဝါးလိုအပ်သည်ဆိုတာကို လက်မခံနိုင်ပေ။ သို့သော် သူ့ယောဂကျင့်သည့်အခန်းဆီမရောက်ခင် ဒီဘက်ထောင့်မှာ ရိုးကခွေးခြေခုံပေါ်တက်၍ အပူခံမျက်နှာကျက်ကို တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ဘာလုပ်နေသည်မသိ.. ၊

သူ့လျှောက်လာတာကိုလှည့်ကြည့်ပြီး အပေါ်ကိုပဲသည်းကြီး ချည်းကြီးလှမ်းထိုးနေသည်။ တကယ်ကမန်ကျည်းစေ့လောက်အပေါက်ငယ်လေးကို ငရုတ်ကောင်းထုတ်လေးနဲ့ပိတ်ဆိုနေတာဖြစ်သည်။ ဒီအပေါက်လေးကကြွက်ဖောက်နေတဲ့အပေါက်ဆိုလျှင် ကြွက်တစ်ကိုက်စာမရခင် ပိတ်ထားဖို့လိုသည်။ ကြွက်ကလည်းငရုတ်ကောင်းကိုမှကြောက်တာဖြစ်၏။

ဂျန်းကိုလှေကားထိပ်ရောက်လာတည်းက မြင်နေသည်ဖြစ်ကာ သူမပြီးသွားသည့်အချိန် အနားရောက်လာတော့မှ ခြေဖျားထောက်သားသည့်ကိုယ်ကို သေချာပြန်ချရပ်လိုက်ရင်း.. ၊

“အင့်..”

ဂျန်းခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ တုတ်ရှည်ကြီးတစ်ချောင်းနဲ့ ကန့်လန့်ဖြတ်တားလိုက်သည့်ရိုးက သူမော့ကြည့်ဆိုက်မှ တုတ်ကိုယူဖို့ ထပ်တိုးပေးလိုက်ကာ.. ၊

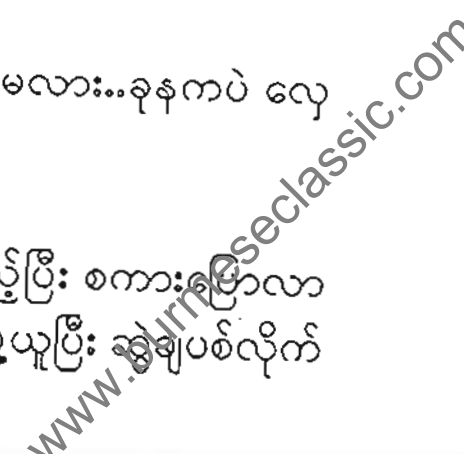
“နာနေတယ်မလား..တုတ်နဲ့ထောက်သွားလိုက်..”

ဂျန်းမျက်နှာနီသွားသည်။ ရိုးကခုံပေါ်ကမဆင်းဘဲ သူ့ကိုငဲ့ကြည့်နေလျက်.. ၊

“မင်းကိုသူများတွဲရင်လည်း မကြိုက်ဘူးမလား..ခုနကပဲ လှေကားထိပ်မှာ ကုန်းကွန်းနေရသေးတယ်..”

“အဲ့ဒီပေါ်ကဆင်း..”

ဘယ်လိုလူစားကိုဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုငဲ့ကြည့်ပြီး စကားပြောလာမကြိုက်။ ထို့ကြောင့် ရိုးရဲ့ခါးကိုဆတ်ခနဲပွေယူပြီး ဆွဲချပစ်လိုက်

သည်။ အထက်စီးကနေ တုတ်တစ်ချောင်းကမ်းပေးရင်း ဟန်ကြီးပန်ကြီးပုံစံနဲ့ ပြောနေသည့် ရိုးမှာ တုတ်ကိုလည်း မလွှတ်ဘဲ ခြေကားရားလက်ကားရားပါ သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“မင်းဘယ်လိုလုပ်တာလဲ..”

“ခင်ဗျားအပိုတွေလုပ်နေလို့..”

ပြောပြီး ရိုးလက်ထဲက တုတ်ကို ဆွဲယူကာ ဒီတိုင်းလွှတ်ပစ်လိုက်ပြီး.. ၊

“နေစမ်းပါဦး.. ကျုပ်မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်လာတည်းက ခင်ဗျားကို ဆေးရုံမှာတွေ့လိုက်တာ..”

“မင်းမကန်းသေးတဲ့သဘောပေါ့..”

“ဒါပေမယ့် အံ့ဩစရာကောင်းနေတယ်.. ခင်ဗျားဘာလို့ထွက်သွားတာလဲ..”

ရိုးမျက်ဝန်းလေးတွေ လက်ခနဲတက်လာသည်။ ပန်းရင့်ရောင်တီရှပ်လေးဝတ်ထားသဖြင့် နုမ္မတ်သည့်ပါးပြင်လေးတွေက နုရဲနေကြလျက်.. ၊

“မင်းကိုကြောက်လန့်ပြီး နေနေတယ်ထင်လို့လား..”

“မဟုတ်ဘူးလို့ပြောမှာပဲဆိုတာသိတော့ ကျုပ်ဘယ်လိုထင်တာအရေးမပါပါဘူး.. ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ပြောချင်တာက ခင်ဗျားမျက်လုံးတွေထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ ကျုပ်ကိုတိုက်ခိုက်ချင်နေတာတွေ..”

“မင်းကကြိုသိရုံတင်မကဘူး.. မျက်လုံးထဲကစာကိုပါ ဖတ်တတ်တာပဲ..”

“ဝန်ခံတာလား..”

“ဟုတ်တယ်.. ငါရှိနေတာမင်းကြောင့်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုငါက..”

“ခင်ဗျားစိတ်ကူးတာတွေ ဘာမှဖြစ်လာမှမဟုတ်ဘူး..”

ရိုးကမဲ့သည်။ ဂျန်းက ထိုမျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်နေလျက်.. ၊

“မင်းထင်လို့ပါ..”

ရိုးရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေက စူးစူးရဲရဲဖြစ်နေသည်။ အပြောကြီးလွန်း မောက်မာလွန်းသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုသည့် အကြည့်တို့ အမုန်းတရားတွေပါ ရောနှောနေလျက် ဂျန်းကိုတည့်တည့်စိုက်

ကြည့်ရင်း.. ၊

“အဲ့ဒီဘဝပျက်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ မင်းအဖေလည်းပါတယ်..”

“ဘာ..”

ဂျန်းမျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သွေးဆုတ်ဖျော့ကျသွားခဲ့၏။ တကျိုကျိုအံ့ကြိတ်သံကိုကြားနေရပေမယ့် ရိုးကဂရုမစိုက်လို့ တောင့်မတ်စွာရပ်နေခဲ့၏။

“အဲ့ဒါတွေခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောတာလဲ..”

မေးနေသည့်မျက်နှာက တင်းမာလာခဲ့ပြီး.. ၊

“ဘယ်သူပြောတာလဲလို့..”

ရုတ်တရက်အနိုင်လုပြောလိုက်ပြီးမှ ရိုးဖြေရကျပ်သွားသည်။ နှုတ်လို့လူကလည်း ဖြေရှင်းတာကိုအလွယ်တကူကျေနပ်သွားမည့်လူမျိုးမဟုတ်ရာ.. ၊

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ပြောတဲ့လူကိုလက်သီးနဲ့ ပြေးထိုးမလို့လား..”

ဂျန်းကနှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ထားလျက် နားထောင်နေ၏။

“မင်းဘာကိုမှဂရုမစိုက်ဘူးဆိုရင် ငါသိလာတာဘယ်ကကြားပြီး ဘယ်သူပြောပြော ငါ့အရည်အချင်းပဲ.. မင်းရဲ့ဘေးမှာပြိုင်ဘက်

ဘောင်းတစ်ယောက်ရှိနေပြီဆိုရင် မင်းပျော်တောင်ပျော်ရဦးမှာ..”

ဂျန်းရဲ့နှုတ်ခမ်းမှာ မထိတထိမဲ့ပြုံးတစ်ချက်ထင်၏။ ပြီးတော့

အက်တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အိုခေလေ.. ကျုပ်ရဲ့မခံချင်စိတ်ကိုနှိုးဆွပြောတာပေမယ့် ခင်

အဲ့တာ့ဂတ်မှန်တယ်၊ ပစ်လိုက်တာ တည့်တည့်ထိပါတယ်.. ဟွန်း

ကြည့်ပေါ့..”

ရိုးရင်ထဲက စိုးရိမ်လုံးကြီးကျသွားကာ သူ့လိုပဲပြုံးပြီးလှည့်ထွက်

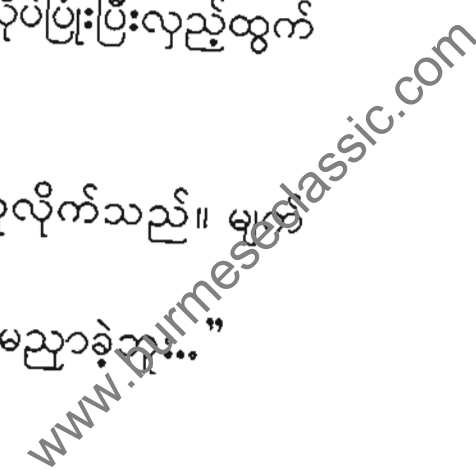
သည်။ ဂျန်းကလက်ကိုဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး.. ၊

“ထပ်ရှိသေးတယ်..”

ပြောပြီး သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွဲလှည့်ယူလိုက်သည်။ မျက်

ခင်းဆုံအောင်ကြည့်ပြီးမှ.. ၊

“ကျုပ်ရာဇဝင်မှာ ဘယ်လိုပြိုင်ဘက်ကိုမှ မညှာခဲ့ဘူး..”

“ပြိုင်ဘက်ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် မင်းရင်ထဲမှာပဲညှာစာနာမှု မရှိပါဘူး..”

ခံစားမှုအပြည့်နှင့် ခွန်းတုံ့ပြန်ရင်း သူ့လက်ကိုခါထုတ်ပစ်လိုက် ကာ.. ၊

“လူတိုင်းမှာကိုယ့်အမှန်တရားနဲ့ကိုယ်ရှိတယ်..တချို့က အမှန် တရားအတွက် တိုက်ပွဲဝင်တယ်၊ တချို့ကတော့ အမှန်တရားကြောင့် ကျရှုံးခဲ့ရတယ်..ငိုခဲ့ရတယ်၊ အမှန်တရားဘယ်လောက်ထိခါးသီးသ လဲဆိုတာ မင်းအသိဆုံးဖြစ်မှာပါ..”

ဂျန်းအသံတိတ်နေဆဲရှိကာ.. ၊

“မင်းလက်ထဲမှာ ကျရှုံးခဲ့ရတဲ့ငါ့ရဲ့အမှန်တရားကို ငါရအောင် ပြန်ယူမယ်..”

“ဟွန်း..ခင်ဗျားကျုပ်ထက်အသက်ကြီးပေမယ့် ဘာမှမသိသေး ဘူးပဲ..”

ဂျန်းကလက်ကိုပြန်ဆွဲယူကာ မျက်နှာချင်းထိကပ်မတတ်ကပ် ငုံ့၍.. ၊

“လောကကြီးကိုမှသားတွေနဲ့အလှဆင်ထားတာ..မှသားတွေမရှိ ခဲ့ရင် ကမ္ဘာကြီးလုံးသလားပြားသလားတောင် ဘယ်သူမှသိမှာ မဟုတ်ဘူး..”

သူကရိုးရဲ့လက်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီးမှ.. ၊

“အမှန်တရားဆိုတာမရှိဘူး..ရှိခဲ့ရင်လည်း ဘယ်နေရာမှာဖြစ် ဖြစ် အလွယ်တကူပျောက်ဆုံးသွားနိုင်တဲ့ဘာမှအရေးမပါတဲ့အရာပဲ..”

ဒေါသတွေမာနတွေပြဖို့ကျတော့ ဒဏ်ရာနာကျင်တာတွေဘာ မရှိခဲ့တဲ့အတိုင်း။ ရိုးဒီတိုင်းရပ်ကျန်ခဲ့စဉ် ကူးကလေးကားဘက်က လျှောက်လာကာ.. ၊

“နင်လည်းမာယာတွေသုံးနေတာပဲရိုးရယ်..မထင်ရဘူးနော်..”

“မမကူးဘာပြောတာလဲ..”

ကူးကရဲ့တောက်နေသည့်ဝတ်စုံနှင့် ကူးမျက်နှာလေးကပင် ရောင်ရင့်နေ၏။ ပြီးတော့ လှုပ်ရမ်းနေသည့်အနီရောင်နားကွင်းတွေ တွေက အသက်ထက်ပို၍နုငယ်စေခဲ့လျက်.. ၊

“ဘာပြောတာလဲဟုတ်လား..ရှမ်းကို နင်ရိုက်သွင်းလိုက်တဲ့ စ ကားတွေလေ၊ ငါကသူ့ဟာသူ့အေးရာအေးကြောင်းနေပါစေတော့လို့ အဆင်ပြေသလိုပြောခဲ့တယ်..နင်ကတော့ သနားစရာသတ္တဝါလေးလို ပြုလိုက်တယ်..”

“အခုဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ..”

“ကိုလူကနင့်ကိုပဲ အာရုံစိုက်အောင် ငါတို့တွေနောက်ဆုတ်ကျန် ခဲ့စေချင်တာလေ..”

ရိုးစိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ယောက်ျားဖြစ်စေ မိန်းမဖြစ်စေ အချစ် တစ်ခုအတွက်ပဲ အသက်ရှူနေကြတာလား..။ ဒီကိစ္စတွေအပြင် သူမ တို့မှာ တခြားတွေ့တောဆင်ခြင်စရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူးလား.. ၊

“မမရှမ်းကမေးလို့ သူမေးတာကိုပဲ ရိုးဖြေခဲ့တာပါ..”

“ထားလိုက်ပါ..ရှမ်းကအစတည်းက သူ့ကိုယ်သူယုံကြည်မှု နည်းတဲ့သူ၊ ဟိုလူပြောရင်နားယောင် ဒီလူပြောရင်ဟုတ်နိုးနိုးထင်..အဲ့ ဒါသူ့အကျင့်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် နင်ကတော့ အဲ့လိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ တောင်းကောင်းသိတယ်..နင်ကလိုချင်တာကိုတိတ်တိတ်ကြိတ်ကြိ ခြီးရအောင်ယူတယ်၊ အထဲတစ်မျိုး အပြင်တစ်မျိုးနဲ့သိပ်ကြောက်စရာ တောင်းတဲ့အံ့ပုန်း..”

“တော်ပြီလားမမကူး..”

ရိုးမျက်နှာလေးက တင်းနေသည်။ ကူးရဲ့ကိုယ်မှာစိန်တွေလက် တစ်ရတနာတွေနဲ့ ပြုံးပြက်လက်နေသလောက် ရိုးမှာဘာလက်ဝတ် တာနာဝတ်ဆင်ထားတာမှမရှိပေ။ သို့သော် မျက်ဝန်းတို့သည် စိန် လေးတွေလို လက်နေခဲ့လျက်.. ၊

“ရိုးသူများကိုမစော်ကားခဲ့ဘူး..သူများကလည်း ခုလောက်ထိ ဘယ်တုန်းကမှ လာမစော်ကားဖူးဘူး..”

ကူးကို ရိုးကစေ့စေ့ကြည့်၍ နာကျင်သလိုပြုံးလိုက်ရင်း.. ၊

“အချုပ်ကျခဲ့တုန်းကတောင် အဲ့ဒီအချုပ်ထဲကယုတ်ညံ့အောင် ခြိမ်းကျတဲ့မိန်းမတွေပြောတဲ့စကားက မမကူးပြောလိုက်တဲ့စကားလုံး လောက် မကြမ်းဘူး..”

ဟင်.. ၊

ကူးမျက်နှာ တစစတင်းမာလာလျက် အသက်ရှူတွေပါပြင်
လာခဲ့၏။

“ဟုတ်မှာပါ..အဲ့ဒီမိန်းမတွေလည်း မမကူးလိုပြောတတ်ပေမယ့်
ပြောလိုမထွက်တာဖြစ်မယ်..”

“ရိုး..နင် နင်ငါ့ကိုလှလှပပလေးတိုက်ခိုက်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်
လား..နင့်စကားတွေက ခွေးကိုက်ခံရတာထက်ဆိုးတယ် နားလည်
လား..”

“ရိုးမှခွေးကိုက်မခံရဘူးတာ..”

ကြည့်စမ်း..သင်းကလူကြီးမင်းနဲ့အတူတူနေခွင့်ရတာနဲ့ မ
တွေတက်နေတာ.. ၊

“ရိုး..နင်က ရှမ်းလိုဟိုနိုင်ငံဒီနိုင်ငံ အပန်းဖြေခရီးထွက်သလို
ရှောင်ပြေးသွားမယ့်မိန်းမမျိုးလို့ ငါ့ကိုထင်နေလို့လား..”

“မထင်ပါဘူး..မမရှမ်းခရီးသွားတော့မှာလို့ ပြောသွားတာလည်း
ဘာကြောင့်လဲလို့မမေးလိုက်မိဘူး၊ မမကူးနဲ့မမရှမ်းတို့ဘယ်မှာနေ
ဘယ်ကိုသွားသွား ရိုးစိတ်လည်းမဝင်စားဘူး..လူတိုင်းကကိုယ့်
နဲ့ကိုယ်..”

“လူတိုင်းကဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်..ငါတို့ကတော့ မဟုတ်ဘူး
နင်ရယ်ငါရယ် ရှမ်းရယ်က တြိဂံတစ်ခုရဲ့မျက်နှာစာသုံးဖက်ပဲ..အ
ကြောင့် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်လို့ပြောလို့မရဘူး၊ ငါတို့သုံးယောက်
ညွတ်ရင်လည်း တြိဂံအသွင်တော့ ဆောင်နေဦးမှာပဲ..ဘာလို့လည်း
တော့ ငါတို့မသိတဲ့တစ်စုံတစ်ရာက ငါတို့ကိုအနားမညီတဲ့တြိဂံ
ခုဖြစ်စေခဲ့တာလေ..”

“ဒါဆိုရင်လည်း ခုမမရှမ်းဘက်ကနှုတ်ထွက်သွားပြီဆို
တြိဂံပုံပျက်ပြီး စက်ဝိုင်းပုံဖြစ်သွားတယ်..အိုခေ၊ ဒါက လူကြီးမင်း
ပိုင်နက်..ကြာနွယ်ရိုးက စက်ဝိုင်းရဲ့ဗဟိုပဲ..”

“ဘာ..”

“ဆောရီးပဲမမကူး..ဖြစ်ချိန်တန်လို့ဖြစ်တယ်၊ ပျက်ချိန်တ
ပျက်မယ်..မမကူးက ညီအစ်မလိုမဆက်ဆံဘူးဆိုရင် မမကူးနဲ့
ညီအစ်မဆက်ဆံရေး ခုပျက်သွားပြီ..”

“ဘာပြောတယ်ကြာနွယ်ရိုး..နင်က ဟုတ်လား၊ ငါကလည်း
နင့်မျက်နှာကိုမြင်ချင်လွန်းလို့ လာတာမဟုတ်ဘူး..”

“ဘယ်သူမျက်နှာကြောင့်မှ လာခွင့်မရှိဘူးလို့ ရိုးကပြောလို့ရ
ဘယ်နေ့မမကူး..အများကြီးပြောဖို့မလိုဘူး တစ်ခွန်းပဲ..”

“မပူပါနဲ့..မမကူးကိုယ့်စည်းကိုယ့်ကမ်းနဲ့သာနေပါ၊ ရိုးကဆွဲမ
ထုတ်ပါဘူး..”

လူပါးဝလိုက်တဲ့ကောင်မ..။ ဒါသူ့တိုက်.. သူကသာတရားဝင်
ခန်းဆိုပြီး အလံထူလိုက်တာ.. ၊

“တော်ပါတယ်..ငါဒီလောက်ထိတွေးမထားခဲ့တော့ အငိုက်မိ
သွားတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် စက်ဝိုင်းရဲ့ဗဟိုမှတ်ဆိုတာ ဖြတ်မျဉ်းတွေ
အများကြီးကျူးကျော်ဖြတ်သန်းလို့ရတယ်..အဲ့ဒါမမေ့နဲ့..”

“မမေ့ပါဘူး..တိုးတက်နေသည့်နိုင်ငံတွေမှာလည်း ကျူးကျော်
နေထိုင်မှုတွေရှိနေကြတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗဟိုကိုဖြတ်ပြီး ဆွဲသမျှ
မျဉ်းတိုင်းက စက်ဝိုင်းကိုနှစ်ပိုင်းဖြစ်စေတဲ့မျဉ်းတွေချည်းပဲ..အဲ့ဒီနှစ်
ပိုင်းက လူကြီးမင်းနဲ့ကြာနွယ်ရိုးပဲ၊ နောက်ထပ်တစ်ယောက်မပါဘူး..”

အနိုင်မယူချင်ပေမယ့် အရှုံးမပေးနိုင်။ ကိုယ့်အပေါ်တမင်တကာ
အနိုင်ယူထိုးနှက်ဖို့ ရည်ရွယ်နေတာသိရက်နဲ့ သွေးသားလည်းမတော်
ပဲ ဘယ်တုန်းကမှလည်းမကောင်းခဲ့တဲ့သူအပေါ် အခါခါအရှုံးမပေး
နိုင်ပေ။

ကိုယ်ကပုံပြင်ထဲက စင်ဒရဲလားလည်းမဟုတ်.. ၊

ဂျန်းဘာလုပ်ဖို့တံခါးလာခေါက်မှန်းသိလိုက်တာနှင့် ကိုယ်ပေါ်
ညဝတ်အင်္ကျီအထူကိုချွတ်ချပစ်လိုက်ပြီး ယူထုတ်ခဲ့သည့်အင်္ကျီ
မြန်မြန်စွတ်ချလိုက်သည်။ ခုနကအင်္ကျီကရင်ကွဲဖြစ်ကာ ဒီအင်္ကျီ
လက်ရှည်ရင်တွန့်နှင့် ခြင်တောင်လိုအင်္ကျီမျိုးဖြစ်သည်။
ထို့ပြင် မသိရင်ဇာခြင်ထောင်ချထားသလို မှုန်မှုန်ပါးပါးလေး

အခန်း(၃၄)

“ဒေါက်..ဒေါက်..”

“ဘယ်သူလဲ..”

“မင်းနဲ့ပြောဖို့ရှိတယ်..ခဏထွက်ခဲ့..”

လူကြီးမင်း.. ၊

မွေရာပေါ်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်လှဲရင်း အကြံထုတ်နေဆဲမှာ
ဂျန်းအသံကြားသည်နှင့် ကူးငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်သည်။ လေး
လောဆယ်ရှိထားသည့်စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေအတိုင်း ချိတ်ထားသည့်
ညဝတ်အင်္ကျီအပါးကို ပြေးယူလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းဘက်မှာ သွား
လိုက်ကာ.. ၊

“သိပ်နေမကောင်းလို့ကိုလူရဲ့..ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး အိပ်ထောင်
မလို့၊ ကိုလူဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်..”

သူ့အသံကိုနားစွဲရင်း တိုတောင်းသည့်စိတ်ကူးတွေ ခေါင်းထဲ
ထပ်ထည့်နေမိ၏။ ဂျန်းထံမှစိတ်မရှည်သံသည်.. ၊

“မင်းဘာဖြစ်လို့ဒီအခန်းထဲဝင်နေတာလဲတကူးနွေ..ဒါ ငါ့
လုပ်ခန်း..”

“ဪ..ကိုလူကလည်း ကိုလူ့အလုပ်ခန်းဘက်ကို ကူးကမသွား
ပါဘူး၊ ဝရန်တာလေးက ဒီဘက်ခြမ်းကလှလို့..အဲ့ဒါ..”

“အခု..ငါအလုပ်လုပ်စရာရှိတယ်..အပြင်ထွက်..”
စိတ်တိုလာသည့်စကားသံက အမိန့်ဆန်လာကာ.. ၊

“ဟာ..ကိုလူကလုပ်ပြီ၊ တစ်ခန်းစီဥစ္စာ..ကိုလူဝင်လာလို့ရတာ
အဲ့မှာ ကူးလော့ခံချမထားဘူး..”

“ဟွန်း..”

ကိုယ့်ဘာသာငဲ့ကြည့်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်ရယ်မိသည်။ အလှအပ
ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ဘာမှပြောစရာမရှိအောင် လှနေသည့်မိန်းမတစ်
ယောက်က သူ့အတွက်အစစအရာရာလိုက်လျောနေပြီဆိုရင် ဘယ်
ယောက်ျားခံနိုင်မှာလဲ.. ၊

ကူးသိတယ်လူကြီးမင်း..။ ရှင်ကယောက်ျားပီသတဲ့ယောက်ျားပါ
ည ရှင့်ရဲ့မာနတွေမောက်မာမှုတွေအားလုံး ကူးရဲ့ခြေရင်းမှာ ကူး
ခြေဆေးဖို့ရေဗွက်အိုင်ဖြစ်ပေးရတော့မယ်။ စိတ်ကူးတွေနှင့် ရင်တွေ
အိတ်ဒိတ်ခုန်လာမိသည်။ ထိုစဉ် တံခါးဖွင့်လိုက်သံကြောင့် ကူး
ချိုးခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သူဒီတိုင်းဖြတ်ကျော်ပြီး
အခန်းထဲဝင်သွားလို့မရဘူးဆိုတာ သိနေသည့်အတိုင်း.. ၊

“ဟား..ဒီကဒိုးလော့ခံသော့ဘယ်မှာလဲ၊ တောက်..”

“လာပြီကိုလူ..နေ့လည်က အဲ့ဒီဘေးမှာပန်းချီပုံလေးချိတ်ချင်လို့
သူ့ထားကြည့်တာ အဲ့ဒီသော့ချိတ်နဲ့မလွတ်တာနဲ့..”

သူ့မထွက်လာတော့ သူစိတ်တိုနေသည်မို့ လှည့်မကြည့်မိ..။
အခန်းက အနောက်ထောင့်နှစ်ခန်းလုံးကို တစ်ခန်းတည်းလုပ်ထား
တာဖြစ်ကာ ဝရန်တာကလည်း အလှဆုံးပဲဖြစ်လေသည်။ လှလို့တ

င်ရွေးထားတာမဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းနေတုန်း
တည်းက ဒီထဲမှာနေခဲ့တာမို့.. ၊

“ရှော့ ကိုလူ..သော့..”

အနားမှာကပ်နေတာတောင် ဂျန်းကလှည့်မကြည့်ဘဲလက်ချညှိ
လှမ်းသည်။ သို့သော် သော့ကသူ့လက်ထဲသေချာရောက်မလာဘဲ
ပြုတ်ကျသွား၏။ ကူးက ကောက်ပေးတော့မလိုနှင့် နေရာဆုတ်

လိုက်သဖြင့် ဂျန်းကန့်ကောက်လိုက်၏။

ထိုအခါမျက်လုံးထဲမှာ လျှပ်စီးလက်သွားသည့်နှယ်။ နောက်ခံမီးရောင်ထိန်ထိန်မှာ ဘာမှဝတ်မထားသလို ပါးလွှာသည့်ကူးရဲ့ညဝတ်အင်္ကျီက ကြည့်ရဲဖွယ်မရှိ။ ဂျန်းမျက်လုံးတွေအေးစက်စက်ဖြစ်သွားကာ သော့ကိုကောက်လိုက်ပြီး မတ်မတ်ပြန်ရပ်၏။ ဒီတစ်ခါသူမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်ရပ်လိုက်တာမို့ ကူးမျက်နှာလေးမှာ ပြုံးလဲ့လဲ့ညှို့ရီသွားခဲ့ပြီး.. ၊

“ကိုလူ..”

မပွင့်တပွင့်ခေါ်ရင်း ရှက်သလိုမျက်နှာလေးငုံ့ကျသွားသည်။ ပြီးတော့ ဆံပင်သပ်ရင်း လည်ပင်းပွတ်လိုက်နှင့်.. ၊

“ကိုလူတစ်ခုခုပြောချင်တာရှိလို့လား...ပြောလေ..”

“ရှိတယ်..မင်းအဲ့လိုဝတ်ထားတာ ငါလာမယ်မှန်းကြိုတွက်ထားလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး..”

သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကိုလူရယ်..။ ကြိုတွက်နေခဲ့တာက အချိန်တိုင်းပဲဆိုတော့ ရှင့်အသံကြားလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းအကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တာလေ။ ခုတော့ ရှင်ရင်ခုန်သွားပြီမို့လား.. ၊

စိတ်ထဲကနေ ရင်တွင်းစကားတွေဆိုနေပေမယ့် ကူးမျက်နှာလေးက မလိမ်ပိုးမလိမ္မာမျက်ဝန်းလေးတွေနှင့်.. ၊

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်..ညအိပ်ခါနီးဝတ်ထားရင် ညအိပ်အင်္ကျီပဲပေါ့၊ ကူးဒီလိုပဲဝတ်နေကျပါ..”

ဂျန်းကခေါင်းညိတ်၍ သူမကိုယ်ကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးစိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ.. ၊

“မင်းငါ့ကိုလျှော့တွက်နေတဲ့ပုံပဲ..”

“ဟင်..ဘာလို့လဲကိုလူ..”

“ငါကမိန်းမမြင်ဘူးတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး..ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားတည်းက ကမ္ဘာပတ်လာတာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့လိုအပ်ချက်တိုင်းမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မိန်းမမပါခဲ့ဘူး..”

ကူးမျက်နှာလေးပျက်သွားတော့ ဂျန်းကမဲ့ကာ.. ၊

“မင်းငါ့ဆီက ဘာလိုချင်နေတာလဲ..”

“ကူးကိုအဲ့လိုမပြောပါနဲ့..”

“ဘယ်လိုပြောစေချင်သလဲ..ပြော..”

“ကိုလူကလူရာသွင်းမဆက်ဆံခဲ့ပေမယ့် ကူးကကိုလူကို ကိုယ့်ယောက်ျားလိုပဲ သတ်မှတ်ခဲ့တာ..”

“အဲ့ဒါကြောင့်ဒီလိုဝတ်ပြီး ကြိုးစားတာလား..”

ကူးမျက်နှာလေးက မထူးစိတ်ပိုက်လိုက်သလို ခပ်ရဲရဲတင်းတင်းလေးဖြစ်သွားခဲ့လျက်.. ၊

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင်တောင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ခြေထမ်းစနေတာ ကိုလူဘယ်လောက်ထိစိမ်းကားနေဦးမှာလဲ..”

မေးရင်း ရှေ့ကိုတိုးလာကာ ဂျန်းရဲ့အတွင်းခံအင်္ကျီမပါသည့် ရင်အုံပြန့်ပြန့်မှာ လက်ဖဝါးလေးတွေထိကပ်၍.. ၊

“ကိုလူအတွက်ဆိုရင် ဘယ်လိုသဘာဝကျတဲ့လုပ်ရပ်ကိုဖြစ်ဖြစ် ကူးလက်ခံရဲတယ်..ကိုလူထားသလိုနေနိုင်တယ်၊ ပေးသလောက်ပဲကျေနပ်မယ်..အဲ့ဒါကိုလူဆီက အကြင်နာကိုပြောတာပါ..”

ဂျန်းကခါးထောက်မဖြုတ်ဘဲ ငုံ့မိုးကြည့်နေသဖြင့် ကူးကသူ့ရင်ဘက်ကို ဖွဖွလေးပွတ်သပ်မော့ငေးရင်း.. ၊

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုလူနဲ့ပဲအတူနေရမယ်ဆိုရင်လေ..”

“တော်လောက်ပြီ..”

ဂျန်းက ကူးရဲ့လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို သူ့လက်တစ်ဖက်နဲ့ဖယ်ဆုတ်ပစ်လိုက်၏။ မျက်ဝန်းတို့သည် စူးရဲကျဉ်းမြောင်းနေခဲ့လျက်..

“မင်းကကိုယ်လိုချင်တာကို ပြောရဲတဲ့မိန်းမမျိုးပဲ..ဒါပေမယ့်ဒီအင်္ကျီပိုပြောခွင့်မပေးနိုင်ဘူး..”

ဂျန်းကကူးရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အခန်းပြင်ထိဆွဲဆုတ်လာခဲ့ပြီး.. ၊

“သွားလိုက်တော့..”

တွန်းထုတ်လိုက်သဖြင့် ကူးပြုလဲမတတ်ယိမ်းထိုးသွားလျက်..

“ကိုလူအရမ်းကိုရက်စက်လွန်းတယ်သိလား..ကူးကအဲ့လိုအင်္ကျီခံရမယ့် မိန်းမမဟုတ်ဘူး..”

“ဒါဆိုဘာလုပ်မလဲ..မင်းအကြံမအောင်မြင်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်

လိုလှည့်ပြောမလဲပြောကြည့်..”

“ရှင့်ကိုယောက်ျားမှဟုတ်ရဲ့လားလို့ပဲ မေးချင်တာပါ..”

“ဟား ဟား ဟား ဟား...”

ဂျန်းက ကူးရဲ့လက်နဲ့ထိကပ်ခဲ့သည့်ရင်ဘက်ကို ဂျက်ကကပ်ပွတ်သုတ်နေရင်း ရယ်ကာ.. ၊

“ငါယောက်ျားဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလားသိချင်တာလောနဲ့ မင်းဒီလိုဖြားယောင်းနေတာလား..ဟား ဟား ဟား ရယ်တော့ မကောင်းဘူးကွ..”

ဆိုပြီး သူပဲရယ်နေကာ မျက်နှာပြင်က သွေးအေးရက်စက်စွာ အသွင်ပြောင်းနေခဲ့လျက်.. ၊

“မိန်းမတစ်ယောက်ကိုငါမသနားတတ်ဘူး..ဒါပေမယ့် ငါ့အသိက္ခာအတွက် ဒီကိစ္စကိုမေ့လိုက်မယ်၊ ငါနဲ့ပတ်သက်မှုရှိနေချင်တာတယ်ဆိုရင် ရွံစရာတွေထပ်မလုပ်နဲ့..”

“ကိုလူပုံကြီးချဲ့ပြောနေတာအဲ့ဒါ..ကူးနဲ့ကိုလူကလင်မယား..”

“ဟိတ်..မင်းပါးစပ်မပိတ်ဘူးလား..”

ကူးအသံလေးပျောက်သွားသည်။ ထိုစဉ်မလှမ်းမကမ်းမှာ လာသည့်မျက်နှာတွေကြောင့် ကူးနှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ထားမိသည့် ဂျန်းကရှေ့ကိုတိုးလာရင်း သူမကိုစိုက်ကြည့်၍.. ၊

“ဒီမှာဆက်နေချင်သေးရင် ငါကိုယ်တိုင်ခြံပြင်ဆွဲထုတ်ရတယ်ထိ မဖြစ်စေနဲ့..ဒီအခန်းဖြစ်စေ ငါရှိနေတဲ့အခန်းထဲဘယ်နေရာမှာ ဖြစ် ရှေ့ကတောင်ဖြတ်မလျှောက်နဲ့..”

ဂျန်းက ကူးနဲ့မျက်နှာချင်းနီးအောင်ငုံ့ကာ အံ့ကြိတ်သံတိုးနှင့်.. ၊

“နောက်ထပ်ဒီလိုအဝတ်တွေ ဝတ်ထားတာမြင်ရင် ငါ့အိမ်ထဲမှာ တွဲယောက်ျားတွေရှေ့မှာ မင်းကိုကခိုင်းမယ်..”

“ဘာ..”

“ကူလီကူမာမိန်းမညာဏ်တွေနဲ့ ငါ့ကိုလာမစမ်းနဲ့..အဲ့ဒါမိန်းမပျက်ထက်ရွံတယ်..”

အခန်း(၃၅)

“ဟင်..ဖေကြီးပြောတာ တကယ်လားဟင်၊ အဲ့လိုဖြစ်အောင် ဖေကြီး..”

“ဖေကြီးရည်ရွယ်ခဲ့တယ်..ဒါပေမယ့် တကယ်လုပ်ဖို့မဟုတ်ပါ ဒါပေမယ့် ဖြစ်သွားပြီ..”

ရိုးစိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားခဲ့တာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ မနေ့ညက ကူးနဲ့ဂျန်းနဲ့ပြဿနာတက်ခဲ့တာ။ ဒီတစ်နေ့ကုန်လည်း ဖေကြီးဆီ ရောက်ဘူးလို့ပြောသည်။ ဒါဆို ဒီပြဿနာကိုအစဖော်ဖို့ ကူးအစောင့်တည်းက ကြိုးပမ်းနေခဲ့တာလား.. ၊

“လူကြီးမင်းနဲ့ပတ်သက်သမျှသတင်းတွေကို သမီးခြံစိုက်ခဲ့တဲ့ အကရာသားတစ်ယောက်ကနေ အစရခဲ့တာ..အဲ့ဒါကို စိတ်ဝင်စား သတင်းနောက်လိုက်ဖို့ ကိုချန်ကိုဖေကြီးတာဝန်ပေးခဲ့တာ..”

ရသမျှသတင်းတွေကို ဦးချန်ကမက်ဆွေချန်နဲ့ရော အသံမက်ဆွေချန်တွေနဲ့ပါ စုံအောင်ပို့ထားခဲ့သည်။ ဒါတွေကိုဦးချန်မူးလဲမတတ်ခမ်းဘေးမှာ အဖြစ်ဆိုးနေတာကိုမြင်ပြီး ကူးကဦးချန်ကိုကားပေါ် ခေါ်တင်သွားရာက ဖုန်းကြောင့်ပဲသိသွားခဲ့တာဖြစ်၏။

ဦးချန်ကိုဆေးခန်းပြပြီး သူ့အလုပ်ထဲထိလိုက်ပို့ပေးရင်း ကားပေါ်မှာဖုန်းကျန်ခဲ့တော့ အစကစတနာတွေက ဝေဒနာတွေဖြစ်သွား၏။

“ဖေကြီး ဒီကိစ္စတွေကို ကိုလူ့ကိုထုတ်မေးလိုက်ပြီလား..” အဲ့ဒီအခန်းလားနဲ့၏။ ဦးသီလအောင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေခဲ့တာတောင် ကူးက ရောက်အောင်လာခဲ့ပြီ.. ၊

“မမေးလောက်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်..မေးလိုက်ရင်လူကြီးမင်းက ရှက်ရမ်းရမ်းမယ်၊ အဲလိုဆိုရင် ဖေကြီးသမီးလေးထိခိုက်မှာလေ..ဟွန်း..”

ဦးသီလာအောင်စဉ်းစားနေတာကို ရိုးမကြားနိုင်သော်လည်း ကားသံတို့၏ တုန်ခါနှုန်းကြောင့် အထူးစိတ်မကောင်းဖြစ်နေပြီဆိုတာ ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။

“စိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့ဖေကြီးရယ်..”

သူမကိုယ်တိုင်စိတ်လှုပ်ရှား ပူပန်သွားခဲ့ပေမယ့် မိဘကိုတော့ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်.. ၊

“အမှန်တရားကရှိပြီးသားပါ..ခုလိုမဟုတ်ရင်လည်း တစ်နေ့နေ့မှာတော့ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့သိသွားကြမှာပဲ..”

“ညည်းရော..အိပ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေရဲ့လား..”

ရိုး ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ ဖုန်းကိုင်ရင်းအပြေးအလွှားစဉ်းစားမိပေမယ့် သူမတို့အိမ်ထောင်ရေးတွေဖြစ်လာခဲ့ပုံကိုက ဖေကြီးစီစဉ်ပေးခဲ့တာမို့ ထိန်ချန်ဖို့မလိုဘူးထင်၏။

“ရိုးအတွက်ဖေကြီးစိတ်မပူပါနဲ့..ရိုးနဲ့သူက လက်ထပ်ထားတာ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သူ့ဇနီးအနေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဒီအိမ်ထောင်ရေးကို မပျက်စီးအောင်အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားမှာပါ..သူ့စိတ်ကူးနဲ့ဘယ်လိုပဲ ပုံဖော်ခဲ့ပါစေ..ရိုးကမိန်းမသား..”

“ဒါပေမယ့်သမီးရယ်..ဒီကောင်ကလူကောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဖေကြီးလည်း လူကောင်းမဟုတ်ပေမယ့် သူ့ကိုတော့မမိဘူး..ညည်းတို့ကို ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ တမင်အရယူခဲ့မှန်းသိပြီးတည်းက ဖေကြီးဘယ်လိုမှ မငြိမ်းချမ်းနိုင်ဘူး..”

ဒါတောင်ဦးသီလာအောင်သိခဲ့သည့် ဂျန်းရဲ့ငယ်ဘဝမှာ ရိုးနဲ့ပတ်သက်ထိစပ်ခဲ့ဖူးသည့်အပိုင်းတွေကို ဘာမှမသိခဲ့.. ၊

“ဒီကောင်လုပ်တဲ့ပုံက ရန်ငြိုးတစ်ခုခုနဲ့ကြံစည်နေသလိုပဲ..”

ဟုဆက်ပြောတော့ ရိုးရင်မောသွားမိသည်။ ဒါဆို ဂျန်းဒီလိုလူတွေအပေါ် အမြင်ဇောက်ထိုးနဲ့ကြီးပြင်းလာခဲ့တာ သူမနဲ့ပတ်သက်နေသလား..။ ဖေကြီးနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တာ မမရှမ်းတို့ကိုသိမ်းပိုက်ခဲ့တာကိုမလိုလားပါဘူး..ဒါပေမယ့် သမီးရဲ့ခင်ပွန်းဖြစ်လာတော့ မ

သူကရော သူမတို့ကိုယ့်ကြောင့်ကံဆိုးခဲ့ကြတာလား.. ၊

မိန်းမတစ်ယောက်ကို တာဝန်ယူထားသည်ဆိုတည်းက ဒီမိန်းမယောက်ျားကင်းရှင်းပါသည်လို့ ဘယ်သူကယုံမှာလဲ.. ၊ ယုံသည်ဖြစ်စေ မယုံသည်ဖြစ်စေ မိန်းမသားဘက်မှာဘယ်လိုဂုဏ်သိက္ခာတွေနဲ့ ဆက်လက်ရှင်သန်မလဲ.. ၊

လူကြီးမင်းဆိုတဲ့ယောက်ျား တင့်တယ်ခန့်ညားနေသည်မို့ အကြီးဆုံးနဲ့သိမ်းပိုက်ခံရတာတောင် ကူးနဲ့မေရှမ်းတို့က ကျေနပ်ခဲ့ကြသေးသည်။ ခုကျတော့လည်း ဒါတွေကကျေနပ်ဖွယ်မရှိခဲ့ပြန်။ ဒါတွေအားလုံးသည်တရားခံတစ်ဦးတည်းကြောင့် ပြန်ပွားဆိုးရွားခဲ့သည်ဆိုလျှင် ထိုတရားခံက သူမသာ.. ၊

“ဂျန်း..အဲ လူကြီးမင်းမှာ ဘယ်လိုအကြံအစည်တွေပဲရှိနေနေဖေကြီးမြင်နေရတဲ့အခြေအနေထက် ပိုဆိုးရွားတာတွေ သူထပ်လုပ်အမတ်ဟုတ်ပါဘူး..”

ဖုန်းထဲမှာ ဦးသီလာအောင်ရဲ့သက်ပြင်းချသံကြီးကို ကြားလိုက်သည်။ ပေါ့ပါးသွားသည့်သက်ပြင်းချပုံမျိုးတော့ မဟုတ်.. ၊

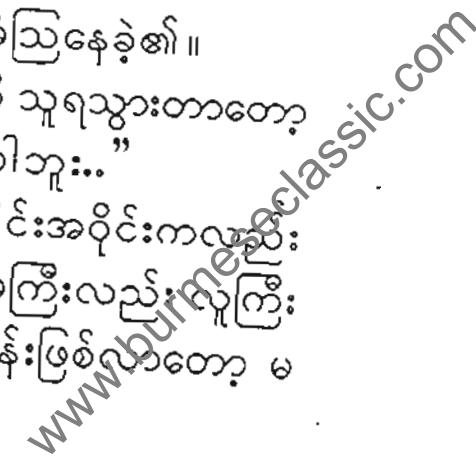
“ရိုးအထင်ပြောရရင် လူကြီးမင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့လို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုကို သူယူထားပြီး လူကြီးမင်းနဲ့နီးစပ်အောင်ကြိုးစားဖို့ပဲနေပါ..”

“ညည်းအစ်မကို အဲလောက်တောင်လျှော့မတွက်နဲ့သမီး..ကူးလည်းတယ်၊ ဦးဆောင်ချင်တယ်..လူကြီးမင်းနဲ့ပတ်သက်မိတဲ့အကြောင်းကစပြီး အဲဒီကောင်ဘယ်လောက်ချမ်းသာသလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှမခန့်မှန်းနိုင်ပေမယ့် သူကအမြဲတမ်းခန့်မှန်းတယ်..ဒါကိုသိရဖို့ကြိုးစားတယ်..”

ဒါကတော့ သတင်းထူးပဲဖြစ်သည်။ ရိုးအံ့သြနေခဲ့၏။

“ဒါပေမယ့် ဖေကြီးတို့ဆီကလို့ဝှက်ချက်ကို သူရသွားတာတော့ ခင်မှတ်ဘဲနဲ့မို့လား..သူဘာမှမလုပ်လောက်ပါဘူး..”

“မလုပ်ရင်တော့ကောင်းတာပေါ့..သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကလူကြီးကောင်းတဲ့လူတွေကများတော့ စိုးရိမ်တယ်၊ ဖေကြီးလည်းလူကြီးကြီးစားတယ်..”

သျှင်မ

တော်ချင်လို့မရဘူးလေ၊ ကောင်းကျိုးဖြစ်လာတာပဲကောင်းပါတယ်လို့ အသိတရားရခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ကူးကခုလိုထဖြစ်တာ..”

‘ဖေကြီးသမီးအတွက်ဆို ဖေကြီးအားလုံးစွန့်လွှတ်နိုင်တယ်မို့လား...’ လို့မေးခွန်းတွေထမေးပြီး ထေ့ငေါ့ခဲ့သည်။

“ငါကစွန့်လွှတ်တာမဟုတ်ဘူးကူး...ရိုးချည်းပဲစွန့်လွှတ်ခဲ့တာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ညည်းတို့သုံးယောက်စလုံးက ငါ့အတွက်နဲ့အရာအားလုံးကိုစွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခဲ့ကြတာ..အဲ့ဒါကြောင့် ညည်းတို့သုံးယောက်စလုံးက..”

“ဖေကြီးသမီးပဲမဟေသီဖြစ်ခဲ့တာ..” လို့ သူ့စကားကိုဖြတ်ပြောသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ့်စကားကိုလွန်ကျူးပြီး ပြန်ခံမပြောရဲခဲ့သည့်သမီးတွေက ကျားအိုတော့မလေးဆိုသည့်စကားအတိုင်း မိဘရဲ့ကျဆင်းမှုများစွာအပေါ် မရိုသေမလေးစားမှုနဲ့ ပစ်ပေါက်စော်ကားလာခဲ့သည်။ ဒါမှမဟုတ် ဝီဇိတ်တွေပေါ်လာသည်လို့ ပြောရမလား... ၊

“ဖေကြီးစိုးရိမ်တာက သူ့ရဲ့လိုအင်တစ်ခုအတွက်နဲ့ ဘယ်သူ့မှာမှအကျိုးမရှိတဲ့ကိစ္စတွေ ထလုပ်လိုက်မှာကိုပဲ..လူကြီးမင်းကသည်းခံတတ်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး၊ မနိုင်ဘဲနဲ့သွားစရင် သူ့ကိုတင်မကဘူး.. ညည်းနဲ့မေရှမ်းပါ ဒုက္ခရောက်ကြမှာ..”

ထို့ပြင် ဒီကောင်လေးမီးရှို့လူသတ်ခဲ့သည့်အဖြစ်တွေ ဖြစ်ပွားခဲ့စဉ်ကို ပြန်တွက်ကြည့်လျှင် လူကြီးမင်းသည် ရိုးထက်တောင်အသက်ငယ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့ မိဘမဲ့အသိုင်းအဝိုင်းမဲ့ဘဝနှင့် ဒီအခြေအနေရောက်အောင် ကြိုးစားလာခဲ့တာ ငွေရဖို့အတွက်ကောင်းမှုမကောင်းမှု ဘာဖြစ်ဖြစ်မတွန့်မရွံ့လုပ်ခဲ့တဲ့သူ.. ၊

ကူးအတွက်ကတော့ လူကြီးမင်းကသူမနဲ့လိုက်ဖက်ဆုံးသူလို့ ထင်မှာဖြစ်၏။

“သမီး..”

“ဟုတ်..သမီးနားထောင်နေတယ်ဖေကြီး..”

“လူမိုက်လောက်သေသေးနီးတာမရှိဘူး..သူ့ကိုသတ်ချင်ဖြတ်ချင်တဲလူတွေလည်း လူတစ်ရာမှာရှစ်ဆယ်လောက်ရှိနေမှာ အဲ့ဒီတော့

ကျွန်တော်ကလူကြမ်း..

သူ့ကိုငါတို့မစိုးရိမ်ရင်တောင် ညည်းကသူ့ဇနီးဖြစ်နေတဲ့အတွက် သူ့ကြောင့် ညည်းမှာအန္တရာယ်ရှိလာလိမ့်မယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..ဖေကြီးလည်းကျန်းမာရေး..”

“စိတ်မရှည်တော့ဘူးအဲ့လောက်ထိ..”

စကားသံနှင့်အတူ ဂျန်းကသူမနောက်မှာ ထရပ်လိုက်သဖြင့် ရိုးဖုန်းချရင်း တအံ့တဩလှည့်ကြည့်မိ၏။ ကိုယ့်နောက်ကခုတန်းမှာ လာထိုင်နေတာတောင် သတိမထားမိခဲ့.. ၊

“မင်းဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ..”

“ခင်ဗျားပြောနေတာတွေ အကုန်ကြားတယ်..”

“အဲ့ဒါရိုင်းပျတဲ့အပြုအမူတွေ..”

“ကျုပ်ကလူကြမ်း..”

“လူကြီးမင်းအနေနဲ့တော့ မင်းခန့်ညားသင့်တယ်..”

“ကျုပ်အတွက်ကျုပ်ပဲ..ဘယ်သူ့အတွက်ဘယ်လိုနေထိုင်ပြောဆိုမယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့တကူးနွေဘယ်လိုမိန်းမဖြစ်နေနေ ဘာတွေကြံကြံ ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး..”

ရိုးကသူ့ဘက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လှည့်လိုက်ရင်း သူ့အားလုံးကြားခဲ့တာကို တွေးမိကာ.. ၊

“လူစွမ်းကောင်းတော်တော်များများက လူယုံသတ်လို့သေကြတာပဲ..မင်းကိုလူစွမ်းကောင်းကြီးလို့တော့ မထင်ပါဘူး..ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်မှာအသက်ထက်အရေးကြီးတာတွေ ရှိတယ်..”

“ကျုပ်မှာမရှိဘူး..”

“သိပ်ရှိတာပေါ့..ရှိလို့ပဲ ငါမင်းအဖေအကြောင်းစလိုက်တာနဲ့ ခင်းဘာဖြစ်သွားလဲ..”

ဂျန်းမျက်နှာတင်းသွားသည်။ ရိုးကမျက်နှာလွှဲလိုက်ရင်း ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး.. ၊

“မမကူးက ကလေးဆန်တယ်..”

“မတန်မရာနှိုင်းမနေစမ်းပါနဲ့..”

“အေး..သူ့ကမင်းကိုအချိန်မရွေး..”

“ဒေါ်ကြာနွယ်ရိုး..”

ဂျန်းထံမှစိတ်မရှည်ခြင်းသည် ဤကဲ့သို့ စက္ကန့်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပဲ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပျောက်ဆုံးသွားတတ်ပြီး.. ၊

“ကျုပ်ကခင်ဗျားဆီက သြဝါဒခံယူဖို့ဖုန်းပြောပြီးအောင် လာ စောင့်နေတာမဟုတ်ဘူး..”

“သူများပြောနေတာတွေကို သေချာထိုင်နားထောင်နေတာတွေ သေချာတယ်မို့လား..”

ဂျန်းမျက်နှာပြုံးရိပ်တစ်ချက်ထင်၏။ ရိုးကမျက်စောင်းထိုးလိုက် ပြီး မဲ့သည်။ ထိုမျက်နှာလေးကြောင့် ဂျန်းစိတ်တွေဘယ်လိုဂျှမ်းပြော ကုန်သည်မသိ။ ရင်ထဲမှာ သိမ့်သိမ့်ခါလျက် လက်ဖျားတွေပါကုန် သလို ထုံသလို.. ၊

ထိုအခါ သူမကိုကျောခိုင်း၍ လက်တို့သည်ဆံပင်တွေထဲမှာ ရှေ့ကိုရောက်လိုက် နောက်ကိုသပ်လိုက်နှင့်။ ပြီးမှ တင်းနေသည့်မျက် နှာနှင့် ဖျတ်ခနဲပြန်လှည့်ကာ.. ၊

“ဒီညဒင်နာလုပ်မယ်..”

“ဘယ်မှာလဲ..”

“အိမ်ထဲမှာပဲ..”

“အိမ်မှာ..”

“ဟုတ်တယ်..”

တကယ်တော့ မဖြစ်မနေတောင်းဆိုနေသည့်လုပ်ငန်းပါတစ်ခု တစ်ဦးကြောင့်ဆိုတာ ထည့်မပြောဖြစ်ခဲ့။ အားလုံးက သူလက်ထဲ ထားသည့်အဖြစ်ကို အံ့သြနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရိုးကိုတွေချင်ကြ သဖြင့် လက်ထပ်ပွဲတက်သည့် အထိမ်းအမှတ်မျိုးနဲ့ပဲ ပွဲလုပ်ပေး ခဲ့တောင်းဆိုခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူ့ဘက်ကငြင်းလို့ရပေမယ့် ဒီပွဲကိုလက်ခံဖို့သူ့ကိုယ်တို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ရိုးက ဘာမှထပ်မမေးဘဲ ဖုန်းထဲကစာ ရီကိုငုံ့ကြည့်ပြီး... ၊

“ခုပဲဆယ်နာရီထိုးနေပြီ..ဒီနေ့လုပ်မယ့်ကိစ္စကို မနေ့တည်းကသာကာ.. ၊ ကြိုပြောပါလား၊ လူကဘယ်နှစ်ယောက်ဖိတ်မှာလဲ..”

“ရှစ်ယောက်စာနှစ်ဝိုင်း..”

“ဆယ့်ခြောက်ယောက်တောင်..”

ရိုးမျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ပြန်မေးကာ.. ၊

“အဲဒါကိုငါက..”

“ခင်ဗျားကိုချက်ပြုတ်ဖို့ ခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး..အားလုံးဟို ဘယ်လ်ကမှာပြီးသား..”

“ဟင်..”

“အိမ်မှာပြင်ဆင်ပေးထားဖို့ပြောတာ..”

ဂျန်းကသူမကိုရက်ရက်စက်စက်ဂလဲစားချေတတ်ပေမယ့် ဒီလို ဘယ်ရတွေမှာ နှိပ်စက်ကလူပြု၍ ခိုင်းစေတာမျိုးတစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ ဘူးပေ။ ဟိုအရင်က သူခံစားခဲ့ရသည့်အဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ ထပ်တူပြုလုပ် ခံစားစေခြင်းက မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် ခါးသီးလွန်းပေမယ့် သူဖြစ်စေချင်တာက ဒါပဲဖြစ်ကာ.. ၊

“ဒေါ်ကြာနွယ်ရိုး..”

ရိုးငိုင်းသွားတာကိုစိုက်ကြည့်ပြီး သူကခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ.. ၊

“ဒီပွဲမှာခင်ဗျားကို တစ်ခုခုပညာပေးနိုင်တယ်လို့ မတွေးမိဘူး သား..”

ပြောပြီး သူ့စကားသူသဘောကျသွားလျက်.. ၊

“မေ့နေမှာစိုးလို့ သတိပေးတာ..ကျုပ်ကလူမကျန်းမာခဲ့တော့ ခိုက်လည်းမအားခဲ့ဘဲ ခင်ဗျားအနားရနေတာကြာပြီ..”

“မင်းလိုလူနဲ့နေနေတာ ငါကအမေ့တလျော့ရှိနေပါ့မလား..”

“ဟွန်း..”

“ငါဘယ်လိုခံစားရမလဲပဲတွေးနေတာ မဟုတ်ဘူးဂျန်း..မင်းကို ဘယ်လိုပြန်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာလည်း ပါတယ်..”

“လုပ်လေ..”

“တစ်ချိန်ချိန်ပေါ့..”

ရိုးကလှည့်ထွက်သွားလျှင် ဂျန်းကလည်းသူမနောက်ကနေပါ ချော့.. ၊

“ညကျရင်ခင်ဗျားလက်မခံနိုင်ဆုံး တစ်စုံတစ်ရာကိုခါးအားစွာ ထက်ခံရလိမ့်မယ်..”

ရိုးခြေလှမ်းတုံသွားသည်။ ဂျန်းကသူမဆေးကို ရောက်လာ၏။ ဆက်လျှောက်သွားတော့ အတူတူယှဉ်လျှောက်နေသလိုဖြစ်သွားခဲ့ပြီး... ၊

“ဒီညနဲ့ဒီညဧည့်ခံပွဲကိုလည်း ခင်ဗျားမှတ်မှတ်ထင်ထင်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်..”

သူ့မျက်နှာကို ရိုးဆတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်ရင်း ခြေလှမ်းရင်သွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့.. ၊

“စိုက်ထုတ်မှုတိုင်းမှာ တူညီတဲ့ပေးဆပ်မှုတွေရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသေချာနားမလည်သေးလို့ပါ..အခု ငါပြောတာလည်း မင်းနားလည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ နာကျင်မှုချင်းတူရင်တောင် ကိုယ့်လက်နှက်နဲ့ကိုယ်ကို ပြန်ထိတာကပိုခံရခက်တယ်..”

ပြုံးမဲ့မဲ့ဂျန်းရဲ့မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေချည်းပျောက်ဆုံးသွားခဲ့၏။ ထိုအခါ သူ့မျက်နှာသည်ပြိုမလို ငိုမလိုညိုမှောင်နေခဲ့လျက်.. ၊

တကယ်ဆို ဘာမှနားမလည်လိုက်ပေမယ့် သူမရဲ့စကားလုံးတွေနဲ့တင် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ကျန်ခဲ့လေသည်။

ဘယ်နေရာမှာဆိုတာ မသိ.. ၊

①

အခန်း(၃၆)

“ကျွန်မအတွက်ဘာကြေးမှမလိုဘူး..ဒီကိစ္စတစ်ခုလုံးက ကျွန်မဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်တော့မှမသက်ဆိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုပဲဆိုချင်တယ်..”

ပြတင်းပေါက်ကနေ သူမမခွာနိုင်သေးပေ။ ရိုးနဲ့လူကြီးမင်းအတူယှဉ်တွဲပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတာကို မြင်လိုက်ရသည့်အချိန်မှာ မျှော်လင့်ရည်ရွယ်ခဲ့သမျှ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြေပျက်ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ အောက်ထပ်ဖြစ်တည်လာတာက ဆုံးဖြတ်ချက်အသစ်တစ်ရပ်သာဖြစ်ပြီး... ၊

“လူကြီးမင်းဆိုတဲ့လူ ဘဝပျက်လောင်ကျွမ်းသွားတဲ့အထိဖြစ်ခဲ့တယ်..ဒီအမှုကိုပြန်ဖော်ပြီး အဆိုးရွားဆုံးဖြစ်သွားဖို့ တာဝန်ယူဆပ်ပေးပါ..”

လို့ချက်ချင်းဖုန်းကောက်ဆက်လိုက်ပြီး.. ၊

“ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ဒေတာတွေ ခုပဲကျွန်မပို့ပေးလိုက်မယ်..”

တဲ့ကတိကို အတိအကျလုပ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်မိသွားတဲ့အတွက်အကောင်အထည်ဖော်ပြီးမှ ဖုန်းကိုစိုက်ကြည့်ပြီး မဲပစ်လိုက်သည်။ ရက်စက်ဟန်တွေပြနေပေမယ့် ကြာနွယ်ရိုးကိုရှင်ဘယ်သဘောထားနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မနားလည်သွားပြီ.. ၊

မိန်းမတွေအပေါ် ပထမဆုံးစွဲလမ်းမြတ်နိုးတတ်လာမယ့် ရှင်ရဲ့

ဆုံးသားကိုကျွန်မပဲပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အများကြီးမျှော်လင့်ခဲ့တာ။

လုံးသားကို လှုပ်နှိုးနိုင်မယ့်မိန်းမကလည်း ကျွန်မပဲဖြစ်ရမယ်လို့

ကြည်ခဲ့တာ.. ၊

ခုတော့ မဟုတ်ဘူးပဲ.. ၊

လူကြီးမင်းက ကြာနွယ်ရိုးကိုမှလိုအပ်နေပါသည်လို့ မေရှမ်းကို သူမပြောခဲ့သည်။ ဒီလိုတွက်ပြီး မေရှမ်းလက်လျှော့သွားရင် တစ်ရက် ရှင်းသွားမည်လို့ တွက်ခဲ့၏။ တကယ်တော့ လူကြီးမင်းနဲ့ကြာနွယ် ရိုးရဲ့အနာဂတ်ကို သူမကိုယ်တိုင်နိမိတ်ရေးခဲ့တာပဲ.. ၊

“ဟား ဟား ဟား..”

နာကျင်မှုတွေက ရယ်မောခြင်းဖြင့်ငိုစေခဲ့၏။ လူကြီးမင်းရဲ့ ခံစားမှုကို မျက်စိရှေ့မှာမြင်လိုက်ရတိုင်း ရင်ခုန်သည်။ စိတ်ကူးထဲမှာ ဝင်လာခဲ့တိုင်း ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းစိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီး အဆင့်တွေ ကျော်ခဲ့၏။ အရပ်ကခြောက်ပေထက်တော့မနိမ့်နိုင်။ ခပ်ပြေပြေရဲ့ အံ့ကို အမြဲလိုလိုမြင်နေရတတ်သည်။ ဆံပင်စည်းထားတော့ မျက်နှာ ထူထူနှင့် တင်းနေသည့်မျက်နှာခပ်ကြမ်းကြမ်းက ထူးခြားစွာ ဆောင်၏။

လူကြီးမင်းဆိုသူကို ပထမဆုံးမြင်လိုက်တည်းက စွဲလမ်းခဲ့ သွပ်ခဲ့ရတာ သူမပါ။ ဒီယောက်ျားဒေါသတကြီးလှမ်းထွက်သွားတာ လည်း ကြည့်ကောင်းသည်။ ခန်းခန့်ခပ်လှုပ်လှုပ်လျှောက်ဝင်လာရင် လည်း ရင်ခုန်သည်။

ညညဆိုသူနဲ့တစ်ညတာ အတူရှိချင်သည့်စွဲလမ်းစိတ်တွေနဲ့ အိပ်မက်မက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့ရသည်။ ချစ်ရသူနဲ့အိပ်မက်မက် ချင်ရင် ဘယ်လိုဆုတောင်းရသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရသည်ဆိုသော ကြောတွေလည်း စုံအောင်လုပ်ခဲ့ရတာအမော.. ၊

ဒါပေမယ့် သူမမမောနိုင်မပမ်းနိုင်ကြိုးစားရင်း တောက်လျှောက် မျှော်လင့်လာခဲ့တာ ကြာနွယ်ရိုးပေါ်မလာခင်အထိ ဘယ်လိုစိုးရိမ်ပန်မှုမှ မဖြစ်ခဲ့။ ခုတော့ အားလုံးကအရည်ပျော်ပျောက်ရဲ့ပြီဖြစ်သည့် ဟိုအစက လူကြီးမင်းနဲ့လိုက်သွားတော့လို့ ဖေကြီးထိုးလွှတ်လိုက် တာကို ကျေးဇူးတောင်တင်နေခဲ့သေးသည်။ ခုကျတော့ နာကျင်စိတ်တို့နှင့် ဖျစ်ဖျစ်မြည်၏။

ကြာနွယ်ရိုးနဲ့လူကြီးမင်း.. ၊

ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်တည်းကဖြစ်စေ ခုလည်းမေ

ရ၊ နောက်လည်းမပေါင်းစေရ။ ဒေါသကြီးတတ်သည့်လူကြီးမင်းဆို တဲ့ယောက်ျားကို အနာပေါ်တုတ်ကျအောင်လုပ်မည်။ ထောင်တန်းကျ တဲ့အထိ အမြစ်ကနေတူးလှန်ပြီး ဒုက္ခပေးမည်။ နှလုံးသားအတွက် နှလုံးသားပြန်မရရင်တောင် ကိုယ့်အတွက်မဟုတ်တဲ့နှလုံးသားကို ရင် ခုန်ခွင့်မပေးနိုင်.. ၊

နာကျင်နေသည့်ကိုယ့်ရင်ဘက်ကို အမျိုးမျိုးသောနာကျည်းမှု တွေနဲ့ ဖြေဆေးထိုးရင်း ကျေကျေနပ်နပ်ပြီးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒီဘက်လှည့်လိုက်လျှင် အခန်းတံခါးသည် ခပ်ဟဟပွင့်နေခဲ့လျက်..

“ရိုး..”

အခန်းတံခါးရှေ့မှာ ရိုးကရပ်နေ၏။ ကူးကမြင်သွားမှ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီးဝင်လာကာ.. ၊

“မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်တာယုတ်မာတဲ့လုပ်ရပ်ပါ..မမကူးလို မိန်းကလေးမျိုးက..”

“ဘယ်လိုမိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ဆာလောင်တတ်တာပဲ..”

ကူးကဖြတ်ပြောပြီး ရှေ့တိုးလာသည်။ သူမသည်အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနှင့် အနီရောင်စကက်တိုအကျပ်ကို ဝတ်ထားကာ မျိုးကပန်းနုရောင်နှင့်အဖြူရောနေသော ဂါဝန်လက်ပြတ်ပွပွနှင့်။ ကူး က ရိုးတစ်ကိုယ်လုံးကို မလိုလားစွာခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီး။

“နင်ကခုတစ်လောကျမှ ပန်းရောင်တွေဝတ်လှချေလား..ဒါ တောင် ပညာကုန်ထုတ်ရသေးပုံမပေါ်ဘူး..”

“မမကူးနဲ့တွေ့ရင် ဒါတွေပဲပြောနေရတာမကောင်းပါဘူး..ခုန မမကူးဖုန်းပြောနေတာ ရိုးအားလုံးနီးပါးကြားတယ်..”

“ဟုတ်လား..သွားပြောလိုက်လေ နင့်ယောက်ျားကို၊ ငါသူ့အ ကြောင်း အူချေးအူမအူကုန်သိထားပြီးပြီလို့..”

“မမကူးက လူမိုက်မငှားသေးဘူးဆိုရင်တော့ မမကူးသိထား တာတွေနဲ့ အပေးအယူတွေဖြစ်နိုင်တယ်..ဒါပေမယ့်..”

“တော်စမ်းကြာနွယ်ရိုး..”

ကူးကဒေါသတကြီး ရှေ့တိုးလာကာ.. ၊

“ငါကသူများသနားသဖြင့် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲစာကိုကောက်စား

မယ့်မိန်းမလား...သေချာကြည့်စမ်း..."

"ပေးတာကိုယူတာက သနားလို့ပေးတာဖြစ်ဖြစ် မပေးချင်ဘဲ ပေးတာဖြစ်ဖြစ် ဒါကရိုးရှင်းပါတယ်..စွန့်ကြဲစာလို့ထင်ရင်လည်း မကူးမကောက်ဘဲနေလို့ရတာပဲ၊ သူများပါကောက်လို့မရအောင် တစ်ဖိနင်းချေပစ်တာ အရမ်းလွန်တယ်.."

"လွန်တော့ ဘာကိုဂရုစိုက်ရမှာလဲ..ပိုရှင်းအောင်ပြောပေးလိုက်ဦးမယ်၊ သူများကောက်စားလို့မရအောင်မဟုတ်ဘူး..နင်ကောက်စားခွင့်မရှိအောင် သီးသန့်စီစဉ်ထားတာ..ရှင်းပြီလား..."

ရိုးမျက်ဝန်းလေးတွေ အေးစက်သွားသည်။ ကူးကမဲ့ပြီး ပခုံးတွေ ပါတွန့်၍.. ၊

"မမကူးဘယ်သူနဲ့ဆက်သွယ်လိုက်တာလဲ..အဲဒါပဲပြောစမ်းပါ.."

"ငါ့ကိုအရူးမှတ်နေလားကြာနွယ်ရိုး..ဟင် နင်လာမေးရင်ပြောဖို့ ငါကထိုင်စောင့်နေတာလား..."

မျက်နှာကိုပိုကပ်အောင်တိုးပြီးမှ မေးခွန်းတွေထုတ်၏။ မေးနေရင်း ဘာကိုသတိရသွားသည်မသိဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ.. ၊

"အခွင့်အရေးတစ်ခုရှိတယ်.."

ဟုပြော၍ ရိုးကိုသွေးတိုးစမ်းသလို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး.. ၊

"ဒီညဒင်နာမှာ ငါ့ကိုသူ့ဇနီးအဖြစ် လက်ချင်းချိတ်တက်ခွင့်အဲ..အဲလိုတော့ချိတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ နင်ရှောင်နေလိုက်ရင်ပြီ..ဘယ်လိုလဲ အပေးအယူသဘောပေါ့.."

ရိုးရဲ့မျက်ဝန်းမှာ အံ့ဩသော စိတ်ပျက်သောအကြည့်တွေဖြစ်လာခဲ့လျက်.. ၊

"မမကူးဘယ်လိုတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ.."

"ငါ့ကိုပြန်မမေးစမ်းပါနဲ့..ဒီလိုဝှက်ချက်တွေကို ငါသိမ်းမထားခဲ့ပေမယ့် ဒါတွေဘယ်သူ့လက်ထဲရောက်သွားတယ်ဆိုတာသိရင်ရှောင်ပြေးချိန်တော့ ရသေးတာပေါ့..လူကြီးမင်းက နိုင်ငံရပ်ခြားဖြစ်ဖြစ် ရှောင်တိမ်းဇာတ်မြုတ်နေမယ်၊ နင်ကလည်း တချောင်ချောင်မှာပြောနေရင်း လက်ပိုက်ရယ်ကာ.. ၊

"ဘာလဲ..နင်နဲ့မဆိုင်ဘူးထင်နေလို့လား၊ နင်ကသူ့ဇနီးလေး"

ဒါပေမယ့် နင်လည်းခုထိစည်းရုံးရေးကာလမှာပဲရှိသေးတယ်ဆိုတော့ သူ့အတွက်အရေးကြုံလာရင် နင့်ကိုပါခေါ်သွားဖို့ကမသေချာဘူးမို့လား၊ ဒါကြောင့် နင်လည်းကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ပုန်းနေရမှာပဲ..ငါလိုချင်တာ ဒီတစ်ညတည်းပါ၊ မျှတပါတယ်.."

ရိုးကဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းခါ၍ ကူးကိုသနားစရာသတ္တဝါလို ကြည့်နေလျက်.. ၊

"အဲဒါတွေစိတ်ကူးပြီး မမကူးဖြေသာနေတယ်ဆိုရင်လည်း ဆက်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ပေါ့..ဒီညဒင်နာမှာလည်း သူ့ဇနီးအနေနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် တကူးနွေအဖြစ်ပဲနေနေ မမကူးအဆင်ပြေသလိုပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါမမကူးရဲ့အခွင့်အရေးပဲ..အပေးအယူမဟုတ်ဘူး.."

"ရိုး.."

ရိုးကနောက်ပြန်လှည့်လိုက်လျှင် ကူးကကမန်းကတန်းတားဆီးတာ.. ၊

"နင်ဘာပြောသွားတာလဲ..ငါပြောတာကိုသဘောမတူဘူးလား.."

"မမကူးက ရိုးနဲ့ဇနီးမောင်နှံလုပ်ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ.."

"ငါပြောတာ နင်အဲပွဲကိုမတက်ဖို့ပဲ.."

"တက်ချင်တက်မယ်..မတက်ချင်ရင် မတက်ဘူး၊ အကယ်၍ မတက်ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း အဲဒါကမမကူးနဲ့အပေးအယူလုပ်တာမတူဘဲအတွက် မမကူးဆီကဘာမှပြန်ပေးဖို့မလိုဘူး.."

ဘာလဲ..။ ဒီလိုခပ်ကျောကျောပြောရဖို့အတွက်နဲ့ အခွင့်အရေးဆို ဆုံးရှုံးခံလိုက်တာလား.. ၊

ရိုးပြန်ထွက်သွားတော့ ကူးမချင့်မရဲအတွေးတွေနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ကိုယ့်ဆီကဘာမှမပေးရဘူးဆိုရင်တော့ သူ့ဆီကလည်းကိုယ်လိုအပ်တာ ရဖွယ်မမြင်။ နောက်ဆိုပို၍အဆင်မပြေဖြစ်လာဖွယ်တွေ ရှိတာမို့ လူကြီးမင်းနဲ့သူမဒီလိုညမှာမှ ရွှေလက်တွဲခွင့်မရခဲ့ရင် မျှော်လင့်ဖို့မရှိတော့ပေ။

အကယ်၍ ဒီညသာရိုးပျောက်ကွယ်နေခဲ့ပါလျှင် ဧည့်သည်တွေမှာ ဟန်ဆောင်ပြီးနေရမည့်အဖြစ်ကြောင့် သူမလိုရာဆွဲပြောသွားရသည်။ ဘာတွေပြောနေနေ လူကြီးမင်းငြင်းပယ်မှာလည်းမဟုတ်

သျှင်မ

၂၆၆

ငြင်းလို့လည်းမရသည့် သူမနဲ့လူကြီးမင်းရဲ့အခြေအနေကို ဒီညသေ
ချာချပြချင်၏။

တကယ်ဆိုဖြစ်သင့်တာက ကိုယ်သာသူရဲ့မဟေသီ.. ၊

၁

အခန်း(၃၇)

လူတွေစုံသလောက်ရှိနေပြီ။ ရိုးကိုသူ့ခုထိ မတွေ့သေး...။

သူမဘာလုပ်နေတာလဲ...။ ဒီညဒင်နာက သူနဲ့သူမရဲ့လက်ထပ်
ခြင်းနဲ့သာ သက်ဆိုင်သည်ဆိုတာ မပြောလိုက်မိလို့ မဆိုင်သလိုနေ
တာလား... ၊

“ဟိုမှာနည်းသည်တွေလာတယ်လေကိုလူ..”

အနားရောက်လာသည့်ကူးကြောင့် စိတ်ရှုပ်နေတာက ပိုရှုပ်
ပျက်သည်။ သူဝတ်ထားတာက လည်ကပ်ဆွယ်တာအဖြူနှင့် ကုတ်
အညိုအနက် ဘောင်းဘီရှည်အနက်နှင့်. ၊

ကူးကလည်းဇာအနက်ကို မသင့်တော်သည့်နေရာလေးတွေမှာ
အထူခံကာ လက်ရှည်ပေမယ့် လည်ပင်းဟိုက်တာက ပခုံးစွန်းထိ
ညှိသံ၏။ ထို့ပြင်ခါးစပ်က ချက်ရဲ့အထက်မှာပဲ အဆုံးသတ်ကာ
လောက်စကက်အကျပ်နှင့် အင်္ကျီခါးစပ်က လက်သုံးလုံးလောက်
ညှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမရဲ့ချက်မှာသီထားသည့် လခြမ်းပုံစိန်ကွင်းက
ညှိနေသည့်ဗိုက်သားမှာ တဖျတ်ဖျတ်ထင်းနေလေသည်။ ပြီးတော့
ဘာကံခြေကျင်းဝတ်က ဖု(တ်)ချိန်း၊ ဘယ်ဘက်ကလက်စွပ်တွေနဲ့
ဘယ်လျက်ဟန်းချိန်းနှင့် ဆံပင်တစ်ဖက်တည်းသိမ်းထားသဖြင့် နား
ခွက်တည်းမှာဆွဲထားသော နားဆွဲရှည်များမှစိန်တွေက သူမလှုပ်
နေသမျှ မီးရောင်အောက်မှာပြုံးပြက်လက်နေတော့သည်။

သူမကိုငေးမောအံ့ဩရင်း စုစုတို့ခဏခဏ ခြေလှမ်းများကြ၏။
ဘယ်လ်က စားစရာနှင့်ဝန်ဆောင်မှုပါပါသောကြောင့် သူမတို့

သျှင်မ

အားလုံးက မနီးမဝေးမှာရပ်ကြည့်နေရုံသာ.. ၊

“ဟဲ့..ဟိုမှာ ဧည့်သည်ကိုသူထွက်ကြိုနေတာ ကြည့်စမ်း..”

“ဟုတ်ပ..သူဌေးက ထိုင်ရာကမထနေနေတာကို၊ သူလည်း ကိုယ့်ဘာသာနေပါလား..”

“အယ်..ကြားလား၊ သူကပဲ သူဌေးရဲ့မိန်းမလိုလို ပြောလိုက်တာ ကြားလား..”

“အေးနော်..ဟုတ်လောက်တယ်၊ ငါမကြားလိုက်ဘူး..မျက်နှာထဲ ချိုအိနေတာပဲဟယ်..”

“လှချက်ကတော့ နိုင်းလောက်ရှိတယ်..”

စုစု ကြည့်လိုတော့မရပေမယ့် လှနေတာကိုလည်း မချီးကျူးမနေနိုင်။ မိကြိုင်က ခေါင်းခါ၍.. ၊

“မမလာရင် သူကျန်ခဲ့မှာပါ..မမကိုတော့ လုံးဝမိမှာမဟုတ်ဘူး..”

မိန်းကလေးတွေက အလှချင်းပြိုင်၍ ရိုးကိုမျှော်နေကြပေမယ့် ဂျန်းရဲ့စိတ်က ကူးဆီမှာလည်းမရှိ။ ဒီပွဲကိုလည်း စိတ်မဝင်စားဘဲ စကားပြောနေရင်း မျက်လုံးကအပေါ်ထပ်ကို မကြာခဏရောက်နေ၏။

သူမရှောင်ပြေးနေတာလား...။ ပြောတုန်းကတော့ ရှောင်တိမ်မယ့်ပုံလုံးဝမရှိတာမို့ ခုလည်းသူမလာမှာပဲလို့ စိတ်ကထင်နေသည်။ ဒါပေမယ့် ခုထိပေါ်မလာ.. ၊

“ကဲ..ဘယ်လိုလဲလူကြီးမင်း၊ စားသောက်ပွဲလည်းစနေပြီလို့လေဗျာ..မိတ်ဆက်ပေးပါဦး..”

“ကျုပ်တို့ကတော့ သိပြီးပြီဗျ..ဧည့်သည်ကိုကိုယ့်လူက မခေါ်ရွှေပေမယ့် ဖော်ရွေတဲ့လူက ဝတ္တရားကျေတော့ ကိုယ့်ဘာသာတံခါးဝမှာတည်းက မိတ်ဆက်ခဲ့တာ..”

“ဟင်..”

“ဘယ်မှာလဲကိုဌေး..”

တချို့က ရိုးကိုမြင်ဘူးပေမယ့် ကူးလို့လည်းမထင်ကြဘဲ ဂျန်းရဲ့စိတ်နေစိတ်ထားအရ ဒီလိုပုံစံမျိုးကိုသဘောကျတတ်ခဲ့ရင်

ကျွန်တော်ကလူကြမ်း..

ကြီးမင်းဆိုတဲ့နာမည်တောင် လူသိများခဲ့မှာမဟုတ်။ ကူးကထိုင်ကြည့်နေချင်အောင်လှနေသည်။ ဒါပေမယ့် ပုံစံအရတော့ လူကြီးမင်းကလက်ထပ်ရလောက်အောင် မဟုတ်သေးပါဘူးလို့တွက်ကြတာမျိုး သို့သော် ပြောတဲ့လူတွေကပြောနေသည်။ သူမကလည်း ချစ်စဖွယ်အောင်ပြုံးလေးနှင့် ဝန်ခံနေ၏။

သူမကိုလှမ်းကြည့်သည့် လူကြီးမင်းကလည်းမငြင်း။ ဒါပေမယ့်စိမ်းသက်သည့်မျက်လုံးတွေအရ သူမကကြာနွယ်ရိုးဆိုတာမဖြစ်နိုင်ဟု တွက်မိကြပြန်သည်။ ထိုထဲမှာဂျန်းနဲ့ရင်းနှီးဆုံး လုပ်ငန်းတူကို အောင်လေးကတော့ သိနေတာမို့.. ၊

“ကဲ..ကိုယ့်ဇနီးကိုခေါ်လေကိုလူရာ၊ ကြည့်ရတာမင်းရဲ့လေဒီက ခေါ်စောင့်နေတာထင်တယ်ကွ..”

ဂျန်းရဲ့မျက်နှာပေါ်က အပြုံးကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ကူးကအံတစ်နှစ်ကြိတ်လိုက်ရင်း.. ၊

“ခေါ်လည်းလာမှာမဟုတ်ဘူးကိုလူရဲ့..သူ့ကိုကပွဲမတက်ချင်တာမို့ရှိရင်ဖြစ်ပါတယ်၊ သူမလိုဘူးတဲ့..”

သူမမဟုတ်မှန်းသိသွားကြပြီး နောက်ထပ်တစ်ယောက်ကို အာရုံစိုက်နေကြကာမှ ဒီစကားကြောင့်မျက်နှာတွေ သူမဆီပြန်လည်လာသည်။ သို့လောသို့လောတွေနှင့် ဂျန်းကိုကြည့်လိုက်၊ ကူးဆီဆက်လိုက်.. ၊

ဂျန်းက နေရာမှထရပ်လိုက်ကာ ကိုင်ထားသည့်ဖန်ခွက်ကို ပြန်ကြည့်ချသည်။ ပြီးမှ.. ၊

“မဖြစ်ဘူး..ကျွန်တော်ပဲသွားခေါ်လိုက်မယ်..”

“တွေ့လား..”

“အဲ့ဒါကိုများ အိုဗာအက်တင်တွေလုပ်နေတာ..ဒီလူ..”

“ကဲပါ..သွားခေါ်ပါစေ၊ ဒီမှာစားစရာတွေကုန်တော့မယ်..ခုထိပြောပြေမရှိဘူး..”

တချို့က ဂျန်းပြောသည့်စကားမှာပဲ အာရုံစိုက်ကြကာ တချို့ကတော့ ကူးကိုသနားသလိုကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့်။ ဒီပွဲမှာ စီး

ပွားရေးသမားတွေပါသလို အလွှာစုံလူစုံပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် အလုံးတူညီသည့်တစ်ချက်က စုံတွဲလာတာတစ်ယောက်မှမရှိ.. ၊

“သွားမှတော့ လက်ဆွဲထွက်လာတာပဲမြင်ချင်တယ်ဗျာ..”
“ကိုလူရေး..ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာချိုလေးနဲ့ ပြန်ထွက်မလာနဲ့နော်။
ဂျန်းကအားလုံးကို လက်ပြဲပြဲနဲ့လျက်.. ၊
“မပါလို့မဖြစ်ပါဘူး..ကျွန်တော့်ဒီပွဲကသူ့အတွက်ပဲ၊ သူ့ရှိမှပြည့်စုံမှာ..”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း...”
လက်ခုတ်သံတွေက သောင်းသောင်းဖြူဖြူထွက်ပေါ်လာစေကာမူ ယောက်ျားတချို့၏ သနားကြင်နာစွာ မသိမသာကြည့်လာသည့်အခါ လုံးတွေကြောင့် ကူးခံခက်နာကျည်းသွားမိသည်။ ဒီမိန်းမနေရာဝင်တာ မရရှာဘူးဆိုတဲ့မျက်လုံးတွေ.. ၊

ရှက်ရွံ့နာကျင်မှုတွေက ဆင်ခြင်တုံတရားကို ကင်းမဲ့သွားစေလျက် ကူးနေရာမှထကာ ဂျန်းနောက်ကနေ လိုက်သွားခဲ့၏။ သူ့အပြစ်ကိုလှေကားရင်းကျမှပြောဖို့ တမင်အချိန်စောင့်ပြီး လိုက်သွားတာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဧည့်ခန်းကနေအားလုံးက လှမ်းမြင်နေကြတာ ပြောစကားတွေကိုမကြားကြသော်ငြား.. ၊

“ကူးကဒီတစ်ညပဲ အေးချမ်းချင်တာပါ..”
ရှေ့မှာပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး ပြောပုံကဘာစကားလဲ.. ၊

အတော်အတန်မျိုချထားသည့်အရက်ရှိန်က သူမရဲ့စကားရော ပုံစံကပါအကျည်းတန်နေခဲ့၏။ ဂျန်းကမျက်မှောင်ကုတ်လှည့်ကာ သူမကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ.. ၊

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ..ဒီညမင်းငြိမ်းချမ်းအောင် ဘယ်ကလုပ်ပေးရမှာလဲ၊ သွား..ရေခဲတွေကန်ထဲပစ်ထည့်ပြီး ရေခဲခဲလိုက်..”

“ကိုလူ..”
“ဟေ့..”

ကူးကစိတ်လိုက်မာန်ပါ လက်ကိုလှမ်းဆွဲ၏။ ဂျန်းကအားလုံးက ခံဘဲ လွှဲရှောင်လိုက်ကာ သူမလက်ကိုပါ ပုတ်ထုတ်ပစ်၏။

“ရှေ့ကဖယ်စမ်း..”

“ဒီပွဲကိုရှင်ကူးနဲ့တွဲမတက်ဘူးဆိုရင် မနက်ဖြန်နောင်တတွေနဲ့ နင့်နေရလိမ့်မယ်..”

“ဘာ..”

“ရိုးကအဲ့ဒါသိလို့ ဆင်းမလာတာ..”

“ဘာပြောတယ်..”

ဂျန်းမျက်လုံးတွေ စူးစူးရဲရဲဖြစ်သွားသည်။

“သူနဲ့ကူးနဲ့အပေးအယူလုပ်ခဲ့လို့..”

ဘာတွေလဲ..။ စိတ်ကထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ မိန်းမတွေဘာကိစ္စတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေကြတာလဲ..။ သူမသိရအောင် ဘယ်လိုပြဿနာတွေလဲ.. ၊

“တောက်..”

ဒီတိုင်းပြန်ကျနေသည့်ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်သပ်ရင်း တက်ခေါက်သည်။ ကူးကိုဘာတစ်ခွန်းမှမမေးတော့ဘဲ လှေကားပေါ်ပြေးတက်လာခဲ့၏။ သို့သော် လှေကားတစ်ဝက်မရောက်မီ သူ့ခြေလှမ်းတွေရပ်သွားခဲ့၏။

နံ့သာရောင်ဆွဲသားကိုယ်ကျပ်လေးနှင့်ရိုးက ခြေဖျားပေါ်မှာ ပုံကျနေသည့်ဂါဝန်စလေးကို တစ်ဖက်ကမ'၍ တစ်လှမ်းချင်းဆင်းလာ၏။ ဂါဝန်သည်ခြေသလုံးလောက်ကျမှ ထီးလေးပိတ်ထားသလို အတွန်ဖက်လေးတွေနှင့် ပုံကျသွားတာဖြစ်ကာ အင်္ကျီသားမပါသောရင်ဘက်နှင့် ပခုံးသားလေးတွေပေါ်မှာ ငွေရောင်ကြိုးမျှင်လေးတွေ သွယ်တန်းရောယှက်ထားသဖြင့် မရိုင်းသည့်ပြင် နန်းဆန်နေသေးသည်။

ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်ခါးစပ်ကနေ တင်သားလေးတွေပေါ်မှာ ဆည်း ငွေကြိုးလေးတွေ လှုပ်လွှဲကျနေသေးသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်တော့ ထီးပိတ်ထားသည့်နံ့သာရောင်သည် အသားရောင်နဲ့ရောသော သောက်ကွယ်နေလျက် ငွေကြိုးလေးတွေလက်နေတာပဲပေါ်လွင်နေ

သူမရဲ့ခြေအစုံနဲ့ဂါဝန်စလေးပေါ်လာတည်းက စူးသောက်ပွဲ

ကအသံတွေတိတ်ကျသွားကြပြီး သူမနဲ့ဂျန်းတို့လှေကားတစ်ထစ်စာ အကွာမှာ ရပ်မိကြတော့ တမေ့တမောငေးကြည့်နေကြ၏။ ဂျန်းရဲ့ မျက်ခုံးတွေ ကုတ်ကျသွားလိုက် ပြေသွားလိုက်နှင့် မျက်ဝန်းတွေက စကားပြောနေသလို စူးရဲနေကြသည်။

သူမဆင်းလာသည့်ဘက်ကလက်ရမ်းကို သူ့လက်တင်လိုက် တော့ ရိုးကိုတားထားသလိုဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ လက်ရမ်းဘက်ကို သူကပ်လိုက်ပြီး ကျွန်းညိုရောင်လေးလက်နေသည့်ရိုးရဲ့နှုတ်ခမ်းသား လေးတွေကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ကော့နက်သည့်မျက်တောင်တို့က သူ့နေရာကကြည့်တော့ ယက်တောင်လေးဖြန့်ထားသလိုရှိကာ ပါးပြင်ပြေပြေလေးက မှန်နံ့သာကြောင့်နုမွတ်နီမြန်းနေ၏။

ဂျန်းကလက်ရမ်းကိုကိုင်ထားလျက်နှင့် နောက်ထပ်လှေကား တစ်ထစ်တက်သည်။ ထိုအခါ ရိုးနေစရာမရှိတော့ဘဲ ခြေလှမ်းဘယ် လိုရွှေ့ရမှန်းမသိဖြစ်သွားပြီ.. ၊

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ..လိမ့်ကျ..”

“ခင်ဗျားနဲ့ကူးဘာတွေ ပေးယူထားတာလဲ..”

ရိုးနဲ့လှေကားခြေရင်းမှာရပ်နေသည့် ကူးနဲ့မျက်လုံးချင်းဆုံသွား သည်။ သို့သော် ဂျန်းကသူ့ကိုယ်နဲ့ပိတ်ကွယ်လိုက်ပြီး.. ၊

“အဲဒီမိန်းမကို ကျုပ်မှန်းတယ်..”

“အဲဒါတွေက ဘာမှ..”

ရှင်းပြမလိုပေမယ့် ဂျန်းကရုတ်တရက်ခါးကိုဆွဲဖက်လိုက်သ ဖြင့် ရိုးလန့်ဖျန်သွားသည်။ သူဆွဲမလိုက်တဲ့အတိုင်း ကိုယ်လေးကြ သွားကာ လှေကားထစ်မှာခြေထောက်ကလွတ်မတတ်ဖြစ်သွား၏။ သူမထိတ်ထိတ်ပျာပျာရုန်းလိုက်မိလျှင် ဂျန်းရဲ့လက်တစ်ဖက်က ဖြန့် ချထားသည့်သူမရဲ့ဆံပင်တွေထဲ တိုးဝင်လာခဲ့ပြီး မျက်နှာလေးကို ဆွဲယူလိုက်၍.. ၊

“ဝို...”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း...”

“ဟေ့..ဟေ့ ဒါဆင်ဆာလုပ်စရာမလိုဘူး၊ ရအောင်ရှိက်..”

ထိကပ်ဆက်စပ်နေကြသည့်မျက်နှာနှစ်ခုကို ကူးသတိလက်

လွတ် မော့ငေးနေမိသည်။ အံ့သြခြင်းနာကျင်ခြင်းက လူကိုစက္ကန့်များ ဌာ သေဆုံးသွားစေခဲ့လျက်.. ။

“လူယုတ်မာ..”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံပေမယ့် ရင်ထဲမှာနာကျည်းမြည်ဟီးသွားခြင်းက ဝှဲတင်ထပ်၏။ ပြီးတော့ နောက်ကိုခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သည်။ ဖ သက်ရှိတွေတဝင်းဝင်း။ ရယ်သံတွေ ခြေသံတွေဆူညံလျက် ဓာတ်ပုံ နှိုက်ကြ ဝီဒီယိုရိုက်ကြလူတွေရဲ့အထက်မှာ ဂျန်းသည်ရိုးရဲ့တစ်ကိုယ် လုံးကို ပွေ့ပိုက်၍ တပ်မက်မြတ်နိုးစွာ.. ၊

ကူးနှုတ်ခမ်းကိုဖိကိုက်လိုက်ရင်း လူတွေနဲ့ဝေးရာထိနောက်ပြန် ဆုတ်နေမိဆဲရှိကာ အားလုံးရဲ့နောက်ကိုရောက်လာကာမှ ချာခနဲ သုည့်ပြေးလာခဲ့သည်။

ညသည်ပို၍ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေခဲ့လျက်။ သူမပြေးနေခဲ့ တာ လမ်းလား..။ သွေးလူးနေတဲ့နှလုံးသားတစ်ခုပေါ်မှာလား.. ၊

ကြာနွယ်ရိုး..ဒီညအတွက် နင်သေချာပေးဆပ်ရမယ်ဆိုတာ ခုတ်ထားစမ်းပါ။ နင့်ကိုဒုက္ခပေးရဘဲနဲ့ ငါမေ့ပျောက်နေခဲ့မိရင် အ သေဆိုးနဲ့သေရပါစေ.. ၊

အခန်း(၃၈)

“အောင်မလေး ကျိန်တွယ်မနေစမ်းပါနဲ့..တော်ကြာ မစို့မပို့ ကြည့်ထားမိတာရှိရင် မိုးကြိုးပစ်ချခံရဦးမယ်..”

“တကယ်ပါဆိုမိကြိုင်ရယ်..ငါကခြေထောက်တွေကနေ အပေါ် ကိုကျူးပြီး ကြည့်ကိုမကြည့်ရဲတာ..”

“ခိ..ခိ ကျွန်မကတော့ လက်ကြဲကြီးနဲ့ကားထားပေမယ့် ကြည့် နေမိတယ်ထင်တာပဲ..ဟီး..”

ရိုးခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ ကောင်မလေးတွေ ရေချိုးခန်းဘက် မှာ စုပြုံနေကြသည်။ အလုပ်လုပ်နေကြတာလား...။ ဒါတွေပြောကြ ပို့ တမင်ချောင်ရှာပြီး စုရုံးနေကြတာလားမသိ.. ၊

ညကအဖြစ်ကြောင့် အခန်းပြင်တောင်မထွက်ဘဲနေခဲ့တာပါ။ ထွက်လာသည်နှင့် နားထဲတန်းဝင်လာတာ ဒီအကြောင်း။ တခြားလူ တွေ ရိုက်ယူကြတဲ့ ဗီဒီယိုတွေ ဓာတ်ပုံတွေရော ဘယ်ကနေဘယ်လို ထွက်ပေါ်လာကြဦးမည်မသိ.. ၊

ရိုးနှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်ထားမိကာ ထိုအပေါ်မှာကယောင်က တန်း လက်ကာလိုက်မိလျက်.. ၊

အလကားလူ.. ၊

“သူဌေးကလည်း တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်..ညတုန်းက တို့ မမကလည်း အရုပ်လေးကျနေတာပဲ၊ ဒင်နာလာတဲ့လူတွေဆို အ သည်းအသန်ရိုက်ယူကြတာနော်..ခစ် ခစ်..”

“တစ်မိနစ်ကျော်တယ်ဆိုလား..တစ်မိနစ်စာဆိုလား..”

“ဟင်..ဘာလဲ တစ်မိနစ်ကျော်ဆိုတာ..”

“နဲ့ပါ့မိကြိုင်ရယ်..ဟိ ဟိ..”

“ခစ် ခစ် ခစ်..”

“ဘာလဲလို့..ပြောစမ်းပါ..”

“ဒါလေးလေး..ဒါ ဒါ သူဌေးနဲ့မမနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက်ဖက်ထားပြီး အဝှာပြုနေကြတာ အကြာကြီး..”

“ဟယ်..မဟုတ်ပါဘူး၊ မမကလှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျမှာစိုး ဖက်ထားတာပါ..”

“အယ်..”

“ကြည့်စမ်းမိစု..ခုနကတော့ ခြေထောက်အထက်တောင် မော် ကြည့်ရဲလို့တဲ့..”

“အဲ..အဲဒါက..”

“ခစ် ခစ် ခစ်..”

“မိစုရယ်..ရှေ့ကဖုံးနောက်ကပေါ်..”

ရယ်သံလေးတွေက ခိုးချောင်ခိုးဝှက်ပေမယ့် သုံးယောက်ဆို တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ထိပျံ့ထွက်နေတာ သူမတို့ကမသိ။ ရိုးမျက်နှာ ရေနွေးငွေ့ရိုက်ခံနေရသလိုဖြစ်လျက် စကားတွေကိုအလုံးစုံနား ထောင်နေမိသည့်အဖြစ်က ရှေ့တိုးဖို့အင်အားမရှိတော့တာထင်သည်။

သူမဒီနေ့တစ်နေ့ကုန် အပြင်မထွက်တာမို့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သင်းလာမိတာဖြစ်သည်။ ခုတော့ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာတောင် ဒီလောက် ခန်းအံ့ဖွယ်တွေဖြစ်နေခဲ့တာ အပြင်မှာသာဆိုလျှင်.. ၊

တော်ပါပြီ.. ၊

စိတ်ဒုံးဒုံးချ၍ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်လျှင် သူမရှေ့မှာဂျန်းက နေလျက်.. ၊

“ခင်ဗျားနဲ့ပြောစရာရှိတယ်..”

“ငါ့မှာမရှိဘူး..”

ရိုးကဘေးက ကွေရှောင်လျှင် ဂျန်းကသူမခြေလှမ်းတဲ့အတိုင်း ကိုက်ပိတ်၏။ ဘယ်ညာတိမ်းလိုက်တိုင်း လိုက်ပိတ်ထားသဖြင့် ဂျန်းကလေးတွေ ဒေါသနှင့်တန်းခနဲရောက်သွားကာ.. ၊

“ဘယ်ပြောမှာလဲပြော..”

“ညတုန်းက..”

“ညကအကြောင်းပြန်ပြောရလောက်အောင် ဘာမှမရှိဘူး...ဒါမလား...”

“ဟ..ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ..”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟုတ်လား...မင်းနဲ့ဘာမှမပြောချင်တာလေ..”

“ကျုပ်ကလည်းပြောချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး...လာကြတဲ့လူတွေက ခင်ဗျားအတွက်လက်ဆောင်တွေထားသွားကြတယ်..ပြီးတော့..”

“ဘာလက်ဆောင်မှမလိုဘူး...မင်းနဲ့ဒင်နာလာစားတဲ့လူတွေက ငါ့ကိုလက်ဆောင်ပေးရအောင်..ဘာလဲ..”

မေးမလိုပြင်ပြီးမှ ပြောမထွက်ဘဲ ပါးပြင်လေးတွေရဲတက်သွားသည်။ သို့သော် တန့်န့်ဖြစ်ရသည့်ရှက်ဒေါသတို့ဖြင့်.. ၊

“လူကိုမျောက်ပွဲလိုကြည့်လိုက်ရလို့ အကြွေစေ့ပစ်ထည့်သွားတာလား...”

ရိုးစိတ်တိုနေသည့်အကြောင်းကိုသိလိုက်ရကာ ဂျန်းမျက်နှာဖြူယောင်သမ်းသွားသည်။ ရိုးကစိုက်ကြည့်ကာ.. ၊

“အဲလိုနည်းတွေနဲ့ နှိပ်စက်ဖို့တော့နောက်ထပ်မကြိုးစားနဲ့ဂျန်းမင်းကမိန်းတွေကို ရွံစရာလိုမြင်သလို ငါကလည်းအဲလိုခေါင်းစဉ်နဲ့ အခွင့်အရေးယူတဲ့ယောက်ျားမျိုးကို မစင်ပုံလိုရွံတယ်..”

“ဘယ်သူကအခွင့်အရေးယူတာလဲ..”

“မင်းလေ..”

ဒေါသကြောင့် ဘယ်သူကြားကြားဂရုမစိုက်နိုင်။ မျက်နှာတည်တည်ကြည့်ပြီး အော်ပစ်လိုက်မိကာ.. ၊

“မင်း...မင်းပဲ..”

ပြောမည်ပြင်တော့ ပြောဖို့မထွက်ပြန်.. ၊

လှေကားပေါ်မှာလူကိုမလှုပ်သာအောင် သိုင်းချုပ်ဖက်ထားမရမကနမ်းသည်။ ရိုးအတင်းရုန်းနေတော့.. ၊

“ခင်ဗျားကိုကျုပ်ဒုက္ခပေးမယ်လို့ပြောပြီးသားပဲ..ခင်ဗျားထွက်ပြေးမရဘူး၊ ထပ်ရုန်းနေရင် ပိုဆိုးသွားရုံပဲ..”

သူများတွေက ချစ်တင်းစကားတွေကပ်ပြောနေကြသည်ထင်သိမ့်မည်။ ကြာနွယ်ရိုးဆိုတဲ့မိန်းမက ရှက်ရွံ့ခြောက်ချားစွာငြိမ်သက်နိုင်ရန်နေခဲ့သည်လို့ တွက်မည်။ ထို့ကြောင့် ရယ်မောစနောက်သံတွေ

ရော ကင်မရာတွေဖုန်းတွေနဲ့ရော အားလုံးစုပြုံအုံခဲလို့.. ၊

“မင်းကိုငါရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်..ငါမင်းနားမှာရှိနေတာ ငါ့ရည်ရွယ်နဲ့ငါ..”

“အဲဒီတော့..”

“မင်းလည်းနည်းလမ်းရှိသလောက်သုံး...ငါလည်းငါ့ဘက်မှာတယ်လို့နေရနေရ ငါ့ရှောင်ချင်ရှောင်မယ်၊ ရင်ဆိုင်မိတဲ့အခါ မီးပွင့်ချင်ပွင့်မယ်..အဲဒါကတိုက်ပွဲပဲ၊ ညကအဖြစ်မျိုးကတော့ ယုတ်မာတာ”

“ခင်ဗျားကိုကျုပ်ဘက်က ဘာတွေပေးပေး ဘယ်လိုဆက်ဆံဆက်ဆံ အားလုံးဘောင်ဝင်တယ်..ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားက

ကျုပ်နာကျည်းနေတဲ့မိန်းမ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်လက်ထပ်ထားတဲ့ဇနီး... ကျုပ်ရဲ့နာကျည်းချက်တွေ မပြေမချင်းဒုက္ခပေးလို့ရတယ်..ကျုပ်ဆန္ဒ

တဲ့အတိုင်းအချိန်မရွေး..”

“မင်းနော်..”

“မာနတွေသိပ်ပြမနေစမ်းပါနဲ့..သနားလို့ထပ်ပြောပြလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားဆတ်ဆတ်ခါဖြစ်သွားတိုင်း ကျုပ်ကကျေနပ်တယ်..အဲဒီတော့

နောက်ထပ်ခင်ဗျားဆတ်ဆတ်ထိမခံတဲ့ကိစ္စတွေပဲ ခဏခဏ..”

“မိုက်ရိုင်းဦး...ကဲ..”

ဂျန်းကခြေလှမ်းဆုတ်ရှောင်လိုက်သဖြင့် ရိုးတအားလွှဲရိုက်လိုက်လွဲသွားသည်။ နောက်တစ်ချက်ကျတော့ လက်ကိုဖမ်းကိုင်ထားလိုက်ကာ.. ၊

“ညကျရင် ခင်ဗျားအခန်းထဲကျုပ်လာဦးမှာ..”

အခန်း(၃၉)

သူပြောသွားသည့်စကားကြောင့် အိပ်မရ လှဲမရပူလောင် သည့်ရင်ထဲမှာ သေမယ့်ဘေးဆိုလည်း ပြေးတွေ့လိုက်ချင်သည်။ နေခင်းအလင်းရောင်မှိန်လာတော့ ဘုရားစာတွေဆိုရင်း ခြံထဲ လမ်းလျှောက်နေမိ၏။ ဦးပွကြီးက ပန်းပင်တွေရေလောင်းပြုစု အနားရောက်လာကာ.. ၊

“ခုတလော ဂျန်းပုံစံရွှင်ပျလာသလိုပဲ..ဦးကြီးထင်နေတာ မသိဘူး..”

“ဟုတ်မှာပေါ့ဦးရယ်..သူထင်သလိုလုပ်ခွင့်ရနေတာကိုး၊ နဲ့ ဆက်ပြီးအတူတူနေဖို့ စဉ်းစားရတော့မယ်ထင်တယ်..”

သူမရင်ဖွင့်လိုက်တာနှင့် ဦးပွကြီးကလည်း သဘောပေါက် ဟိုညကအဖြစ်တွေကို ဦးပွကြီးတောင်သိနေတာလားလို့ တွေးမိ လည်း ဦးပွကြီးကတည်ငြိမ်စွာနဲ့ပါ.. ၊

“လင်ရယ်မယားရယ်သဘောထားရင် မာနတွေကိုရှေ့တန်း မတင်ပါနဲ့သမီးရယ်..သမီးဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလည်း သူ့အတွက် ကိုယ့်ဘဝအရေးပါပါတယ်မို့လား၊ လူလေးကသူ့စကားလုံးတွေ ကြမ်းတမ်းပေမယ့် သမီးအပေါ်မှာယုတ်မာဖို့စိတ်ဆန္ဒနဲ့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်ပါ..”

ရိုးမျက်နှာလွဲရင်း ငြိမ်နေမိ၏။

“သမီးဘဝကိုဖျက်ဆီးဖို့စိတ်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါ။ ရိုးမြေကျပေါင်းဖို့ပါ။ သမီးအစ်မတွေကိုလည်း သူ့ရည်ရွယ်ချက် ကောင်းပေမယ့် ယောက်ျားပီပီသသတာဝန်ယူခဲ့တာပဲ..သူ့

ကြောင်းတရားတွေနဲ့သူတို့ ကွာပြဲရှောင်ရှားသွားကြတာလေ၊ လူလေးက ဘယ်သူ့အပေါ်မှ တာဝန်မဲ့ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး..”

ကူးလည်း ဟိုညတည်းကပေါ်မလာတော့တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ရှက်ဖို့ကောင်းသည့်အဖြစ်က ကူးကိုဒေါသထွက်လို့ ကိုယ့်ကို နမ်းပါသည်လို့ ပြောခဲ့တဲ့စကား.. ၊

“သမီးကို ဦးကြီးမှာချင်တာရှိသေးတယ်..ဒီအချိန်မှာလူလေးနဲ့ သမီးစိတ်ဝမ်းမကွဲပါနဲ့၊ နောက်ပြီး သူ့မှာအကုသိုလ်စိတ်တွေ ရှိနေတဲ့အတွက် သူ့ကိုအကျိုးပေးနေတဲ့သူ့ရဲ့အမြင်အာရုံတွေ လျှော့ပါး သွားဖို့လိုတယ်..ပုထုဇဉ်လူတွေထဲမှာလည်း ထူးခြားတဲ့ပါရမီနဲ့မွေးလာတဲ့လူတွေရှိတယ်သမီးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မရှိသလောက်ရှားတယ်ပေါ့..ရှိတဲ့ပါရမီကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ပါရမီကိုမကောင်းတဲ့ဘက်မှာအသုံးချနေတယ်ဆိုရင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့သမီးရယ်..”

စကားတွေအများကြီးပြောနေပေမယ့် ရိုးရဲ့စိတ်တွေမှာဥပေက္ခာ တရားတွေပဲ ရှိနေသေးမှန်း ဦးပွကြီးအကဲခတ်မိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးရိမ်စိတ်တွေဖြစ်နေမိရင်း.. ၊

“ဂျန်းရဲ့ထူးခြားတဲ့ပါရမီက သမီးပေါ်မှာပြန်မို့နေတဲ့အတွက် သမီးတို့ချင်းချိတ်ဆက်နေတဲ့ကံကြမ္မာလည်း အတူတူပဲ..ဒါကြောင့် သူ့ကိုအကျိုးမဲ့မပျက်စီးအောင် သမီးကထိန်းချုပ်ရမယ်လေ၊ သူ့ရဲ့ ပျက်စီးခြင်းက သမီးရဲ့ပျက်စီးခြင်းပဲ..ခုချိန်မှာ သူ့နားမလည်သေးပေမယ့် နားလည်လာတဲ့အခါ သမီးတို့လောက်သံယောဇဉ်မေတ္တာကြီးမားတဲ့ချစ်သူမျိုး မရှိသလောက်ရှားမှာပါ..”

ရိုးမျက်နှာလေးမှာ နူးညံ့ခြင်းတွေဖြစ်တည်လာခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့ ကြိုတင်သိမြင်နိုင်စွမ်းဟာ ကိုယ်နဲ့သာသက်ဆိုင်နေသည့်အဖြစ်ကို သိကြည်နေမိသည့်စိတ်က သူ့ကိုအရှုံးပေးခိုင်းနေသလိုပင်။ ပြီးတော့ သမီးတို့ချင်းချိတ်ဆက်နေကြတဲ့ ကံကြမ္မာအတူတူပဲဆိုသည့်စကား။

ဂျန်းက ငယ်စဉ်တည်းကမိဘမဲ့ခဲ့သည်။ သူမသည်လည်း သူ့ဦးကြီးဦးသီလအောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားခဲ့ရင် ဂျန်းနဲ့သာ သွားလို့လဲ..။ ဂျန်းဘဝတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်နေရသမျှ သူမဘဝလည်း ဒုက္ခသောကမျိုးစုံနှင့် ကြမ်းတမ်းခဲ့၏။

ဖေကြီးရဲ့အထူးချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းကိုရခဲ့သည့် ကြာနွယ်ရိုးသည် ဘေးစကားအတိုက်အခိုက်တွေ ဖြစ်ပျက်အကြောင်းတရားတွေကြောင့် ပြစ်ဒဏ်တွေအလီလီခံစားခဲ့ရလျက် သူများရဲ့ချေးသေးဆေးကြောခဲ့ရသည်။ တောကြုံအုံကြားမှာ အသီးအရွက်ပြုတ် ငပိရည်စား၍ ချွေးဒီးဒီးကျအောင် လုပ်ကိုင်ပင်ပန်းခဲ့၏။

ဒါတွေဟာဂျန်းနဲ့လည်းသက်ဆိုင်နေခဲ့ပေမယ့် ဂျန်းကိုသာပြန်မတွေ့ခဲ့ရလျှင် ငါ့ကံအကြောင်းတရားပဲလို့ ဖြေသိမ့်ပြီးဆုံးသွားမှာဖြစ်၏။ ခုတော့ ဂျန်းနဲ့သူမလက်ထပ်ခဲ့တဲ့အထိ ကံကြမ္မာကဆုံဆည်းပေးခဲ့သည်။

သူမှာဖြစ်သမျှ ကိုယ်ကြုံတွေ့ရသမျှ ဖြစ်ပျက်အကြောင်းအရာအားလုံးက ဆက်စပ်နေခဲ့၏။ သူ့ကြောင့် ကိုယ်ဖြစ်ခဲ့သလို ကိုယ့်ကြောင့် သူပျက်ခဲ့သည်။ ဒီအဖြစ်တွေအပေါ်လိုက်ပါစီးမျောနေရသည့် ကံကြမ္မာရေစီးကြောင်းက ဂျန်းကိုလူဆိုးလူရမ်းကားတစ်ယောက်ဖြစ်စေခဲ့တာလား... ၊

“ဦးကြီးပြောတာ သမီးနားလည်မှာပါ...”

ဦးပွကြီးက ရိုးမျက်ဝန်းလေးတွေကို အကဲခတ်၍.. ၊

“သူ့ကိုအမုန်းပွားနာကျည်းနေမယ့်အစား သူကကိုယ်ပဲလို့ခံစားကြည့်လိုက်ပါသမီးရယ်..သမီးသာသူ့အပေါ်မှာ ငါ့ခင်ပွန်း ငါကသူ့နီးမယားပီသရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်လေးမွေးမြူနိုင်ခဲ့ရင် အိမ်ထောင်ရေးမြဲအောင်ပဲ ကြိုးစားရမှာမို့လား၊ အရေးကြီးဆုံးက ဒီဘဝဒီလိုသောကမျိုးတွေနဲ့ ကြုံဆုံရသလို နောင်ဘဝဆိုတာရှိခဲ့ရင် ဒီလိုထပ်မခံစားရအောင် ပြင်ဆင်ရမယ်..”

ရိုးကဦးပွကြီးမျက်နှာကို ယုံကြည်လေးစားသောမျက်ဝန်းဖုံးဖြင့် ကြည့်လာရင်း... ၊

“အဲ့ဒါဘာကိုပြောတာလဲဦး...”

“ဒီဘဝမှာသမီးတို့ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ကြရသမျှဒုက္ခတွေက အတိတ်ဘဝဟောင်းက ကံတရားတွေဆုတောင်းတွေပေါ့..ချစ်ခဲ့ကြပေမယ့် ဒေါသအလျှောက်ကျိန်တွယ်ဆုတောင်းမိတာတွေက လမ်းသွားရင်း ခလုတ်တိုက်သလိုမျိုး အမှတ်တမဲ့နာကျင်မှုပေမယ့် သွေးထွက်

သံယိုဖြစ်တဲ့အထိ ဆိုးရွားသွားတာမျိုးလည်း ရှိတတ်တယ်မို့လား... ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် သတိနဲ့ဆင်ခြင်ဖို့လိုတယ်..”

ဦးပွကြီးက ရေဘားပိတ်လိုက်ပြီး ပိုက်ကိုသေချာပြန်ခေါက်နေကာ.. ၊

“ဗုဒ္ဓဘာသာမှန်ရင် ကံ ကံ၏အကျိုးကိုမမေ့နဲ့..ကံကိုချည်းပုံချသားလို့မရသလို မေ့ထားလို့မရဘူး၊ ဂျန်းရဲ့လုပ်ရပ်တွေအကုသိုလ်နဲ့လုံးထွေးနေသမျှ သူ့ရဲ့နောင်သံသရာဆိုတာလည်း ဘယ်လိုမှကောင်းနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး..လာခြင်းမကောင်းပေမယ့် ပြန်ခြင်းကောင်းဖို့ သမီးပဲကြိုးစားရမှာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးနဲ့သူကအတူတူပဲ..”

ရိုးရဲ့ဒေါသတွေ ရှက်ကြောက်နာကျည်းခဲ့သည့်မာနစိတ်တွေအားလုံးက ဦးတည်ချက်မဲ့သလို ပြေးလွှားရှုပ်ထွေးကုန်၏။

“အဲ့ဒါတွေရိုးကပဲနားလည်ပေးရမှာလား..သူ့ကျတော့သူထင်တာထုပ်..ထင်သလိုပြော..”

“သမီးကိုသိအောင်ပြောပြနိုင်ပေမယ့် သူ့ကိုဦးကြီးပြောလို့မရဘူး..သူ့မှာသူ့ဘဝသူ့ရပ်တည်လာခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ မာန်မာနက သူ့မှာဘာမှမရှိဘူးဆိုတဲ့အတ္တကို အဆိပ်လောင်းနေတာ..နူးညံ့တဲ့သူ့စိတ်နဲ့လုံးသားအပေါ်မှာ အရာရာကိုမကျေနပ်မုန်းတီးတဲ့စိတ်တွေပဲ ရှိနေခဲ့တော့ လူကြမ်းလေးဖြစ်လာတာပေါ့..”

‘လူကြမ်း’ဆိုတဲ့နာမည်မှည့်ခေါ်ပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကိုအခမ်းကကျွတ်ကတည်းက အညွန့်ချိုးသလိုဖြစ်စေခဲ့တာ မိဘတွေကိုယ်တိုင်ပါပဲလို့တော့ မပြောလိုပါ။ ဒါပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အမည်နာမဟာ ဘဝအတွက်ဘယ်လောက်အရေးပါမှန်း မိဘတိုင်းစားလည်သင့်သည်။

သူ့ကိုမွေးတဲ့အချိန်မှာအိမ်အောက်မှာ ခွေးမကြီးတစ်ကောင်က သည်း သားပေါက်နေလို့လေ။ ဒါကြောင့် ဖိုးခွေးလို့ပေးလိုက်ပါသည်။ မိဘတွေ မျက်လုံးစွေနေတော့ အားလုံးကသူ့ကို ‘ငစွေ’လို့ပဲခေါ်ကြတာ ‘ခြောက်စောင်း’လို့ပဲ နာမည်တွင်ခဲ့တာစသဖြင့် အကြောင်းကြောင်းတွေကို အစွဲပြု၍နာမည်ပြောင်တွေနဲ့ပဲ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး

ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရသည်။
 လူကြမ်းကျတော့ ငယ်ငယ်ကချူချာလွန်းလို့ မာချာအောင်လူ
 ကြမ်းလို့ ပေးရပါသည်တဲ့.. ၊
 ဒါကိုလူကြမ်းကိုယ်တိုင် သူကြားခဲ့ဖူးသည့်သူ့အကြောင်းကို
 ပြောပြခဲ့လို့ သိရတာပါ။ ဦးပွကြီးက ဂျန်းနဲ့ပတ်သက်သမျှကို ပြန်
 တွေးရင်းပြောပြရင်း ရိုးကိုပဲဖျောင်းဖျာနားချနေလေသည်။
 ရိုးရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း ဒေါသမောဟတွေ အတော်အတန်ငြိမ်
 သက်သွားပြီဖြစ်ကာ ဦးပွကြီးကကိုယ့်ကိုပဲတစ်ဖက်သက်အလျှော့ပေး
 ခိုင်းနေတာလားဆိုသည့်အတွေးကိုပါ ဖျောက်ဖျက်နိုင်ခဲ့၏။ ဘာပဲ
 ဖြစ်ဖြစ် ဂျန်းနဲ့သူမရဲ့ကံအကြောင်းတွေ ဆက်စပ်သက်ဆိုင်နေကြ
 တာကတော့ အမှန်ပဲဆိုတာ နားလည်လာခဲ့လျက်.. ၊

၄

အခန်း(၄၀)

ညကမအိုမင်းသေးပေမယ့် ဖုန်းမြည်လာသည့်အသံက ပတ်
 ခန်းကျင်ဘယ်လောက်တိတ်ဆိတ်နေသည်ကို ဖော်ပြလိုက်သည့်နှယ်
 ခုခုပြေးကိုင်နေတာမြင်သည်မို့ ရိုးကရေခဲသေတ္တာထဲက ပန်းသီးစိပ်
 ဆေးတွေနဲ့ပန်းကန်ကိုယူပြီး အေးဆေးပြန်ဝင်သွားလျှင်.. ၊

“မမ..”

“ဟင်..”

“မမနဲ့ပြောချင်လို့တဲ့..”

ဒီဖုန်းကနေ ကိုယ့်ဆီလာစရာအကြောင်းမရှိသောကြောင့် ကူး
 ကိုသတိရလိုက်မိကာ.. ၊

“မမကူးလား..”

“မဟုတ်ဘူးမမ..မမရဲ့အစ်မကြီး..”

ရိုးခြေလှမ်းပိုမြန်သွားကာ ဖုန်းကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး.. ၊

“ဟလို..မမရှမ်း..”

“ရိုးရယ်..တော်သေးတာပေါ့၊ အဲဒီမှာကူးရှိနေတော့ သူလာကိုင်
 ချက်မှာစိုးနေတာ..”

“မမကူးက အခုအိမ်မှာမရှိတော့ဘူး..ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ မမရှမ်း
 က အရမ်းအရေးကြီးနေသလိုပဲ..”

“အခု ကိုမင်းအိမ်မှာရှိလား..”

“ဟင့်အင်..”

“အေး..အဲဒါပဲ၊ ခုဆောက်လုပ်ရေးကိစ္စတွေ ဇယားရှုနေကြ
 သေး..ငါပြောချင်တာက ဖေကြီးပါပါနေလို့..”

“ဘယ်လို ဖေကြီးနဲ့ဂျန်း...လူကြီးမင်းနဲ့လား...”

“ရိုးရယ်..ဂျန်းဆိုတာ လူကြီးမင်းရဲ့ငယ်နာမည်မို့လား၊ နင်ခေါ်တတ်သလိုပဲခေါ်စမ်းပါ..နင်တို့ကိစ္စတွေကို ငါစပ်စပ်စုစုလည်း မမေးတော့ပါဘူး၊ ကိုမင်းနဲ့ဖေကြီးတွေကြတာမဟုတ်ဘူး..ကိုမင်းကို ထိုးအပ်လိုက်ရတဲ့ လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်တွေဆိုလား ငါအဲ့ဒါတွေမသိတာ နင်လည်းသိသားနဲ့..သေချာတော့မပြောတတ်ဘူး..”

“အင်...”

“ဟိုအစက ဖေကြီးဆီကပါသွားတာတွေလည်းရှိတော့ ရှုံးခဲ့ကြတဲ့လူချင်းတိုင်ပင်မို့လား..ဒါမှမဟုတ် ကိုမင်းနဲ့သမက်ယောက္ခမတော်နေတာသိလို့ သပ်သပ်ခေါ်တာလား...”

“အခုဘာဖြစ်လို့လဲ..အဲ့ဒါတွေကို တစ်ယောက်ယောက်ကအကြောင်းကြားတာလား၊ မမရှမ်းကဘယ်မှာလဲ..”

“ငါက ငါ့တိုက်ခန်းမှာပဲ..လကုန်တဲ့နေ့စကောပူသွားမှာ၊ နင်ငါ့အကြောင်းစိတ်မဝင်စားနဲ့ရိုး..ဖေကြီးကိုသူ့ရဲ့လုပ်ငန်းသမားတွေခေါ်တာက သပ်သပ်ဖြစ်မယ်၊ ကိုမင်းကိုခေါ်ကြတာက တခြားကိစ္စ..”

“မမရှမ်းက ဘာသိထားလို့လဲ..”

“ငါလည်းမသိဘူး..ဦးချန်လည်းသေချာသိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖေကြီးဆီမှာ ဦးချန်ကအဝင်အထွက်မပျက်ခဲ့ဘူးလေ..အခု ဖေကြီးသွားတဲ့ကိစ္စ ဦးချန်ငါ့ကိုဖုန်းဆက်တာ၊ ကူးကိုယ်တိုင်ဖေကြီးဆီရောက်သွားတာတဲ့..ကူးကပြန်အထွက် ဦးချန်ကအဝင် ခြံမှာကူးကတစ်ယောက်ယောက်ဆီ ဖုန်းဆက်နေတာမသင်္ကာစရာကောင်းလို့ အကွယ်က နားထောင်နေတာ..”

ဦးချန်လည်းသေချာမကြားခဲ့ဘူးလို့ဆို၏။ ဒါပေမယ့် လူကြီးမင်းနာမည်ကိုပြောနေတာကြားခဲ့ပြီး နေရာတွေဘာတွေပြောပြနေခဲ့တာလဲဆိုတာ သိလိုက်ရကာ မိတ်ဆုံစားပွဲတစ်ခု မဖြစ်မနေသွားရဖို့ရှိကြောင်းပြောခဲ့သည်။

ထိုမှာပဲ မိတ်ဆုံစားပွဲကတစ်ခေါင်းစဉ်တပ်တာဖြစ်နိုင်ကြောင်းလုပ်ငန်းကိစ္စတစ်ခုခုအတွက် စုဝေးကြတာလို့ထင်ကြောင်း ဖေကြီး

ကပြောခဲ့သည်တဲ့။ ဒီစကားတွေထဲမှာ စိုးရိမ်ဖွယ်အချက်သည် စုဝေးကြမယ့်လူတွေထဲမှာ လူကြီးမင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်မှုရှိနေတဲ့လူတွေ အများဆုံးပါနေသည့်အဖြစ်ပင်..

ဒီလူတွေငါနဲ့လူကြီးမင်းဆွေမျိုးတော်တယ်ဆိုပြီး တစ်ခုခုတာဝန်ယူစေချင်လို့လားမသိဘူး..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သွားတော့သွားရမှာပဲ.. အကျိုးအကြောင်းလည်း သိရတာပေါ့..” လို့ ဖေကြီးပြောသွားခဲ့သည်။

“ငါပြောနေတာတွေ နင်သဘောပေါက်လားရိုး..”

“ပေါက်ပါတယ်..ဒါပေမယ့် ဘာကိုဘယ်လို..”

“ဟုတ်တယ်..ဘာမှတော့မဆန်းပြားသလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကူးကအရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး..သူ့ကိုကြောက်ရတယ်ရိုး၊ ဒီကိစ္စမှာသူပါနေပြီလို့ထင်ရတည်းက သွေးရိုးသားရိုးမဖြစ်နိုင်ဘူးနော်..ငါတော့ ဝင်ပေါ်ချင်တော့ဘူး၊ ငါဘယ်လိုနေနေ ကိုမင်းကိုမရလို့ နင်နဲ့ပေါင်းတယ်ပဲ စွပ်စွဲခံရမှာ..ကူးကမယုံနိုင်လောက် မိုက်ရိုင်းလာတာနင်သိလား..”

ဒီထက်တောင် ပိုသိပါတယ်လို့ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

“သိပါတယ်..အခု ဖေကြီးသွားတဲ့လိပ်စာအတိုင်း ရိုးလိုက်သွားကြည့်လိုက်မယ်၊ သူတို့ဘာသာအေးအေးချမ်းချမ်းဆို ပြဿနာမရှိပါဘူး..ဒါပေမယ့် ဂျန်းနဲ့တကယ်ပတ်သက်နေတယ်ဆိုရင် သူဒေါသထွက်မှာ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

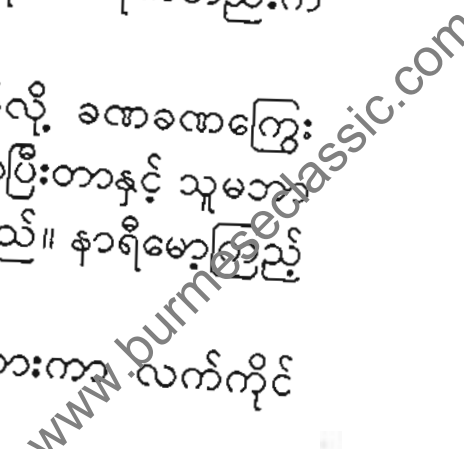
“သူ့အလုပ်ကိစ္စမပြောနဲ့..အိမ်မှာတောင် သူ့ကိုယ်သူကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုလူရာသွင်းလို့လဲ..”

“နင်ကတော့သူ့ဇနီးပဲရိုးရယ်..နင့်ကိုဒီနေရာပေးလိုက်တည်းက ချွဲထိန်းချုပ်မှုကို သူလိုလားမှာပါ..”

သူကထိန်းချုပ်ချင်လို့ လက်ထပ်ပါတယ်လို့ ခဏခဏကြွေးကြော်နေတာကိုပြောရင် ယုံမည်မထင်။ ဖုန်းပြောပြီးတာနှင့် သူမဘာမှမလဲဆိုတာကို အပြေးအလွှားစဉ်းစားမိသည်။ နာရီမော့ကြည့်

ညရှစ်နာရီခွဲ..

နောက်လုပ်စရာရှိတာ နောက်မှပဲလို့စဉ်းစားကာ လက်ကိုင်

အိတ်လေးနဲ့ပဲ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမဂျန်းဆီကို ဖုန်းဆက်ရရင်ကောင်းမလား...။ ဆက်လည်းကိုင်ချင်မှကိုင်မည်။ ကိုင်ရင်လည်းကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြန်ပြောမှာ မဟုတ်.. ၊

“မမဘယ်သွားမလို့လဲ..”

“အစ်မဘယ်လဲ..”

စုစုတို့ရော နေဝင်းရော အလျှိုအလျှိုထွက်လာပြီးမေးကြတော့ အံ့သြသွားမိသည်။ ဘယ်နှယ်လူကို ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီးစောင့်ကြည့်နေကြတဲ့အတိုင်း... ၊

“အစ်ကိုက ညမူညတာကို အိမ်မှာလူဝင်လူထွက်ဂရုစိုက်ခိုင်းထားလို့ပါ..”

“ဟုတ်ပါတယ်မမရဲ့..ဟိုလေ မမဘယ်သွားမှာလဲဆိုတာလေးပြောခဲ့ပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း စုစုတို့ထဲကတစ်ယောက်လောက် အဖော်လိုက်ပေးရမလားဟင်..”

စိတ်လည်းတိုသွားသည်။ ရယ်လည်းရယ်ချင်မိ၏။ ဂျန်းကိုတို့တွေ ဒီလောက်တောင်ကြောက်နေကြတာ မျက်နှာတွေမှာအထင်သားပေါ်နေသည်။ တစ်ခါတလေ ကိုယ်ကဇနီးမယားမို့ အားကိုးကြီး ပြေးလာကြတာကရှိသေး... ၊

သူမကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင်မပိုင်နိုင်တာ ဘယ်ဘယ်ကသိမှာလဲ..။ အပြင်ထွက်လာခဲ့တော့ ခြံဝရောက်ရင်ဦးပွကြီးလည်း မေးမြန်းဦးမှာကိုတွေးမိပြီး သက်ပြင်းချမိသည်။

သို့သော် သူမသွားမှဖြစ်မှာပါ။ ဂျန်းပြန်မလာသည့်အတွက် ဖေကြီးတို့ရှိနေသည့်နေရာမှာပဲ ရှိနေဖို့က သေချာသလောက်ဖြစ်သည်။ ဒီလိုဆုံကြအောင် တစ်ယောက်ယောက်က ဖန်တီးထားတာဆိုရင် ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်ချက်မှာ လုပ်ကြံမှုတစ်ခုခုပါလာမှာဖြစ်သည်။

ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ကားတစ်စီးရှိနေသဖြင့် ကိုယ့်ဘာသာတစ်စောင်းပြီး ထွက်လိုက်သည်။ ဘက်ခံဆုတ်ပြီးသိမ်းထားသောကြောင့် ထွက်ရတာအလွယ်တကူပါ။ ဒါပေမယ့် သူမခြံဝကိုဦးတည်တာအပြင်ကဝင်လာသည့် ကားမီးရောင်ကမြန်လွန်းသည့်အရှိန်ဖြင့်

“ဟယ်..”

ဘာလုပ်တာလဲ.. ၊

ရိုးက ကိုယ့်ဘက်ခြမ်းကိုကပ်ဖို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ထွက်လိုက်သော်လည်း ဝင်လာသည့်ကားက နောက်ကနေဝင်မသွားဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်ကြီးဝင်လာပြီး.. ၊

“ကျွီ..”

“အမလေး..”

“ဒုန်း..”

ကားနှစ်စီးတိုက်မိသည်မဟုတ်ပေ။ ရိုးကဘရိတ်အုတ်လိုက်သလို ဟိုဘက်ကားကလည်း ဘရိတ်နင်းသည်။ သို့သော် သူ့အရှိန်နဲ့ သူ့နောက်မြီးလွှဲသွားကာ ကွန်ကရစ်လမ်း၏ဘေးဘောင်နှင့် ပစ်တိုက်သွား၏။

ရိုးမျက်လုံးတွေပြာသွားကာ အတင်းဖိမှိတ်လိုက်မိသည်။ ပြန်ခွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုကားပေါ်ကဆင်းလာသည့်ဂျန်းက ဘောင်းဘီထဲလက်နှိုက်ပြီး အေးဆေး... ၊

ထိုအခါကျမှ ဒါမတော်တဆအရှိန်မထိန်းနိုင်တာမဟုတ်မှန်း သိလိုက်၏။

“ဂျန်း မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ..”

ဂျန်းက မှန်ချထားသည့်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ..

“ခင်ဗျားကရော ဒီအချိန်ကြီးကားတစ်စီးနဲ့ ဘာကိစ္စလဲ..ဘယ်သူနဲ့သွားတွေမလို့လဲ..”

မေးပုံကရှင်းပြချင်စရာမရှိ။ ဘောင်းဘီရှည်အနက် ကုတ်အင်္ကျီအနီရဲရဲရင်ဖွင့်လျက် အတွင်းခံစွပ်ကျယ်အဖြူက ရင်ချိုင့်အောက်ထိ ဟိုက်နေသည်။ သူ့လည်ပင်းမှာ အမြဲရှိနေတတ်သည့်ကြေးပြားနှင့် အနက်ရောင်ကြိုးက စတိုင်လ်လုပ်ပြီးဆွဲထားသလိုလို.. ၊

ပြီးတော့ ဒီတိုင်းချထားသည့်ဆံပင်ရှည်တွေက ဖြစ်သလိုသိမ်းသွန်းထားတာမျိုး။ သူ့ပုံစံကိုက ဖရိုဖရဲပုံစံပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ဘဝတ်ဝတ်သူ့ရဲ့ပင်ကိုယ်စတိုင်လ်ကိုက ကြည့်ကောင်းနေတာဖြစ်တာ ထိုလူသည် မိန်းမအပေါင်းတို့အပေါ် အထင်မြင်သေးရန်လိုနေသော.. ၊

“ဟိတ်..”

“ဘုန်း...”

ဖွင့်ထားသည့်တံခါးကိုလွှဲကန်ပစ်လိုက်သဖြင့် ရိုးတုန်ခနဲဖြင့် သွားသည်။ စိတ်ကလည်းတိုသွားကာ.. ၊

“မင်းဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်ရန်လိုနေတာလဲ..”

“ခင်ဗျားကရာ ဘာလို့ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငုတ်တုတ်မေ့နေတာလဲ..”

“ငုတ်တုတ်မေ့နေတာမဟုတ်ဘူး...ကံကောင်းလို့မသေတာ..”

“ကံကောင်းတာမဟုတ်ဘူး...ကျုပ်ကချမ်းသာပေးလို့..”

“နေစမ်းပါဦး...နင်မေးချင်တာ ခုလိုပဲမေးလို့မရဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့..”

“ခုလိုဖြစ်လို့ မေးလို့ရတာပဲ..ခင်ဗျားရှေ့ကဖြတ်မတားရင် ခင်ဗျားလုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရသွားမှာပေါ့..”

ကြည့်စမ်း...။ ဒီကပဲ သူမရှိတုန်း အလစ်ခိုးထွက်တာလိုလို-

“ခင်ဗျားဘယ်ကိုထွက်တာလဲ..”

“ငါ့ဘာသာဘယ်ပဲထွက်ထွက်..”

ရိုးကပြောပြီး ဂီယာချိန်းလိုက်လျှင် ဂျန်းကလက်ကိုပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး Pမှာပြန်ထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ ရိုးမျက်နှာရှေ့က သူ့ကိုယ်ကြီးကိုမဖယ်ဘဲ မျက်နှာငဲ့ကြည့်ကာ.. ၊

“ကိစ္စတော်တော်အရေးကြီးနေတဲ့ပုံပဲ..”

“ကျွတ်..”

ပြောမပြမချင်းနားမချမ်းသာစရာတွေပဲ ပြောနေမှာကိုသိနေရသည်။ ဒါပေမယ့် ပြောလည်းမပြောချင်တော့ဘဲ အရှဲ့တိုက်ဖြေချင်စိတ်တွေသာဖြစ်နေခဲ့၏။ ဂျန်းက ကိုယ်တစ်ပိုင်းဝင်ထားတာကို ပြောထွက်ရပ်လိုက်ပြီး.. ၊

“ခိုးချောင်ခိုးဝှက်လုပ်ချင်ရင်လည်း ကျုပ်တစ်နေ့လုံးထွက်ခွင့်ပေးတာကို အေးဆေးလုပ်လို့ရတာပဲ..ဘယ်လိုကြီးလဲ..”

“ငါကဘာလို့ခိုးချောင်းခိုးဝှက်လုပ်ရမှာလဲ..မင်းကို..”

“နောက်မှပြောတော့ ခုကားပေါ်ကဆင်း...”

ရိုးရဲ့လက်လေးတစ်ဖက်ကိုကိုင်၍ ကားပေါ်ကဆွဲချပစ်လိုက်သည်။

ရင်း... ၊

“ခင်ဗျားမဖြေချင်လို့လည်းမရဘူး..ညာရင်အပြစ်ပိုကြီးမှာ..”

လူသည်ကားပေါ်ကနေ ဒရွတ်တိုက်မတတ်ပြုတ်ကျလျက် ထင်သလိုစွပ်စွဲပြောဆိုနေသဖြင့် ရိုးဘယ်လိုမှသည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ..၊

“မညာဘူး...ခုပဲဖြေလို့ရတယ်၊ မင်းလိုလူမဆန်တဲ့သတ္တဝါထက် အဆတစ်ရာယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်တွေထားလို့ သူနဲ့ချိန်းထားတယ်..အခု သွားတွေမယ်၊ အိုခေ..”

“အဆတစ်ရာယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်တွေထားလို့ သူနဲ့ချိန်းထားတယ်..အခု သွားတွေမယ်၊ အိုခေ..”

“အဆတစ်ရာယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်တွေထားလို့ သူနဲ့ချိန်းထားတယ်..အခု သွားတွေမယ်၊ အိုခေ..”

ဂျန်းမျက်နှာတင်းသွားသည်။ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားသည့်မျက်လုံးတွေက ကျဉ်းမြောင်းသွားလိုက် ပြေကျသွားလိုက် ခဏကြာအောင် နေခဲ့လျက်.. ၊

“ညီလေးမောင်ဆိုတာလား...”

ဟင်.. ၊

ရိုးမျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။ ညီလေးမောင်ကို သူ့ဘယ်ကနေသိတာလဲ..။ ပြဿနာပိုကြီးသွားပြီကိုသိလိုက်သည်။ ညီလေးမောင်သည် ရိုးအထက်တန်းကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းလိုလို ချစ်သူလိုလို ရင်းနှီးခဲ့သည့်ယောက်ျား.. ၊

“ညီလေးမောင်ဆိုတာလား...”

ဟင်.. ၊

ရိုးမျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။ ညီလေးမောင်ကို သူ့ဘယ်ကနေသိတာလဲ..။ ပြဿနာပိုကြီးသွားပြီကိုသိလိုက်သည်။ ညီလေးမောင်သည် ရိုးအထက်တန်းကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းလိုလို ချစ်သူလိုလို ရင်းနှီးခဲ့သည့်ယောက်ျား.. ၊

“ညီလေးမောင်ဆိုတာလား...”

ဟင်.. ၊

ရိုးမျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။ ညီလေးမောင်ကို သူ့ဘယ်ကနေသိတာလဲ..။ ပြဿနာပိုကြီးသွားပြီကိုသိလိုက်သည်။ ညီလေးမောင်သည် ရိုးအထက်တန်းကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းလိုလို ချစ်သူလိုလို ရင်းနှီးခဲ့သည့်ယောက်ျား.. ၊

“ညီလေးမောင်ဆိုတာလား...”

ဟင်.. ၊

ရိုးမျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။ ညီလေးမောင်ကို သူ့ဘယ်ကနေသိတာလဲ..။ ပြဿနာပိုကြီးသွားပြီကိုသိလိုက်သည်။ ညီလေးမောင်သည် ရိုးအထက်တန်းကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းလိုလို ချစ်သူလိုလို ရင်းနှီးခဲ့သည့်ယောက်ျား.. ၊

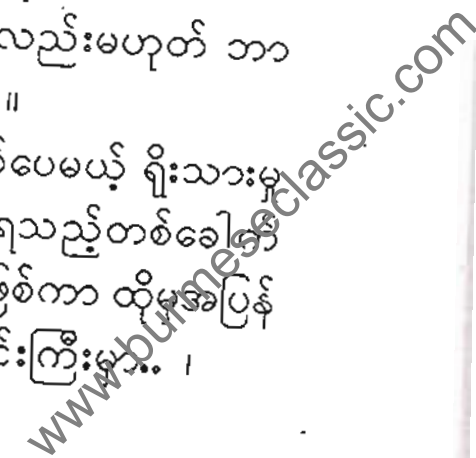
“ညီလေးမောင်ဆိုတာလား...”

ဟင်.. ၊

ရိုးမျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။ ညီလေးမောင်ကို သူ့ဘယ်ကနေသိတာလဲ..။ ပြဿနာပိုကြီးသွားပြီကိုသိလိုက်သည်။ ညီလေးမောင်သည် ရိုးအထက်တန်းကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းလိုလို ချစ်သူလိုလို ရင်းနှီးခဲ့သည့်ယောက်ျား.. ၊

“ညီလေးမောင်ဆိုတာလား...”

ဟင်.. ၊

သျှင်မ

သူ့မေးခွန်းကြောင့် အံ့ဩမှင်တက်နေမိစဉ် ဖုန်းသံကြောင့်လန့် သွားမိသည်။

ဂျန်းလည်းဖုန်းကိုင်လိုက်သဖြင့် ရိုးကိုဘာမှဆက်မမေးနိုင်တော့ဘဲ တစ်ဖက်လှည့်သွားကာ.. ၊

“ဘာပြောတယ်..”

“.....”

“ငါလုပ်ထားတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်ကောင်ကဖျက်ရဲတာလဲ..”

“.....”

“ဘယ်အဖွဲ့အစည်းဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ဘူး..ဒီထက်ဘယ်လိုအဖွဲ့အရေးပေးပေး မလဲနိုင်ဘူး၊ အဲဒီကိစ္စမင်းငါ့ကိုဖုန်းဆက်ပြောနေဖို့ လိုသလား..တောက်..”

“.....”

“ဘာ..”

“.....”

“ငါပြောပြီးပြီဟေ့ကောင်..ဦးသီလအောင်မကလို့ ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ်..”

“ဘုန်း..”

ဒေါသတွေထွက်ပြီး ကားဘီးကိုလွှဲကန်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့.. ၊

“ထားလိုက်..ငါခုလာမယ်..”

ခြေလှမ်းသည်အုတ်ဘောင်ပေါ်မှာ ဘီးတစ်ဖက်တင်နေသည့် သူ့ကားဆီတစ်လှမ်းတည်း ခုန်တက်လိုက်သည့်အတိုင်း.. ၊

“ဂျန်း..”

ရိုးက သူ့ကားစက်နှိုးနေတုန်း ဘေးတံခါးဖွင့်၍ အတင်းဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဂျန်းက ပုတ်သိုးနေသည့်မျက်နှာနှင့် ငဲ့ကြည့်ကာ.. ၊

“ဘာလုပ်တာလဲ..”

“လိုက်မလို့..”

သူတစ်ခုခုပြန်ပြောတော့မည့်မျက်နှာဖြစ်သွားတာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ရိုးကရှေ့ကိုပြန်လှည့်၍ မျက်နှာကိုတင်းထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကလူကြမ်း..

အွဲချရင်တောင် နေခဲ့မှာမဟုတ်မှန်းသိစေချင်လို့.. ၊

သို့သော် ဂျန်းထံမှနဂတစ်တွေတစ်လုံးတစ်လေမှ ထွက်မလာဘဲ ကားကိုဘောင်လွတ်အောင်မောင်းချသွားသည့်အခါ ရိုးတအံ့တသြကြီး လှည့်ကြည့်မိလျက်.. ၊

အိမ်မက်မဟုတ်တာတော့ သေချာ၏။

အခန်း(၄၁)

“ခင်ဗျား ဒီကနေဘယ်မှမသွားနဲ့..”

“ငါလိုက်ချင်လို့လိုက်ခဲ့တာပဲ..”

ရိုးက ဆင်းထွက်မည်ပြင်လိုက်တာနှင့် ဖွင့်လိုက်သည့်တံခါးကို သူကဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကားကိုလော့ခ်ချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့သေ့ကို ကုတ်အင်္ကျီထဲထည့်လိုက်ရင်း ဟိုတယ်လ်နောက်ပေါက်ဘက်ကနေ လျှောက်ဝင်လာခဲ့၏။ သူသိထားသည့် တွေ့ဆုံပွဲလုပ်နေကျခန်းမသည် ဟိုတယ်လ်၏အထူးသီးသန့်ဆောင်ဖြစ်ကာ ဒီဟိုတယ်လ်ကိုလက်ရှိပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကြောင့် သူ့လက်ထဲကိုလွှဲယူဖို့ခက်ခဲနေသော သီရိဟိုတယ်လ်ကြီး၏ အကောင်းဆုံးလှိုငှက်ခန်းမ.. ၊

သူ့လိုစီးပွားရေးသမားတွေ သိုးရေခြံထားနိုင်အောင် ကြီးမားထည်ဝါသည့်ဟိုတယ်လ်ကြီးဖြစ်သည့်ပြင် ဂျန်းဘယ်လိပ်အင်အားသုံးသုံး ကျီးညီအစ်ကိုဟုနာမည်ကြီးသော ညီအစ်ကိုတွေက ခံစစ်သက်သက်နှင့် ချိတ်ချိန်နဲ့ကာကွယ်လာခဲ့တာ ခုချိန်ထိ.. ၊

ဒါကျမှဂျန်းကလည်း အလောတကြီးတိုက်ယူတာမျိုးမလုပ်ခဲ့သလို ကိုယ်တစ်ဝက်ပိုင်ထားပြီမို့ ခင်မင်မပျက်ပူးပေါင်းနေဆဲနှင့် လွှတ်ပေးထားတာမျိုး။ အကယ်၍ သူတို့သာညီအစ်ကိုတွေမဟုတ်ခဲ့လျှင် ဒီရှယ်ယာသုံးစုလောက်ကို သူ့အသာလေးဖြုတ်ချနိုင်၏။ ခုတော့ သူတို့ကဖယ်လည်းမပေးကြသလို ထပ်ဖြည့်တာလည်းလက်မခံ.. ၊

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြေးတဲ့သူတွေမောလို့ဟပ်ဖိုးလဲသွားကာမှ မလဲမပန်းအိတ်ထဲကောက်ထည်ရုံလို သတ်မှတ်ထားလိုက်သည်။ လော

လောဆယ်သူ့အတွက် အရေးကြီးခဲ့တာက ကြာနွယ်ရိုးနဲ့သူ့ရဲ့အတုံ့အလှည့်တွေသာ.. ၊

ခြေလှမ်းတွေဆုံးသည်နှင့် သူ့အတွေးတွေကိုဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့ရောက်လာခဲ့တာကျီးညီအစ်ကိုနဲ့ ဒီဟိုတယ်လ်ကိစ္စအတွက်မဟုတ်။ အမှားတစ်ဖက် အမှန်တစ်ဖက်နှင့်ကျင်လည်နေကြသော ဝိသမလောဘသားတို့၏ ဆုံရပ်တချို့ထဲမှာ ဒီဟိုတယ်လ်၏ လှိုငှက်ခန်းမလည်းပါနေသည်မို့.. ၊

“ခင်ဗျား ဘူးချည်းခံမနေပါနဲ့ဦးသီလအောင်..သမီးသုံးယောက်လေးပေးထားတဲ့တော်စပ်မှုက သေးသေးကွေးကွေးလားဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကြားပြီးပြီနော်..လူကြီးမင်းက ခင်ဗျားသမီးအငယ်ကို ဘယ်လောက်မြတ်နိုးနေသလဲဆိုတာ..”

“ဒါမပြောနဲ့လေကိုတက်တူး..ကျုပ်ဘယ်လိုဘဝရောက်နေပြီလဲဆိုတာပဲကြည့်ပါ၊ ကျုပ်သမီးတွေနဲ့တောင် ကျုပ်အဆက်မသွယ်မသုပ်ဘူး..”

“ကျွတ်..”

“ကိုချမ်းသာ..ကျုပ်တော့ ဒီတိုင်းပြောလို့ရမယ်မထင်ဘူးနော်..”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ..ကိုသီလတစ်ချက်တော့ စဉ်းစားစမ်းပါ၊ သုဝဏ္ဏစက်ရုံကိစ္စမှာလည်း သူ့စိတ်ကြိုက်တွက်ယူပြီး ဖြတ်ချသွားတာနော်..ပြန်အမ်းသွားတာ ကွမ်းဖိုးဆေးဖိုးလောက်ပဲလေ..”

“ကျုပ်မိန်းမဆို သူ့စိန်တိုက်တစ်ခုလုံးကို ထိုးပေးလိုက်ပြီးတည်းက ရူးကြောင်မူးကြောင်ကိုဖြစ်သွားတော့တာ..”

“ကိုဟိန်းကိုအဲ့ဒါတော့ ခင်ဗျားပြန်မလိုချင်နဲ့ဗျာ..ကျုပ်တို့ပြောနေကြတာ လောင်းကစားဝိုင်းမှာရှုံးကြတာတွေ အကြောင်းမပါဘူး..”

“ဟား..အဲ့လိုတော့မပြောနဲ့လေကိုသီလအောင်၊ ဒီကောင်နဲ့ကစားတဲ့ပွဲတွေက တစ်ကျပ်တန်းနှစ်ကျပ်တန်းမဟုတ်ဘူးဗျ..ပြီးတော့ သူတွေကလည်း တစ်ကျပ်သားနှစ်ကျပ်သားကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး..”

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်၊ ခုဆို လူကြီးမင်းက စီးပွားဖြုတ်ရုံအင်မကဘူး..မျိုးပါဖြုတ်နေတာ၊ အသက်ကြေးလောင်းကြေးထပ်တာခင်ဗျားပဲစဉ်းစားကြည့်..”

“သူနိုင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုးနဲ့ကောက်ထိုးပါလို့ခိုင်းလို့လား..သူတို့ဘာသာ တခြားအကျပ်အတည်းအခက်အခဲတွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်ပြီးသေကြတာပါ..”

“ဘယ်နှယ့်မသင့်မြတ်ကြဘူးဆိုပြီး ကိုသီလကသမက်ဘက်က ပြောနေပါလား..ဟွန်း ဟွန်း..ရှေ့ကဖုံး နောက်ကပေါ်ဗျာ..”

“ကျုပ်တို့ကတော့ မရယ်နိုင်ဘူး..”

“ကျွန်တော်လည်းမနေ့က ကစားပွဲကိုမကျေနပ်ဘူးဗျာ..ဒီလူပညာတစ်ခုခုသုံးတာသေချာတယ်၊ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် လာတယ်..ရောက်ပြီးမှထပြန်တယ်၊ မပြန်ဘဲကစားတာလည်းရှိတယ်..ပြန်သွားတာက ဘာလဲ၊ ကစားတိုင်းနိုင်နေတာက ဘာလဲ..”

“မရိုးသားဘူးထင်ရင် ဖမ်းမိအောင်ဖမ်းပါလား..လုပ်မနေစေပါနဲ့ဝင်းထွန်းရာ၊ မင်းအခု တိုက်ထဲကထွက်လာတာမို့လား..”

“အင်း..”

“ကားမောင်းလာတာလား..”

“ဟုတ်တယ်လေ..ခင်ဗျားကားဘေးမှာ ကျွန်တော့်ကားထိုးတာပဲ..”

“အေး..မင်းမှာအဲလိုရှိသေးတယ်၊ ဟိုမှာ အန်ကယ်လ်အောင်ကြည့်လိုက်ဦး..”

ဦးသီလအောင်ကိုရည်ရွယ်တာမှန်း အားလုံးသိကြ၏။

“အဲလိုလူတွေအများကြီးပဲ..မင်းမကျေနပ်နေတာ ပမ္မား..”

“ကိုင်းကွာ..တော်ကြတော့၊ ငါတို့မပြောလို့လည်း ပြီးမှမဟုတ်ဘူး..အဲဒီတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောရအောင်၊ ကိုသီလအောင် ခင်ဗျားတို့ရေးနေတဲ့ ဇာတ်ညွှန်ပြောင်းလိုက်ပါဗျာ..အားလုံးသိပ်ကိုးနာပါတယ်..”

“မဟုတ်ဘူးဦးရာဇာ..ခင်ဗျားတို့အထင်လွဲနေတာ..”

“မလွဲဘူး..လုံးဝမလွဲဘူး၊ ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီကိစ္စက အရေးကြီးတာ..ဒီကိစ္စမှာ နစ်နာခဲ့တဲ့ဒါရိုက်တာတွေအကြောင်း တစ်ဦးစီပြောပြပေးရတယ်နော်..”

“ကျွန်တော်တို့ပြောသင့်နေတာအဲဒါပဲ..ဒီည ဦးသီလကိုဖိစီးတာအောင်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ရင် စားပွဲရှည်ကြီးရဲ့ထိပ်ကို

ခေါ်ရတဲ့အကြောင်းက ‘နေကြာပန်း’ကုမ္ပဏီနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောချင်တာကြောင့်ပါ..လူကြီးမင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ ငြင်းနေမယ့်အစား ကုမ္ပဏီကိစ္စထပ်ဆွေးနွေးပေးဖို့ ဦးသီလကသူ့ကိုပြောပြပေးပါ၊ သူ့မှာမိဘအသိုင်းအဝိုင်းလည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး..ခင်ဗျားက ယောက္ခမလည်းဖြစ်နေတော့ ခင်ဗျားပြောရင်ရမှာပါ..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ကျွန်တော်တို့ကိုကူညီနိုင်တာ ဦးသီလပဲရှိလို့ပါဗျာ၊ အောက်ကျိုခယတဲ့ပုံစံဖြစ်နေလည်း မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး..ကျွန်တော်တို့အရည်အချင်းမရှိတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အရှုံးပေါ်နေတဲ့ကုမ္ပဏီလည်း မဟုတ်ဘူး..စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက်ဆိုတာတွေ သူသင်ပေးလို့ ကျွန်တော်တို့တတ်ခဲ့တာပါ၊ အခုအဲဒါတွေနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ကိုလှည့်စားသွားတာ..”

“တော်တော်လည်တဲ့လူဗျာ..ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး သူ့လက်ထဲရောက်အောင်လုပ်သွားတာ အားလုံးပက်လက်လန်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြတယ်..”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောနေကြသည့် စကားသံတွေကြောင့် ရပ်တန့်နေသည့်ခြေအစုံက တော်သင့်ပြီထင်သည့်နေရာမှ စတင်ရွေ့လျား၏။ တံခါးနှစ်ချပ်ကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ခန်းမထဲကိုလှမ်းဝင်လိုက်လျှင်..

“ဟင်..”

“လူကြီးမင်း..”

“သူလာပြီ..”

အားလုံးမျက်နှာတွေအစုံ သူ့ဘက်ကိုလှည့်လာကြသည်။ ကိုယ်နဲ့အတူတွေ့ပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကုန်ကြကာ လူဆယ့်ငါးယောက်ခန့်၏ စောစောကစကားသံတွေ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ဦးသီလအောင်က ဂျန်းနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှာ ထိုင်နေတာဖြစ်လျက် မဖိတ်ခေါ်ဘဲရောက်လာသည့် ဂျန်းကိုမြင်တာနှင့် ပို၍စိတ်ရှုပ်သွားသည့်မျက်နှာကြီးဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းချလေသည့်ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံတစ်ချက်ကြားရပြီး ဦးသီလအောင်ကဖုန်းကိုဖုတ်ပြီး ခန်းမရဲ့ထောင့်နေရာကိုထထွက်သွားသည်။ ဂျန်းက ဦးသီလအောင်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ရင် စားပွဲရှည်ကြီးရဲ့ထိပ်ကို

လျှောက်သွားခဲ့၍.. ၊

“ဆက်ပြောကြပါ..”

သူထိုင်မည်ထင်ကာ ထိပ်ဆုံးခုံမှာထိုင်နေသည့် ‘နေကြာပန်း’ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဟောင်းဦးသက်တန်းက နေရာဖယ်လိုက်ပြီး ဘေးမှာပြောင်းထိုင်သည်။ ဂျန်းက စားပွဲမှာမထိုင်ဘဲ ခုံကိုခြေဦးထိပ်တိုက်ဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး စားပွဲမှာပဲခပ်ငုံ့ငုံ့လက်ထောက်၍.. ၊

“နေကြာပန်းကုမ္ပဏီအတွက် ဘာတွေဆွေးနွေးဖို့ ရှိနေတာလဲ..”
“စာချုပ်ကိုပြင်စေချင်တာ..”

အသက်အငယ်ဆုံးမျက်လုံးမှေးမှေး နှုတ်ခမ်းပါးပါးနှင့်လူထုပထမဆုံးထပြော၏။ ထို့နောက်.. ၊

“ကုမ္ပဏီရှယ်ယာဖျက်သိမ်းခြင်း နှုတ်ထွက်ခြင်းဥပဒေအကြည့်ရင်လည်း..”

“နေဦး..”

ဂျန်းက လက်တစ်ဖက်ထောင်ပြီးတားလိုက်သည်။ ပြီးမှ လက်ပြန်ထောက်၍ ထိုသူကိုစိုက်ကြည့်ကာ.. ၊

“ကျုပ်တို့စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးဖျက်သိမ်းကြတုန်းက ခင်ဗျားမှာ ရှေ့နေပါတယ်..”

“ဟုတ်တယ်..ပါတယ်..”

“အခု အဲဒီရှေ့နေက အကြံပေးလို့ကွန်ပလိန်းတက်တာလား.. ထိုသူမျက်နှာကြီးတင်းနေလျက် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဂျန်းက စားပွဲမှာရှိနေသည့်လူတွေထဲက သက်ဆိုင်သူတွေကိုပဲ တစ်ဦးစီလှည့်ကြည့်ရင်း.. ၊

“ခင်ဗျားတို့ကိုယ့်ရှေ့နေနဲ့ကိုယ်လာကြတာ လေးယောက်တယ်..လွှဲပြောင်းမှုမလုပ်ခင်ကနေ တစ်လတိတိအချိန်ယူပြီး စဉ်းစားခဲ့ကြတယ်..”

“ဒါတော့မဟုတ်ဘူးလူကြီးမင်း..မင်းကပြောတာနဲ့တန်းကေးစားတာ..”

ဂျန်းကပြုံးလိုက်ကာ.. ၊

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဆင်ခြင်ဉာဏ်နည်းတာတွေ လေလံတင်ပြော..”

“ခါနဲ့..”

“ဘာ..”

“ကျုပ်ကလည်း ချီးဘယ်လိုအရသာရှိသလဲမေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး..ခင်ဗျားတို့ကလည်း မြည်းစမ်းပြီးဖြေမယ့်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး..”
“ကြည့်စမ်း..”

“ဟိတ်ကောင်..”

နှစ်ယောက်သည် ဝုန်းခနဲထရပ်ကြကာ လိုင်စင်နဲ့သေနတ်တွေ ဆွတ်ပြီး လက်တပြင်ပြင်.. ၊

“မပစ်ရဲရင်သေနတ်မကိုင်ရဘူးဦးချမ်းသာ..ကျုပ်လက်ကကျည်ဆံထက်မြန်တာ ခင်ဗျားသိပါတယ်..”

လက်သည်ကျည်ဆံထက်တော့ မမြန်နိုင်ပေမယ့် သေနတ်ပစ်ခတ်မှုမရှိသည့်နေရာမှာကျတော့ ကစားစရာသေနတ်လောက်တောင် အားမဝင်ပေ။ ထို့ကြောင့် အားကိုးရှာပြီးယူလာခဲ့သည်။ စိတ်လိုက်အတိုင်းပါကောက်ကပ်ချိန်မိ၏။ ပစ်ချလိုက်ပါလားဆိုတော့ တွန့်ဆုတ်သွားသည့်စိတ်က ဂျန်းရဲ့လက်ဦးမှုကို စောင့်နေမိသလိုဖြစ်ရလေသည်။

ဦးချမ်းသာအံ့ကြိတ်လိုက်ရင်း သေနတ်တဆဆနှင့် ငြိမ်ကျသွား၏။

“ကျုပ်ဘယ်သူ့ဆီကမှ ဓားပြတိုက်ယူခဲ့တာမဟုတ်ဘူး..ခင်ဗျားကလည်း ဆွံ့အနားမကြားတွေမဟုတ်ဘူး၊ ကြောင်တောင်ကန်းခံယောက်မှမပါဘူး..”

ဂျန်းရဲ့မျက်နှာက တင်းမာနေသည်။ စကားပြောနေရင်း ဖိတ်ပစ်တတ်သည့် အံ့ကြိတ်ခြင်းက တင်းခနဲလှုပ်ခတ်သွားသည့် ချီးတို့ကြောင့် သိသာနေကာ.. ၊

“ဦးသီလအောင်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရဲ့ရာဇဝင်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးရင် ညှိနှိုင်းတယ်ဆိုတာမရှိဘူး..ဘယ်လိုတော်တော်သက်မှုမှလည်းကျုပ်ဘဝထက်အရေးမပါဘူး၊ ဥပဒေကြမ်းစမ်းချင်လည်း ရတယ်..လူချင်းရှင်းချင်လည်း တစ်ချက်ပဲအနှစ်လိုက်”
“လူကြီးမင်း..မင်းက..”

“ကျုပ်ဆွေးနွေးဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး...”

ထပြောဖို့ပြင်နေသည့်တစ်ယောက်က ဂျန်းရဲ့စူးရဲသည့်မျက်လုံးတွေကြောင့် တွန့်ဆုတ်တိတ်ကျသွား၏။

“ကျုပ်ကိုမဖိတ်ပေမယ့် ကျုပ်လာခဲ့တယ်..အဲ့ဒါက ‘နေကြာပန်း’ကို ကျုပ်မကြာခင်ဖျက်ချမယ်ဆိုတာ လာပြောတာ..”

“ဘာပြောတယ်..ဘာ..”

“ဟာ..”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း..”

အားလုံးသွေးပျက်ခြောက်ချားသွားလျှင် တစ်ဦးတည်း၏လက်ခုတ်သံက ခြောက်ကပ်ကပ်ပေါ်လာခဲ့၏။ အကုန်လုံးက ‘ဘာလဲ’ဆိုသည့် မျက်လုံးတွေနှင့်လှည့်ကြည့်ကြလျှင် ဂျန်းနဲ့ထောင့်ဖြတ်နေရာမှာထိုင်နေသော ဦးစစ်ကွမ်ကလက်ခုတ်တီးနေဆဲရှိလျက်.. ၊

“တစ်ယောက်တည်းလေလုံးထွားလွန်းလို့ အားပေးတာပါကွာ.. ဟား ဟား ဟား ဟား..”

ဦးစစ်ကွမ်က ပိုပြီးအားပါးတရရယ်နေလျက် ခန်းမ၏တံခါးဘက်ကနေ လျှောက်ဝင်လာသောတစ်ယောက်က ဦးစစ်ကွမ်ရဲ့အနီးနားထိသွား၍ ခေါင်းငုံ့အရိုအသေပေးရင်း... ၊

“ယူသွားပါပြီသူဌေး..”

“သေချာရဲ့လား..”

“သေချာပါတယ်ခင်ဗျ..”

စကားလုံးတွေကို အားလုံးကကြားနေကြကာ ဘယ်မှနားမလည်ကြပေ။ ဒါပေမယ့် ဂျန်းမျက်မှောင်တစ်ချက်ကုန်ရင်း အာရုံစိုက်လိုက်တာနှင့် တန်းခနဲသိသည်။

ကြာနွယ်ရိုး.. ၊

“စိတ်မကောင်းဘူးကွာ..ဟား ဟား ဟား..”

ဦးစစ်ကွမ်ကလက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ လက်ဖဝါးချည်းပဲခါးနေရင်း တဟားဟားရယ်ကာ.. ၊

“လူကြီးမင်းအပြောကောင်းသော်လည်း စာချုပ်တွေစာရွက်စာတမ်းတွေက ကျုပ်တို့လက်ထဲပြန်ရောက်နေပြီဆိုတော့..”

“ဟင်..”

“ဟာ..ဘာလဲ..”

“တကယ်လား..ဘယ်မှာလဲ..”

ဂျန်းအံတကျိုကျိုကြိတ်သည်။ နားထဲမှာရယ်သံတွေက ရဟတ်သင်္ဘောဒလက်လည်နေတာကို အနီးကပ်ကြားနေသလို တဝီးဝီတဒုတ်တတ်ပစ်ဆောင့်နေ၏။

“စကားဆိုတာ ကုန်အောင်မပြောရဘူးကွာ..ဘာတဲ့၊ ဘယ်လိုတော်စပ်ပတ်သက်မှုတွေမှ ကျုပ်ဘဝထက်အရေးမပါဘူး..ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ဟား..မင်းကအရေးမပါလည်း တော်စပ်နေပြီဆိုတည်းက ပါလို့မှမရတာကွာ..အခုပဲမင်းရဲ့မိန်းမက..”

“ဝုန်း..”

“ဒုန်း..”

“ချမ်း..ချလွမ်း..”

မှန်ခင်းထားသည့်အယောက်သုံးဆယ်စာ စားပွဲရှည်ကြီးသည် ဂျန်းရဲ့လက်တစ်ဖက်စာအောက်မှာ တစ်ခြမ်းနီးပါးကွဲကြဲပျက်စီးသွားခဲ့၏။ တစ်ခန်းလုံးတိတ်ကျသွားသည်။ ခုထိဖုန်းကိုိုင်ရင်းပါးအဟောင်းသားဖြစ်နေခဲ့သော ဦးသီလအောင်ထိတ်လန့်သွား၏။

ရိုးဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ..။ ဂျန်းပြန်ထွက်သွားသည့်ခြေထမ်းတွေနောက်မှာ ရိုးဘယ်လိုခုခံရင်ဆိုင်မှာလဲ..။ မိဘဆိုသည့်ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်အောင်ပူလောင်သွားသည်။ ရိုးသူ့ကိုဖုန်းခေါ်ပြီး

အထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲမေးသည်။ ဘယ်သူတွေရှိနေတာလဲမေးပြောလိုက်သည်။ ဒါလည်းသူမနဲ့မျက်မှန်းတန်းဖူးသည့် လူနှစ်ယောက်လောက်ကိုပဲ အလွယ်ပြောပြလိုက်တာပါ.. ၊

ဂျန်းနဲ့ဒီလူတွေ အချေအတင်ပြောနေကြတုန်းမှာ ကားပါကင်မှာ နေထိုင်ခဲ့သည့် ဦးစစ်ကွမ်ရဲ့တပည့်လေးကို ဖိုင်တွေပေးလိုက်တာဟား.. ဦးစစ်ကွမ်ကို ဘယ်လိုရပြီး ဘယ်သူနောက်ထည့်ပေးလိုက်တာလဲ..”

ဦးစစ်ကွမ်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းကြားလိုက်တာလဲ.. ၊ မိုက်လိုက်တဲ့သမီး..။ သူဒီလောက်ထိဝင်မပါဖို့ တားနေတဲ့ကြားချက်ချင်းလုပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူမလုပ်လိုက်တဲ့အမှုဘယ်

သျှင်မ

လောက်ကြီးသလဲမသိလို့လား...။ ဘာအားကိုးနဲ့လူကြီးမင်းလိုလူ
တိုက်ခိုက်ရဲတာလဲ.. ၊

သွားပြီ..ညည်းဘဝပျက်ပြီ။ တစ်ခါတည်းအသေသတ်လိုက်
စေသာ ဆုတောင်းပေတော့.. ၊

အခန်း(၄၂)

တစ်လမ်းလုံးချုပ်တီးလာခဲ့သည့်ဒေါသသည် အိမ်အဝမှာအခါ
လာသည့် မိုးစက်တို့သွန်းဖျန်းပေမယ့် ဘယ်လိုမှမငြိမ်းသေနိုင်။
“ဂျိမ်း..”

တံခါးကိုဆောင့်ပိတ်လိုက်ကာ ရှေ့ကပတ်သွားသည်။ ပြီးတော့
ညည်းတစ်ခွန်းမှမမေးသလို တစ်လမ်းလုံးတိတ်ဆိတ်စွာပါလာ
သည့် ရိုးရဲ့ဘေးတံခါးတစ်ဖက်ကိုဖွင့်၍ လူကိုပါဆွဲချလိုက်၏။

ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးထောက်ချိန်မရလိုက်ခင် တစ်ကိုယ်
ထဲထွေးခနဲပါသွားသော်လည်း ရိုးထံမှတစ်ချက်မှ ညည်းတွားသံမ
ထွက်ခဲ့ပေ။ တံခါးလာပြေးဖွင့်သည့် စုစုမျက်လုံးပြူးသွားလျက် သေ့
ပါက်နဲ့သေ့တံသည် တုန်ယင်နေသည့်လက်ထဲမှာ ဟိုချော်ထွက်
ချော်ထွက်.. ၊

တံခါးဖွင့်နေတုန်း ဂျန်းကအနားရောက်လာကာ တံခါးကိုသူ့
ဘာသာဒိုင်းခနဲဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ပြီး ရိုးလက်ကိုဆွဲခေါ်သွား၏။
ညည်းဖြစ်ပျက်သမျှကိစ္စအဝဝသည်.. ၊

“ကဲ..ဖြေစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားဒီလိုလုပ်ဖို့စိတ်ကူးတေ ကျုပ်ကားပေါ်
တက်လိုက်လာတည်းက ပြင်ဆင်ပြီးသားဖြစ်နေတာလား..ကျုပ်ထား
တာမှထွက်လာတဲ့ မိန်းမညဏ်တွေလား..”

“မိန်းမကကြံတာမိန်းမညဏ်ပေါ့..”

“တောက်..”

ဂျန်းတက်ခေါက်ကာ ရိုးရဲ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆောင့်ခနဲဆွဲခါပစ်
.. ၊

“ခင်ဗျားကအဲ့လိုမိန်းမလား...ကြာနွယ်ရိုးဆိုတဲ့မိန်းမကလေး
ဗျားက..”

ဘယ်လိုမှထိန်းမရတော့သည့် ဒေါသသည်လက်ကိုစိတ်ရှိလက်
ရှိ လွှဲလိုက်မိပြီး.. ။

“ကျုပ်..”
အရှိန်ကုန်လွှဲထားသည့်လက်သည် လေထဲမှာပဲဆတ်ဆတ်
နေလျက်.. ။

“ကျုပ်ကိုခင်ဗျား...ဟာ ကွာ..”
“အား..”

ရိုက်ချက်မဟုတ်သော်လည်း တအားဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်
ဖြင့် ရိုးတစ်ကိုယ်လုံးအမှိုက်တစ်စလို့ လွင့်ထွက်သွား၏။ လက်
တောက်ပြောင်ရှင်းနေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာလဲကျသွားပြီးမှ
ခေါက်ကွေးလိမ့်သွားခဲ့၏။

ကျန်းသည်သူမဆီကို ဒေါသမပြေစွာတလွှားလွှားလျှောက်
ခဲ့လျက် လက်တစ်ဖက်နဲ့ရိုးရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို အကြမ်းပစ်
ဆောင့်ဆွဲယူသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ရိုးသည်ခွေခွေခေါက်ခေါက်
ပါလာခဲ့လျှင်.. ။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်တိုက်ခိုက်ဖို့ရှိလာရင် နှစ်ယောက်တည်းတိုက်
လို့ရတယ်..ဘယ်လိုအရှိန်နဲ့တိုက်ချင်သလဲ၊ နှစ်ယောက်တစ်ယောက်
အကျန်လား...တစ်သက်လုံးပြိုင်ဘက်ရန်သူလိုမျိုး အရှုံးအနိုင်မ
လား၊ ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကစိန်ခေါ်ပြီးသား..”

ရိုးခေါင်းတွေမူးမိုက်ပြာဝေနေသဖြင့် ရုတ်တရက်စကားမ
နိုင်။ ကျန်းကသူမရဲ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဖိဆုပ်ခါရမ်းနေသဖြင့် ဆံ
သည်မျက်နှာပေါ်ပြိုဆင်းလာလိုက် လွှဲရမ်းသွားလိုက်။ ပါးပြင်
က မျက်ရည်များမှာကပ်တွယ်နေသည်တချို့နှင့် ရုပ်ပျက်ဆင်း
မူးမိုက်ပြာဝေနေခဲ့ဆဲ.. ။

ကျန်းရဲ့မျက်နှာမှာ နူးညံ့စာနာမည့်အရိပ်အယောင်တစ်စက်
မှ မရှိပေ။ ထို့ပြင်.. ။

“ကျုပ်ရဲ့အလုပ်ကို ကျုပ်ဂရုမစိုက်ခဲ့တဲ့ လူဘုံအလယ်မှာ

ဗျား...ခင်ဗျားဘာလုပ်လိုက်တာလဲခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားသိရဲ့လား..”
“သိတယ်..”

ရိုးအသံလေးက အံကြိတ်တုန်ခါနေလျက်.. ။
“သိလိုလုပ်တာ..မင်းငါ့အလုပ်ကိုယ်နှစ်နှစ်အရွယ်လေးနဲ့ မ
ဆီမဆိုင်ဝင်ရှုပ်ပြီး ငါ့တစ်သက်လုံးဘုရားအောင်လုပ်ခဲ့တာ..အခု
ငါကမင်းရဲ့ဇနီး၊ မင်းထက်အသက်ကြီးတယ်..ငါ့မှာလုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိ
တယ်..”

ကျန်းကနီးကပ်နေသည့် ရိုးရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေကို သတ်ချင်
ဖြတ်ချင်သည့်မျက်လုံးတို့ဖြင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်၍ အံကြိတ်ထား၏။
“ပြီးအောင်ပြောစမ်းဟု လွှတ်ပေးထားတာမျိုး။ ရိုးကသူ့လက်တွေထဲ
က လွှတ်မြောက်ဖို့မရုန်းပါ။ ထို့ပြင် သူ့မျက်လုံးတွေကို တည့်တည့်
ခိုက်ကြည့်လျက်.. ။

“လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိလို့လုပ်တယ်..ဟိုတုန်းကမင်းလုပ်ခဲ့တာ တစ်
ဖက်လူတွေဘယ်လိုဖြစ်သွားခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းနားလည်အောင်လုပ်
တယ်၊ တစ်စက်လေးမှ တရားမျှတမှုမရှိဘဲ စာချုပ်တွေမှန်းသိလိုလုပ်
တယ်..ရှင်းရဲ့လား၊ အားလုံးရှေ့မှာ မျက်နှာစုံညီမင်းစာချုပ်တယ်..
ရှေ့နေရှေ့ရပ်တွေလည်းပါတယ်၊ ညီညွတ်ပြည့်စုံတဲ့အချက်အလက်
တွေရအောင် မင်းစုဆောင်းထားတယ်..ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါမင်းအရည်
အချင်းတွေပဲ..”

ကျန်းရဲ့လက်ဖိအားက ပခုံးရိုးတွေကျိုးကြေတော့မတတ် ပြင်း
ထန်လာသည်။ ရိုးမျက်နှာလေးမဲ့သွားလိုက် ဆက်ပြောလိုက်နှင့်..။

“မင်းမှာအဲ့လိုအရည်အချင်းတွေရှိတယ်..အားလုံးအပေါ်မှာ ချုပ်
တိုင်စိုးမိုးနိုင်တဲ့ပညာတွေ မင်းကျွမ်းကျင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါတွေ
က ပညာတာစိတ်ကင်းမဲ့တဲ့လူတွေရဲ့ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်မှုတွေပဲ..”

“အဲ့ဒီတော့ ခင်ဗျားကသူများတွေ ဒုက္ခမရောက်အောင် စာနာ
စိတ်နဲ့ပေးထည့်လိုက်တယ်ပေါ့..”

“ဟုတ်တယ်..မင်းလုပ်ခဲ့ဖူးသလို ငါကလုပ်ခွင့်မရှိဘူးလား..”

“မရှိဘူး..လုံးဝမရှိဘူး၊ ကျုပ်ရေးတာ ကျုပ်မူဝါဒ..ကျုပ်လက်
ထိုင်ထားတာ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းပဲ..”

သျှင်မ

ဂျန်းကပခုံးကို ဆောင့်ခါလိုက်ပြီး... ၊

“ခင်ဗျားမှာလုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိခြင်းမရှိခြင်းကို ဘယ်စာချုပ်ဘယ်လို တော်စပ်မှုနဲ့မှ ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး...ခင်ဗျားအတွက်နေရာကို ကျုပ် သတ်မှတ်တာ၊ ကျုပ်မပေးဆဲခင်ဗျား ဘာမှရယူပိုင်ခွင့်မရှိဘူး...အ လကားမိန်းမ...သုံးစားမရတဲ့ဥ...အောက်နဲ့၊ တောက်...ထွက်သွား ခင် ဗျားကိုကျုပ်ရိုက်မသတ်မိခင် သွားတော့...သွား...”

သွားခဲ့ပြီး... ၊

မိုးတွေဝေါခနဲရွာချလာသည်။ တံခါးပိတ်သံက ဂျိုးဂျိုးဂျိမ်းဂျိမ်း မြည်သွား၏။ ညဉ့်သည်ပြင်းထန်သောပေါက်ကွဲမှုတစ်ရပ်ကို အသံ အားဖြင့် လွှမ်းခြုံဖုံးကွယ်ထားလိုက်သလိုရှိသော်ငြား... ၊

①

အခန်း(၄၃)

“တောက်..”

“ဝုန်း...ချလွမ်း...”

တစ်အိမ်လုံးရစရာမရှိအောင် ပေါက်ကွဲပျက်စီးကုန်သည်။ ဒီ မိန်းမကို ရိုက်သတ်ပစ်လိုက်ပါလား...။ သူ့ကိုတစ်ခုခုနာကျင်အောင် မလုပ်ရဘဲ မင်းရဲ့ဒေါသတွေပြေမလား.. ၊

ဒီအခြေအနေ ဒီအချိန်ရောက်တဲ့အထိ အသားတုန်အောင်ဒေါ သဖြစ်ရသမျှ ဒီမိန်းမနဲ့ချည်းပတ်သက်နေ၏။ ကြာနွယ်ရိုးဆိုသည့် မိန်းမကြောင့်သာ သူ့စိတ်တွေမချမ်းသာခဲ့ရတာ။ အိမ်ပေါ်နဲ့အိမ် အောက်ဆင်းလိုက်တက်လိုက် ဘယ်နှစ်ခါရှိနေပြီမှန်းတောင် မသိ တော့ပေ။

မြင်မြင်သမျှ ဘာပစ္စည်းမှအကောင်းတိုင်း မမြင်ချင်အောင် ချက်လုံးထဲမှာ အနီရောင်တွေဖြစ်နေ၏။

“စကားကိုကုန်အောင်မပြောရဘူးကွ..”

“ဘာလဲ..ဘယ်လိုတော်စပ်ပတ်သက်မှုတွေမှ ကျုပ်ဘဝထက်အ ရေးပါဘူး၊ ဟုတ်လား...ဟား ဟား ဟား...”

“ခုပဲမင်းမိန်းမက..”

“ဟား ဟား ဟား...”

“ဟင်..”

“တကယ်လား...”

“ဟာ..”

ဒီအသံတွေ ဒီမြင်ကွင်းတွေကြောင့် ဒေါသကရောအိုးကဲ့သို့

ပွက်ပွက်ဆူလျက်.. ၊

“တောက်..”

“ဒုန်း...ခွမ်း...”

“အစ်ကို့..”

ပစ္စည်းအကွဲအပျက်တွေကြားမှာ လက်ခုံတစ်ခုလုံးလည်း သွေးစိမ့်ပြီးနီရဲနေပြီမို့ နေဝင်းပြေးလာရှာကာ.. ၊

“တော်ပါတော့အစ်ကိုရာ..အစ်မလည်းထွက်သွားပြီ၊ မိုးတွေ ဒီလောက်..”

“ဟိတ်ကောင်..တိတ်စမ်း..”

နေဝင်းကိုလက်ပြန်တွန်းထည့်လိုက်လျှင် မှောက်ခုံလဲနေသည့် ဆက်တီပေါ်ပက်လက်ကြီးပစ်ကျသွားခဲ့၏ ။

“သွား...မင်းမနာချင်ရင် ခုထွက်သွားလိုက်၊ တစ်ကောင်မှ ငါ့မျက်စိရှေ့မလာနဲ့..”

ဘယ်သူ့ကိုမှနားလည်မပေးနိုင် ။ စာနာစိတ်ထားတဲ့သူတွေ ဘယ်တော့မှအနိုင်မရ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာလူသားတွေ ကုဋေကုဋေရှိကြပေမယ့် အားလုံးသည်လည်းကိုယ်တတ်စွမ်းသမျှကြိုးစားပြီး စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းမူဝါဒတွေအောက်မှာ အကောင်းဆုံးနေထိုင်နေကြတာတောင် အဲ့ဒီလူတွေ ဘယ်လောက်လောက်ပြန်ရကြသလဲ.. ၊

လူတွေဘယ်လိုနေနေ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်းကမ္ဘာမြေကြီးက စောင့်ကြည့်ဝေဖန်ခဲ့သလား... ။ လူဆိုးလူကောင်းခွဲခြားပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဂုဏ်ပြုပေးဖူးလို့လား.. ၊

လောကကြီးကမတရားဘူး...ကမ္ဘာကြီးကလုံးသည်ပြားသည်သည်အေးသည် ရာသီလည်းမမှန် စသဖြင့်လူတွေဘာပြောပြော ကမ္ဘာကြီးကဂရုစိုက်ခဲ့လို့လား... ။ ထို့ကြောင့် သူကျင့်ကြံတာ လူတွေအပေါ် ကမ္ဘာကြီးဘက်ကထားသည့်ဥပေက္ခာမျိုးဖြစ်သည်။

တစ်ကိုကောင်းဆန်ရမည်။ ဥပေက္ခာထားနိုင်ရမည်။ သူ့ကိုယ်သူဟန်ချက်ညီဖို့အတွက် ကမ္ဘာကြီးကသူ့ကိုယ်သူပဲတာဝန်ယူသည်။ လူတွေကိုပဲကြည့်တာမဟုတ်။ သူလည်းဒီလိုကျင့်ခဲ့သည်။ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတွေနောက်ကိုလိုက်ခဲ့တာ ငွေလိုချင်လို့အဓိက

တုတ်ဘဲ လူတွေအပေါ်ဥပေက္ခာထားနိုင်ဖို့။ မကင်းရာမကင်းကြောင်း ဆိုတာမျိုး ဘယ်သူနဲ့မှဘယ်တော့မှရှိမလာဖို့ ကိုယ့်မှာပြည့်စုံနေဖို့လို သည်။

သူချမ်းသာချင်ခဲ့တာ ဒါပဲဖြစ်သည်။ လောဘတကြီးရှာဖွေနေသည့် သူရဲ့ခြေလှမ်းတိုင်းက ကိုယ့်အတွက်ဟန်ချက်ညီဖို့တစ်ခုတည်း။ ခုတော့ ကြာနွယ်ရိုးဆိုသည့်မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် သူ့ခြေတစ်ဖက်စာဖယ်၍ နေရာပေးခဲ့မိသည်။ ထို့ကြောင့် သူဟန်ချက်ညီချက်ခဲ့ရ၏ ။

ဒီလိုဖြစ်သင့်သလား... ။ တစ်ဘဝလုံးခိုင်မတ်စွာ ရပ်တည်ခဲ့သမျှ သူဘာကြောင့်ပျော့ညံ့သွားခဲ့တာလဲ... ။ မိန်းမတွေမယုံကြည်ထိုက်မှန်း သိရက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့အနားခေါ်ထားမိခဲ့တာလဲ.. ၊

တွေးနေရင်းဆုပ်ကျစ်ထားမိသည့် လက်သီးတို့သည်သာပို၍ ချစ်ခဲလာခဲ့ပေမယ့် အဖြေကမရှိ။ ရှိနေရင်လည်း ဒီအထိအဖြေသိ သူကြိုးစားမှာမဟုတ်ပေ.. ၊

မိန်းမဖျက်လို့ပြည်ပျက်ခဲ့တာ ဘယ်လိုနေသည်မသိ။ သူ့ရင်ထဲ ခုတော့ ကမ္ဘာပြိုနေလေသည်။

1

အခန်း(၄၄)

မိုးကလေပါလာတဲ့အခါ မြည်သံပေးပြီးသည်းချလာလိုက် အသံပျော့ပျော့နှင့် အစက်အပြောက်လေးတွေအဖြစ် တဖွဲဖွဲဆင်းလာလိုက် အရှိန်ကမမှန်.. ၊

သို့သော် ရိုးကိုယ်ပေါ်မှာတော့ မိုးရေကြောင့်စိုရွဲနေပြီဖြစ်လေသည်။ ညဉ့်နက်နက်မှာ ကားမီးရောင်တွေလည်းကျိုးတို့ကျဲတဲနှင့် အလင်းရောင်ကအင်အားမဲ့နေ၏။

လမ်းဘေးမီးတိုင်တွေက မိုးစက်တွေနောက်မှာ ခပ်မှုန်မှုန်မို့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဒီအချိန် ဒီနေရာမျိုးမှာအန္တရာယ်ကြီးမှန်းသိသည်။ သို့သော် ဘာကိုမှဂရုမစိုက်ချင်လောက်အောင် ရှက်ရွံ့နာကျည်းနေမိသည်က မိန်းမတွေကိုမှမုန်းတီး၍ ပုတ်ခတ်ရတတ်စက်ဖို့ဘယ်သောအခါမှ ဝန်မလေးတတ်သောဂျန်းရဲ့အငြိုးတရားတွေကိုပင်.. ၊

ဒါပေမယ့် သူမကျေနပ်သည်။ သူ့ကိုဒုက္ခပေးလိုက်ရလို့ ကျေနပ်နေတာမဟုတ်မှန်းလည်း ဘယ်သူသိသိမသိသိကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိသည်။ ဟိုတစ်ချိန်က သူ့လုပ်ရပ်ဘယ်လောက်ထိ မိုက်ရိုင်းခဲ့သလဲဆိုတာ အခုသိစေခဲ့ပြီမို့ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်လာခဲ့တာတွေအတွက် သူမခံနိုင်ရည်မွေးရမည်။

ဘဝဆိုတာ မင်းမသိတဲ့အရပ်မျက်နှာတစ်ဖက်ကနေ ပတ်ဝန်းကျင်ရပ်ဝန်းတစ်ခုထဲကို ခြေလွတ်လက်လွတ်ပြုတ်ကျလာတာမျိုးပဲ ဂျန်း။ လူဖြစ်ဖြစ် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ်ဘယ်သတ္တဝါမှတစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နေလို့မရဘူး။ ရခဲ့ရင်လည်း အသက်တစ်ချောင်းရ

သန်ရုံပဲ။ ပြည့်စုံကောင်းမွန်တဲ့ဘဝကို ဘယ်တော့မှရမှာမဟုတ်ဘူး...။

အဲ့ဒါကြောင့် မင်းရဲ့မာန်မာနတွေကို ငါဒီလိုရိုက်ချိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ။ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဥပေက္ခာထားပြီး မင်းဘယ်လောက်ထိ မော်ကြွားနိုင်မှာလဲ..။ အရာရာမှာ ညီညွတ်မျှတခြင်းဆိုတာရှိတယ်။ မင်းရဲ့တစ်ဖက်စွန်းရောက်နေတဲ့ မာန်မာနတွေ အမုန်းတရားတွေ မင်းအနာဂတ်အတွက် အနီရောင်ကောင်းကင်ကို ဖန်ဆင်းပေးကြလိမ့်မယ်.. ၊

ရင်ထဲမှာကြေကွဲနေသမျှ ဂျန်းကိုပဲစကားတွေပြောနေမိသည်။ သူ့ကိုပညာပေးချင်နေတာလား...။ သူ့အတွက်စိုးရိမ်နေခဲ့တာလား...။ ကိုယ့်ဆီကိုရောက်လာမယ့်လက်နက်တွေကို သိနေရက်နဲ့ သူမဒီလိုလုပ်ခဲ့တာ သူ့ကိုပညာပေးချင်တာဟုတ်ရဲ့လား... ၊

ညစ်ညမ်းသည့်အသိုင်းအဝိုင်းတွေထဲမှာ အဆိပ်ထပ်ခတ်ပြီး လက်ပစ်ကူးဖို့ကြိုးစားနေတဲ့သူ့ကို ဆွဲထုတ်ကယ်တင်ချင်တာလား...။ သူမရင်ထဲမှာ ဂျန်းကိုမုန်းနေတာလား...။ မသိစိတ်ကနေ တွယ်တာနေခဲ့တာလား... ၊

သူကချည်းဒေါသမာနတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်အလှည့်ရောက်ပြီဆို သူမတွန့်ဆုတ်ခဲ့သည်။ ဦးပွကြီးရဲ့စကားတွေမှာ အလွယ်တကူ ပျော်ဝင်တွေဝေခဲ့၏။ ဤသို့တွေးမိလိုက်သည်နှင့် မိုးစက်တွေရွဲနေသောပါးပြင်ထက်မှာ ပူနွေးသောမျက်ရည်စက်တို့ လိမ့်ဆင်းလာကြသည်။

သူမဘယ်သွားမလဲ..။ လက်ထဲမှာဖုန်းတစ်လုံးတောင်မပါ။ မိုက်ဆံနဲ့တူတာဆိုလို့ တစ်ရှူးလေးတစ်စတောင်မပါခဲ့။ မိုးရေတို့နှင့် အေးစက်စွာလဲလျောင်းနေသော ကတ္တရာလမ်းမကြီးရဲ့အစပ်မှာ ရိုးသက်လေးပိုက်ထားရင်း တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်နေခဲ့မိသည်။ ထိုအခါ ပိုက်ထားမိသည့်လက်က ကိုယ့်ပခုံးစွန်းတွေပေါ် ခပ်စမ်းစမ်းဖိတိုင်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာနှင့်သွား၏။

သူထင်တိုင်းဖိဆုပ်လွှဲရမ်းခဲ့သမျှ နာကျင်ခဲ့ရသည့်အသံတွေက မိုးရေအေးကြောင့် ပို၍နာကျင်အောင့်သက်နေခဲ့လျက်ပဲ.. ၊
“ဖျော့..”

တိတ်ဆိတ်နေသည့်ညဉ့်ယံမှာ ရေတွေပေါ်ဖြတ်မောင်းလာသည့်ကားသံနှင့်အတူ မီးရောင်ဝင်းခနဲကျလာ၏။ လမ်းဆုံကနေတွေ့ရိုက်လာသည့်ကားမို့ မီးရောင်ကျလာသည်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ နားရောက်လာခဲ့ပြီး... ၊

“တိ..”

ညဉ့်ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်ရှိနေပြီဖြစ်ကာ ဒီအချိန်ကိုယ့်ဘေးမှာ လာရပ်သည့်ကားက ‘လေးစားပါသည်’ဆိုပြီး အလေးပြုထွက်သွားမှာမဟုတ်မှန်း သူမသိလိုက်သည်။ လမ်းဘေးကနေ ကပ်လျှောက်ကာမှ ကားကသူမဘေးကပ်ကပ်လေးကနေ အနည်းငယ်ရှေ့တိုးပြီး ရပ်သွားကာ မှန်လေးမဟတဟပွင့်သွားသည်။

“ဒီမှာ ညီမ..”

ခေါ်လိုက်တာယောက်ျားတစ်ယောက်ပေမယ့် ရည်မှန်ယဉ်ကျေးပုံရှိလည်းရှိပေမယ့် ကိုယ်မသိသည့်အသံမို့ ရိုးလှည့်လည်းမကြည့် ခြေလှမ်းကိုလည်းမရပ်မိ.. ၊

“ဂျိမ်း..”

နောက်ကတံခါးပိတ်လိုက်သံကြားသဖြင့် ဆင်းလိုက်လာတာမှန်းသိကာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိ၏။ ခြေလှမ်းတွေလည်းသွက်သွက်သည်။ သို့သော်.. ၊

“ညီမ..ညီမ ခဏလေးပါ..”

ထီးတစ်ချောင်းသည် သူမခေါင်းပေါ်ကိုအုပ်မိုးလာခဲ့ပြီး ဘေးအတူလာရပ်သည့်အရပ်မနိမ့်မမြင့်ယောက်ျားတစ်ယောက်သည်..

“ညီမကိုယ့်ကိုမမှတ်မိဘူးထင်တယ်..ကိုယ့်နာမည်က ကျော်သွင်ပါ။ ဟို အဟွန်း..ဒေစီယောက်ျားပါ..”

ဒေစီကိုလည်းမသိ။ ကျော်မျိုးသွင်လည်းမသိ။ နာမည်ကိုလူကိုပါမသိသည့်အကြည့်တို့နှင့် ရိုးကသူမိုးပေးသည့်ထီးအောက်က ထွက်လိုက်သည်။

“ညီမ..”

“ရှင်ကိုကျွန်မမသိဘူး..”

“ဒါပေမယ့် ညီမကိုကိုယ့်နီးက ကိုယ်နဲ့တွေ့ခဲ့ဖူးတာကိုအသိ

လွဲပြီး လမ်းပေါ်မှာအရှက်ခွဲလိုက်တယ်မို့လား..”

ဟင်.. ၊

ရှောင်ထွက်သွားသည့်ရိုးရဲ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျော်မျိုးသွင်က သူမဘေးကိုရောက်လာပြီး ထီးမိုးပေးပြန်၏။ ထီးတစ်ချောင်းအောက်မှာ အတူရပ်လိုက်တာနှင့် ပခုံးချင်းမထိတထိနီးကပ်သောအနေအထားဖြစ်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“ညီမကိုယ့်ကိုတောင် မမှတ်မိဘဲနဲ့ အဲ့နေ့ကဘာတွေဖြစ်သွားတာလဲ ကိုယ်လုံးဝကိုမသိလိုက်လို့ပါကွာ..တကယ်ပါ။ ဒေစီကအဲ့လိုပဲ သူ့အစားကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်..”

ပြောနေတုန်းမိုးစက်လေးတွေ စိပ်လာသဖြင့် သူမရိုးကိုမိုးလုံအောင် ထီးကိုရှေ့တိုးပေးသည်။ ရိုးက ခေါင်းလေးတိမ်းလိုက်ပြီး ထီးကိုလက်နဲ့ပါဖယ်ချလိုက်ပြီး.. ၊

“ကျွန်မကရွဲနေပြီသားပါ..မလိုပါဘူး..”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ..ညီမဒီအချိန်ကြီး..”

ဆိုပြီး ရိုးတစ်ကိုယ်လုံးကိုဝှေ့ခနဲကြည့်၍.. ၊

“ကိုယ့်ကိုတစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်..လူကြီးမင်းနဲ့ တစ်ခုခုများဖြစ်လာတာလား..”

ရိုးမျက်နှာလေး တည်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူလိုက်မိုးပေးသည့် ထီးနဲ့လွတ်အောင်ထပ်ဆုပ်၍.. ၊

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စပါ..”

“အာ..ကိုယ်ကစပ်စုတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူနဲ့လည်း မရင်းနှီးဘူး ဒါပေမယ့် ညီမလည်းကိုယ်နဲ့မသိဘဲ စွပ်စွဲခံလိုက်ရတယ်မို့လား၊ အဲ့ဒီတော့ မင်းနဲ့ကိုယ်မရင်းနှီးပေမယ့် ပတ်သက်မှုတော့..”

“ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ..ဒီမှာ..”

“ဆောရီးပါ..ကိုယ်ကကူညီချင်တာပါ။ မင်းတို့ညီအစ်မတွေအပေါ် လူကြီးမင်းဘယ်လိုသဘောထားတယ် ဘယ်လိုဆက်ဆံတယ် ဆိုတာတွေလည်း ကြားဖူးတယ်..လာပါကွာ၊ မိုးလည်းမတိတ်သေးဘူး..ဒီအချိန်ကြီးတက္ကစီလည်း မရှိတော့ဘူး..”

“ကျွန်မတက္ကစီလိုက်ရှာနေတာမဟုတ်ဘူး..ရှင်ဖယ်ပါ..”

“ကိုယ်တို့မသိတဲ့သူစိမ်းတွေမှမဟုတ်ကြတာကွာ..လာပါ
ဘယ်မှမသွားဘူးဆိုရင်လည်း လူကြီးမင်းဆီပြန်ပို့မှာပါ..ကားဝေ
တက်ပါ..”

“မင်းကိုမလိုဘူးလို့ ပြောနေတယ်မို့လား..”

ရုတ်တရက်ဂျန်းဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိလိုက်ဘဲ.. ၊

“ခွပ်..”

“ဘုန်း..”

“မလုပ်နဲ့လေ..ဂျန်း..”

လဲကျသွားသည့် ကျော်မျိုးသွင်ကို ရင်ဘက်ကနေဆွဲထူလိုက်
ကာ နောက်ထပ်လက်သီးရွယ်လျှင် ရိုးအတင်းဝင်ဆွဲပြီး သူ့လက်ထဲ
ပါ ဖြုတ်ချပစ်လိုက်၏။ ဂျန်းက ကျော်မျိုးသွင်လက်ထဲက လွတ်ထွက်
သွားသည့်ထီးကို လွှဲကန်ပစ်လိုက်ပြီး.. ၊

“မင်းဘယ်လိုတွေခင်းပြီး အချို့ကျွေးဖို့ကြိုးစားနေတာငါ
တယ်..”

“မဟုတ်ပါဘူး..ငါက..”

“တော် ဟေ့ကောင်..နောက်ကိုလူကြီးမင်းနဲ့သက်ဆိုင်နေတာ
ထင်ရင် ဝေးဝေးကရှောင်..”

“ဒုန်း..”

တအားလွှဲကန်လိုက်သည့်အဖြစ်ကိုမြင်လျှင် လဲကျနေရာ
ကျော်မျိုးသွင်လက်တစ်ဖက်ကာလိုက်ပြီး အသည်းအသန်မျက်နှာ
ရှောင်၏။ ဒါပေမယ့် ဂျန်းကကားကိုလွှဲကန်ခြင်းသာဖြစ်ကာ..

“မှတ်ထား..နောက်တစ်ခါဆို မင်းမျက်နှာပဲ..”

ရိုးရဲ့လက်လေးကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး နေရာမှထွက်လာခဲ့၏။
သီဥတုသည် မိုးစသွားပြီဖြစ်ကာ လျှပ်ရောင်တွေတစ်ချက်တစ်ချက်
လက်နေသေး၏။ ရိုးကလက်ကိုရုန်းလိုက်ကာ.. ၊

“ငါမလိုက်ဘူး..”

နှစ်ယောက်စလုံးခြေလှမ်းရပ်သွားကြ၏။ ပြီးတော့ ဂျန်း
လက်ကိုဖျတ်ခနဲ ပြန်ဆွဲယူလိုက်ပြီး.. ၊

“မလိုက်တော့ ဘယ်သွားချင်လို့လဲ..ခုနလိုခေါ်မယ့်ကောင်..”

“ရှိတယ်ဆိုပြီးတော့လား..”

“ငါ့ဟာငါ ဘယ်ကောင့်ကိုပဲအားကိုးကိုး မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး..”

“အတိအကျဆိုင်တယ်..အပိုတွေလုပ်မနေနဲ့..”

ပြန်ခေါ်ပုံက ဝရမ်းပြေးလိုက်ဖမ်းသလိုလား..။ အိမ်ကထွက်
ပြေးသွားသည့်အလုပ်သမားကို အရလိုက်ဖမ်းတာမျိုးလား..။ ပြန်ဆွဲ
ရုန်းတော့ မရတော့ဘဲရှိကာ.. ၊

“ဂျန်း..”

“ကျွတ်..ခင်ဗျားဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကြာနွယ်ရိုး၊ ကျုပ်မှာ
သည်း ခင်ဗျားထက်မလျော့တဲ့မာနတွေရှိတယ်ဆိုတာ နားလည်..”

“လည်တယ်..သိလည်းသိတယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့်မလိုက်ဘူး..”

ရိုးကလုံးဝခြေစုံရပ်လိုက်ပြီး သူ့ဆွဲခေါ်လိုမရအောင် ခြေကန်
သား၍.. ၊

“လုံးဝမလိုက်ဘူး..ထွက်သွားစေချင်တော့ ဆွဲထုတ်တယ်၊ ပြန်
သာစေချင်တော့ လိုက်ခေါ်တယ်..ငါ့ကိုမင်းကြိုးဆွဲခေါ်တိုင်းရတဲ့ ခွေး
တစ်ကောင်မှတ်နေသလား..”

“မသိတော့ဘူး..ကျုပ်ယူထားတာလူလား ခွေးလား..တခြားတစ်
ကောင်ကောင်လား..”

“မင်း..”

“အ..”

သူ့ရင်ဘက်ကို ရိုးတအားတွန်းပစ်လိုက်လျှင် ညည်းသံသဲ့သဲ့
ဂျန်းညွတ်ခနဲကုန်းကျသွား၏။ ထိုအခါကျမှ သူမလက်မှာပေလာ
အာတွေကို လက်ဝါးထောင်၍ သေချာကပ်ကြည့်မိကာ.. ၊

ဘုရား.. ၊

သွေးတွေကိုမြင်လိုက်ရလျှင် ရိုးမျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ကျွတ် ကျွတ်..”

“ဂျန်း..ဂျန်း ဒါ ဒီသွေးတွေက ဘာဖြစ်လာတာလဲ..”

ဂျန်းကဘာမှမဖြေဘဲ သူမလက်တစ်ဖက်ကို အမိအရပြန်ဆွဲ
ခိုလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အသက်အောင့်၍ခါးမတ်မတ်ပြန်ရပြန်၏။
အာစုစုကိုသိလိုက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အရင်လိုက်ကြည့်မိသည်။

ဂျန်းဒီလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာတာလား...။ ဒါကြောင့် သူ့အနားရောက်လာတာကို သူမတို့မသိလိုက်တာထင်သည်။

ကျော်မျိုးသွင်ရဲ့ကားလည်း ဘယ်တုန်းကထွက်သွားခဲ့သည်သိ။ ပြန်ကြည့်လိုက်လျှင် ဂျန်းကခြေလှမ်းတိုင်းအားယူနေရသလို တုံ့နှေးနေတာကြောင့်.. ၊

“နေဦး...ဒဏ်ရာတစ်ခုခုရထားတာလား...ဒီနားမှာလေ..”

“ဆိုင်ကယ်လ်မှောက်လာတာ..”

“ဘာ..”

“အား...ကျွတ် ကျွတ်..”

“ဘယ်တုန်းကလဲ..ဘယ်လောက်တောင်ထိသွားတာလဲ၊ ကားနဲ့လား...ဆိုင်ကယ်လ်ချင်းလား၊ ဒုက္ခပါပဲ..ဟိုဘက်ကလူရော..”

“ဟား..”

ဂျန်းမျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ခင်ဗျားမေးတာတွေကို ကျွန်တော်ဘယ်ကစဖြေရမှာလဲ..”

သူ့ဆီက ကျွန်တော်ဆိုသည့်အသုံးအနှုန်းကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ရိုးဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။ ဂျန်းကသတိထားမိပုံမပေါ်ပါ.. ၊

“ဟိုနားကအကွေ့မှာ ကိုယ့်ဘာသာစလစ်ဖြစ်ပြီးလဲတာ..”

“ဟိုနားမှာဟုတ်လား..”

ဂျန်းဘယ်လောက်ထိ ဆိုင်ကယ်လ်စီးကျွမ်းကျင်သလဲဆိုတာ သိထားသဖြင့် အံ့သြသွားမိသည်။ ဆိုင်ကယ်လ်ဖြစ်ဖြစ် ကားဖြစ်ဖြစ် ဂျန်းလောက်အမောင်းရဲတာမရှိ.. ၊

“ခင်ဗျားလို့ထင်လိုက်တာနဲ့စိတ်လောပြီး ကွေ့ချလိုက်တာ.. အ..”

“ဪ...ဒီကိုမှီထားတာမဟုတ်ဘူး..”

သူ့ယိုင်သွားတာနှင့် ရိုးကပြန်ဆွဲလိုက်လျှင် ဂျန်းကရိုးရဲ့ပခုံးလေးကိုဖက်လိုက်သလို ပြန်ကပ်မိသွားပြီး.. ၊

“ဆောရီး..”

“ရတယ်..အဲ့အတိုင်းနေ..”

ရိုးကသူ့ကျောပြင်ကို ပြန်ဖက်ပြီးထိန်းထားပေးရင်း.. ၊

“ဖုန်းမပါဘူးလား...အိမ်ကိုကားခေါ်လိုက်လေ..”

“မပါဘူး..”

ခင်ဗျားကြောင့် ဆိုင်ကယ်လ်ဆွဲပြီးထွက်လိုက်လာခဲ့တာ လို့စိတ်ထဲမှာပြောမိရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမကျေနပ်ချင်။ ဝုန်းဒိုင်းကြံဆုတ်နေသည့်ဒေါသတွေမငြိမ်သက်သေးဘဲ လျှပ်စီးတွေလက်လာတော့ သူသတိဝင်လာသည်။ မိုးခြိမ်းသံသဲ့သဲ့အဝေးကနေ ဒိန်းဒလိန်းခြည်လာလျှင် သူမအတွက်စိတ်ပူလာခဲ့၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်ဆွဲထုတ်ပြီး အံ့ခါးပိတ်ပစ်လိုက်တာ.. ၊

သူမမှာ ဖုန်း ပိုက်ဆံအိတ်ဘာမှပါမသွားခဲ့ပေ။ သူမထွက်သွားပြီးဆိုသည့်စကားကို နေဝင်းပြောခဲ့တာသတိရသည်နှင့် သူ့ဒေါသတွေက စိုးရိမ်မှတ်သို့အသွင်ပြောင်းသွားခဲ့၏။ ညဉ့်နက်နေပြီမို့ လွှတ်တင်ထားသည့်အရှိန်နှင့် နားရောမျက်စိပါအလုပ်ရှုပ်နေသည်ဖြစ်ရာ ကားမီးရောင်တစ်ချက်နှင့်အတူ ရိုးကိုအဝေးကလှမ်းမြင်လိုက်သည့်အချိန်မှာ အရှိန်ထိန်းဖို့မေ့သွားခဲ့၏။

မိုးစက်မှုန်မွှားလေးတွေ တဖွဲဖွဲဆင်းနေစဉ်မှာ ရိုးမျက်နှာလေးကို သူ့မိုးကြည့်နေမိ၏။ ရေစိုနေသောဆံနွယ်တို့ဖေးကပ်နေသည့် မျက်နှာလေးက မှောင်ရိပ်ကျနေသည့်ကြားက ဝင်းဖန့်နုမွတ်နေသည်ကို တော့ ကိုယ်ဟန်ကျော့ရှင်းသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်၏ ရေစိုစိုခန္ဓာကိုယ်အလှသည်.. ၊

“နောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဘာပြောပြောဘယ်တော့မှထွက်မသွားပါနဲ့..”

ဂျန်းအိပ်မက်ထဲမှာယောင်နေသလို တီးတိုးဆိုရင်း ရိုးတစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းကျပ်စွာပွေဖက်ထားလိုက်သည်။

မှောင်မိုက်သည့်လမ်းပေါ်ကညဉ့်ယံသည် အေးနေသော်လည်း ဘသိမ့်သိမ့်ကိုယ်ငွေ့နှွေးတို့ဖြင့်.. ၊

အခန်း(၄၅)

“ဒီတစ်ရက်တော့ အိမ်ထဲမှာငြိမ်ငြိမ်လေးနေလိုက်ပါ..”

“ဘာအတွက်လဲ..”

“ညကဆရာဝန်ပြောသွားတယ်လေ..မင်းခါးမှာဒဏ်ရာက သုံးချက်ချုပ်ထားရသေးတယ်..”

ရိုးကဒဏ်ရာကိုဆေးထည့်၍ ဝှမ်းနဲ့ပလပ်စတာလေးပြန်ကပ်ပေးလိုက်ပြီး.. ၊

“ခြေထောက်ကပွန်းထားတာကြီး ဆေးထည့်ရအောင်..”

“နေပေ့စေတော့..”

ဂျန်းကမကြည်လင်သည့်မျက်နှာနှင့် ခေါင်းခါသည်။ ရိုးကလည်း တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ဆက်မပြောတော့ဘဲနေရာမှထသည်။ သို့သော် ဂျန်းကသူမလက်ခုံလေးကို ဖိကိုင်ထားလိုက်ကာ.. ၊

“ညတုန်းကကိစ္စတွေ ကျုပ်ရအောင်ပြန်လိုက်မှာ..”

“ဘာ..”

“ခင်ဗျားကိုလည်း အရှုံးမပေးနိုင်ဘူး..ဒီလူတွေကိုလည်း အနိုင်မခံနိုင်ဘူး..”

“ဂျန်း..”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကားထဲမှာ စာချုပ်နဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေရှိနေလို့ အသာလေးယူပေးလိုက်သလို အဲ့ဒီစာချုပ်တွေကို တစ်ယောက်ယောက်က ကျုပ်ဆီပြန်ယူလာပေးလိမ့်မယ်..”

ပြောနေရင်း ဖုန်းဝင်လာလျှင် သူကလှမ်းယူပြီးကိုင်လိုက်ကာ..

“အေး..အခန်းထဲဝင်လာခဲ့..”

ကျွန်တော်ကလူကြမ်း..

ပြောလိုက်ပြီးသိပ်မကြာခင် လူငယ်တစ်ယောက်အနက်ရောင်သေတ္တာတစ်လုံးကိုကိုင်၍ အခန်းထဲဝင်လာ၏။ ရိုးဘယ်လိုမှမယုံနိုင်အောင် အံ့သြနေမိသည်။ လူရွယ်သည်အဝတ်အစားသားသားနားနား ဝတ်ထားတာမျိုးလည်းမရှိ။ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ပုံစံလည်းမဟုတ်။ သို့သော်.. ၊

“အေး..အားလုံးပါလာရဲ့လား..”

“ပါလာတယ်အစ်ကို..”

“ဘယ်သူ့လက်ထဲကလဲ..”

“ယူသွားတဲ့သူဆီကပဲ..ဘာမှမခက်ခဲပါဘူး၊ သူတို့ကရမယ်မထင်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းဆိုတော့ ရသွားပေမယ့်ထားစရာမရှိအောင် ပျာနေတာ..”

“ဟွန်း..”

“ဟိုလူကြီးဒါတွေကိုမြင်တောင် မမြင်လိုက်ရဘူး..ကျွန်တော်တို့ချက်ချင်းလိုက်သိမ်းထားခဲ့တာ..”

“ကောင်းတယ်..ညကျမှအိုင်တီမှာ ပြန်ဆုံမယ်..”

“ဟုတ်..”

လူရွယ်ထွက်သွားတော့ ဂျန်းကခပ်ထေ့ထေ့လှောင်ရယ်သည့်အကြည့်နှင့်.. ၊

“ကျုပ်မှာပတ်ဝန်းကျင်မရှိဘူးလို့ထင်နေကြတယ်..ခင်ဗျားရောဦးပွဲကြီးရော..”

“အဲ့ဒါကြောင့် မင်းကခေါ်ပြတာလား..”

“သိပ်မှန်တာပေါ့..လူကုံထံဆိုတဲ့လူတွေနဲ့ အကြောင်းပေါင်းသင့်အောင်နေထိုင်မှ အသိုင်းအဝိုင်းကောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး..အဲ့ဒီလူတွေကို ခင်ဗျားသွားကြည့်ပါလား၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်မျှ သိပ်ကြိတ်ကြဲနေတာချည်းပဲ..ကျုပ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အဲ့လိုမဟုတ်ဘူး”

ရိုးကဘာမှပြောဘဲ နားထောင်နေ၏။

“ကျုပ်နားလည်လက်ခံပေးနိုင်တဲ့လူတွေက ကျုပ်ကိုစိတ်ချမ်းသာမှုပေးတယ်..တစ်ရာပေးရင်တစ်ထောင်လောက်ကျေးဇူးတင်တတ်တယ်၊ ညကလုပ်ရပ်မျိုးနဲ့ခင်ဗျားကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးလို့မရသေးဘူး..”

သျှင်မ

“ဒါကတော့ မင်းဘယ်လောက်အင်အားသုံးပြီး ပြန်ကြိုးစား လိုက်ရသလဲပေါ့မူတည်ပါတယ်..ငါကလည်း မင်းကိုဒုက္ခပေးချင် တာသက်သက်နဲ့တော့ သူ့ခိုးကိုဓားရိုးကမ်းတဲ့အလုပ် မလုပ်ဘူး..”

“ဒါဆိုဘာလို့လုပ်တာလဲ..”
“မင်းမှားနေတယ်ထင်လို့..”

“ခင်ဗျားမမှားဘူးထင်လို့လည်း ကျုပ်ပြောဆိုကျူးလွန်ခဲ့တာကို နောင်တရခဲ့တာပဲ..ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်ဝင်မပါပါနဲ့၊ ဝင်ပါမိတာ နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်အဲလိုထပ်ဖြစ်ဦးမှာပဲ..ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့ဆိုရင်တော့ လုပ်လေ..”

အဆင်ပြေငြိမ်းချမ်းဖို့ နီးစပ်လာခဲ့ပေမယ့် ဂျန်းမျက်ဝန်းတွေမှာ စိန်ခေါ်မှုတွေရှိနေဆဲ.. ၊

“ငါသွားရင်လိုက်ခေါ်မှာပဲလို့ထင်ပြီး ဒီတစ်ခါထပ်ထွက်သွား ရင်တော့ လိုက်ခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး..တစ်ခါတည်း ကားနဲ့တိုက်သတ် ပစ်မှာ..”

“မင်းကိုယ်မင်းပဲ ကားအောက်ပြေးမဝင်အောင်ကြိုးစားစမ်းပါ လောလောဆယ် ဆိုင်ကယ်လ်မှောက်ထားတာက..မင်း..”

ရိုးကလက်ကိုရုန်းလိုက်ရင်း မျက်စောင်းထိုးသည်။ ဂျန်းကတော့ ဖက်လှည့် ပြုံး၏။ ပြီးတော့ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“ခင်ဗျားကောင်းကောင်းမအိပ်ရသေးဘူးမို့လား..”
“မင်းအပူမပါပါဘူး..”

“ခင်ဗျားပူနေရမှာစိုးလို့ပါ..ကျုပ်ကတော်ကြာ အပြင်ထွက်မှာ ဟင်.. ၊

ထင်သည့်အတိုင်း ရိုးကတံခါးဝရောက်မှပြန်လှည့်ကြည့်သည့် ကျောပြင်လေးပေါ်မှာ အနီရောင်သားရေကွင်းလေးနဲ့ စည်းချက် သည့်ဆံပင်ရှည်တွေက ဖျတ်ခနဲဆတ်ခနဲလှည့်လိုက်တိုင်း တင်ပုံ အောက်မှာ တနွဲ့နွဲ့လွဲခါသွားကြသည်။

ထိုအခါတိုင်းပဲ ဂျန်းကအစအဆုံးကြည့်နေတတ်သည်ရှိကာ တစ်ခါမျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ပြီး မွေ့ရာစပ်မှာထိုင်ရာကနေ ထရပ်လိုက် ရင်း.. ၊

ကျွန်တော်ကလူကြမ်း..

“အင်္ကျီနဲ့ဘောင်းဘီထုတ်ပေးစမ်းပါ..”

“ဂျန်း..ငါ့ကိုမင်းဘယ်လိုပဲသဘောထားထား အသက်ကြီးတဲ့ အိမ်အကူမိန်းမကြီးလိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခါလောက်တော့ လေးစားသမှု လေးထားပေးစမ်းပါ..”

“ဘာအတွက်နဲ့လဲ..”

“ဒီနေ့မသွားလာဖို့ မင်းကိုဆရာဝန်ပြောခဲ့တယ်လေ..”

“ဆရာဝန်ကဘာမို့လို့ သူပြောသလိုနေရမှာလဲ..”

ရိုးကတစ်ခုခုပြောမည်ပြင်စဉ် စိတ်မရှည်ဖြစ်လာသည့်မျက်နှာ နှင့် ဂျန်းကသူမကိုတိုးတိုက်ဖယ်၍ ဗီရိုကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘာသာအင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ ဆွဲချရင်း.. ၊

“စကားတစ်ခုကလိုရင်းပြောရင် တန်းမရောက်ဘူး..အဲ့ဒါ ကြောင့် မိန်းမတွေကိုစိတ်ပျက်တာ..”

“စိတ်ပျက်လို့သုံးယောက်တောင်ယူထားတာ..”

အရွဲတိုက်ပြောပြီး ရိုးကနှုတ်ခမ်းမဲ့သည်။ ဂျန်းကလည်း ဟွန့် ခနဲမဲ့လိုက်ပြီး ကိုင်မိလိုက်သည့်ဘောင်းဘီခေါက်နှင့် ရိုးကိုလှမ်း ပေါက်လိုက်ကာ.. ၊

“စကားပြောတာကြည့်ပြော..ခင်ဗျားတစ်ယောက်ကိုတောင် ဘယ်နေ့ရှိက်သတ်မိမလဲ ခုထိမသေချာသေးဘူး၊ နောက်ထပ်..”
ဟင်.. ၊

နှစ်ယောက်စလုံးဟင်ခနဲဖြစ်သွားကာ ရိုးပိုက်ထားသည့်ဘောင်း ဘီခေါက်ထဲက ထွက်ကျသွားသောတစ်စုံတစ်ခုဆီ အကြည့်တွေ ရောက်သွားကြ၏။

ဒါ ငါ့လက်ကိုင်ပဝါပဲ.. ၊

အပြာနုရောင်လက်ကိုင်ပဝါလေးက ခေါင်းစည်းထားသည့် အတိုင်း တွန့်ရာကြေရာလေးတွေ မပျောက်သေးဘဲဒီတိုင်း.. ၊

ရိုးအံ့ဩသွားကာ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဂျန်းမျက်နှာနီမြန်းနေ လျက် ဖျတ်ခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ ဒီလက်ကိုင်ပဝါဂျန်းဆီဘယ် လို့ရောက်နေလဲဆိုတာ သိပ်စဉ်းစားဖို့မလိုပေ.. ၊

သူဆေးရုံတက်နေရတုန်းက ရိုးလူနာစောင့်လုပ်ခဲ့ရသည့်နေ့က

သျှင်မ

၃၂၀

လူနာကိုတွဲရင်းထူရင်း ယိမ်းထိုးတွန်းထိုးမိကြလျက် ခေါင်းက
ပြေကျခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒါကိုဂျန်းကောက်ထားလိုက်တာလား... ၊
လက်ကိုင်ပဝါကိုပြန်သိမ်းသွားရမလား...။ ပြန်ခေါက်ထည့်
ထားရမလားချီတုံချတုံနှင့်၊ နှုတ်ခမ်းတို့မှာတော့ ပြုံးယောင်သမ်းနေ
၏။

၄

အခန်း(၄၆)

အိမ်ထဲဝင်လိုက်တာနှင့် ရိုးကိုလိုက်ရှာမိရင်း.. ၊

“အေး...ဘဏ်ကိစ္စတွေအောင်ဇော်နဲ့လွှဲထားလိုက်၊ မြဝတီကို
နဲ့ဦးကြည်ထွန်းသွားရမှာ..”

.....

“ဂရုစိုက်ဖို့မလိုဘူး...ငါနဲ့ဖုန်းကွန်တက်(တ်)လုပ်ပြီးသား..”

.....

“အေး..”

ဖုန်းပြောပြီးတော့ စုစုတို့ရေခဲသေတ္တာရှင်းနေသည့်ဆီလှမ်း
ညွှန်လိုက်လျှင်.. ၊

“သူဌေး ညစာပြင်လိုက်ရတော့မလားဟင်..”

“ဟိုတစ်ယောက်ဘယ်မှာလဲ..”

“မမက အန်ကယ်လ်ကြီးနေမကောင်းလို့လို့ ဖုန်းဆက်တာနဲ့..”

“ဘာ..”

ဂျန်းအသံကြောင့် စုစုမျက်လုံးပြူးခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ ဂျန်းမျက်
လှည့်လျက် လှေကားပေါ်ပြေးတက်ခဲ့ရင်း ဖုန်းခေါ်၍.. ၊

“မိုးခြိမ်းလား..”

.....

“မင်းနဲ့မောင်သီတို့ ခုချက်ချင်းလှုပ်ရှားစမ်း..အရေးကြီးတယ်..”

ဖုန်းပြောရင်းပြေးဆင်းပြေးတက် ပျာယာခတ်နေသည့်ဂျန်းကို
ညွှန်ကာ စုစုတို့နေစရာမရှိအောင် ထိတ်လန့်နေကြ၏။ ။ ပြီးတော့
နဲ့ထွက်သွားတာမြင်လျှင်.. ၊

“သူဌေးကလည်း မမကကိုယ့်အဖေဆီတောင် မသွားရတော့ဘူး လားမသိဘူးနော်..”

“တိုးတိုးပြောပါစုစုရယ်..သူဌေးကဖြင့် မမကိုချစ်ပါ။ မျက်စိ အောက်ကအပျောက်မခံနိုင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့..”

သူမတို့ပြောနေစဉ် ဖုန်းကဆူညံစွာထမြည်၏။ စုစုကပဲပြေး ကိုင်လိုက်ကာ.. ၊

“ဟလို..အမိန့်ရှိပါရှင်..”

“ဘယ်သူလဲ..ခုပြောတာ..”

“ရှင်..”

“ကြာနွယ်ရိုးမရှိဘူးလား..ခေါ်လိုက်စမ်း၊ သူ့အဖေခေါ်နေတယ် လို့..”

“ရှင်..”

“ဘာလဲဟေ့..တရှင်ရှင်နဲ့ သွားခေါ်စမ်းမြန်မြန်..”

စုစုဖုန်းကိုင်ရင်း မျက်လုံးကြီးအပြူးသားနှင့် ဒီဘက်လှည့်လာ ၏။ သူမနောက်မှာ မိကြိုင်တို့နဲ့ခုမှအိမ်ရှေ့ကတက်လာသည့် နေဝင်း ကလည်း သူမကိုကြည့်ပြီး ကြောင်တောင်တောင်။ စုစုဒီလောက် တော့မအပါ။ ဂျန်းမျက်နှာပျက်သွားပုံနှင့် အခြေအနေတွေကိုတွက် ကြည့်မိကာ ပြဿနာအကြီးကြီးတက်ပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ဘာမှန်းတော့မသိ.. ၊

ဂျန်းက လမ်းပေါ်ရောက်လာကာမှ စုစုပြောသည့်စကားကိုပြန် တွေးပြီး အံ့ကြိတ်၏။ ဦးသီလအောင်နဲ့သူပြီးခဲ့တဲ့တစ်နာရီလောက် ကပဲ ဖုန်းပြောဖြစ်လိုက်သေးသည်။ ပြေပြေပြစ်ပြစ်တော့ပြန်မပြော ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကူးနဲ့ပတ်သက်သမျှဖွင့်ပြောပြီး သတိထားဖို့ပြောတာ မို့ သူလက်ခံနားထောင်ခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ စုစုပြောသည့်သတင်းကြောင့်တစ်ခုခုမှ ယွင်းနေပြီကို သိလိုက်၏။

တကူးနွေ..မင်းလိုမိန်းမကများ ငါ့ကိုညှဏ်စမ်းတွေနဲ့ လာ သေးတယ်.. ၊

ကားကိုအရှိန်ထပ်တင်သည်။ ရိုးကိုဘယ်ခေါ်သွားတာလဲဆို

တာ အပြင်းအထန်စဉ်းစားရင်း နှုတ်ခမ်းမှာမဲ့ပြုံးတစ်ချက်ထင်သည်။ မင်းဘယ်သူ့ကိုဒုက္ခပေးချင်တာလဲ..။ ငါ့ကိုလား.. ကြာနွယ်ရိုး ကိုလား..။ ငါ့ကိုဆိုရင် မင်းသက်သာမယ် ကြာနွယ်ရိုးဆိုရင်တော့..။

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် သူ့အာရုံတွေကို ပျက်ပြားစေခဲ့လျက်.. ၊

“ဟလို..”

“ကိုလူလားဟင်..ဒီအသံကို ကိုလူမှတ်မိမှာပါ..”

“ပြော..ဘာကိစ္စလဲ..”

“ကိုလူနဲ့အလုပ်ကိစ္စလေး ဆွေးနွေးချင်တာ..ကိုလူစိတ်ဝင်စား သ့်ကိစ္စပါ..”

“တကူးနွေ..မင်း..”

“အာ..ဒေါသတွေကြီးမနေပါနဲ့၊ ကိုလူအချိန်တွေ တန်ဖိုးကြီး နှိုးသိပါတယ်..အခုကူးက ကိုလူမျက်နှာကိုပဲမော့ငေးစောင့်စားနေ တဲ့ တကူးနွေမဟုတ်တော့ဘူး၊ အဖွဲ့အစည်းနဲ့ကျောထောက်နောက် အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့..”

“အဲ့ဒီတော့..”

“ကိုလူနည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် အလေးထားဖို့လိုအပ်တဲ့မိန်းမ စစ်ယောက်ဆိုပါတော့..ကူးနဲ့ပတ်သက်ချင်တဲ့လူတွေက ကိုလူကို ဘာကြောင့်ထားနေကြတော့..အဟွန်း ဟွန်း..”

စိတ်ပျက်ဖွယ်ကူးရဲ့ရယ်သံကို သည်းခံနားထောင်ရင်း စတီယာ ကို တင်းခနဲဖိဆုပ်မိ၏။

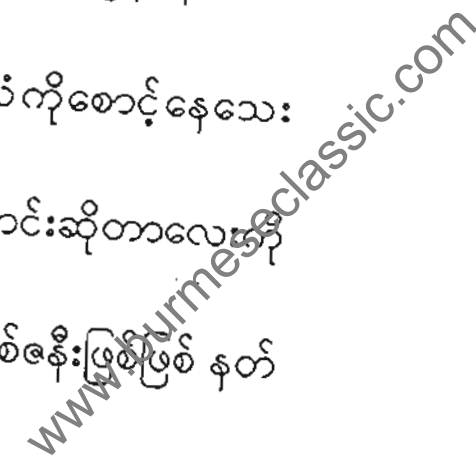
“လိုရင်းကိုပြောတကူးနွေ..”

“ကိုလူကားမောင်းနေတာဆိုရင်တော့ စိတ်ကိုလျှော့နော်..အန္တ ရယ်များလို့ပါ၊ အခု ကိုလူရဲ့ချစ်ဇနီးလေး အလည်လွန်နေလားမ ဘူး..”

သူမကပြောနေရင်း ဂျန်းဘက်ကစကားသံကိုစောင့်နေသေး သည်။ ပြီးမှ.. ၊

“သူ့ကိုပြန်လိုချင်ရင်တော့ ကူးရဲ့လူတွေတောင်းဆိုတာလေးကို လူလုပ်ပေးလိုက်ပါ..”

“တောက်..မင်းဘယ်လိုမိန်းမလဲတကူးနွေ၊ ချစ်ဇနီးဖြစ်ဖြစ် နတ်

သမီးဖြစ်ဖြစ် ငါ့အတွက်ဘယ်မိန်းမမှအရေးမပါဘူး...မင်းစကားပြောဖော်လိုနေတာဆိုရင် ဖုန်းချလိုက်တော့..”

“ကိုလူရယ်..ဒီလိုအပြောကြီးလို့လည်း သိရိဟိုတယ်လ်ထဲမှာ..”

ဂျန်းဖုန်းချပစ်လိုက်လျှင် ဟိုဘက်မှာလည်း လူတစ်စု၏ဒေါသတွေက ကူးထဲမှာစုပြုံကာ.. ၊

“မင်းဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ ရှေ့တန်းတင်နေတာလဲတကူးနွေ..”

“ကျွန်တော်ပြောတယ်..ခင်ဗျားတို့ကိုက လူရွေးမှားတာ..”

“လူကြီးမင်းလိုလူကို တော်ရုံနဲ့ခန်းခန့်သွားလုပ်လို့မရဘူးဗျ-ကျုပ်တို့မှန်းထားတာ အကြီးကြီးရယ်..”

“သိရိဟိုတယ်လ်ကပြဿနာမှာလည်း သူ့မိန်းမကိုယ်တိုင်ပဲလိုက်လို့ တရုတ်ကြီးတို့နိုင်သွားတာ..ဒါလည်းလောလောဆယ်ရယ်လူကြီးမင်းဘယ်လိုမှ ဒီတိုင်းငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး...ဒီလူကလည်းလက်တံရှည်တဲ့သူပဲ..”

ကိုယ့်ကိုပဲဝိုင်းအပြစ်တင်နေကြတော့ ကူးရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်းထွက်လာသည်။ သူတို့တွေကို ငွေရလိုမှုတစ်ခုတည်းအတွက် ပူးပေါင်းခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ စိတ်ခံစားချက်ကြောင့်သာမလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်ခဲ့မိတာ.. ၊

“ရှင်တို့အဲ့လောက်တောင် လူကြီးမင်းကိုကြောက်နေရင် ဘာလို့သူ့မိန်းမကို ပြန်ပေးဆွဲသေးလဲ..သူကတရုတ်ကြီးတို့ကို အရှုံးပေးလိုက်ရတဲ့အထိဖြစ်သွားတာတောင် ဒီမိန်းမကိုနှင်ထုတ်ပစ်တာမဟုတ်ဘူး..”

“ကဲပါကွာ..ငါ့လူတွေက စိုးရိမ်နေလို့ပါ၊ မင်းလည်းဒီကိစ္စဖြစ်မြောက်သွားရင် ထိုက်တန်တဲ့ဝန်ဆောင်မှုရမှာပါ..ဖုန်းပြန်ခေါ်ပြီး သဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ပြောလိုက်ပါ..”

“ဒါပဲပြောမှာပဲကိုကြီးရာ..ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲပြောလိုက်မယ်ဗျာ..”

တစ်ယောက်ကဒေါသတွေ ရှူးရှူးရှားရှားနှင့်ဖုန်းဖွင့်ဖို့လုပ်ရင်ထိုစဉ် လက်ရှိအိမ်တွင်းပိုင်းကနေ လူကြီးတစ်ယောက်အေးဆေး

လျှောက်လာကာ.. ၊

“ခဏနေကြဦး..သူ့မိန်းမကိုခေါ်လာကြပြီလား..”

“ဆွဲထားပြီးပြီသူကြီး..လာနေကြပြီ..”

“အေး..ကောင်းတယ်၊ အဲ့ဒီမိန်းကလေးဒီရောက်လာမှ ဖုန်းဆက်ခေါ်လည်း နောက်မကျပါဘူးကွာ..တစ်ခုသေချာမှတစ်ခုလုပ်တာကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှဖြစ်ဖြစ် ဒီမိန်းကလေးကလည်း သူ့ဆက်သွယ်သတင်းပေးလို့သာ လူကြမ်းခြေရာကိုငါတို့ကောက်နိုင်သလို မင်းတို့လည်း ဒါကိုအားနည်းချက်တစ်ခုအဖြစ် ကိုင်နိုင်တာပေါ့..”

ရွာသူကြီးဦးမြိုင်က ဒီရွာမှာဖြစ်သွားခဲ့သည့် မီးလောင်မှုကိုဖော်ထုတ်ချင်တာထက် လတ်တလောရွာမှာကြုံနေရသည့် ရေ မီးအခက်အခဲတွေ လမ်းဖောက်တံတားဆောက်မည့်စီမံကိန်းကြောင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့်အဆင်မပြေမှုတွေအားလုံးအတွက် လူကြမ်းလိုလူတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ရွာသားအဖြစ် ကျောထောက်နောက်ခံလိုချင်မိတာဖြစ်သည်။

ဒီရွာအကြောင်းနဲ့လူကြမ်းခေါ်ဂျန်းရဲ့အကြောင်း ကူးနဲ့လူနှစ်ယောက်လာစုံစမ်းတော့ ဝမ်းသာအားရပြောပြလိုက်မိတာလည်း ဒီလိုကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။ သို့သော်.. ၊

မီးလောင်မှုဖြစ်သည့်ညနေကအဖြစ်တွေကို အသက်မျောမျောကျန်သည့်မာရီသမီးက မျက်မြင်သက်သေအဖြစ် အားလုံးပြောပြသွားခဲ့သည်။ ကြိုးတုပ်မီးရှို့ခဲ့တဲ့တကယ့်တရားခံက.. ၊

“ဟေ့..ဖုန်းပြန်ခေါ်လေ..”

စိတ်စောနေကြသည့်လူတွေက လှုပ်လှုပ်ရွရွတွေဖြစ်နေကြသဖြင့် ကူးကဖုန်းပြန်ခေါ်ကာ.. ၊

“သေချာပြောပြမယ်ကိုလူ..ဦးသိန်းဟန်နဲ့သူ့သားတွေကို ကိုလူသိမှာပါ၊ သူတို့ကကိုလူအရောင်းအဝယ်လုပ်သွားတဲ့ပစ္စည်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်ကြဘူး..သူတို့ဈေးပိုပေးရက်နဲ့ကိုလူက..”

.....

“ပြောချင်လို့ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး..အဲ ဘယ်လို့”

.....

သျှင်မ

“ဘာမှမှမတော်တာကိုလူရယ်..သွေးမရင်းတာကို သွေးသားရင်းလိုဟန်ဆောင်ပြီး ချစ်ပြနေလည်းပင်ပန်းရုံပဲရှိမှာပေါ့၊ ရှင်သာကိုယ့်မိန်းမကိုချစ်သားနဲ့ မချစ်သလိုဟန်ဆောင်ပြီး ဉာဏ်များဖို့စဉ်းစားမနေပါနဲ့..ရှင်မှာရန်သူတွေဝိုင်းနေတာ သိရဲ့သားနဲ့..”

“.....”

“ခုပဲရှင်မလိုက်လျောရင် ရိုးကိုဒုက္ခပေးကြတော့မှာ..”

“.....”

“ကူးကတော့သိပ်အများကြီးမရပါဘူး..ကူးလိုချင်တာ ရှင်ကိုတစ်ခုခုဒုက္ခပေးနိုင်ဖို့ပဲ၊ စုဋ္ဌသုဘဒ္ဒါလိုအချစ်မျိုးပေါ့..”

“.....”

“အဟွန်း..ရှင်ဆီက သူတို့ဘာမှလိုချင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ အခုဈေးကွက်တင်မယ့် ပတ္တမြားကိုးဆယ်ကိစ္စမှာ သူတို့နဲ့လက်တွဲစေချင်တာတဲ့..အလဲအလှယ်က မျှတပါတယ်ကိုလူရယ်၊ ရှင်အတွက် ဘာမှမပန်းမကြီးပါဘူး..”

“.....”

“ဘယ်လို..”

ဖုန်းပြောနေသည့်ကူးရဲ့မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ တထိတ်ထိတ်ထိုင်ကြည့်နေကြသည့် ဦးသိန်းဟန်တို့လူစုတွေ ထတဲ့သူထ ထိုင်တဲ့သူထိုင်.. ၊

“ဘာတဲ့လဲ..”

“ဟေ့ ပြောလေ..”

ကူးမျက်နှာလေး ငယ်နေခဲ့လျက်.. ၊

“သဘောမတူဘူးတဲ့..”

“ဘာ..”

“ကျွန်တော်ပြောသားပဲ..”

ရွာလူကြီးကဘေးမှာ ခပ်မဆိတ်ရပ်နေရင်း အခြေအနေကိုအကဲဖြမ်းမိန်းမကို ခတ်နေ၏။

“ကဲ ဟိုကောင်မလေးကိုခေါ်လာပြီဆို..ဘယ်မှာလဲ၊ မနေည့်တဲ့လူတွေပဲသိကြတာပါ..”

ထဲကထွက်လာတာဆို ရောက်သင့်နေပြီ..ခုထိမရောက်ပါလား..”

ကျွန်တော်ကလူကြမ်း..

ရိုးကိုခေါ်ထုတ်လာဖို့ ကူးကတာဝန်ယူထားခဲ့သည်။ ခုထိလည်း ရောက်မလာကြသေး.. ၊

“လူကြီးမင်းဆိုတဲ့ကောင်က သိပ်မောက်မာတာ..ပြီးတော့ ပြတ်သားတယ်၊ သူ့ကိုမိန်းမနဲ့ဖြားယောင်းဖို့မလွယ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်..”

“ဒီကောင်တစ်ခုခု ထွက်ပေါက်တွေသွားမှာစိုးတယ်အဖေ..သူ့မိန်းမလည်းခုထိ..”

သူတို့တွေပူနေတုန်း ဖုန်းဝင်လာကာ.. ၊

“ဟလို..”

“.....”

ကူးကဝမ်းသာအားရ လှည့်ကြည့်လာပြီး.. ၊

“ပါလာပြီ..ရွာထဲဝင်လာကြပြီတဲ့..”

ကူးရဲ့စကားမဆုံးခင် ဆိုင်ကယ်လ်သံတွေကြားလိုက်ရကာအားလုံးတက်ကြွစွာ ထွက်ကြိုကြ၏။ ဆိုင်ကယ်လ်တစ်စီးနှင့် ဂျစ်ကားတစ်စီးက သူတို့ရှိနေသည့်ရွာထိပ်အိမ်ဟောင်းကြီးဆီကိုပဲ ဦးတည်လာကြပြီး နောက်ထပ်တန်းစီပါလာသည့်ဆိုင်ကယ်လ်တွေက ရွာ၏အားကြားလမ်းထဲကို ဝင်သွားကြ၏။

ကူးနဲ့ဦးသိန်းဟန်တို့က ရုတ်တရက်နားမလည်ဘဲ ရပ်ကြည့်နေကြကာ ရွာလူကြီးဦးမြိုင်က မျက်မှောင်ကုတ်လျက်.. ၊

“ရွာနောက်ကျင်းကြီးဘက်ကို ဟိုဆိုင်ကယ်တွေက ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲ..”

ရွာနောက်ကျင်းကြီးဆိုတာက ရွာလူကြီးအိမ်၏နောက်တည်တည်မှာရှိသော ဟိုတစ်ချိန်ခေတ်က စစ်ကြောင့်ကြွင်းကျန်ရစ်သော ကျင်းဟောင်းကြီးဖြစ်သည်။

“နေပါဦး..မင်းတို့လူတွေက ဒီကဘာမှမပြောရသေးဘဲနဲ့ လူကြီးမိန်းမကို ကျင်းကြီးထဲတစ်ခါတည်းခေါ်သွားတာလား..”

“မဟုတ်ပါဘူး..ကျွန်တော်တို့ဘာတွေစီစဉ်ထားလဲဆိုတာမှာ မှာမကြည့်လုပ်ကြဦးဟေ့..မင်းတို့က အကျပ်ကိုင်ခြိမ်းခြောက်ရုံပဲ

မို့လား၊ မသိတဲ့ကောင်တွေက တကယ်မီးတင်ရှိပစ်လိုက်လို့ ရှင်းမရဖြစ်ကုန်မယ်နော်..”

ဦးမြိုင်က ခပ်ပြုံးပြုံးပြောပြီး ခေါင်းခါနေ၏။ ဒီလူတွေလူကောင်းတွေမဟုတ်တာသိရက်နဲ့ သူလည်းကိုယ့်ရွာကောင်းကျိုးအတွက် ပူးပေါင်းနေရတာဖြစ်သည်။ ဒီရွာမှာဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တို့နှင့် စည်းရုံးသိမ်းသွင်း၍ သို့မဟုတ်ခြိမ်းခြောက်၍လူကြမ်းကို ဒီရွာဘက်ကရပ်တည်ပေးဖို့ ပြောရမည်။

ဒါဆိုဟိုတုန်းကလုပ်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုကိုဆက်လက်ဖုံးကွယ်ထားမည်ဟု။ သူတို့လည်းသူတို့လိုတာယူ ကိုယ်လည်းကိုယ်လိုတာရမည်မို့ ၊

“ဟယ်..”

“ဟင်..ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ၊ ပါလာတာ လူကြီးမင်းရဲ့မိန်းမမဟုတ်ဘူးလား..”

ကူးခေါင်းခါဖို့တောင် မေ့နေခဲ့သည်။ အမိုးဖွင့်ဂျစ်ကားပေါ်မှာ ရိုးပါလာသည်။ သို့သော် သူမဘေးကလူတွေက ကိုယ်ခိုင်းထားသည့် လူတွေမဟုတ်။ မိုးခြိမ်းကိုသူမသိသည်။ တခြားလူတွေကလည်း ဂျန်းရဲ့လူတွေပဲဖြစ်၏။ ထို့ပြင် နောက်ကပါလာသောအနက်ရောင်ပါဂျရိုက ကိုလူကား.. ၊

ဒါဟာ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်ပြန်ပေးဆွဲပြီး လာအပ်တာတော့မဖြစ်တန်ရာ.. ၊

ကူးရင်တွေအဆမတန်ခုန်လာကာ တဖြည်းဖြည်းနောက်ဆုတ်နေမိသည်။ ဆိုင်ကယ်လ်နဲ့ကားနှစ်စီးက သူတို့ရပ်နေကြသည်ရှေ့မှာ ကိုယ်စီမျက်နှာမူ၍ ထိုးရပ်သွားခဲ့ပြီး ဦးသိန်းဟန်ရဲ့ဖုန်းကထမြည့်လာ၏။

“ပြော..လူကြီးမင်း...”

“ကျုပ်ခင်ဗျားနဲ့ပြောဖို့မရှိဘူး...ရွာလူကြီးဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပေးလိုက်”

ဦးသိန်းဟန် ဦးမြိုင်ကိုအံ့ဩသလိုလှည့်ကြည့်သည်။ ဦးမြိုင်ပြောတော့ လူကြီးမင်းကိုတစ်ခုမှပြန်မမြင်ရခဲ့ရတော့ မှတ်တောင်မှတ်မိဘူးတဲ့။ သူတို့ဒီရွာမှာ ရွာလူကြီးနဲ့ပူးပေါင်းကြံစည်ထားတယ်လို့

ဆိုတာလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောမိသေးဘူးထင်သည်။

“သူကြီး...ခင်ဗျားနဲ့ပြောမယ်တဲ့..”

“ဟေ..”

ဦးမြိုင်လည်းတအံ့တဩဖြစ်သွားခဲ့လျက် ဖုန်းကိုယူလိုက်တာ ယောင်နန.. ၊

“အေး..ဘယ်သူလဲ..”

“ခင်ဗျားတွေချင်နေတဲ့လူကြမ်း...”

“ဟေ..”

“လူစုလူဝေးနဲ့ ခုလိုစောင့်နေပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ..”

ဖုန်းပြောရင်း ဂျန်းကားပေါ်ကဆင်းလာ၏။ ဘောင်းဘီရှည်အနက် ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့် မီးခိုးရောင်လည်ဝိုင်းဆွယ်တာကို အတွင်းခံဝတ်ထားသည်။ ရိုးကတော့ သူမကိုကူးက လူဆိုးတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ပြန်ပေးဆွဲဖို့ကြံခဲ့သည်ပဲသိကာ မိုးခြိမ်းတို့လမ်းကစောင့်ပြီး ဖြတ်လှလိုက်ကြတာကိုလည်း နားမလည်.. ၊

သူမကဖေကြီးနေမကောင်းဘူးလို့ ဦးချန်ဖုန်းဆက်သောကြောင့် ဆွက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဦးချန်ကိုအကျပ်ကိုင်ပြီး ဖုန်းဆက်ခိုင်းကြတဲ့အကြောင်း မိုးခြိမ်းတို့ပြောပြမှသိသည်။ ရွာသည်အနည်းငယ်ပြောင်းလဲနေသည်မှလွဲ၍ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာကအတိုင်း မပျက်မယွင်းရှိနေဆဲ သစ်ပင်အဆောက်အဦးတချို့ကဒီအတိုင်း.. ၊

“ကိုမိုးခြိမ်း...ဘာပြဿနာတွေ ရှင်းနေကြတာလဲဟင်..”

မိုးခြိမ်းကအမြဲတမ်းပဲ ဂျန်းရဲ့လူယုံပီသစွာရှိလျက် ရိုးကိုမဖြေချင်သလိုလို ဖြေချင်သလိုလို.. ၊

“စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါ..မကြာဘာမှမထိခိုက်စေရပါဘူး..”

အားလုံးသည်လည်း သူတို့ဘဝမှဆိုးကနေ သားကောင်ပြန်ဖြစ်ပြီကိုသိလိုက်ကာ ချွေးတွေပြန် အံ့တွေကြိတ်နှင့်ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

ဦးသိန်းဟန်ဘယ်လိုမှ မျိုသိပ်မရတော့ဘဲ ဦးမြိုင်လက်ထဲကဖုန်းကိုင်ပြန်ဆွဲယူလိုက်ကာ.. ၊

“လူကြီးမင်း...ငါတို့ကလည်း မင်းနဲ့မငြိချင်ပါဘူး၊ မင်းလွယ်လွယ်လက်ခံမှာမဟုတ်တာရယ် တကူးနွေကလည်း..”

www.burmeseclassic.com

“ကျုပ်လာတာခင်ဗျားတို့နဲ့ ပြောဖို့မဟုတ်ဘူး...”

ဂျန်းကဖုန်းကိုင်ပြောရင်း သီချင်းဆိုပြီး စင်အောက်ပရိပ်သတ်တွေထဲဆင်းလာသည့် အဆိုတော်ကဲ့သို့ သူတို့ရှိရာတည့်တည့်လျှောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ဆွေးရိနေသည့်လှေကားထစ်သုံးထစ်ကနေ မတက်ဘဲ သစ်ငုတ်ပေါ်ကိုတက်လိုက်ပြီးမှ လွှားခနဲခုန်တက်သည်။

ထိုအခါ သူကြီးဦးမြိုင်ရှေ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ပြီးဖြစ်ကာ ဖုန်းကိုအင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်၍.. ၊

“ခင်ဗျားဘာလိုချင်တာလဲ.. ပြောကြည့်ပါဦး...”

“မင်း...မင်းကလူကြမ်း...”

“ဟုတ်တယ်...”

“ငါကမင်းကို သေချာတောင်မသိတော့ပါဘူး...”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူတို့ကိုသတင်းရောင်းလိုက်တယ်မို့လား...”

“အဲဒါ...”

“ကျုပ်ကိုအကျပ်ကိုင်ပြီး ရွာအတွက်အလှူငွေတောင်းဖို့...”

လူကြမ်းဆိုတဲ့ကောင်လေးက သူတို့ကြောက်နေကြသလောက် တကယ်တော်နေပါလား။ ဒီကောင်လေးက ရွာကိုမီးရှို့ကျီစယ်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့ကောင်လေး... ၊

ဗလမရှိပေမယ့် ‘ဇ’ရှိသည်လိုပြောပြီး ‘ဆယ်နှစ်နှစ် ဆယ့်သုံးနှစ်သား’လေးက အိမ်နဲ့လူလေးငါးယောက်ကို မီးရှို့ထွက်သွားသည့် အဖြစ်အကြောင်း ရွာမှာအတော်ကြာအောင် ပြောစမှတ်တွင်ခဲ့သည်။ လူကြမ်းဆိုတဲ့ကောင်လေးက တကယ် ‘ဇ’နဲ့ပါလား... ၊

အရပ်အမြင့်ကြီးက အားလုံးထက်မိုးနေသည်။ ဆံပင်ရှည်တွေက လူမိုက်ဆန်ဆန်ရှိနေကာ မျက်ခုံးအစုံနှင့်နှုတ်ခမ်းသားတို့ကြောင့် သာ ဟိုတုန်းကလူကြမ်းဆိုတာ ပုံဖမ်းလို့ရခဲ့သည်။ ပြီးတော့ မည်းနက်သောမျက်စိပေးတွေနဲ့ ကော့သိပ်သောတိုစိပ်စိပ်မျက်တောင်တွေ.. ၊

“ဒီကောင်လေးက လူချောလေးဗျ..ဒါပေမယ့် ‘အ’သွားပြီ..”

‘လူမစွမ်းနတ်မဆိုသလိုပေါ့ကွာ..အရမယ့်ကောင်ဆိုတော့ လူချောလူလှလေးဖြစ်နေတာပေါ့..’

ရွာမှာလူကြမ်းကို နားလည်ကြင်နာတဲ့သူဆိုတာ မရှိသလောက်ပင်။ ထို့ပြင်စကားလုံးဝမပြောတော့ဘဲနေလိုက်တော့ ‘အ’နေသည်ထင်ပြီး ‘ရွှေအ’လို့တောင်ခေါ်ကြသေးသည်။ တကယ်ကမ်းမပြောချင်လို့ မပြောဘဲနေခဲ့တာမှန်းသိရတော့ ပိုလန့်သွားကြ၏။ ကလေးငယ်ဘစ်ယောက်က ဒီလောက်ထိစိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်နေခဲ့သည်..ဟု..။

“ဘယ်လိုလဲ..အခုခင်ဗျားရှေ့မှာရောက်နေပြီ၊ လိုချင်သလောက်တောင်း...”

ဒါတကယ်လား...။ တကယ်တောင်းခိုင်းနေတာလားလို့တွေးမိလိုက်သေးသည်။ ဒါပေမယ့် ဂျန်းရဲ့မျက်လုံးထဲက အေးစက်မှုတွေကြောင့် ဦးမြိုင်ဇေဝေဝါနှင့် ဦးသိန်းဟန်တို့ကိုလှမ်းကြည့်၏။

“လူကြီးမင်း...”

ဦးသိန်းဟန်က ပြောမည်ပြင်လိုက်တာနှင့် ဂျန်းကဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် နားယောင်ပါးယောင်လိုက်လုပ်တဲ့ တုန်းတွေလိုပဲ သတ်မှတ်တယ်ဦးသိန်းဟန်..”

“ငါတို့ကမင်းကို..”

“အခု ကျုပ်တို့မတွေ့ခဲ့ဘူးလို့ပဲမှတ်လိုက်မယ်..ခင်ဗျားတို့လစ်ဆိုက်တော့..”

“ဟာ..ဟေ့..”

ဦးမြိုင်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားခဲ့ပြီ.. ၊

“ကျုပ်ကသူတို့ကြောင့်ပါလားရတာ..”

“ဟုတ်တယ်လူကြီးမင်း...သူကရိုးသားတဲ့ရွာသားပါပဲ၊ ငါတို့ကတယ်သူ့နောက်ကြောင်းကိုမှလည်း မစပ်စုချင်ပါဘူး...ဒါပေမယ့် ပထမအစီအစဉ်ပျက်သွားတယ်၊ ငါတို့ကလည်း ကြံမိကြံရာကြံခဲ့တာနဲ့လို့ မင်းကိုတောင်းပန်တယ်..နောက်အစီအစဉ်အရတော့ ငါတို့ညီညွတ်ရပါတယ်..မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် လူကြီးမင်းကငယ်စဉ်တည်းက ဘာတွေလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာကိုတော့..”

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

ဂျန်းကမျက်နှာမော့ရယ်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ.. ၊

“ကျုပ်သိတယ်..ခင်ဗျားလည်းလွယ်လွယ်နဲ့နောက်ဆုတ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ..”

“ဒါကဒီလိုရှိတယ်လေ..မင်းပြောသလိုပေါ့၊ လောဘရမ္မက်တွေ ပြင်းပြနေတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ကျုပ်တို့ကလူပြန်ပေးဆွဲပြီး အကျပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားမိတာမှားသွားတယ်..တကယ်က ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စ တွေကို မကျေမနပ်ပြန်ပြောဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ နောက်ဖြစ်မယ့် အ ရောင်းအဝယ်ကိစ္စမှာသာ..”

“ကျောက်မျက်ရတနာကို ကျုပ်ဘယ်တော့မှမြန်မာပြည်မှာ လုပ်ဘူး..”

“ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ်..ငါတို့က..”

“နေဦး..”

ဂျန်းကဖုန်းကိုင်သည့်လက်နဲ့မြှောက်၍ သူ့စကားကိုတားဆီး လိုက်ပြီး.. ၊

“ခင်ဗျားကိုစည်းအပြင်ထွက်ဖို့ ပြောပြီးပြီ..မထွက်ဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျားမှာရွေးချယ်စရာမရှိတော့ဘူး..”

ဂျန်းဘာကိုဆိုလိုမှန်းမသိ။ သို့သော် ဖုန်းပြောသံကြားနေလျှင်-

“အေး..နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ၊ မထားခဲ့နဲ့တော့ ခေါ်ထုတ်သွား လိုက်..”

ဦးသိန်းဟန်တို့သားအဖတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့် ကြ၏။ ဦးမြိုင်က ဘာမှနားမလည်နိုင်သေးဘဲ.. ၊

“မင်းတို့ကဘာတွေလဲ..ကျုပ်ကမှောင်ခိုအလုပ်တွေထဲ ပါချင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်..”

“ခင်ဗျားက သူများနောက်ကြောင်းဖော်ပြီး အောက်တန်းကျက် လုပ်စားချင်ရုံပါ..”

ဂျန်းကထေ့ငေါ့လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းစေ့၍မဲ့သည်။ ပြီးတော့ အလုပ် ကိုထပ်ကပ်၍ ဦးမြိုင်ကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ.. ၊

“တကူးနွေဆိုတဲ့မိန်းမက ကျုပ်ရဲ့လှိုငှက်ချက်ကြီးရပြီဆိုတော့သွားပြီ၊ အမှုတစ်ခုဆိုတာ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ရင် မပိတ်မချင်းအ

ခေါင်းဆောင်ဝင်လုပ်တယ်..ခင်ဗျားက ဒီမှာလာလုပ်ကြ..ငါလည်း ဖော်ကောင်လုပ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး..”

“လူကြမ်း..ငါပြောမယ်၊ လူတိုင်းမှာအတိတ်ဆိုတာရှိတယ်..မင်း ရဲ့အတိတ်အကြောင်းက အတော်ဆိုးရွားခဲ့တယ်၊ ဒါကိုငါသိသ လောက်ပြောပြလိုက်တယ်..ဒါလည်း သူတို့ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒက မင်းနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ချင်ရုံ သေးသေးလေးမို့ပါ..”

ဂျန်းကစိုက်ကြည့်ပြီး ဘာမှဝင်မပြောပေ.. ၊

“ငါပဲသိသိ သူတို့ပဲသိသိ ဒါဒီနေရာမှာတင်ပြန်ပျောက်သွားမှာ လေ..ဘယ်သူ့မှာမှ နစ်နာဖို့မရှိတာကို မင်းကလူဆိုးဂိုဏ်းခေါင်း ဆောင်ကြီးလို အဖွဲ့လိုက်ရွာကိုဝင်စီးတဲ့ပုံမျိုး..”

“ရွာကိုဝင်မစီးပါဘူး..ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကျုပ်အတွက် ဇာတိချက် မြှုပ်အရပ်က မီးလောင်ပြင်ထက်ပူတယ်..ဘာအကြောင်းနဲ့မှကို ပြန် လှည့်ချင်ခဲ့တာ..”

“ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ကျတော့ ပြန်လာရတာ ပဲမို့လား..”

ဦးသိန်းဟန်က ဒီအဖြစ်ကိုလိုချင်နေတာမို့ ဒါကိုပဲမရမကပြန် ဆွဲပြောသည်။ ဂျန်းကသူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်နေပြီး ပြုံးလိုက် တာ.. ၊

“ကျုပ်ရဲ့အတိတ်ကိုဖော်မှာ ကြောက်နေတယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ သင်နေကြတာလဲ..”

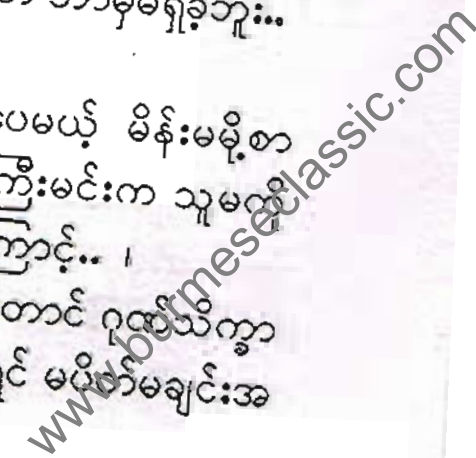
မေးခွန်းက ခပ်ကြောင်ကြောင်.. ၊

“ကျုပ်အခုလာတာ ကျုပ်ကိုအကျပ်ကိုင်ဖို့ကြိုးစားတဲ့အဖြစ်ကို လိုချင်လို့ ကျုပ်မှာလူသိမခံနိုင်လောက်တဲ့အတိတ် ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး..”

“ရှင်ရှိခဲ့ပါတယ်..”

ကူးထွက်ပြေးဖို့စိတ်ကူးခဲ့သေးသည်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမမို့စာ နှင်းထဲထည့်မထားသေးတာပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ လူကြီးမင်းက သူ့မကဲ့ သည်း ချန်ထားခဲ့မှာမဟုတ်မှန်းသိလိုက်သောကြောင့်.. ၊

“ရှင်ထောင်ကျမှာပဲ..ရှင်အလိုက်ကောင်းရင်ထောင် ဂုဏ်သိက္ခာ ရှင်ထောင်ကျမှာပဲ..ရှင်အလိုက်ကောင်းရင်ထောင် ဂုဏ်သိက္ခာ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ရင် မပိတ်မချင်းအ

သက်ရှိတယ်ရှင့်..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ငါတို့မင်းကိုကတိပေးတယ်၊ ဒါကိုဒီမှာပဲညီရအောင်..”

“ဦးမြိုင်..”

ဂျန်းက ဦးသိန်းဟန်စကားကိုဖြတ်၍ ဦးမြိုင်ကိုကြည့်ကာ..

“ကျုပ်ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ခဲ့ဘူး..အိမ်မီးရှို့တာလည်း ကျုပ်မဟုတ်ဘူး၊ အဲ့ဒါခင်ဗျားသေချာသိတယ်..”

ဟင်.. ၊

ဦးမြိုင်မျက်နှာ ချောက်ချားသွားသည်။

“ဘယ်သူမီးရှို့တာလဲ..ဘာကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ဆိုတာတွေလည်း ခင်ဗျားတို့သိတယ်..”

“မ..မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ပြောင်ပြောင်ဘူးကွယ် ချင်ရတာလဲ..”

“ခင်ဗျားသားက အားလုံးဝင်ခံပြီးပြီ..”

“ဘာ..”

ဦးမြိုင်မျက်လုံးကြီး ပြူးထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျားသားရူးလည်းမရူးဘူး..ကျုပ်မပြည့်တဲ့ရောဂါလည်းမရှိဘူး၊ အသက်လည်းသုံးဆယ်နီးပါးရှိနေပြီ..ရှေ့မိနောက်မိအရွယ်ဆို ပါတော့ ဟုတ်ရဲ့လား..”

“ဒါ..”

“ခင်ဗျားအသက်ကြီးမှ ရပ်ရွာကောင်းကျိုးအကြောင်းပြပြီး မိန့်မကိုစိန်နားကပ်ပန်ရအောင် ကြိုးစားနေတာပဲ..”

“ဟာ..မင်းဒီလိုတော့..”

“ဦးမြိုင်..”

“အ..”

ဂျန်းရဲ့မျက်နှာနီရဲတင်းမာလာကာ ဦးမြိုင်ရဲ့လည်ပင်းကို လှမ်းဖမ်းထဲမှာ ဖျစ်ဆုပ်ပစ်တော့မလို ဖိကပ်လိုက်ကာ.. ၊

“အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြပါ..”

“ဟေ့..ငါ..”

“ခင်ဗျားကိုစကားပြောခွင့်ပေးနေတာနော်..ကျုပ်ထပ်ညှစ်လိုက်ရင်..”

“နေပါဦး..ကျုပ်ကဘာကိုပြောရမှာလဲ..”

“ကျုပ်ရဲ့အတိတ်ဆိုပြီး တကယ့်အဖြစ်မှန်ကိုခင်ဗျားတို့ဖုံးထားတာ..အဲ့ဒါခုပြော သူတို့ရှေ့မှာပြောရမယ်..”

“လူကြီးမင်းရာ..မင်းအဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို အဲ့လိုအကျပ်တိုင်ပြီး မထွက်ဆိုခိုင်းပါနဲ့..”

“ဟေ့လူ..ခင်ဗျားပါးစပ်ပိတ်..”

“အား..”

နောက်လက်တစ်ဖက်သည်လည်း ဦးသိန်းဟန်၏လည်မျိုကို ဖမ်းထောက်လိုက်ပြီးဖြစ်လျက်။ လူကြီးနှစ်ယောက်၏လည်မျိုတွေကို အိမ်ထရံနဲ့ ဖိကပ်ပစ်လိုက်၏။ ဘေးကလူတွေရဲ့ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဦးသိန်းဟန်၏သားနှစ်ယောက် ရှေ့တိုးရခက် နောက်ဆုတ်ရခက်နှင့်..။

“မင်းငါ့တို့အဖေကိုလွတ်လိုက်ဟေ့ကောင်..”

သူတို့လှုပ်မည်ကြံတာနှင့် ဂျန်းရဲ့လူသုံးယောက်အနားရောက်လာကြ၏။ ဘာမှဝင်မလုပ်ပေမယ့် သူတို့မျက်နှာတွေကိုမြင်တာနှင့် ဦးသိန်းဟန်ရဲ့သားနှစ်ယောက်နဲ့လူတွေ တွန့်ဆုတ်သွားကြသည်။

“ကျုပ်ရဲ့အတိတ်ဖြစ်ဖြစ် ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူနားလည်လည် မလည်လည်ဂရုမစိုက်ဘူး..ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုတစ်ယောက်ယောက်ကလုပ်ကြံလိုက်တာမျိုး ကျုပ်ရာဇဝင်မှာမရှိရဘူး..”

“လူကြီးမင်း ငါ..ငါမင်းကို အား..အစ်..”

ဦးသိန်းဟန်သားတွေကို လှမ်းကြည့်ဖို့တောင် မျက်လုံးမရွေ့နိုင်တော့ဘဲ မျက်လုံးကြီးပြူးထွက်လာ၏။ ဦးမြိုင်ထိတ်လန့်သွားခဲ့လျက်.. ၊

“မင်း..မင်းမဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ထွက်ပြေးခဲ့တာလဲ..”

“လာသေးတယ်..”

“အား..အ..”

နောက်ထပ်စကားပြောခွင့်မရတော့အောင် ဖိညှစ်လိုက်ရင်း..။ “ခင်ဗျားကရွာလူကြီးဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်ရဲ့နေရာကြောင်းအ

မှန်ကို ခင်ဗျားပြောတာလိုချင်တယ်..ပြော..”

“အား..ကျုပ် ကျုပ်သားကဘယ်မှာလဲ၊ အား ..အင်း..”

ဦးမြိုင်ဆက်မမေးဝံ့တော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်နေလျက်.. ၊

“တကယ်တော့ ဦးခင်မောင်ကြီးအိမ်ကိုမီးနဲ့ရှို့ခဲ့တာက..အ..နည်းနည်းလွတ်ပါဦး၊ အား မီးရှို့ခဲ့တာက စိတ်မနဲ့တဲ့ကောင်လေးဖိုး..ဖိုးတာပါ။ အဲ့ကောင်လေးလုပ်တာတွေကို သူ့အစ်မမသေခင်က ဘေးမှာရှိနေတဲ့လူတွေကို ပြောခဲ့ပါတယ်..အဲ့ဒါတွေကို..”

ဦးမြိုင်က နာကျင်သံကြီးနှင့် အဖြစ်တစ်ခုလုံးကို ပြောပြသွားသည်။ ဦးသိန်းဟန်တို့အားလုံးကြားနေရကာ သူ့ကိုဂျန်းကလက်လွတ်လိုက်တာနှင့် ချောင်းတွေဆိုးလျက် ကုန်းကုန်ကွကွဖြစ်သွားလေသည်။ သားတွေကဖအေကိုဝင်တွဲကြပြီး ဒေါသမျက်နှာကြီးတွေနှင့်.. ၊

“လူတစ်ယောက်ကိုလည်ပင်းညှစ်ပြီး သက်သေထွက်ဆိုခိုင်းတာ ပြစ်မှုမြောက်တယ်ကွ..ဘယ်ဟာကအမှန်ဆိုတာလည်း ဘယ်သူမှသိမှာမဟုတ်ဘူး..”

“မကြောက်ဘူး..ဂရုမစိုက်ဘူးလို့အော်နေပြီး မင်းဒီထိလိုက်လာပြီး ရှင်းပြဖို့ကြိုးစားနေရတာပဲမို့လား..”

“အဟွတ် အဟွတ်..အား..အဟွတ်..”

ဂျန်းကဦးမြိုင်လည်ပင်းကိုလွှတ်ပေးလိုက်ပြီး အားပါးတရပြောကာ.. ၊

“ဟုတ်လား..ဒါဆို ကျုပ်လိုလူက ဆယ့်နှစ်နှစ်သားတုန်းကတောင် ဘယ်သူမှအမှန်မသိအောင် မီးရှို့လူသတ်ခဲ့နိုင်သေးတာ..ခင်းလားလား.. ချိန်မှာဆိုရင်ရော..”

အားလုံးအသံတွေ တိတ်သွားကြသည်။

“ကျုပ်အတွက်သေစားသေပေးမယ့် လူတွေရှိတယ်..ရွာတစ်ရွာကို မီးရှို့ဖျောက်ဖျက်နိုင်တဲ့ ပါဝါတွေလည်း ကျုပ်မှာရှိတယ်..”

ဦးသိန်းဟန်မတ်မတ်ပြန်ရပ်နိုင်သည်နှင့် သားတွေကိုဒေါသထွက်သည့်မျက်လုံးတွေနှင့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဂျန်းဘက်ကိုလှည့်၍.. ၊

“မင်းဘယ်လိုလူဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ချင်းက အတူတူတွေပါ..ဒီနေ့ ဒီကိစ္စတွေမဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ သဘောထားပေးပါ၊ ကျုပ်တို့သွားတော့မယ်..”

“မရတော့ဘူး..”

ဦးသိန်းဟန်ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

“ကျုပ်ကပြောပြီးရင် ဖြစ်အောင်လုပ်တယ်..”

ပြီးတော့ ဦးမြိုင်ကိုငဲ့ကြည့်ကာ.. ၊

“ဒီရွာမှာလည်း နောက်ထပ်ကျုပ်နာမည်ကို ပါးစပ်ထဲထည့်မပြောရဲအောင် သင်္ခန်းစာပေးမယ်..”

ကြိမ်းဝါးခြင်းသက်သက်မဟုတ်မှန်းသိသာစေသော ဂျန်းရဲ့စကားသံက အေးစက်ပြတ်သားနေခဲ့၏။ ပြီးတော့ သူ့လူတွေကိုငဲ့ကြည့်ကာ.. ၊

“လုပ်လိုက်တော့..”

ဟင်.. ၊

ဦးမြိုင်နဲ့ဦးသိန်းဟန်တို့ မျက်နှာတွေပျက်ကုန်လျက် ငိုရမလိုရယ်ရမလို ဟိုကြည့်ဒီကြည့်.. ၊

“လူကြီးမင်း..”

ဦးသိန်းဟန်တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောပေါက်လာခဲ့လျက်.. ၊

“ကျုပ်တို့က တကူးနွေကြောင့် ဒီလိုတွေလုပ်ဖို့ကြံမိတာပါ..မင်းလည်း လုပ်ကြံမခံခဲ့ရပါဘူး၊ ငါတို့ကအချင်းချင်းတွေပါ..”

ထိုစဉ်ရွာဘက်က စက်ဘီးနဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက် ဒုန်းစိုင်းခင်းလာပြီး အမောတကောနှင့်.. ၊

“ဘာမြိုင်..ဘာမြိုင်တို့ရဲ့နောက်ကျင်းကြီးနားမှာ ဘယ်ကလူတွေလဲမသိဘူး၊ ကောက်ရိုးပုံတွေကို ကျင်းပေါ်ကအုံနေကြတယ်ဗျ..”

ဦးမြိုင်ရဲ့အကြည့်တွေ ဂျန်းဆီရောက်သွားလျှင်.. ၊

“ဒီရွာက ကျုပ်ကိုမီးရှို့ပစ်ချင်အောင် ခဏခဏလုပ်နေတယ်..”

“မင်း..”

“ကျုပ်ကိုရောက်လာအောင်လုပ်မိတာ တစ်သက်လုံးနောင်တနေရမှာ..”

ပြောနေရင်းနဲ့ရယ်ကာ.. ၊
“ခင်ဗျားသွားလို့ရပြီဦးမြိုင်..တော်ကြာ ကိုယ့်သားသဂြိုဟ်တာ
တောင် မမြင်လိုက်ရဘဲနေမယ်..”

ဟင်.. ၊
“ခင်ဗျားလည်းလိုက်သွားဦးသိန်းဟန်..ပြီးမှနောင်တရနေလိမ့်
မယ်..”

“ငါ့သား..”
“ဟုတ်တယ်..”

ဂျန်းကခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လက်ကနာရီကိုပင့်ကြည့်ကာ..၊
“ဦးမြိုင်ရဲ့သားနဲ့ ဦးသိန်းဟန်ရဲ့သားကို ဒီနေ့လယ်..အဲ..ခုပဲ
နှစ်ယောက်ပူးသဂြိုဟ်လိမ့်မယ်..ကျင်းကလည်းတစ်ကျင်းတည်းရှိ
တော့..”

“မင်း..မင်း ဟေ့ကောင်တွေ ရွာနောက်ကိုမြန်မြန်လိုက်..”
“ငါ့သား..”

ဦးမြိုင်အရူးတစ်ပိုင်းပြေးဆင်းသွားသော်လည်း ဦးသိန်းဟန်က
သေနတ်ဆွဲထုတ်သည်။ သို့သော် ဂျန်းကမြန်သည်။ သေနတ်ထုတ်
လိုက်တာနှင့် ရိပ်ခနဲပတ်ကန်ပစ်လိုက်သည်။ ဦးသိန်းဟန်သေချာ
မကိုင်လိုက်ရသေးခင် သေနတ်ကလွင့်ထွက်သွားသည်။

ဦးသိန်းဟန်မခံရပ်နိုင်ဖြစ်နေကာ ဂျန်းကိုဒေါသတကြီးပြေးထိုး
လေသည်။ ဒေါသအမှောင်ကြောင့် ကိုယ့်ဘေးကိုမမြင်တော့ဘဲ ဂျန်း
က ရှောင်ပေးလိုက်တာနှင့် အိမ်ပေါ်ကနေဝုန်းကခဲထိုးကျသွားခဲ့၏။
ထိုစဉ် ရွာနောက်ဘက်က မီးခိုးတွေလိပ်တက်လာတာမြင်လိုက်ရ၏။
ဂျန်းနှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးတို့ဖြစ်ထွန်းသွားခဲ့လျက်.. ၊

“နှစ်ယောက်ပဲချန်ခဲ့ပြီး အားလုံးပြန်ကြတော့လို့..”
ဘေးက သုံးယောက်ကိုလှည့်ပြောကာ ဂျန်းမျက်လုံးတွေကျစ်လျစ်..

ကားပေါ်ရောက်သွား၏။ ကားပေါ်မှာရိုးမရှိတော့ပေ။ မိုးခြိမ်းက ကား
ဘေးမှာကျောခိုင်းရပ်လျက် ဖုန်းပြောနေကာ နောက်နှစ်ယောက်က
ကားဘီးနားမှာ တစ်ခုခုအလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။

ဂျန်းအိမ်ပေါ်ကနေ လွှားခနဲဆင်းလိုက်ရင်း.. ၊

“မိုးခြိမ်း..ရိုးဘယ်ရောက်သွားတာလဲ..”
“ဟင်..”

မိုးခြိမ်းလှည့်ကြည့်ပြီး ထိပ်ထိပ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။
“တောက်..အသုံးမကျတဲ့ကောင်..”

ဂျန်းရွာနောက်ဘက်ကို တအားပြေးသည်။ သူ့သိလိုက်သည်က
ရိုးကိုတစ်ယောက်ယောက်ခေါ်သွားတာမဟုတ်ပေ။ သူ့မဘာသာ မီး
ထဲပြေးဝင်နေတာဖြစ်၏။ ထင်သည့်အတိုင်း သူ့ရှေ့ခပ်ဝေးဝေးမှာ
ရိုးကတအားပြေးနေ၏။

“ဟေ့..ကြာနွယ်ရိုး ခင်ဗျားရပ်လိုက်စမ်း..”
ရိုးကလှည့်ကြည့်ကာ သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် အုတ်ခဲတစ်လုံး
ပြေးကောက်ပြီး ကိုယ့်ခေါင်းကိုချိန်သည်။

“မင်းငါ့ဆီမလာနဲ့နော်..မင်းက ရုပ်လေးအရွယ်လေးနဲ့မလိုက်
အောင် ရက်စက်တတ်တဲ့လူ၊ မင်းမှာအကြင်နာမရှိဘူး..ရန်သူတောင်
သက်နှက်ချရင် ကျေအေးရတယ်၊ မင်းမှာခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့အကြင်နာ
သုံးဝမရှိဘူး..လူကြမ်း လူရမ်းကား၊ ငါ့သူတို့ကိုမကယ်ရရင် ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုသတ်သေမှာ..”

“ကျွတ်..”
“နင်ရှေ့မတိုးခဲ့နဲ့..ခုချက်ချင်းအဲဒီမီးကို ငြိမ်းခိုင်းလိုက်၊ မဟုတ်
ရင် ငါ..”

“ဟိတ်..မလုပ်နဲ့..”
သူပြေးသွားမလိုပြင်ပြီးမှ ခြေလှမ်းပြန်ရုတ်ရသည်။ မီးခိုးတွေ
မည်းသည်းလိပ်တက်နေသဖြင့် ရိုးကအုတ်ခဲကိုမြှောက်ထားဆဲ
နှင့် လှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“ဖုန်းဆက်လိုက်..ခုချက်ချင်းပြော၊ မီးတွေမသတ်ဘူးလား..”

ဂျန်းကိုပြောနေလည်း လိုက်လျောမှာမဟုတ်မှန်းသိလိုက်ကာ
ကအုတ်ခဲကိုကိုင်ရင်း သူ့ကိုခြိမ်းခြောက်ရင်းဖြင့်.. ၊

“ရိုး..ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ခင်ဗျားသွားလည်း သူတို့ကိုကယ်လို့မရ
တော့ဘူး..”

“မင်းဆက်လိုက်လာရင် ငါပါမီးဖိုထဲခုန်ချမှာ..”

“ချလည်းခင်ဗျားသေရုံပဲ..သူတို့ကိုမြင်တောင်မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး..”

ရိုးမီးလောင်သည့်ကျင်းဟောင်းကြီးဆီရောက်သွားသည်။ မီးကကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ အားကောင်းစွာတောက်လောင်နေ၏။ ကောက်ရိုးတွေကို သုံးထားသဖြင့် မီးတောက်မြန်ပေမယ့် တကယ်ကသစ်ခြောက်လုံးတွေ စုပုံဝိုင်းအုံထားတာဖြစ်ကာ ကျင်းထဲမပြောနှင့် အနားထိတောင် ဘယ်သူမှမကပ်နိုင်ကြပေ.. ၊

မီးတောက်တွေရဲ့ဘေးမှာ ဦးမြိုင်တို့နှင့်ဦးသိန်းဟန်တို့လူစုအပြင် ရွာသားတွေပါအုံးအုံးကျွတ်ကျွတ်ဖြစ်နေကြ၏။ ရိုးဘယ်လိုမှမယုံနိုင်။ မီးပူရှိန်ကြောင့်နောက်ဆုတ်ရင်း ဂျန်းပြေးလာတာကိုလှမ်းကြည့်၍ အံကြိတ်လိုက်မိသည်။

ဒီမကောင်းမှုအတွက် သင်းကဘာမှမပေးဆပ်ရတော့ဘူးလို့ထင်နေသလား..။ ဒီလောက်ထိတော့ မလုပ်လောက်ဘူးထင်ခဲ့သည့်သူမသံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့မိသည့် လူကြမ်းမင်းသားက ဒီလိုရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ယောက်ျားလား..။ ရိုးဘယ်လောက်ထိစိတ်ပျက်ခါးသီးမိခဲ့သလဲဆိုလျှင် လက်သီးဆုပ်အံကြိတ်ရင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“လုပ်ကြပါဦး...ငါ့သားကြီး...”

“လူကြီးမင်း...အယုတ်တမာကောင်၊ ငါ့သားသေသွားရင် မင်းကိုငါချမ်းသာမပေးဘူးကွ..”

ငိုယိုအော်ဟစ်သံတွေ ကြိမ်းဝါးသံတွေကို နားစိုက်ထောင်ရင်း မီးပုံထဲခုန်ချလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်၍.. ၊

“နှင့်အောင်ပွဲကိုအားရအောင် ကြည့်ထားလိုက်ဂျန်း...ငါသေသွားရင်လည်း နင်ရယ်နိုင်ရင်ရယ်ပါ၊ နင့်အတ္တကိုငါဒီလိုလုပ်လို့ ဇွဲချပေးနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ငါသေပျော်တယ်..”

လူတွေကြားထဲမှာ ဂျန်းကိုသေချာရှာမကြည့်နိုင်တော့ပေမယ့် ရိုးအသံထွက်နိုင်သလောက် အော်ပြောသည်။ ပြီးတော့ မီးတွေထဲခုန်ချဖို့ မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ ပြေးဝင်သွားမိသည်။ သို့သော် သူမကိုယ်ကို

တစ်စုံတစ်ယောက်က စွေခနဲဆွဲပွေ့လိုက်ကာ.. ၊

“ပြောရင်ဘယ်တော့မှ နားမထောင်ဘူး...”

ဂျန်းဆိုတာသိသည်။ သူမဟန်ဆောင်ခြောက်လှန်ပြတာမဟုတ်သည်မို့ အတင်းထုနှက်ရုန်းကာ.. ၊

“လွတ်..နှင့်ကိုငါ့ရှံတယ်၊ အရမ်းမုန်းတယ်..နင်ရက်စက်နိုင်ပေမယ့် ငါမနေနိုင်ဘူး၊ ငိုနေတဲ့လူတွေကို ငါမကြည့်ရက်ဘူး..လွတ်၊ လူရမ်းကား..လူယုတ်မာ..”

ရိုးတအားရုန်းနေသဖြင့် မရမကဆွဲထုတ်လာခဲ့ရစဉ် ဦးသိန်းဟန်ရဲ့သားတစ်ယောက်က ပြုန်းခနဲရောက်ချလာကာ ဓားနဲ့ပြေးထိုးသည်။ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်သည်နှင့် ရှောင်ပြီးသားဖြစ်သွားသော်လည်း ရိုးကိုမထိအောင် ကာကွယ်လိုက်ရသဖြင့် သူ့လက်မောင်းကိုရှုပ်ထိသွား၏။ နောက်တစ်ချက်လိုက်ထိုးတော့ ဂျန်းခြေလှမ်းပျက်ပြီး လဲကျသွား၏။

သို့သော် မိုးခြိမ်းရောက်လာကာ ထိုလူရဲ့နားထင်ကိုဖောင်းခနဲပတ်ကန်ပစ်လိုက်၏။ ဂျန်းသည်ရိုးကိုဖက်ထားလျက် ကုန်းနိမ့်ထဲသို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးပြုတ်ကျ လိမ့်ဆင်းသွားလေသည်။ ကုန်းမြင့်ဘယ်လောက်ထိမြင့်သလဲမသိသော်လည်း အတန်ကြာလိမ့်ဆင်းသွားပြီးမှ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ခြေရင်းနှင့် တိုက်မိပြီး ရပ်တန့်သွားသည်။

ရိုးနဲ့သူဘေးတစ်စောင်းဖက်လျက်သား ငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။ သို့သော် ရိုးမျက်ဝန်းလေးတွေက စူးစူးရဲရဲရန်လိုနေဆဲရှိသောကြောင့် ထပ်မရုန်းနိုင်အောင် ဂျန်းကသူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်အောက်ရောက်သွားအောင် လှိမ့်လိုက်ပြီး.. ၊

“တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့မိန်းမ..”

“ဟုတ်တယ်..မာတယ်၊ မင်းအခု ငါ့ကိုလွှတ်လိုက်..”

“မမိမိအောင်လိုက်ဖမ်းရနေရတော့ လွှတ်စရာလား..”

ဂျန်းရဲ့လည်ပင်းကဆွဲကြိုးသည် သူမလည်တိုင်ကြားထဲကိုစွဲပတ်လာကာ သူမကားပြောသည့်လေငွေ့နွေးက ရိုးရဲ့မေးဖျားဖျားကို ကျီစယ်နေခဲ့ပြီး.. ၊

“တစ်ခါမှခုလောက် မမောခဲ့ဘူး..”

“ဒါပေါ့..မင်းအသာလေးလူသတ်နေတာကိုး၊ ဖယ်..လွှတ်..”

“လူမောတာမဟုတ်ဘူး..စိတ်မောတာ ခင်ဗျားကိုကျုပ်က..”

“ဘာမှမပြောနဲ့..ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ မင်းငါ့ကိုအခုချုပ်ထား နိုင်လည်း မင်းလုပ်ရပ်ကိုငါကမေ့သွားမယ်ထင်လို့လား..ခုကစပြီး မိန်းမညာဏ်တွေပြည့်နှက်နေတဲ့မိန်းမက မင်းကိုသတ်ပစ်ဖို့ချောင်း နေမှာပဲဆိုတာ မှတ်ထား..”

“ဟား ဟား ဟား..”

“မင်းနော်..”

ဂျန်းကအားပါးတရရယ်ကာ.. ၊

“ကောင်းတာပေါ့..ကျုပ်ကလည်း အဲလိုမိန်းမမျိုးကိုပဲလိုချင် တာ၊ ကျုပ်ကိုလိုချင်တပ်မက်နေတာမဟုတ်ဘဲ သတ်ပစ်ချင်အောင် မုန်းနေတဲ့ မိန်းမကိုရအောင်ယူထားနိုင်တာ နည်းတဲ့ကောင်လား..”

“ဟုတ်တယ်..အဲဒီကောင်ပဲ၊ လူဆိုး လူရမ်းကား..လူယုတ်မာ..”

ရိုးသူ့ရင်ဘက်ကို ထုနှက်ဖို့ကြိုးစားရင်း မျက်ရည်တွေပိုးပိုး ပေါက်ပေါက်ကျလေသည်။ ဂျန်းကမျက်နှာချင်းပွတ်တိုက်၍ မျက် ရည်တွေကို ဖျက်ချပစ်ကာ.. ၊

“ခင်ဗျားကအဲလိုမိန်းမမှန်း ကျုပ်သိတယ်..”

ခပ်သဲ့သဲ့ပြော၍ အနမ်းတို့သည် တိုးတိုက်ပွတ်သပ်ရင်း နေ့ သိမ့်စွာရှိလျက်.. ၊

“သူတို့ကိုသေအောင်လုပ်ခိုင်းထားတာမဟုတ်ဘူး..”

“ဟင်..”

ရိုးစကားပြောဖို့ကျတော့ သူ့မျက်နှာနဲ့ထိကပ်ပွတ်တိုက်နေသ ဖြင့် လွှဲရှောင်ရင်းပြောလို့မရ.. ၊

“သူတို့ကိုအောက်ထဲမှာ ထည့်ပိတ်ပြီးမှ မီးရှို့လိုက်တာ..ကျုပ်လေးနဲ့ ထဲပိုက်ထည့်ပြီး တစ်ဖက်မှာလေဝင်ပေါက်ထုတ်ပေးထားတယ်..”

တကယ်လား..။ ရိုးဝမ်းသာသွားတာ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတော့ မသိတော့ပေ။ ဂျန်းကိုအဲလိုရွံ့စရာသတ္တဝါအဖြစ် လူတွေမသတ်မှတ် စေချင်။ ‘ကံမကုန်ခင်စား’ဆိုသည့်စကားလို ကောင်းစားနေတုန်းထဲဆိုက် ရာလုပ်ပြီး ဘဝဇာတ်သိမ်းမလှသည့် အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ဂျန်းကိုမဖြစ်

ချင်.. ၊

ဒါကြောင့် သူမဒါတွေကိုရင်မဆိုင်ရခင် ဒီလိုလုပ်ခဲ့သည့်အ တွက် သူလည်းနောင်တရမည်ဆိုလျှင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လုပ်သွားဖို့ ဆုံး ဖြတ်ခဲ့မိတာဖြစ်သည်။

“ဒါပေမယ့် သူတို့မီးအုံးခံရသလိုဖြစ်ပြီး မသေရုံတမယ်ဖြစ်နေ ကြမှာ..ဝဋ်လိုက်ပါ့မယ်ဂျန်းရယ်၊ တော်ပါတော့နော်..ခုနေပြန်လွှတ် ပေးလိုက်ရင် သူတို့လည်းဝမ်းသာကြမှာ..”

“ကျုပ်ကိုဒုက္ခပေးခဲ့တာ..နောက်မကြံရဲအောင် မသေရုံနှိပ်စက် ရမှာပဲ..”

“ဘယ်လို..”

“ကျုပ်ကြောင့်ခင်ဗျားပဲဒုက္ခရောက်မှာ..ကျုပ်ဘယ်လိုဖြစ်နေနေ ခင်ဗျားထိရင် လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး..”

“အဲဒါငါ့ကို စိုးရိမ်နေတာမဟုတ်ဘူး..မင်းရဲ့မာနတွေကို အညွန့် ချိုးမခံနိုင်တာ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်မှာခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားမပါဘူး..”

“ဒီတစ်ခါပါပဲဂျန်းရယ်..ဒီမီးတွေငြိမ်းတဲ့အထိထားရင် သေရင် လည်းသေသွားနိုင်တယ်၊ မီးငြိမ်းခိုင်းလိုက်ပါ..သူတို့ကိုကယ်ပေးပါ၊ သူတို့မင်းကို အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်သွားမှာပါ..”

“သူတို့ကျေးဇူးတင်တာမလိုပါဘူး..ခင်ဗျား ဘယ်လိုကျေးဇူး တင်မလဲသာစဉ်းစား..”

ဂျန်းက ဘေးမှာပက်လက်လှဲလိုက်ပြီး ဖုန်းထုတ်ယူကာ.. ၊

“ပိုက်ဝကနေဖြိုချပြီး သူတို့ကိုဆွဲထုတ်ထားလိုက်..”

အမိန့်ပေးလိုက်ကာမှ ရိုးဝမ်းသာကြည်လင်သွားသည့်မျက်နှာ လေးနဲ့ ထထိုင်လိုက်ကာ.. ၊

“အဲဒါတွေမင်းဘယ်လိုတောင် စီစဉ်လိုက်တာလဲဟင်..ရန်ကုန် မန္တလေး..”

“တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ကျုပ်အင်ပါယာရှိတယ်..ဖုန်းတစ်ချက်ဆက် ရုံနဲ့ အားလုံးပြီးတယ်..”

နိမိတ်ကြိုမြင်လိုက်ပြီဆိုတည်းက သူ့အာရုံမှာအာရုံကိုသိလိုက်

သည်။ လှိုငှက်နက်နဲသည့်ကိစ္စကြီးမဟုတ်ခြင်းက ရွာကိုတစ်ချက်
ဝင်လိုက်တာနှင့် အလုံးစုံစုံစမ်းလို့ရခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒါတွေကို ကူး
နဲ့ဦးသိန်းဟန်တို့ ထိန်းချုပ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူကအားလုံးကိုသိ
ပြီးပြီမို့.. ၊

“မမကူးကိုတော့ ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ..သူက..”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခေါင်းထဲထည့်ပူပန်နေစရာမလိုပါဘူး-
သူဘာလုပ်လုပ် ဂရုလည်းမစိုက်ဘူး၊ အခုခင်ဗျားဘာလုပ်မှာလဲ-
ပြော..”

“ဟင်..”

ဂျန်းက သူမလက်မောင်းလေးကနေ ရင်ဘက်ပေါ်မှောက်က
လာအောင် ဆွဲယူလိုက်ကာ.. ၊

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျေးဇူးတင်ခံချင်တယ်..”

“အဟွန်း..”

ရိုးကပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ရင်ဘက်ပေါ်မျက်နှာလေးမှေးတင်လိုက်
လျှင် လက်ကစိုနွေးသောတစ်စုံတစ်ရာကို ထိမိလိုက်ပြီး.. ၊

“ဟင်..သွေးတွေ..”

လက်ကိုပြန်ကြည့်ပြီး ကမန်းကတန်းထလိုက်၏။ ဂျန်းကသူ့
မျက်နှာလေးကို သူ့မျက်နှာဆီပဲ အတင်းဆွဲယူကာ.. ၊

“ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒဏ်ရာတွေအပ်ချစရာတောင်မက
တော့ဘူး..ပူမနေနဲ့..”

“မဟုတ်ဘူးလေ..ငါကြည့်ချင်တယ်၊ ခုနဓားနဲ့ထိုးလိုက်တာ
လား..ဘယ်လောက်တောင်လဲ၊ လွှတ်စမ်းပါ..”

“အဲ့ဒါလည်း ခင်ဗျားမှတ်ထားရမယ့်အချက်ပဲ..ကျုပ်လောက
ဦးတဲ့သူက အနိုင်ယူတယ်၊ လက်နှေးရင်ခံရတယ်..”

“အဲ့လောကက ထွက်လိုက်ရင်နှေးဖို့မြန်ဖို့ ဘာမှမလိုတော့
ပေါ့..မကောင်းတာတွေမလုပ်ပါနဲ့ဂျန်းရယ်၊ ငါဘာအဆောင်
ယောင်မှမမက်ဘူး..မင်းနဲ့မိသားစုလေးတစ်ခု ထူထောင်ပြီး စိတ်
ချမ်းသာသာ နွေးနွေးထွေးထွေးနေနိုင်ရင်တော်ပြီ..”

“ဘာလဲ..ကျုပ်ကိုရင်ခုန်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေတာလား..”

“ကြံဖန်အသားယူပေါ့..”

နှစ်ယောက်သားရယ်မိကြကာ အနမ်းတို့ဖြင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်
ဆိတ်လေးဖြစ်သွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်မျက်ဝန်းထဲကိုတစ်
ယောက်ငေးကြည့်ရင်း.. ၊

“တစ်နေ့နေ့တော့ ငါ့အတွက်လိုက်လျောပေးမယ်မို့လားဟင်..”
“ဘာလဲ..”

“မကောင်းတာမလုပ်ပါနဲ့တော့လို့ ငါကတောင်းပန်ရင်..”
“အင်း..ပြောကြည့်လေ..”

“မပြောတော့ဘူးသွား..”

“ဟွန်း..ဟွန်း..”

“အရမ်းမုန်းဖို့ကောင်း..”

“ကျုပ်ကတော့ပျော်နေတယ်ထင်တယ်..”

“ဟုတ်လား..ပြောကြည့်လေ..”

“ဟား ဟား ဟား..”

သူ့ရယ်သံကြောင့် ကျေးငှက်သာရကာလေးတွေ တဖျတ်ဖျတ်
သန်ပျံသွားကြသည်။ ရိုးကတော့ သူ့ရင်ခုန်သံတွေကိုနားထောင်ဖို့
သူ့ရဲ့ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာ ပါးလေးကပ်ထားရင်း.. ၊

လူကြမ်းဆိုတဲ့ကောင်လေးရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ သူမအတွက်နှူး
ခြင်း ဘယ်နှစ်ရာနှုန်းထိ ပျော်ဝင်နေပြီလဲ.. ၊

①

ပရိတ်သတ်အတွက်
ထာဝရ
သျှင်မ

BURMESE
CLASSIC
.COM

အိမ်

ကျွန်တော်ကလေးကြမ်း